

La început Helston, Anglia, septembrie 1854

Pe la miezul nopții, ochii ei prinseră, în sfârșit, formă. Aveau o privire de felină, pe jumătate hotărâtă, pe jumătate nesigură – într-un cuvânt, necazuri. Da, acea expresie era cum nu se poate de potrivită. Ochii se alungeau până la fruntea fină și elegantă, la câțiva centimetri de părul ei negru care-i cădea în valuri pe umeri.

Ținu foaia cu mâna întinsă în față, ca să vadă cât progresase. Era dificil să lucreze fără s-o aibă în fața ochilor, dar, pe de altă parte, nu ar fi putut să schițeze nimic în prezența ei. De când sosise ea de la Londra – ba nu, de când o văzuse prima dată – fusese mereu nevoit s-o țină la distanță.

Cu fiecare zi care trecea, ea se apropia mai mult de el, și, în fiecare zi, lui îi era mai greu să reziste. Acesta era motivul pentru care avea să plece de dimineață – în India, în Americi, nu știa și nici nu-i păsa. Oriunde ar fi ajuns în cele din urmă, i-ar fi fost mai ușor decât să rămână aici.

Se aplecă din nou asupra desenului, oftând în timp ce finisa cu degetul pata de cărbune care închipuia forma plină și îmbufnată a buzei ei de jos. Hârtia aceasta lipsită de viață, impoastă crudă, era singurul mod prin care o putea lua cu el.

Apoi, îndreptându-și spatele în fotoliul îmbrăcat în piele, o simți. Adierea caldă care îi mângâie ceafa.

Ea.

Simpla ei apropiere îi dădea întotdeauna cea mai stranie senzație, asemenea căldurii emanate de un buștean care trosnește în foc transformându-se în tăciuni. Știa fără să fie nevoie să se întoarcă: ea era acolo. Îi ascunse portretul în caietul de schițe din poală, dar senzația nu dispăru.

Ochii îi căzură pe canapeaua îmbrăcată în material ivoriu, aflată de partea cealaltă a salonului, acolo unde, doar cu câteva ore înainte, ea apăruse pe neașteptate, mai târziu decât toți ceilalți invitați, într-o rochie de mătase trandafirie, pentru a o aplauda pe fata cea mare a gazdei lor, care îi încântase cu interpretarea ei la clavecin. Aruncă o privire pe fereastra camerei, spre verandă, unde, cu o zi înainte, se furișase până la el, cu un buchet de bujori sălbatici albi în mână. Încă mai credea că atracția pe care o simțea față de el era nevinovată, că desele lor întâlniri în foisor nu erau decât... coincidențe fericite. Cât de naivă era! Dar nu avea să-i spună niciodată adevărul – el era cel care trebuia să poarte povara secretului.

Se ridică și se întoarse, lăsând schițele pe scaunul de piele. Iat-o acolo, în halatul ei alb, simplu, pe fundalul draperiei din catifea rubinie. Părul ei de abanos i se desfăcuse din bentiță. Expresia de pe chipul ei era aceeași pe care el o desenase de atâtea ori. Obrajii îi erau îmbujorați. Oare era furioasă? Rușinată? Și-ar fi dorit să afle răspunsul, dar nu putea să întrebe.

— Ce faci aici?

Era conștient că vocea îi sunase ca un mârâit tăios și îi păru rău, știind că ea n-ar fi putut înțelege niciodată.

— Nu... nu puteam să adorm, se bâlbâi ea, apropiindu-se de el și de fotoliu. Am văzut lumina aprinsă în camera ta și apoi – se opri, uitându-se în jos la propriile mâini – cufărul tău din fața ușii. Pleci undeva?

— Aveam de gând să-ți spun...

Vocea i se frânse. Nu ar fi trebuit să mintă. Nu intenționase niciodată să-i dezvăluie planurile lui. Spunându-i, n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Oricum, deja lăsase lucrurile să meargă prea departe, sperând că, de data aceasta, va fi altfel.

Ea se apropie mai mult, iar privirea îi căzu pe caietul de schițe.

— Mă desenai?

Tonul ei surprins îi aminti ce abis se căscase între ei. Chiar și după tot timpul petrecut împreună în săptămânile acelea, ea încă nu întrezărea adevărul din spatele atracției pe care o simțeau unul pentru altul.

Era bine așa – sau măcar aceasta era cea mai bună soluție, în ultimele zile, de când luase hotărârea să plece, se luptase să se desprindă de ea. Efortul îl sleia într-atât de puteri, încât, de îndată ce rămânea singur, trebuia să cedeze dorinței înăbușite până atunci de-a o desena. Își umpluse

caietul de schițe cu pagini care-i redau gâtul arcuit, claviculele mar-moreene, abisul negru din părul ei.

Acum, se uită din nou la desen, nu rușinat că fusese prins desenând-o, ci mai rău. Când își dădu seama că descoperirea ei – ce îi dădea de gol sentimentele – o va distruge, îl străbătu un fior din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să fie mai atent. De fiecare dată începea așa.

— Lapte călduț cu o lingură de melasă, murmură el, stând în continuare cu spatele la ea. Apoi adăugă cu tristețe: te ajută să adormi.

— De unde știi? Și mama obișnuia să...

— Știu, îi spuse, întorcându-se spre ea.

Uimirea din vocea ei nu-l surprinse, dar nu putea să-i explice de unde știa sau să-i spună de câte ori îi administrase exact remediul acesta, când veneau umbrele, și cum o ținuse în brațe până adormise.

Îi simți atingerea de parcă l-ar fi ars prin cămașă – mâna ei se odihnea delicat pe umărul lui, tăindu-i respirația. Încă nu se atinseseră în această viață, și primul contact îl lăsa întotdeauna fără aer.

— Răspunde-mi, îi șopti. Pleci?

— Da.

— Atunci, ia-mă cu tine, izbucni ea.

Imediat, el o văzu cum trăgea aer în piept, voind să-și retragă spusele. Evoluția emoțiilor i se vădea în cuta ce i se adâncea între ochi: avea să se simtă furioasă, apoi uluită, apoi rușinată de propria îndrăzneală. Mereu reacționa așa, iar el făcuse de prea multe ori greșeala de-a o consola în acele momente.

— Nu, șopti el, amintindu-și... mereu își amintea... mâine plec pe mare. Dacă ții vreun pic la mine, nu vei mai spune nici un cuvânt.

— Dacă țin la tine, repetă ea, de parcă ar fi vorbit singură. Te... te iub...

— Nu face asta.

— Trebuie s-o spun. Te... te iubesc, sunt sigură, și dacă pleci...

— Dacă plec, îți salvez viața. Vorbea încet, încercând să ajungă la o parte din ea care ar fi putut să-și amintească. Oare mai era acolo, îngropată pe undeva? Unele lucruri sunt mai importante decât dragostea. Nu ai cum să înțelegi, dar va trebui să ai încredere în mine.

Ochii ei îi sfredeleau chipul. Apoi făcu un pas în spate și-și încrucișa brațele pe piept. Și asta era vina lui – întotdeauna îi scotea la iveală latura arogantă atunci când îi vorbea de sus.

— Vrei să spui că există lucruri mai importante decât asta? Îl provocă, luându-i mâinile și ducându-și-le la inimă.

Ah, dacă ar fi știut ea ce avea să urmeze! Sau măcar dacă el ar fi fost mai puternic și ar fi fost capabil s-o oprească. Dacă n-o oprea, ea n-avea să învețe niciodată, iar trecutul nu ar fi făcut decât să se repete, torturându-i pe amândoi iar și iar.

Căldura familiară a pielii ei sub palmele lui îl făcu să-și dea capul pe spate și să geamă. Încerca să îi ignore apropierea, amintirea bine cunoscută a buzelor ei pe ale lui, nefericirea că toate acestea trebuiau să se încheie. Dar degetele ei apăsau atât de ușor peste ale lui. Îi putea simți inima bătând nebunește prin materialul subțire al veșmântului de bumbac.

Ea avea dreptate. Nu mai exista nimic în afară de asta. Nu existase niciodată. Era pe punctul să cedeze și s-o ia în brațe, când îi zări privirea. Părea că văzuse o fantomă.

Se depărta de el, cu mâna la frunte.

— Am o senzație foarte ciudată, șopti ea. Nu... oare era deja prea târziu?

Ochii i se îngustară, până ajunseră asemenea celor din desenele lui, și se întoarse spre el, punându-i mâinile pe piept, iar buzele i se deschiseră în așteptare:

— Poți să-mi spui că sunt nebună, dar jur că am mai fost aici înainte...

Așadar, era prea târziu. El ridică privirea, tremurând, simțind cum coboară întunericul. Se folosi de ultima șansă de a o trage spre el, de a o strânge cu putere în brațe, așa cum își dorea de săptămâni întregi.

De îndată ce buzele lor se contopiră, amândoi rămaseră secătuiți de puteri. Gustul de caprifoi al

gurii ei îl ameți. Cu cât se lipea mai strâns de el, cu atât stomacul lui se strângea mai mult de plăcere și agonie. Limba ei o urmări pe a lui, iar flacăra dintre ei se înteți, devenind mai puternică la fiecare nouă atingere, cu fiecare nouă explorare. Deși nimic din toate acestea nu era nou.

Încăperea se cutremură. În jurul lor se formă o aură strălucitoare.

Ea nu era conștientă de nimic, nu observa nimic, nu înțelegea nimic în afară de sărutul lor.

Numai el știa ce era pe cale să se întâmple, ce însoțitori întunecați erau pregătiți să le întrerupă reuniunea. Cu toate că, din nou, nu era capabil să schimbe cursul, știa.

Umbrele se învolutară deasupra lor. Atât de aproape, încât ar fi putut să le atingă. Atât de aproape, încât el se întreba dacă ea putea auzi ce șopteau. Se uită cum norul trecea prin fața ei. Pentru o clipă, zări o sclipire îngrozită formându-i-se în ochi.

Apoi nu mai rămase nimic, absolut nimic.

Unu Străini

Luce dădu buzna în holul luminat cu neoane al școlii Sword & Cross¹ cu zece minute mai târziu decât ar fi trebuit. Un supraveghetor trupeș și rotofei, cu un clipboard îndesat sub un biceps de oțel, începuse deja să dea ordine – ceea ce însemna că Luce era în întârziere.

— Așadar, nu uitați, deviza este „Hapuri, paturi, leduri”, se răsti individul la un grup de trei elevi care stăteau cu spatele la Luce. Nu uitați lucrurile de bază și nimeni nu va avea de suferit.

Luce se grăbi să se strecoare în spatele grupului. Încă mai încerca să-și dea seama dacă reușise să completeze corect vrafurile de acte, dacă acest personaj ras în cap care stătea în fața lor era bărbat sau femeie, dacă era cineva care s-o ajute cu imensul rucsac plin cu bagaje, dacă părinții ei aveau să se descotorosească de draga ei Plymouth Fury de îndată ce ajungeau acasă, după ce-o lăsaseră pe ea aici. Amenințaseră toată vara că o să vândă mașina, iar acum aveau un motiv în privința căruia nici măcar Luce nu-i putea contrazice: nimeni nu avea voie să aibă mașină în această școală. Noua ei școală de corecție, ca să fim mai exacti.

Ea încă se străduia să se familiarizeze cu termenul.

— Ați putea... ă... ați putea repeta, vă rog? Îi ceru ea supraveghetorului. Cum era? Hapuri?

— Ia te uită, lume nouă, zise în gura mare supraveghetorul, apoi continuă, pronunțând rar: Hapuri. Dacă ești unul dintre elevii care trebuie să ia medicamente, aici trebuie să vii că să rămâi tranșilizat, sănătos, în viață... în fine.

„Femeie”, hotărî Luce, studiind-o pe supraveghetore. Nici un bărbat nu ar fi atât de răutăcios încât să spună toate vorbele acelea pe un ton atât de mios.

— Am înțeles. Luce simți cum stomacul i se făcea ghem. Hapuri.

Nu mai lua medicamente de câțiva ani buni. După accidentul petrecut cu o vară în urmă, doctorul Sanford, medicul specialist din Hopkinton – și motivul pentru care părinții ei o trimiseseră la internat tocmai în New Hampshire –, voise să-i dea din nou un tratament. Deși îl convinsese, în cele din urmă, de cvasistabilitatea ei, mai avusese nevoie de o lună în plus de terapie pentru a scăpa de efectele acelor îngrozitoare antipsihotice.

Acesta era și motivul pentru care se înscria în ultimul an la Sword & Cross, la o lună după începerea anului școlar. Era destul de dificil să fii elev nou, iar Luce se gândise cu teamă la faptul că avea să apară pe neașteptate într-o clasă unde toți ceilalți se cunoșteau deja. Dar, după cum observa acum, nu era singura venită în acea zi.

Îi privi pe furiș pe ceilalți trei elevi care formau un semicerc în jurul ei. La școala unde fusese înainte, Dover Prep, în turul campusului din prima zi o întâlnise pe aceea care avea să-i devină cea mai bună prietenă, Callie. Într-un campus în care toți ceilalți elevi fuseseră practic întârcați împreună, ar fi fost de ajuns faptul că Luce și Callie erau singurele fără rude care să studieze acolo. Dar n-a durat mult până când cele două fete și-au dat seama că împărțeau aceeași obsesie pentru

---

1 Spadă și Cruce – în limba engleză în original

aceleași filme vechi – mai ales pentru cele cu Albert Finney. După ce descoperiseră, în primul an de colegiu, în timp ce se uitau la Doi la drum, că nici una dintre ele nu era în stare să facă popcorn fără să pornească alarma de incendiu,

Callie și Luce deveniseră nedespărțite. Până... până când fuseseră nevoite să se despartă.

Astăzi, alături de Luce erau doi băieți și o fată. Fata nu avea prea multe de ascuns: blondă și drăguță, parcă ruptă din reclamele la Neutrogena, cu unghiile date cu lac roz pastelat, care se asortau cu mapa ei de plastic.

— Eu sunt Gabbe, rosti ea târăgănat, aruncându-i un zâmbet larg care dispăru la fel de repede cum apăruse, înainte ca Luce să apuce măcar să-și spună numele.

Lipsa de interes a fetei o duse cu gândul mai mult la o versiune sudică a fetelor de la Dover decât la o persoană pe care s-ar fi așteptat s-o întâlnească la Sword & Cross. Luce nu era sigură dacă trebuia să se bucure sau nu de asta, așa cum nu-și putea imagina ce căuta o fată care arăta astfel într-o școală de reeducare.

În dreapta lui Luce stătea un băiat cu părul scurt și brunet, cu ochi negri și o urmă vagă de pistruu pe nas. Dar modul în care îi evita privirea, rupând cu dinții pielea degetului mare, îi lăsă lui Luce impresia că, asemenea ei, și el era probabil încă uluit și stânjenit că se afla aici.

Băiatul din stânga ei, în schimb, se potriveau puțin cam prea bine cu imaginea lui Luce despre acest loc. Era înalt și slab, cu o geantă sport aruncată pe umăr, cu un păr negru și ciufulit și niște ochi verzi mari și adânciți în orbite. Buzele lui erau pline și de un roz natural pentru care multe fete cu siguranță îl invidiau de moarte. La ceafă, un tatuaj negru în formă de soare, care părea incandescent pe pielea lui deschisă la culoare, răsărea de sub marginea tricoului negru.

Spre deosebire de ceilalți doi, când acesta se întoarse spre ea, nu-și mai dezlipi privirea de a ei. Gura îi era lipsită de expresie, dar ochii lui erau vioi și calzi. O contemplă, nemișcat ca o statuie, făcând-o și pe Luce să încremenească în loc. Își ținu respirația. Ochii lui aveau o privire intensă și atrăgătoare, și, ei bine, de-a dreptul dezarmantă.

Tușind tare cu subînțeles, supraveghetoarea întrerupse starea de transă contemplativă a băiatului. Luce roși, prefăcându-se foarte preocupată să se scarpine în cap.

— Dacă ați înțeles cum stă treaba sunteți liberi să plecați după ce aruncați obiectele interzise. Supraveghetoarea le arătă o cutie mare de carton, aflată sub un indicator pe care scria cu litere mari și negre: Materiale Interzise. Și, prin „liberi”, Todd, continuă ea, încheștându-și o mână pe umărul puștiului cu pistruu, făcându-l să tresară, vreau să spun că sunteți obligați prin regulament să vă întâlniți cu îndrumătorii desemnați. Tu, i se adresă ea lui Luce, aruncă tot ce ai de aruncat și rămâi cu mine.

Cei patru își târșăiră picioarele până la cutie, iar Luce își privi nedumerită colegii golindu-și buzunarele. Fata scoase un briceag Swiss Army roz, de aproape opt centimetri. Băiatul cu ochi verzi aruncă, fără tragere de inimă, un tub de vopsea pentru graffiti și un cutter. Chiar și ghinionistul Todd dădu drumul câtorva cutii de chibrituri și unui tub de gaz pentru brichete. Luce aproape că se simți prost pentru că nu ascundea nici un obiect periculos – dar când îi văzu pe ceilalți cău-tându-se în buzunare și aruncându-și telefoanele mobile în cutie, înghiți în sec.

Aplecându-se în față pentru a citi mai bine indicatorul cu MATERIALE INTERZISE, văzu că telefoanele mobile, page-rele, stațiile de emisie-recepție erau strict interzise. Nu era de-ajuns că nu-i dădeau voie să păstreze mașina! Luce își încheșta degetele asudate pe telefonul din buzunar, singura ei legătură cu lumea exterioară. Când supraveghetoarea îi surprinse expresia de pe chip, Luce primi câteva palme peste față.

— Să nu leșini aici, fetițo, nu mă plătesc de-ajuns să fac respirație artificială. Și, oricum, ai dreptul la un telefon pe săptămână în holul principal.

Un telefon... pe săptămână? Dar...

Se uită la mobilul ei pentru ultima oară și văzu că avea două mesaje noi. I se părea de necrezut că acestea erau ultimele ei mesaje. Primul era de la Callie.

Sună-mă imediat! O să aștept lângă telefon toată noaptea, deci pregătește-te să-mi povestești tot. Și nu uita mantra pe care ți-am recomandat-o. Vei supraviețui! Apropo, dacă te interesează, cred că

toată lumea a uitat cu desăvârșire de...

Într-o manieră tipică pentru Callie, se lungise atât de mult, încât telefonul de doi bani al lui Luce scurtase mesajul cu patru rânduri. Într-un fel, se simțea aproape ușurată. Nu voia să afle că toată lumea de la fosta ei școală uitase deja ce i se întâmplase, ce făcuse pentru a ateriza în locul ăsta.

Oftă și deschise cel de-al doilea mesaj. Era de la mama ei, care începuse să se descurce cu mesajele abia cu câteva săptămâni în urmă și care, cu siguranță, nu știuse nimic despre chestia asta cu un-telefon-pe-săptămână, altfel nu și-ar fi abandonat fiica aici. Nu-i așa?

Puștoaico, ne gândim mereu la tine. Să fii cuminte și să încerci să mănânci destule proteine. O să vorbim de îndată ce vom putea.

Cu dragoste, M&T

Oftând din nou, Luce își dădu seama că părinții ei probabil știuseră tot. Altfel, cum să-și explice fețele lor lungi din momentul în care își lua rămas-bun la porțile școlii, în dimineața asta, cu rucsacul în mână? La micul dejun, încercase să facă o glumă despre cum avea să scape, în sfârșit, de accentul ăla îngrozitor de New England pe care îl căpătase la Dover, dar părinții ei nu schițaseră nici măcar un zâmbet. Crezuse că mai erau încă supărați pe ea. Nu avea obiceiul să ridice tonul, ceea ce însemna că, atunci când Luce chiar o făcea de oaie, o pedepseau aplicându-i vechiul tratament al tăcerii. Acum înțelegea ciudatul lor comportament din dimineața aceea: părinții ei jeleau deja pierderea contactului cu singura lor fiică.

— Mai așteptăm o persoană, șuieră supraveghetoarea. Mă întreb cine-o fi.

Atenția lui Luce se îndreptă din nou spre Cutia cu Lucruri Interzise, care era ticsită cu obiecte de contrabandă pe care ea nici măcar nu le recunoștea. Putea simți ochii verzi ai băiatului cu părul negru ațintiți asupra ei. Se uită în sus și își dădu seama că toți o urmăreau. Era rândul ei. Închise ochii și-și desclășă încet degetele, lăsând telefonul să-i alunece din mână, care ateriza cu un buf trist în vârful grămezii. Era sunetul singurătății.

Todd și Gabbe, fembotul², se îndreptară spre ușă fără să arunce nici măcar o privire în direcția lui Luce, dar cel de-al doilea băiat se întoarse către supraveghetoare.

— Pot să-i arăt eu cum stau lucrurile pe-aici, spuse el, arătând spre Luce cu o mișcare din cap.

— Nu așa ne-am înțeles, îi răspunse femeia automat, de parcă i-ar fi așteptat remarca. Ești iar elev nou – asta înseamnă că ai parte de restricțiile care se aplică unui nou-venit. O iei iar de la zero. Dacă nu-ți convine, ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte să încâlci regulile eliberării condiționate.

Băiatul rămase nemișcat, lipsit de expresie, în timp ce supraveghetoarea o târa pe Luce – care tresări la auzul cuvântului „eliberare condiționată” – spre capătul unui hol cu vopsea îngălbenită.

— Circulați, zise ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Paturi.

Arată spre fereastra dinspre vest, către o clădire din beton. Luce îi putea vedea pe Gabbe și pe Todd înaintând fără chef, iar pe cel de-al doilea băiat mergând încet, de parcă ultimul lucru pe care intenționa să-l facă era să-i ajungă din urmă.

Internatul era îngrozitor și pătrat, un bloc cenușiu și masiv, într-o clădire ale cărei uși duble nu păreau a găzdui viață în spatele lor. O inscripție mare pe o placă de piatră trona în mijlocul pajiștii uscate, iar Luce își aminti de pe site cuvintele INTERNATUL PAULINE care erau gravate pe ea. În soarele încețoșat al dimineții, arăta chiar și mai urât decât i se păruse în fotografia ștersă alb-negru.

Chiar și de la distanța aceea, Luce putea vedea mucegaiul negru care acoperea fațada internatului. Toate ferestrele erau prevăzute cu grilaje din bare groase de oțel. Aruncă o privire cu coada ochiului. Oare era sârmă ghimpată ceea ce se vedea deasupra gardului din jurul clădirii?

Supraveghetoarea se uita într-un tabel, frunzărind dosarul lui Luce.

— Camera 63. Deocamdată aruncă-ți bagajul în biroul meu, lângă celelalte. Poți despacheta în după-amiaza asta.

---

2 Un robot creat să arate ca o femeie

Luce își duse rucsacul roșu lângă alte trei geamantane mari și negre care semănau între ele. Apoi duse instinctiv mâna spre locul unde își ținea telefonul mobil, în care își trecea de obicei lucrurile pe care trebuia să le țină minte. Dar, în timp ce își verifica buzunarul gol, oftă și încercă să rețină numărul camerei.

Tot nu își dădea seama de ce nu putea pur și simplu să stea cu părinții ei; casa lor din Thunderbolt se afla la mai puțin de o jumătate de oră de mers de Sword & Cross. Se simțise atât de bine când se întorsese acasă în Savannah, unde, așa cum spunea mereu mama ei, chiar și vântul bătea alene. Calmul și liniștea vieții din Georgia erau mult mai pe placul lui Luce decât fusese vreodată traiul din New England.

Dar Sword & Cross nu părea să semene deloc cu Savannah. De fapt, nu semăna cu nimic în afară de locul acela fără viață, fără culoare, unde judecătorul o trimisese să se interneze. În ajun, îl auzise din întâmplare pe tatăl ei vorbind la telefon cu directorul, îl văzuse dând din cap, în felul lui aiurit de profesor de biologie, și spunând: „Da, da, poate că ar fi mai bine pentru ea să fie supravegheată tot timpul. Nu, nu, n-am vrea să intervenim în sistemul dumneavoastră”.

Era clar că tatăl ei nu văzuse care erau condițiile supravegherii la care era supusă unică sa fiică. Locul asta arăta ca o închisoare de maximă securitate.

— Și ce era cu... cum spuneai... ledurile? o întrebă Luce pe supraveghetoare, gata să fie scutită de tur.

— Da, leduri, sublinie supraveghetoarea, arătând către un mic dispozitiv legat de cabluri, care atârna din tavan: un obiectiv cu o lumină roșie intermitentă. Luce nu-l remarcase până atunci, dar imediat ce femeia i-l arătă pe primul, își dădu seama că erau peste tot.

— Camere?

— Foarte bine, îi spuse femeia, pe un ton plin de condescendență. Sunt plasate la vedere pentru a vă aminti. Vă urmărim tot timpul, peste tot. N-o dați în bară... dacă vă puteți abține.

De fiecare dată când cineva i se adresa lui Luce de parcă ar fi fost psihopată în toată regula, era pe punctul de a crede că e adevărat.

Amintirile o bântuiseră toată vara, în vise și în rarele momente când părinții ei o lăsau singură. Se întâmplase ceva în acea căsuță, și toată lumea (inclusiv Luce) murea de curiozitate să afle despre ce era vorba. Poliția, judecătorul, asistentul social încercaseră cu toții să scoată adevărul de la ea, dar n-avea nici o idee despre asta. Ea și Trevor se prostiseră toată seara, întrecându-se până la șirul de căsuțe de pe lac, departe de grup. Încercase să explice că fusese una dintre cele mai frumoase nopți din viața ei, și asta până se transformase în cea mai îngrozitoare.

Își petrecuse atât de mult timp memorând acea noapte, auzind râsul lui Trevor, simțindu-i mâinile pe mijlocul ei și încercând să se împace cu ceea ce-i dicta instinctul: faptul că era într-adevăr nevinovată.

Dar acum, regulile și regulamentele de la Sword & Cross păreau să-i contrazică toate convingerile, sugerând că, de fapt, era periculoasă și că trebuia să fie supravegheată.

Luce simți o mână fermă pe umăr.

— Dacă te face să te simți mai bine, o încredința supraveghetoarea, ești departe de a fi cel mai grav caz de aici.

Era primul gest omenesc pe care îl făcea femeia, iar Luce crezu că era într-adevăr merit să o facă să se simtă mai bine. Și totuși... Fusese trimisă aici din cauza morții suspecte a băiatului de care fusese îndrăgostită lulea și, cu toate astea, era „departe de a fi cel mai grav caz de aici”? Luce se întrebă cu ce altceva se mai confruntau, oare, cei de la Sword & Cross.

— Gata, turul de orientare s-a încheiat, îi anunță supraveghetoarea. Sunteți pe cont propriu de aici înainte. Uite o hartă dacă ai nevoie să găsești ceva. Îi dădu lui Luce fotocopia unei hărți desenate de mână, apoi se uită la ceas. Mai ai o oră înainte de primul curs, dar telenovelele mele încep la 5, așa că – îi făcu cu mâna lui Luce – fă pași. Și, nu uita, arată din nou spre camere, ledurile sunt cu ochii pe tine.

Înainte ca Luce să apuce să răspundă, o fată slăbuță și brunetă apără în fața ei, fluturându-și degetele lungi.

— Ooooooh, o tachina fata cu o voce desprinsă parcă din filmele cu fanteze, dansând în cerc în

jurul lui Luce. Ledurile te urmăreesc.

— Ieși de-aici Arriane, înainte să pun să ți se facă loboto-mie, îi spuse supraveghetoarea, deși era clar din zâmbetul ei fugar, dar sincer că simțea, de fapt, o afecțiune pentru nebună.

Era la fel de limpede, însă, că Arriane nu avea aceleași sentimente pentru femeie. Simula o mișcare de masturbare în direcția femeii și se uită insistent la Luce, provocator.

— Pentru asta, o apostrofă supraveghetoarea, mângălind o notă furioasă în catastiful ei, ți-ai câștigat sarcina de a-i arăta astăzi școala Domnișoarei Rază-de-Soare.

Arată înspre Luce, care îți inspira orice în afară de o rază de soare, îmbrăcată în jeansi negri, cu bocancii negri și tricoul negru. La secțiunea „Cum să ne îmbrăcăm”, site-ul web al școlii Sword & Cross susținea cu voioșie că, atâta vreme cât elevii se comportau civilizată, erau liberi să se îmbrace așa cum le plăcea, cu două mici precizări: trebuie să fie modești, iar culoarea hainelor – neagră. Halal libertate!

Tricoul prea larg, cu guler pe gât, pe care mama lui Luce o silise să și-l pună de dimineață, îi ascundea toate formele, și chiar și cea mai frumoasă trăsătură a ei dispăruse: părul negru și des, care obișnuia să-i atârne până în talie, fusese tuns aproape de tot. Incendiul din căsuță o lăsase cu scalpul părțit și părul ars pe alocuri, așa că, după drumul lung și cufundat în liniște de la Dover spre casă, mama o așezase pe Luce în cadă, adusese mașina de ras electrică a tatălui ei și o răsese în cap fără să scoată un cuvânt. Părul îi crescuse puțin în timpul verii, așa încât buclele ei, altădată de invidiat, se transformaseră acum în niște zuluți ciudați, răsuciți după urechi.

Arriane o cântări din priviri, ducându-și un deget către buzele palide.

— Perfect, zise, pășind în față și luând-o pe Luce de braț. Chiar mă gândeam că am nevoie de un nou sclav.

Ușa care dădea în hol se deschise și intră băiatul înalt cu ochi verzi. Clătinând din cap, îi spuse lui Luce:

— În locul ăsta poți fi oricând percheziționat până la piele. Așa că, dacă ascunzi alte lucruri interzise – ridică o sprânceană și aruncă un pumn de lucruri neidentificate în cutie - fă-ți un bine și scapă de ele.

În spatele lui Luce, Arriane râse în barbă. Băiatul își ridică brusc privirea și o văzu pe Arriane, deschise gura, apoi o închise la loc, de parcă nu ar fi știut cum să reacționeze.

— Arriane, spuse el fără nici o inflexiune în voce.

— Cam, replică ea.

— Îl cunoști? șopti Luce, întrebându-se dacă existau și în școlile de corecție aceleași „biserițuțe” ca și în școlile pregătitoare din Dover.

— Nu-mi aminti, zise Arriane, târând-o pe Luce afară pe ușă, în atmosfera cenușie și noroioasă a dimineții.

Spatele clădirii principale dădea spre un drum plin de gropi ce mărginea un teren în paragină. Iarba crescuse atât de mult, încât părea mai degrabă un maidan decât terenul de sport al unei școli, dar o tabelă de marcaj scorjată și câteva tribune de lemn contraziceau această impresie.

De partea cealaltă, se ridicau patru clădiri severe: internatul din cărămidă – mult la stânga, o biserică uriașă și urâtă -mult la dreapta, și alte două construcții impresionant de mari între ele, în care Luce presupuse că se aflau sălile de clasă.

Asta era tot. Lumea ei se reducea la această priveliște demnă de toată mila.

Arriane se depărta rapid de drumul bătătorit și o conduse pe Luce pe teren, făcându-i semn să se așeze pe un scaun plin de apă din tribuna de lemn.

Terenul de sport de la Dover semăna prea mult cu unul de fițe, specific colegiilor din Ivy League, așa că Luce nu se prea arătase pe acolo. Dar acesta, cu porțile lui ruginite și scorjite, spunea o cu totul altă poveste, una pe care nu o putea desluși cu ușurință. Trei vulturi-curcan le trecură pe deasupra capului și o pală sumbră de vânt biciui crengile golașe ale stejarilor. Luce își ascunse bărbia în gulerul înalt al bluzei.

— Deeeeci, zise Arriane, te-ai întâlnit cu Randy.

— Credeam că-l cheamă Cam.

— Nu despre el e vorba, replică Arriane repede. Vorbesc despre femeia-bărbat dinăuntru. Fata

făcu un semn cu capul spre biroul unde o lăsaseră pe supraveghetoare în fața televizorului. Ce zici – tip sau tipă?

— Aăă, tipă? Își dădu Luce cu părerea. E un test? Arriane zâmbi.

— Primul dintr-o grămadă. Și l-ai trecut. Cel puțin așa cred. Sexul multor personaje din acest colegiu este subiect de dezbatere nesfârșită, ce implică toată școala. Nu-ți face griji, o să participi și tu.

Luce crezu că Arriane glumea – caz în care era o glumă bună. Dar totul era așa de diferit aici față de Dover. La vechea ei școală, purtătorii-de-cravată-verde, viitorii senatori dați cu pomadă, se strecurau pe holuri în acea tăcere politicoasă pe care banii păreau să o aducă peste tot cu ei.

Foarte adesea, ceilalți puști din Dover îi aruncau privirea chiorâșă ce voia să spună nu-murdări-pereții-albi-cu-urmele-labelor-tale. Încercă să și-o închipuie pe Arriane acolo: lenevind în tribună, făcând o glumă grosolană în gura mare, cu tonul ei sarcastic. Luce încercă să-și imagineze ce-ar fi putut crede Callie despre Arriane. Nu fusese nimeni ca ea la Dover.

— OK, ciripește tot, îi ordonă Arriane. Trântindu-se cu zgomot pe banca cea mai înaltă și făcându-i semn lui Luce să vină lângă ea, întrebă: Ce-ai făcut de-ai ajuns aici?

Tonul fetei era jucăuș, dar Luce simți brusc nevoia să stea jos. Era ridicol, dar sperase că ar fi putut să treacă de prima zi de școală fără ca trecutul să îi dea târcoale și să-i răpească senzația de calm relativ. Evident că oamenii erau curioși să afle.

Își simțea sângele pulsându-i în tâmpile. Așa i se întâmpla de fiecare dată când încerca să-și amintească – să-și reînvie cu adevărat amintirile – acea noapte. Nu încetase niciodată să se simtă vinovată pentru ce se întâmplase cu Trevor, dar, în același timp, se străduise din răspuțeri să nu fie atrasă în mlaștina umbrelor, care, până acum, erau singurele lucruri pe care și le putea aminti despre accident. Acele lucruri întunecate, nedefinite, despre care nu putea povesti nimănui.

Ba nu – începuse să-i spună lui Trevor despre prezența ciudată pe care o simțise în acea noapte, despre formele mișcătoare care planau asupra capetelor lor, amenințând să le tulbure seara perfectă. Desigur, atunci era deja prea târziu. Trevor dispăruse, corpul fiindu-i atât de ars încât nu mai putuse fi recunoscut, iar Luce era... oare era... vinovată?

Nu aflase nimeni nimic despre formele sinistre pe care ea le zărea uneori în întuneric. Veneau întotdeauna la ea. Veniseră și pleaseră de atâtea ori, încât Luce nici nu-și mai amintea când le văzuse prima oară. Dar își aducea aminte când își dăduse prima dată seama că umbrele nu veneau pentru toată lumea – sau, de fapt, că nu veneau decât pentru ea.

Pe când avea șapte ani, își petrecea vacanța cu familia la Hilton Head, iar părinții o duseseră într-o excursie cu barca. Era aproape de asfințit când umbrele începuseră să se rotească deasupra apei și se întorsese spre tatăl ei spunând: „Ce faci când vin ei, tati? Ție de ce nu ți-e frică de monștri?”

Nu era nici un monstru, o asiguraseră părinții ei, dar insistența ei neobosită în legătură cu prezența a ceva mișcător și întunecat avusese drept consecință câteva programări la oculistul familiei, apoi ochelari, apoi programări la orelist, după care făcuse greșeala să descrie sunetul răgușit și șuierat pe care îl scoteau uneori umbrele – apoi urmă psihoterapia, apoi mai multe ședințe de psihoterapie și, în cele din urmă, prescrierea de medicamente antipsihotice.

Dar nimic din toate acestea nu le alungă.

Când ajunsese la vârsta de paisprezece ani, Luce refuză să-și mai ia medicamentele. Și atunci îl găsiră pe dr. Sanford și descoperiseră școala Dover care nu se afla prea departe. Zburară până la New Hampshire, iar tatăl ei conduse mașina închiriată pe o șosea lungă și plină de curbe, spre un conac din vârful unui deal numit Shady Hollows. O duseră pe Luce în fața unui bărbat îmbrăcat în halat alb și o întrebară dacă mai avea încă „viziunile” acelea. Palmele părinților ei erau transpirate când o luară amândoi de mână, încruntați de teama că fiica lor suferea de ceva îngrozitor.

Nu-i zisese nimeni că, dacă nu-i spunea doctorului Sanford tot ceea ce voiau ei să-i spună, avea să petreacă la Shady Hollows mai mult timp decât și-ar fi închipuit. După ce minți și se purtă normal, i se îngădui să se înscrie la Dover și nu trebui să mai meargă la dr. Sanford decât de două ori pe lună.

Lui Luce i se îngăduise să nu mai ia pastilele alea groaznice de îndată ce pretinsese că nu mai vedea umbrele. Dar încă nu avea control asupra momentelor când ar fi putut apărea umbrele. Tot ce

știa era că locurile unde veniseră după ea în trecut – păduri dese, ape întunecate – deveniseră locurile pe care le evita cu orice preț. Tot ce știa era că, atunci când veneau, acestea soseau împreună cu un fior rece pe care îl simțea pe sub piele, o senzație de rău pe care n-o mai avusese niciodată.

Luce încalecă una dintre bănci și își strânse tâmplele între palme. Dacă voia să reziste până la final, trebuia să-și împingă trecutul spre tainele din mintea ei. Abia dacă putea suporta să cerceteze amintirile acelei nopți de una singură și n-ar fi fost în stare să dezvăluie acele detalii înfiorătoare unei străine maniace și ciudate.

În loc să-i răspundă, o privi pe Arriane, care se lungise pe o bancă, purtând cu ostentație o pereche enormă de ochelari de soare negri, care îi acopereau mare parte din față. Era greu de spus, dar probabil că și ea o privea pe Luce, pentru că, după o secundă, se ridică brusc și rânji.

— Tunde-mi părul ca al tău, îi zise.

— Cum? întrebă Luce, uluită. Părul tău este superb.

Era adevărat: Arriane avea buclele lungi și dese de care lui Luce îi era atât de dor. Zulfii ei lejeri străluciau în soare, cu o ușoară nuanță roșiatică. Luce își dădu părul pe după ureche, deși șuvițele încă nu erau îndeajuns de lungi cât să nu cadă la loc.

— Mișto de tot, insistă Ariane. Al tău e sexy, îndrăzneț. Vreau și eu.

— O, hm... OK, încuviință Luce. Oare fusese un compliment? Nu știa dacă trebuia să se simtă flatată sau enervată de felul în care Arriane presupunea că putea avea orice dorea, chiar dacă ceea ce-și dorea aparținea altcuiva. Dar de unde putem face...

— Ta-taaaa! Arriane își vârî mâna în geantă și scoase briceagul Swiss Army pe care Gabbe îl pusese în Cutia cu Lucruri Interzise. Ce?! exclamă văzând reacția lui Luce. Întotdeauna îmi folosesc degetele îndemânaticice în zilele în care vin elevi noi. Numai gândul ăsta mă face să rezist zilelor de rahat din centrul de... ăă... tabăra de vară Sword & Cross.

— Ți-ai petrecut toată vara... aici? tresări Luce.

— Ete na! Ai vorbit ca o adevărată boboacă. Probabil, te aștepti la o vacanță de primăvară. Îi îndesă briceagul în mână. Nu mai pleci din locul ăsta mizerabil. Niciodată. Acum taie!

— Ce facem cu camerele? întrebă Luce, privind în jur, cu briceagul în mână. Sigur erau plasate camere pe-acolo, pe undeva.

Arriane clătină din cap.

— Refuz să am de-a face cu o papă-lapte. Ești în stare sau nu?

Luce încuviință din cap.

— Și nu-mi spune că n-ai mai tuns pe cineva până acum. Arriane înhață briceagul din mâna lui Luce, trase foarfecă în afară și i-l dădu înapoi. Să nu mai aud un cuvânt până nu-mi spui cât de fantastic arăt.

În „salonul” din cada de baie a părinților ei, mama lui Luce îi prinsese ce mai rămăsese din păr într-o coadă de cal înainte să i-l taie. Luce era sigură că trebuia să existe o metodă mai bună de a tunde, dar având în vedere că nu se tunsese în viața ei, tot ce știa se rezuma la coada de cal retezată, îi adună părul lui Arriane cu ambele mâini, îl strânse cu o bandă elastică pe care o purta la încheietură, ținu strâns micuța foarfecă și începu să taie.

Coadă căzu la picioarele ei, iar Arriane pufni și își mișcă iute capul într-o parte și în cealaltă. Își ridică de jos coada și se uită la ea în soare. Lui Luce i se strânse inima văzând-o. Încă mai suferea îngrozitor după ce-și pierduse părul și tot ceea ce simboliza el. Dar Arriane schiță doar un zâmbet vag. Își trecu degetele prin șuvițele tăiate, apoi dădu drumul cozii în geantă.

— Grozav, zise ea, continuă!

— Arriane, nu se putu abține să nu șoptească Luce, gâtul tău este...

— Plin de cicatrici? încheie Arriane. Poți s-o spui.

Pielea de pe gâtul fetei, din spatele urechii stângi până la osul claviculei, era, în același timp, crestată, albă ca marmura și lucioasă. Gândul lui Luce zbură la Trevor – la fotografiile acelea îngrozitoare. Nici măcar părinții ei nu se mai putuseră uita la ea după ce le văzuseră. Îi fu greu să o privească pe Arriane acum.

Fata îi înșfacă mâna și i-o apăsă pe pielea gâtului ei. Era rece și fierbinte în același timp. Era fină

și aspră.

— Eu nu mă tem, îi aruncă Arriane, ție ți-e frică?

— Nu, îi răspunse Luce, deși și-ar fi dorit ca Arriane să-și retragă mâna, pentru ca și ea să o poată face.

Stomacul i se strânse când se întrebă dacă, atingând pielea lui Trevor, ar fi simțit același lucru.

— Te temi de cine ești cu adevărat, Luce?

— Nu, replică iar, iute, Luce. Probabil că era atât de evident că mințea... își închise ochii. Tot ceea ce-și dorea de la Sword & Cross era un nou început, un loc unde oamenii să nu se uite la ea în modul în care o privea acum Arriane. În dimineața aceea, la porțile școlii, când tatăl ei îi șoptise la ureche mottoul familiei Price – „Cei din familia Price nu se dau bătuți” -îi pânise posibil, dar acum se simțea deja epuizată și expusă pericolelor. Își ascunse mâna. Cum s-a întâmplat? întrebă, cu privirea în pământ.

— Îți amintești că eu nu te-am obligat să spui ce-ai făcut ca să ajungi aici și tu ți-ai ținut gura? întrebă și Arriane, ridicând dintr-o sprânceană.

Luce dădu din cap.

Arriane făcu un semn spre foarfecă.

— Aranjează-l la spate, bine? Fă-mă să arăt frumoasă. Fă-mă să arăt ca tine.

Chiar dacă ar fi avut o tunsoare identică, Arriane ar fi arătat tot ca o versiune subnutrită a lui Luce. În timp ce încerca să ajusteze prima tunsoare făcută în viața ei, Arriane intră în amănuntele complicate ale vieții la Sword & Cross.

— Clădirea aia este Augustine. În celulele de acolo se țin așa-zisele noastre reuniuni sociale de joi seara. Și toate cursurile, o informă ea, arătând spre o construcție de nuanța dinților îngălbeniți, aflată la două clădiri distanță, în partea dreaptă a internatului.

Părea că fusese proiectată de același sadic care construise și clădirea Pauline. Era lugubru de pătrată, deprimant de asemănătoare cu o fortăreață, înconjurată cu aceeași sârmă ghimpată și cu aceleași gratii la ferestre. O ceață cenușie ciudată acoperea pereții ca un mușchi, împiedicându-te să vezi dacă era cineva înăuntru.

— Să știi, continuă Arriane, că o să urăști cursurile de aici, n-ai fi om dacă n-ai face-o.

— De ce? Care-i problema? întrebă Luce.

Poate lui Arriane nu-i plăcea pur și simplu școala. Cu unghiile date cu lac negru, cu dermatograful negru și cu geanta ei neagră, care părea suficient de încăpătoare doar pentru noul ei briceag Swiss Army, nu arăta chiar a tociară.

—Cursurile nu au suflet, o lămuri Arriane. Mai rău, îți vor fura și ție sufletul. Dintre cei optzeci de puști de aici, aș spune că n-am mai rămas decât vreo trei suflete. Se uită în sus. Deocamdată...

Nu suna prea promițător, dar lui Luce îi atrăsese atenția altceva din răspunsul lui Arriane.

— Stai puțin, nu sunt decât optzeci de elevi în școala asta? în vara de dinainte de plecarea ei la Dover, Luce studiase cuprinzătorul ghid Elevi în devenire, memorând toate statisticile. Dar tot ce aflase până acum despre Sword & Cross fusese o surpriză pentru ea, făcând-o să-și dea seama că venise la școala de corecție complet nepregătită.

Arriane se mișcă brusc, făcând-o pe Luce să taie din greșeală o șuviță pe care intenționase s-o lase unde era. Uf! Cu puțin noroc, Arriane nu va observa – sau poate va fi de părere că arată îndrăzneț.

— Opt clase, zece puști bucata. Ajungi să cunoști secretele fiecăruia destuuul de repede, îi spuse Arriane, și viceversa.

— Bănuiesc că așa e, încuviință Luce, mușcându-și buzele.

Arriane glumise, dar Luce se întrebă dacă ar mai sta acolo cu expresia aia de superioritate în ochii de un albastru pastelat dacă ar ști povestea ei. Cu cât reușea să-și țină mai mult ascuns trecutul, cu atât era mai bine pentru ea.

— Și o să vrei să te ții departe de clasele periculoase.

— Periculoase?

— Puștii cu dispozitivele de urmărire la încheietură, îi explică Arriane. Cam o treime.

— Și ei sunt cei care...

— Cu care nu vrei să te pui. Crede-mă.

— De ce? Ce-au făcut? întrebă Luce.

Oricât de mult și-ar fi dorit Luce să-și țină secretă povestea, nu-i plăcea deloc modul în care Arriane o trata ca pe o prostituată. Orice-ar fi făcut puștii ăia, nu putea fi mai rău decât ceea ce îi spusese toată lumea că făcuse ea. Sau dimpotrivă? În definitiv, nu știa aproape nimic despre oamenii de acolo și despre locul ăla. Nesiguranța îi stârni un fior rece de teamă care-i strânse stomacul.

— O, știi și tu, rosti ea târăgănat, au ajutat și au încurajat acte teroriste. Și-au ciopârțit părinții și i-au pus în frigare.

Se întoarse și-i făcu cu ochiul.

— Fugi de-aici! îi zise Luce.

— Vorbesc serios. Psihopaților ăloră li se impun restricții mult mai dure decât celorlalți țărăniți de aici. Le spunem „încătușații”.

Luce izbucni în râs la auzul tonului dramatic al lui Arriane.

— Gata tunsoarea ta, îi spuse, trecându-și degetele prin părul fetei pentru a-i da puțin volum; arăta chiar șic.

— Mișto, zise Arriane.

Se întoarse spre Luce. Când își trecu și ea degetele prin păr, mânecile bluzei i se ridicară până la cot, iar Luce zări la una dintre încheieturi o brățară neagră bătută cu ținte de argint, iar la cealaltă, o altă brățară care arăta a... dispozitiv electronic. Arriane îi surprinse privirea și ridică din sprâncene cu o mină diabolică.

— Ți-am spus, niște psihopați dați dracu', rânji ea. Hai, să terminăm cu turul.

Luce nu prea avea de ales. Escaladă tribunele pentru a coborî după Arriane, ferindu-și capul atunci când unul dintre vulturii-curcan execută un picaj periculos de aproape. Arriane, care nu păru să bage de seamă, îi arătă o biserică acoperită cu licheni, aflată mult în dreapta terenului.

— Aici vei găsi sala noastră de sport de ultimă generație, începu ea, imitând tonul plin de emfază al unui ghid. Da, da, pentru un ochi neantrenat ar putea părea o biserică. Asta a și fost, la un moment dat. Ne aflăm într-un fel de iad arhitectural de mâna a doua, la Sword & Cross. Acum câțiva ani, a aterizat pe-aici un psihiatru obsedat de calistenie, condamnând în gura mare îndoparea cu prea multe medicamente a adolescenților, menită să distrugă societatea. A donat un purcoi de bani pentru ca biserica să fie transformată în sală de sport. Acum, autoritățile cred că putem scăpa de „frustrări” într-un „mod mai natural și mai productiv”.

Luce oftă. Niciodată nu suportase orele de sport.

— O fată pe gustul meu, i se alătură Arriane. Antrenoarea Diante e di-a-bo-li-că.

Aproape alergând pentru a ține pasul cu Arriane, Luce studie restul peisajului. Perimetrul școlii de la Dover era atât de bine păstrat, îngrijit ca la carte și presărat cu pomi plantați la distanțe egale și tunși cu atenție. În schimb, Sword & Cross părea că fusese aruncat din avion și abandonat în mijlocul unei mlaștini. Sălciile plângătoare se legăneau până la pământ, plantele kudzu creșteau de-a lungul pereților, formând o perdea groasă și deasă, și aproape la fiecare pas, noroiul le pleoscăia sub picioare.

Și nu era vorba numai de modul în care arăta locul. Fiecare gură de aer umed pe care Luce o inspira i se bloca parcă în plămâni. Simplul fapt de a respira la Sword & Cross îi dădea senzația că se scufunda în nisipuri mișcătoare.

— Se pare că arhitecții s-au împărțit în două tabere, fiecare la fel de hotărâtă în ceea ce privește modernizarea clădirilor vechii academii militare. Rezultatul a fost că ne-am ales cu o struțocămilă jumătate penitenciar, jumătate sală de tortură medievală. Și fără grădinar, completă Arriane, încercând să scape de noroiul care i se lipise de bocanci. Ce scârbos! A, și acolo este cimitirul.

Luce urmări degetul întins al fetei spre stânga, puțin mai departe de internat. O pătură și mai groasă de ceață se lăsase peste porțiunea întinsă de pământ. Era mărginită din trei părți de o pădure deasă de stejari. Nu putea zări nimic în cimitir, care părea că se scufundase cumva sub pământ, dar simțea mirosul de putreziciune și corul de greieri țârâind printre copaci. Pentru o secundă, i se păru că vede fâșăitul întunecat al umbrelor – dar clipi și acestea dispărură.

— Acolo e un cimitir?

— Îhî. Aici a fost o academie militară acum multă vreme, în zilele Războiului Civil. Și acolo își îngropau morții. E o chestie ciudată ca orice loc de genul ăsta. Și zgomotoasă, zise Arriane, imitând accentul sudist, pute până la Ceruri. Apoi îi făcu cu ochiul lui Luce. Ardem mult gazul pe-acolo.

Luce se uită la Arriane să vadă dacă glumește, dar ea doar dădu din umeri.

— Bine, s-a întâmplat o singură dată. Și numai după o farmaparty uriașă.

Acesta era un cuvânt căruia până și Luce îi cunoștea bine semnificația.

— Aha! râse Arriane, tocmai am văzut o lumină aprinzându-se acolo sus. Deci e cineva acasă. Luce, draga mea, poate că ai mai fost la petreceri în internate, dar sigur n-ai văzut un bairam cum numai puștii din școlile de corecție știu să dea.

— Care e diferența? întrebă Luce, încercând să ascundă adevărul că, de fapt, nu fusese niciodată la vreo petrecere în Dover.

— Ai să vezi. Arriane se opri și se întoarse spre Luce. O să treci pe la mine în seara asta și o să ieșim împreună, da? O apucă brusc de mână pe Luce. Promiți?

— Dar am crezut că trebuie să stau departe de cazurile dificile, glumi Luce.

— Regula numărul doi: nu mă asculta pe mine! râse Arriane, clătinând din cap. Sunt nebună cu atestat!

Începu din nou să alerge, și Luce se luă după ea.

— Stai, care era regula numărul unu?

— Ține pasul!

Când trecură de colțul clădirii din cărămidă unde se țineau cursurile, Arriane se opri brusc.

— Foarte tare, spuse ea.

— Tare, repetă Luce.

Toți ceilalți elevi păreau să se îngămădească în jurul copacilor sufocați de kudzu de lângă Augustine. Nu păreau prea fericiți să stea acolo, dar nici nu păreau a fi dornici să intre.

Nu existase o regulă specială pentru modul de a se îmbrăca al elevilor de la Dover, astfel că Luce nu era obișnuită cu uniforme. Cu toate acestea, deși fiecare puști de aici purta aceiași jeanși negri, același tricou negru pe gât și același pulover negru legat în jurul umerilor sau al taliei, totuși rezultatul final era foarte diferit.

Un grup de fete tatuante, care stăteau în cerc cu brațele încrucișate, aveau brățări rigide până la cot. Bandanele negre pe care le purtau îi aminteau lui Luce de un film pe care îl văzuse odată despre o bandă de motocicliste. Îl închiriasse pentru că se gândise: „Ce poate fi mai cool decât o bandă formată numai din motocicliste?” Luce prinse privirea uneia dintre fetele de dincolo de tribune. Căutătura piezișă din ochii de pisică dați cu tuș negru ai fetei o făcu pe Luce să-și mute iute privirea.

Un băiat și o fată care se țineau de mână aveau craniile și oasele încrucișate cusute cu paiete pe spatele puloverelor negre. O dată la câteva secunde, unul dintre ei îl trăgea pe celălalt spre el, sărutându-l pe tâmplă, pe lobul urechii sau pe ochi. Când se luă în brațe, Luce putu să vadă că pe încheieturile lor licărea dispozitivul de urmărire. Păreau destul de duri, dar era clar că erau foarte îndrăgostiți. De fiecare dată când prindea sclipirea piercingurilor din limbă în soare, Luce simțea înțepătura singurătății în piept.

În spatele îndrăgostiților, o gașcă de băieți blonzi care stăteau lipiți de perete. Fiecare dintre ei purta puloverul negru, în ciuda căldurii de afară. Și toți aveau pe dedesubt cămăși albe Oxford, cu gulere scrobite. Pantalonii negri picau perfect pe căputa pantofilor eleganți, bine lustruiți. Lui Luce i se păru că se apropie cel mai bine, ca înfățișare, de foștii ei colegi de la Dover. Dar, după o privire mai atentă, își dădu seama cât erau de diferiți de băieții pe care îi știa, de băieții ca Trevor.

Chiar și în gașcă, acești puști radiau un tip specific de duritate. Li se citea în priviri. Era greu de explicat, dar Luce își dădu brusc seama că, asemenea ei, fiecare tânăr din acea școală avea un trecut. Probabil că toți cei care erau acolo aveau secrete pe care nu voiau să le împărtășească nimănui. Dar nu putea spune dacă această revelație o făcea să se simtă sau nu mai izolată.

Arriane remarcă privirile pe care Luce le arunca celorlalți.

— Facem cu toții ce putem ca să rezistăm până mâine, îi spuse ea ridicând din umeri. Dar, în caz

că n-ai observat vulturii care zboară la mică înălțime, locul ăsta duhnește a moarte.

Se așează pe o bancă aflată sub o salcie plângătoare și bătu cu palma pe locul de lângă ea, făcându-i lui Luce semn să se așeze.

Luce dădu la o parte un strat de frunze moarte și ude, dar, chiar înainte de a se așeza, observă încă o violare a etichetei vestimentare.

O violare a etichetei vestimentare foarte încântătoare.

El purta în jurul gâtului un fular de un roșu strălucitor. Cu greu puteai spune că afară era măcar răcoare, dar el își pusese peste pulover și o geacă neagră de motociclist. Poate pentru că reprezenta singura pată de culoare din peisaj, Luce nu-și putea lua privirea de la el. De fapt, totul era atât de puțin important în jur, încât, pentru o clipă aproape nesfârșită, Luce uită unde se afla.

Îi studie părul auriu închis și chipul bronzat. Pomeții înalți, ochelarii de soare care-i ascundeau ochii, forma delicată a buzelor. În toate filmele pe care le văzuse Luce, în toate cărțile pe care le citise, protagonistul masculin era frumos de pica, dar avea un mic defect. Un dinte spart, o șuviță care stătea aiurea, dar care îl făcea mai fermecător, o aluniță pe obrazul stâng. Și știa de ce: dacă eroul ar fi fost prea frumos, ar fi riscat să fie inabordabil. Dar, abordabil sau nu, Luce avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru băieții superbi, care te lăsau fără grai. Așa cum era tânărul acesta.

El se sprijinea cu spatele de clădire, cu brațele încrucișate lejer pe piept. Și pentru o clipă, Luce avu viziunea fulgerătoare că era ținută în acele brațe. Clătină din cap, dar imaginea era în continuare atât de clară, încât aproape că îi venea să fugă spre el.

Nu! Era o nebunie. Nu? Chiar și într-o școală plină de țicniți, Luce era conștientă că impulsul ăsta era nebunesc. Nici măcar nu-l cunoștea.

El vorbea cu un puști mai mic de înălțime, cu codițe jamaicane și un zâmbet larg. Amândoi râdeau tare și sănătos, într-un mod care o făcu pe Luce să se simtă ciudat de geloasă. Încercă să-și amintească de când nu mai râsese cu atâta poftă.

—Ăla e Daniel Grigori, îi zise Arriane, aplecându-se și citindu-i gândurile. Pot spune că a atras atenția cuiva.

— Puțin spus, admise Luce, jenată, când își dădu seama cât de ciudată trebuie să-i fi părut fetei.

— Da... dacă-ți place genul.

— Ce să nu-ți placă? sări Luce, incapabilă să-și rețină cuvintele.

— Prietenul lui e Roland, completă Arriane, dând din cap în direcția puștiului cu codițe. E mișto. Genul de tip care face rost de chestii, mă-nțelegi?

„Nu prea”, se gândi Luce, mușcându-și buzele.

— Ce fel de chestii?

Arriane ridică din umeri, folosind briceagul Swiss Army pentru a tăia un fir destrămat dintr-una dintre găurile din blugii ei negri.

— De tot felul. Chestii de genul cere-și-ți-se-va-da.

— Dar Daniel? întrebă Luce. Care e povestea lui?

— Of, nu se lasă deloc fata asta, Arriane izbucni în râs, după care tuși cu subînțele. Nu știe nimeni, de fapt. E destul de secretos cu viața personală. Poate fi ticălosul tipic pentru o școală de corecție.

— Am mai cunoscut ticăloși, spuse Luce, deși, de îndată ce rosti cuvintele, își dori să nu le fi spus. După ce se întâmplase cu Trevor – indiferent ce-o fi fost – era ultima persoană care ar fi trebuit să judece oamenii. Dar, mai mult de-atât, în rarele ocazii când făcuse chiar și cea mai mică referire la noaptea aceea, stolul negru și unduitor de umbre se întorsese, de parcă s-ar fi trezit din nou lângă lac.

Îl privi din nou pe Daniel. El își scoase ochelarii și îi strecură în geacă, apoi se întoarse și se uită la ea.

Îi surprinse privirea, iar Luce observă cum ochii i se măriră și apoi îi miji brusc, într-o expresie pe care ea o interpretează ca fiind de surpriză. Dar nu, era mai mult de-atât. Când ochii lui Daniel îi întâlniseră pe-ai ei, aproape că încetase să mai respire. Îl recunoscuse de undeva.

Dar, sigur și-ar fi amintit dacă ar mai fi întâlnit pe cineva ca el. Și-ar fi adus aminte că se simțise de-a dreptul zdruncinată, așa cum i se întâmpla acum.

Își dădu seama că încă se mai priveau, când Daniel îi zâmbi. Se simți străbătută de un fior fierbinte și trebui să se sprijine de bancă. Buzele îi schițară un zâmbet, și îl văzu ridicând brațul.

Daniel îi arăta degetul mijlociu.

Luce gemu și-și coborî privirea.

— Ce-i? o întrebă Arriane, care nu văzuse ce se întâmplase. Nu contează. N-avem timp. O să sune.

Clopoțelul sună ca la un semnal, și toți elevii începură marșul lipsit de entuziasm spre ușa de intrare. Arriane o trăgea pe Luce de mână și îi turuia indicații despre locul și ora următoarei întâlniri. Dar Luce încă încerca să-și revină după gestul neașteptat al străinului care i se păruse atât de perfect. Starea ei de frenezie momentană se topise, iar, acum, singurul lucru pe care voia să-l știe era: care-i problema cu băiatul ăsta?

Chiar înainte să se strecoare la prima ei oră, îndrăzni să se uite în spate. Chipul lui era lipsit de expresie, dar nu se înșela – o urmărise plecând.

Doi Nebuni de legat

Luce avea o bucată de hârtie pe care își scosese la imprimantă orarul, un carnețel pe jumătate completat, pe care începuse să-și noteze diverse lucruri la Dover, la orele de „Istorie europeană” pentru avansați, cu un an înainte, două creioane, guma ei de șters preferată și presentimentul de rău augur că Arriane avusese dreptate în ceea ce-i spusese despre cursurile de la Sword & Cross.

Profesorul nu apăruse încă, băncile uzate formau șiruri dezordonate, iar dulapul cu rechizite era blocat de maldăre de cutii prăfuite care fuseseră stivuite în fața acestuia.

Și, ceea ce era mai rău, nici măcar unul dintre ceilalți elevi nu părea să observe că ar fi fost ceva în neregulă. De fapt, nici unul dintre ei nu părea să-și dea seama că se afla într-o sală de clasă. Stăteau cu toții ciorchine în jurul ferestrelor, fie trăgând un ultim fum dintr-o țigară, fie schimbând locul uriașelor ace de siguranță prinse pe tricouri... Numai Todd era așezat într-o bancă, scrijelind cu stiloul ceva pe lemnul mesei. Ceilalți elevi noi păreau să se fi integrat deja. În jurul lui Cam erau adunați băieții ce păreau scoși din cutie și care semănau cu elevii la internatul de la Dover. Probabil că rămăseseră prieteni de când intrase prima dată la Sword & Cross. Gabbe dădea mâna cu fata cu piercing în limbă, care se sărutase afară cu băiatul care avea și el piercing în limbă. Luce se simțea stupid de invidioasă că nu era îndeajuns de îndrăzneată să facă altceva decât să se așeze lângă inofensivul Todd.

Arriane trecu repede printre ceilalți, șoptind lucruri pe care Luce nu le înțelese, de parcă ar fi fost o prințesă gotică. Când ajunse lângă Cam, el îi răvăși cofura cea nouă.

— Drăguț mop, Arriane. Zâmbi afectat, trăgând-o de o șuviță de la ceafă. Complimente stilistului.

Arriane îi dădu peste mână.

— Jos labelle, Cam. Sau, mai pe înțelesul tău: în visele tale. Făcu un semn cu capul în direcția lui Luce. Și poți să-i transmiți complimentele noului meu animăluț de companie.

Ochii de smarald ai lui Cam scânteiară în timp ce-o privea pe Luce, care se îndreptă de spate.

— Cred că așa voi face, confirmă pornind spre ea.

Îi zâmbi lui Luce, care stătea cu gleznelor încrucișate sub scaun și cu mâinile împreunate cuminte pe banca plină de tot felul de desene.

— Noi, ăștia care abia am sosit, trebuie să fim uniți, înțelegeți ce vreau să spun, nu?

— Dar am înțeles că ai mai fost pe aici.

— Nu mai crede tot ce spune Arriane.

Îi aruncă o privire în spatele lui Arriane, care stătea la fereastră, urmărindu-i suspicioasă.

— O, nu, nu mi-a spus nimic despre tine, răspunse Luce dintr-o suflare, încercând să-și amintească dacă acesta era adevărul.

Era limpede că Arriane și Cam nu se plăceau și, deși Luce îi era recunoscătoare lui Arriane

pentru turul de dimineață, încă nu era pregătită să aleagă vreo tabără.

— Îmi amintesc când abia sosisem aici... prima dată. Râse ca pentru sine. Formația mea tocmai se despărțise, iar eu eram pierdut. Nu știam pe nimeni. Aș fi avut nevoie de cineva fără – se uită la Arriane – program, să-mi arate cum stau lucrurile pe aici.

— Ce, nu ai un program? Întrebă Luce, surprinsă să-și audă tonul de flirt din voce.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Cam. Ridică dintr-o sprânceană.

— Și când mă gândesc că nu voiam să mă întorc aici... Luce roși. De obicei, nu se combina cu rockeri, dar, pe de altă parte, nici unul dintre ei nu-și trăsesese banca așa de aproape de a ei, nu se așezase hotărât lângă ea și nici n-o privise cu niște ochi atât de verzi. Cam căută în buzunar și scoase o pană de chitară verde, cu numărul 44 scris pe ea.

— Țsta e numărul camerei mele. Poți să-mi faci oricând o vizită.

Pana avea o culoare apropiată de cea a ochilor lui Cam, iar Luce se întrebă când și cum reușise să le dea la inscripționat, dar, înainte să-și poată răspunde – și cine știe ce și-ar fi răspuns –, Arriane îl bătu tare pe umăr pe Cam.

— Scuză-mă, n-am fost destul de clară? Deja e luată. Cam pufni. Se uită fix în ochii lui Luce când spuse:

— Știi, credeam că încă mai există lucrul ăla numit liber-arbi-tru. Poate că animăluțul tău și-a ales singur destinul.

Luce deschise gura pentru a-l asigura că avea drumul ei, doar că era prima ei zi și încă mai încerca să-și dea seama cum stăteau lucrurile. Dar, până să-și limpezească lucrurile în minte, sună clopoțelul, iar micul grup strâns lângă banca ei se risipi.

Ceilalți se așezară în bănci în jurul ei, și curând nu mai era atât de bătător la ochi faptul că Luce stătea cuminte în banca ei, cu ochii la ușă, urmărind să vadă dacă nu-l zărește cumva pe Daniel.

Îl vedea pe Cam cu coada ochiului cum o spiona. Se simțea flatată – și emoționată, dar și mânioasă pe ea însăși. Daniel? Cam? Era în școala asta de mai puțin de patruzeci și cinci de minute – și, în mintea ei, deja juca pe degete doi băieți. Singurul motiv pentru care se afla în școala asta era pentru că ultima oară când fusese interesată de un tip, lucrurile merseseră groaznic, groaznic de rău. Nu ar trebui să-și permită să se îndrăgostească (de două ori!) chiar din prima zi de școală.

Se uită din nou la Cam, care îi făcu iarăși cu ochiul, apoi își dădu părul la o parte. Lăsând deoparte faptul că arăta atât de bine – da, exact – chiar părea o persoană pe care era bine să o cunoști. Ca și ea, încă se adapta mediului, dar, în mod clar, mai fusese la Sword & Cross de câteva ori înainte. Și era drăguț cu ea. Se gândi la pana de chitară verde cu numărul camerei lui, sperând că nu le împărțea în stânga și-n dreapta. Ar putea fi... prieteni. Poate asta era tot ce-i trebuia. Poate astfel avea să nu se mai simtă atât de stingheră la Sword & Cross.

Poate așa va fi capabilă să uite faptul că singura fereastră din clasă era de mărimea unui plic de scrisori, era stropită cu var și dădea spre un mausoleu uriaș din cimitir.

Poate așa avea să poată uita mirosul înțepător de peroxid emanat de capul punkeriței blonde din fața ei.

Poate așa va putea fi cu adevărat atentă la profesorul sever și mustăcios care intrase în clasă, ordonase linișteși-toatălumealaloculei și închisese cu hotărâre ușa.

Inima i se strânse, simțindu-se puțin dezamăgită. Îi luă o clipă să înțeleagă de unde venea. Până să între profesorul, sperase în sinea ei că și Daniel avea să fie în clasa ei.

Ce avea ora următoare, franceza? Se uită în orar pentru a verifica în ce sală trebuia să ajungă. Exact în acel moment, un avion de hârtie alunecă de-a curmezișul foii pe care o ținea în mână, trecu de bancă și ateriza pe podea, lângă rucsac. Se uită să vadă dacă mai observase cineva, dar profesorul era ocupat să rupă o bucată de cretă și să scrie ceva pe tablă.

Luce privi emoționată în stânga. Când Cam se uită la ea, făcându-i cu ochiul și cu mâna, senzația vagă de flirt îi dădu fiori prin întregul corp. Dar el nu părea să fi văzut sau să fi fost autorul avionului de hârtie.

— Psssst, se auzi o șoaptă în spatele ei.

Era Arriane, care îi făcu semn cu bărbia să ridice avionul. Luce se aplecă să-l ia și își văzu numele scris cu litere mici și negre pe aripă. Primul ei bilețel!

Deja te uiți spre ieșire?

Nu e un semn bun.

Stăm în iadul ăsta până la prânz.

Asta trebuia să fie o glumă. Luce își verifică orarul și-și dădu seama cu groază că toate cele trei ore de dimineață trebuiau să se desfășoare în aceeași sală nr. 1 – și toate trei cu același domn profesor Cole.

Acesta se îndepărtase de tablă și se deplasa cu mers legănat prin clasă. Nu făcuse nici un fel de prezentare pentru elevii noi, iar Luce nu se putea hotărî dacă să se bucure sau nu. Domnul Cole aruncă pe banca fiecăruia dintre elevii noi programa analitică. În momentul în care foile capsate ajunseră și la Luce, se aplecă, nerăbdătoare să arunce o privire peste ele. Istoria lumii, scria. Cum să evităm condamnarea umanității. Hmmm, istoria fusese întotdeauna materia ei preferată, dar... „cum să evităm condamnarea umanității”?

O privire mai atentă asupra programei fu de-ajuns cât să-și dea seama de adevărul spuselor lui Arriane despre iadul cursurilor de la Sword & Cross: o bibliografie imposibil de citit, TEST cu litere mari, bold, după fiecare trei ore de curs, și o lucrare de treizeci de pagini despre – să fie o glumă, oare? —eșecul unui tiran, la alegere. Temele de la care Luce lipsise în timpul primelor săptămâni fuseseră încercuite cu marker negru. Pe margine, domnul Cole scrisese: „Contactați-mă în legătură cu lucrarea de documentare pentru echivalare”. Dacă exista o modalitate mai eficientă de terorizare, lui Luce îi era teamă să afle care era aceea.

Măcar o avea pe Arriane în rândul din spate. Luce era bucuroasă că se crease precedentul de bilețele SOS. Ea și Callie obișnuiau să-și trimită mesaje în secret, dar, pentru a putea supraviețui aici, Luce trebuia să învețe cum să facă un avion din hârtie. Rupse o foaie din caiet și încercă să folosească modelul făcut de Arriane.

După câteva minute de împăturit origami, un alt avion ateriza pe banca ei. Se uită în spate la Arriane, care clătina clin cap, cu o privire exasperată care voia să spună „mai ai atâtea de învățat”.

Luce ridică din umeri în semn de scuză și se întoarse pentru a deschide cel de-al doilea bilețel.

O, și până nu ești sigură că ai țintă bună, să nu cumva să-mi trimiți bilețele despre Daniel. Tipul din spatele tău e renumit pentru interceptările de pe terenul de fotbal.

Era bine de știut. Nici măcar nu-l văzuse pe prietenul lui Daniel, Roland, venind în spatele ei. Acum se roti foarte ușor în scaun până îi zări codițele cu coada ochiului. Îndrăzni să-și arunce ochii pe caietul deschis în fața lui și-i citi numele complet. Roland Sparks.

— Fără bilețele, se auzi vocea aspră a domnului Cole, care o făcu pe Luce să se întoarcă la locul ei și să fie atentă. Nu copiați și nu vă uitați în lucrările colegilor. Nu am trecut prin colegiu ca să nu primesc toată atenția voastră.

Luce dădu din cap la unison cu ceilalți puști buimaci, când zări un al treilea avion aterizând în mijlocul băncii.

Mai avem doar 172 de minute!

O sută șaptezeci și trei de minute de tortură mai târziu, Arriane o conducea pe Luce la cantină.

— Ce părere ai? o întrebă.

— Aveai dreptate, recunosc Luce amețită, încercând să-și revină după primele ei trei ore de curs, dureros de mohorâte. De ce ar vrea cineva să predea un subiect atât de deprimant?

— A, Cole o s-o lase moale în curând. Își pune masca de dur de fiecare dată când ne vine un elev nou. Oricum, o avertiză, dându-i un ghiont, putea fi mai rău. Puteai să te trezești în clasa doamnei Tross.

Luce aruncă o privire pe orar.

— Am biologie cu ea după prânz, îi spuse cu o senzație de leșin în stomac.

În timp ce Arriane râdea, Luce simți că o atinge cineva din spate. Era Cam, depășindu-le în drum spre masa de prânz. S-ar fi dezechilibrat dacă el n-ar fi întins mâna să o susțină.

— Ai grijă.

Îi zâmbi scurt, iar ea se întrebă dacă nu cumva o împinsese intenționat. Dar nu părea atât de copilăros. Luce se uită la Arriane să vadă dacă observase ceva. Arriane ridică dintr-o sprânceană aproape invitând-o pe Luce să vorbească, dar nici una dintre ele nu spuse nimic. Când trecură pe lângă ferestrele pline de praf care separau holul întunecat de cantina și mai întunecată, Arriane o prinse pe Luce de cot.

— Să nu cumva să te atingi de friptura de pui, o învăță în timp ce se amestecau în mulțimea care se îndrepta spre zarva din sala de mese. Pizza merge, chili e OK, iar borșul nu e rău deloc. Ți plac chiftelele?

— Sunt vegetariană, îi spuse Luce.

Se uita înjur la mese, căutând două persoane, în special pe Daniel și pe Cam. S-ar fi simțit mai în largul ei dacă ar fi știut unde erau, ar fi putut lua liniștită prânzul pretinzând că nu i-a văzut pe nici unul dintre ei. Dar, deocamdată, nimic...

— Vegetariană?! Arriane își țuguie buzele. Părinți hippy sau o firavă încercare de revoltă?

— Ăă, nici una, nici alta, pur și simplu nu-mi...

— Place carnea? Arriane îi mișcă umerii lui Luce la nouăzeci de grade, astfel încât să se uite direct la Daniel, care stătea la o masă în partea opusă a încăperii.

Luce oftă prelung. Acolo era.

— Și asta se aplică pentru toate felurile de carne? rosti Arriane cu voce tare. De parcă nu ți-ai înfige dinții în el?

Luce o lovi în joacă pe Arriane și o târî spre coada care se formase. Arriane se prăpădea de râs, însă Luce știa că se îmbujorase foarte tare, ceea ce ar fi fost îngrozitor de evident în lumina fluorescentă din acea încăpere.

— Taci, sigur te-a auzit, șopti ea.

Pe de o parte, Luce se bucura să glumească despre băieți cu o prietenă. Presupunând că Arriane era o prietenă.

Simțea în continuare că-și pierduse încrederea în sine din cauza celor întâmplare de dimineață, când îl văzuse pe Daniel. Atracția pe care o simțea față de el – încă nu putea înțelege care-i era cauza, și iată-l din nou aici. Își impuse să-și ia ochii de la părul lui blond, de la linia firavă a maxilarului. Refuza să mai fie surprinsă holbându-se. Nu voia sub nici un chip să-i dea vreun motiv să facă din nou gestul obscen cu degetul.

— În fine, e atât de concentrat să înfulece hamburgerul ăla, că n-ar putea auzi nici dacă l-ar striga Satana, îl luă Arriane peste picior.

Făcu semne în direcția lui Daniel, care, într-adevăr, părea foarte concentrat asupra hamburgerului. De fapt, semăna cu cineva care pretinde că este foarte absorbit să-și mestece hamburgerul.

Luce aruncă o privire și îl zări pe prietenul lui Daniel, Roland. Se uita fix la ea. Când îi întâlni privirea, își mișcă sprâncenele într-un mod de neînțeles pentru Luce, dar care o sperie puțin.

Luce se întoarse spre Arriane.

— De ce toată lumea din școala asta e atât de ciudată?

— O să mă prefac că n-am auzit ca să nu mă simt jignită de cuvintele tale, îi răspunse Arriane, ridicând o tavă de plastic și întinzându-i lui Luce alta. Și o să merg mai departe expli-cându-ți deosebita artă a alegerii locului în cantină. Vezi tu, nu ți-ai dori niciodată să stai lângă... Luce, ai grijă!

Luce nu făcuse altceva decât să se dea cu un pas înapoi, dar, de îndată ce făcu asta, se simți împinsă în spate. Știu imediat că urma să cadă. Întinse mâinile în față căutând sprijin, dar nu găsi decât o tavă pe care se afla deja mâncare. Căzu trăgând tava după ea și ateriza cu o bufnitură pe podeaua sălii, cu un castron plin de borș în față.

După ce se șterse înlăturând pe cât posibil bucățelele de sfeclă fiartă, Luce se uită în sus. Cel mai furios spiriduș pe care îl văzuse vreodată se aplecase peste ea. Fata avea părul oxigenat și țepos, cel puțin zece piercinguri pe față și o privire ucigătoare. Își dezgoli dinții și șuieră spre Luce:

— Dacă fața ta nu mi-ar fi stricat pofta de mâncare te-aș fi obligat să-mi cumperi alt prânz.

Luce bâlbâi niște scuze. Încercă să se ridice, dar fata o călca pe picior cu tocul cui al cizmelor ei negre. Durerea îi străbătu piciorul și trebui să-și muște buzele ca să nu țipe.

— O s-o las pe altă dată, îi aruncă fata.

— Gata, Molly, interveni Arriane calmă. Se aplecă să o ajute pe Luce să se ridice.

Luce se simți străbătută de un fior. În mod sigur, tocul avea să lase în urmă o vânătaie.

Molly se îndreptă de spate pentru a o înfrunta pe Arriane, iar Luce avu sentimentul că nu era prima dată când se certau.

— Te-ai repezit să te împrietenești cu boboaca, după câte văd, mormăi Molly. Nu te porți cum ar trebui, A. Nu se presupune că ar trebui să fii în perioada de eliberare condiționată?

Luce înghiți în sec. Deși Arriane nu-i spusese nimic de eliberarea condiționată, asta nu ar fi trebuit să o împiedice să-și facă prieteni noi. Dar cuvântul fu de ajuns pentru a o face pe Arriane să-și încleșteze pumnul și să-l trimită cu putere direct în ochiul drept al lui Molly.

Molly se clătină dându-se înapoi, dar atenția lui Luce fu atrasă de ce se întâmpla cu Arriane. Începuse să aibă un fel de convulsii, smucindu-și mâinile și agitându-le în aer.

De vină era brățara, își dădu Luce seama cu groază. Trimeea o undă de șoc prin corpul fetei. Incredibil. Era o formă de pedeapsă crudă și neobișnuită, asta era sigur. Lui Luce i se strânse stomacul privind trupul prietenei ei zvârco-lindu-se. Se întinse pentru a o prinde pe Arriane exact când era pe punctul să cadă la podea.

— Arriane, șopti Luce, te simți bine?

— Minunat! Ochii negri ai fetei clipiră, se deschiseră, apoi se închiseră la loc.

Luce gemu. Apoi, Arriane deschise brusc un ochi.

— Te-am băgat în sperieți, nu? Oo, ce drăguț! Nu-ți face griji, șocurile n-o să mă omoare, șopti ea. Doar mă fac mai puternică. Oricum, a meritat să-i învinețesc un ochi vacii fileia, nu?

— Gata, opriți-vă. Opriți-vă, bubui o voce răgușită în spatele lor.

Randy stătea în pragul ușii, roșie la față și respirând cu greutate. Era un pic cam târziu pentru a mai opri ceva, se gândi Luce, dar Molly se apropia împleticindu-se de ele, tocurile ei cui țacănind pe linoleum. Fata asta chiar nu avea limite. Avea de gând să o bată măr pe Arriane cu Randy de față?

Din fericire, brațele robuste ale lui Randy îi prinseră pumnii. Molly încercă să o dea la o parte și începu să țipe.

— Ar fi bine ca cineva să înceapă să vorbească, se răsti Randy, strângând-o în brațe pe Molly până o lăasă fără vlagă. De fapt, să vă prezentați toate trei mâine-dimineață pentru detenție. Cimitir. În zori. Apoi se uită la Molly, spunându-i: Te-ai răcorit?

Molly dădu din cap țeapănă, iar Randy îi dădu drumul. Se așeză pe vine uitându-se la Arriane care încă mai zăcea în poala lui Luce, cu brațele încrucișate pe piept. La început, Luce crezu că Arriane era îmbufnată, ca un câine furios purtând o zgardă cu șocuri, dar apoi simți o mică mișcare involuntară a corpului fetei și-și dădu seama că mai era încă la cheremul brățării.

— Hai, i se adresă Randy mai blând, hai să ne potolim, întinse mâna spre Arriane și o ajută să-și ridice trupul firav și tremurând, întorcându-se o singură dată spre ușă pentru a repeta ordinea către Luce și Molly.

— În zori!

— Abia aștept, îi răspunse Molly gingaș, aplecându-se pentru a ridica farfuria cu chiftele care-i alunecase de pe tavă.

O legănă deasupra capului lui Luce pentru o clipă, apoi o răsturnă și îi strivi mâncarea în păr. Luce se lăasă cuprinsă de o rușine aproape palpabilă, în timp ce întregul Sword & Cross o privea pe nou-venita cu-garnitură-de-chiftele.

— Minunat, zise Molly, scoțând un aparat foto minuscul din buzunarul de la spate al jeansilor ei negri. Spune... chiftea, șuieră ea, luând câteva prim-planuri. Astea o să arate super pe blogul meu.

— Mișto pălărie, auzi o voce batjocoritoare din partea opusă a cantinei.

Apoi, Luce privi cu emoție spre Daniel, rugându-se ca el să fi ratat cumva toată scena. Dar nu. Clătina din cap. Și părea supărat.

Până în acel moment, Luce se gândise că ar fi putut pur și simplu să se ridice și să se scuture

după episodul ăsta ridicol, ca după un vis urât. Dar, când văzu reacția lui Daniel, simți că ajunsese la limită.

Nu avea să plângă în fața unor astfel de oameni groaznici, înghiți în sec, se ridică și plecă. Se grăbi spre cea mai apropiată ușă, nerăbdătoare să simtă aerul rece pe față.

Însă umiditatea din septembrie, specifică sudului, o învălui brusc, făcând-o să se înece, de îndată ce ajunse afară. Cerul era aproape lipsit de culoare, un cenușiu-închis atât de monoton și de apăsător, încât soarele abia se întrezărea. Luce încetini pasul, dar ajunse până la marginea parării.

Tânjea să-și vadă mașina veche și rablagită, să se adâncească în scaunele cu tapițerie zdrențuită, ca să tureze motorul, să dea sonorul la maxim și să zboare ca vântul, departe de locul ăla. Dar, în timp ce stătea pe caldarâmul negru și fierbinte, realitatea o lovi în moalele capului: era blocată aici și două porți de metal uriașe o despărteau de lumea de dincolo de Sword & Cross. Și, în plus, chiar dacă ar fi avut o cale de ieșire... unde ar fi putut să plece?

Senzația de greață îi spunea tot ce trebuia să știe. Era deja la ultima stație, iar lucrurile arătau destul de rău.

Pe cât era de deprimant, pe atât era de adevărat: Sword & Cross era tot ce-i rămăsese.

Își îngropa fața în palme, știind că trebuia să se întoarcă. Dar, când își ridică în cele din urmă capul, resturile din palmă îi amintiră că era încă garnisită cu chifteua lui Molly. Bleah. Prima oprire: cea mai apropiată baie.

Ajunsă din nou în clădire, Luce se ascunse în baia fetelor. Gabbe, care părea chiar mai blondă și mai lipsită de defecte, acum că Luce arăta de parcă tocmai se întorsese de la scufundări în tomberon, se strecură pe lângă ea.

— Ups, scuză-mă, iubire, zise ea. Vocea ei cu accent sudist era blândă, dar chipul i se schimonosi când o văzu pe Luce. O, Doamne, arăți groaznic. Ce s-a întâmplat?

„Ce s-a întâmplat? De parcă n-ar fi aflat toată școala.” Probabil că fata asta se prefăcea că plouă ca să o facă pe Luce să retrăiască scena aceea umiltoare.

— Așteaptă cinci minute, replică Luce, cu o voce mai tăioasă decât intenționase. Sunt sigură că bârfele se răspândesc precum ciurma pe-aici.

— Vrei să-ți împrumut fondul meu de ten? o întrebă Gabbe, întinzându-i o casetă cu cosmetice de un albastru pastelat, încă nu te-ai văzut în oglindă, dar o să...

— Nu, mulțumesc, o întrerupse Luce, intrând în toaletă. Fără să se uite în oglindă, deschise robinetul.

Își dădu cu apă rece pe față și, în sfârșit, își permise să se descarce. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, apăsă butonul dispozitivului cu săpun lichid, încercând să folosească gelul roz ieftin pentru a-și îndepărta resturile de mâncare de pe față. Dar mai rămânea problema părului. Iar hainele ei cu siguranță arătaseră și mirosiseră mai bine de-atât. Nu că ar mai fi fost cazul să-și facă griji în legătură cu prima impresie pe care urma s-o facă.

Ușa de la baie se deschise, iar Luce se refugie lângă perete asemenea unui animal hăituit. Văzu intrând o necunoscută; Luce se încorda și se aștepta la ce era mai rău.

Fata era bondoacă, această impresie fiind accentuată și de numărul anormal de mare de haine pe care le purta. Chipul ei lătăreț era încadrat de un păr negru și cârlionțat, iar ochelarii violet-deschis îi alunecară de pe nas când strănută. Arăta destul de șters, dar, pe de altă parte, nu trebuia s-o judece după prima impresie. Își ținea ambele mâini la spate într-un fel care, judecând după ziua pe care o avusese Luce, îi stârnea suspiciuni.

— Știi, n-ar trebui să fii aici fără permisiune, spuse fata.

Vocea ei lipsită de inflexiuni o făcea să pară foarte serioasă.

— Știu.

Expresia fetei confirmă suspiciunea lui Luce că era absolut imposibil să ai parte de înțelegere în acest loc. Oftă, gata să renunțe.

— Nu voiam decât...

— Glumeam. Fata izbucni în râs, dând ochii peste cap și relaxându-se. Am șterpelit niște șampon de la vestiar pentru tine, zise ea, arătându-i ce ascunsese la spate: două sticle de plastic inofensive de șampon și de balsam. Hai, o chemă, trăgând lângă ea un scaun pliant ponosit. Hai să te curățăm.

Stai aici.

Un sunet jumătate suspin – jumătate hohot de râs, pe care nu-l mai scosese niciodată, scăpă de pe buzele lui Luce. Bănuie că suna a ușurare. Fata era drăguță cu ea – nu drăguță după regulile școlii de corecție, ci normal de drăguță! Aparent fără nici un motiv. Șocul era mai mult decât putea suporta Luce.

— Mulțumesc! reuși să spună, în continuare un pic încordată.

— O, și probabil că trebuie să te și schimbi, adăugă fata, uitându-se la puloverul ei negru și trăgându-l peste cap, dând la iveală un pulover identic.

Când zări expresia de surpriză de pe chipul lui Luce, continuă:

— Ce e? Am un sistem imunitar sensibil. Trebuie să port mai multe straturi de haine.

— O... o să te descurci fără ăsta? întrebă Luce, deși, în acel moment, ar fi făcut aproape orice pentru a ieși din învelișul de carne tocată.

— Bineînțeles, îi răspunse fata, dând din mână. Mai am încă trei pe sub ăsta. Și încă vreo câteva în dulap. Ești invitata mea. Mă doare să văd un vegetarian acoperit de carne. Sunt o persoană foarte empatică.

Luce se întrebă cum de știa această necunoscută de preferințele ei culinare, dar era mai curioasă să afle altceva:

— De ce ești așa drăguță?

Fata izbucni în râs, oftă și apoi clătină din cap.

— Nu toți cei de la Sword & Cross sunt târfe sau pungași.

—Hm?

— Sword & Cross... Târfe și Pungași. Așa i se spune școlii. Evident, nu există nici un pungaș aici. N-o să-ți împui urechile cu unele dintre cele mai crude porecle născocite vreodată.

Luce râse și ea.

— Voiam să spun că nu toată lumea de-aici e ticăloasă.

— Doar majoritatea? întrebă Luce, părându-i rău că deja părea atât de pesimistă. Dar fusese o dimineată atât de lungă, iar ea trecuse prin atâtea, și poate fata asta n-avea s-o judece pentru că era un pic morocănoasă.

Spre surprinderea ei, fata zâmbi.

— Exact. Și chestia asta ne strică și nouă reputația, celor de treabă. Îi întinse mâna. Eu sunt Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Poți să-mi spui Penn.

— Am reținut, răspunse Luce, încă prea amețită ca să-și dea seama că, în urmă cu ceva timp, ar fi izbucnit în râs la auzul numelui fetei. Părea ieșită din paginile unei cărți de Dickens. Însă, în același timp, faptul că o fată cu un asemenea nume reușea să se prezinte fără nici o urmă de jenă era merit să-i trezească încredere.

— Eu sunt Lucinda Price.

— Și toți îți spun Luce, completă Penn. Și te-ai transferat de la școala pregătitoare Dover din New Hampshire.

— De unde știi? întrebă Luce încet.

— Am ghicit? ridică Penn din umeri. Glumesc, ți-am citit dosarul, evideent. E un hobby de-al meu.

Luce rămase cu ochii la ea, lipsită de orice expresie. Poate se grăbise s-o numească demnă de încredere mai devreme. Cum putuse Penn să aibă acces la dosarul ei?

Penn dădu drumul la apă. Când se încălzi, îi făcu semn lui Luce să-și aplece capul în chiuvetă.

— Știi, de fapt nu sunt nebună. O ridică pe Luce, trăgând-o de capul ud. Nu vreau să te jignesc. Apoi o împinse la loc.

Sunt singura din școală fără ordin judecătoresc. Și poate nu crezi, dar să fii sănătos din punct de vedere legal prezintă unele avantaje. De exemplu, sunt de asemenea singura în care au încredere să-ți ajute la secretariat. Ceea ce e o tâmpenie din partea lor. Am acces la o grămadă de rahaturi confidentiale.

— Dar dacă nu trebuie să fii aici...

— Când tatăl tău este grădinarul școlii, trebuie să te primească gratis. Deci... Penn tăcu.

Tatăl lui Penn era grădinarul? După cum arăta locul, lui Luce nici măcar nu-i trecuse prin minte că școala avea un grădinar.

— Știu la ce te gândești, zise Penn, ajutând-o pe Luce să curețe cu șampon ultima urmă de sos din păr. Școala și împrejurimile nu sunt prea îngrijite, nu-i așa?

— Ei, nu chiar, minți Luce. Era nerăbdătoare să câștige bunăvoința acestei fete și voia să trimită spre ea vibrații de tipul fii-prietenă-mea mai mult decât să pară că îi păsa vreun pic de cât de des tunde cineva peluza la Sword & Cross. E, hm, foarte drăguț.

— Tata a murit acum doi ani, zise Penn încet. Au reușit să mă potcovească până la urmă cu bătrânul și ramolitul director Udell drept custode legal, dar, hm... n-au reușit niciodată să găsească un înlocuitor pentru tata.

— Îmi pare rău, îi spuse Luce, coborând și ea tonul. Deci mai era cineva aici care știa ce înseamnă să suferi o mare pierdere.

— Nu-ți face probleme, zise Penn, turnându-și balsam în palmă. De fapt e o școală bună. Îmi place mult aici.

Acum Luce își ridică brusc capul, stropind podeaua din baie.

— Ești sigură că nu ești nebună? o tachina ea.

— Glumesc. Urăsc viața de aici. E oribilă.

— Dar nu reușești să te hotărăști să pleci, zise Luce, înclinându-și capul, curiosă.

Penn își mușcă buzele.

— Știu că sună macabru, dar chiar dacă n-aș fi rămas pe cap cu Udell, n-aș putea. Tata e aici. Făcu un gest spre cimitir, care nu se vedea de acolo. El e tot ce am.

— Atunci, cred că ai mai mult decât unii dintre colegii noștri, spuse Luce, gândindu-se la Arriane. Își aduse aminte de felul în care Arriane își încleștase degetele pe mâna ei în acea zi pe teren, privirea nerăbdătoare din ochii ei albaștri când o făcuse pe Luce să promită că o să treacă pe la ea la noapte.

— O să fie bine, zise Penn. N-ar fi luni dacă Arriane n-ar ajunge la infirmerie după un atac.

— Dar n-a fost un atac, o contrazise Luce, s-a întâmplat din cauza dispozitivului de la mână. Am văzut, îi trimitea șocuri.

— Aici, la Sword & Cross, avem o definiție foarte cuprinzătoare pentru ceea ce înseamnă „atac”. Dușmanca ta, Molly? Și ea a fost protagonista unor atacuri legendare. Ei continuă să spună că o să-i schimbe medicamentele. Cu puțin noroc, o să ai plăcerea să fii martora a cel puțin unei astfel de ieșiri înainte să se întâmple asta.

Informațiile pe care le deținea Penn erau extraordinare. Lui Luce îi trecu prin minte să o întrebe care era povestea lui Daniel, dar trebuia să se mai controleze pentru o vreme. Măcar până se lămură și ea mai bine.

Simți mâinile lui Penn încercând să-i stoarcă apa din păr.

— Asta a fost, îi zise Penn. Cred că, în sfârșit, ai redevenit o vegetariană veritabilă.

Luce se privi în oglindă și își trecu mâinile prin păr. Penn avea dreptate. În afară de trauma emoțională și de durerea din piciorul drept, nu mai exista nici o dovadă a încăierării de la cantină.

— Mă bucur că ai părul scurt, îi mărturisi Penn. Dacă ar fi fost la fel de lung ca în fotografia din dosarul tău, operația asta ar fi durat mult mai mult.

Luce se uită la ea, cu gura căscată.

— Va trebui să fii foarte atentă cu tine, nu? Penn o luă de braț și o conduse afară din baie.

— Totul e să nu-mi ieși din grații și nimeni nu va fi rănit. Luce îi aruncă din nou o privire îngrijorată, dar chipul lui

Penn era impenetrabil.

— Glumești, nu? o întrebă.

Penn zâmbi, înveselindu-se dintr-odată.

— Hai, trebuie să mergem la ore. Nu-i așa că te bucuri că suntem în aceeași clasă după-amiază? Luce izbucni în râs.

— Când o să încetezi să știi totul despre mine?

— Nu în viitorul apropiat, îi mărturisi Penn, conducând-o pe hol și apoi spre clădirea de

cărămidă în care se țineau cursurile.

— O să înveți să-ți placă în curând, îți promit. O să te bucuri de avantajele de a avea o prietenă atât de influentă.

Trei Tușe de întuneric

Luce rătăcea prin holul rece și umed al internatului spre camera ei, târând după ea rucsacul Camp Gurid cu mânerul rupt. Pereții aveau culoarea unei table prăfuite – și peste tot domnea o liniște ciudată, întreruptă doar de bâzâitul intermitent al neoanelor cu lumină palidă care atârnavă din tavanele false îngălbenite de scurgerile de apă.

Luce era surprinsă, mai ales, să vadă atâtea uși închise. La Dover, tânjea întotdeauna după mai multă intimitate, o pauză de la petrecerile care se țineau pe un întreg palier și care se porneau la orice oră. Nu puteai să ajungi în camera ta fără să te împiedici de o reuniune de fete în jeansi asortați, care stăteau cu picioarele în poziție de lotus, sau de vreo pereche care se săruta cu foc, lipindu-se de perete.

Dar, la Sword & Cross... ori toată lumea se apucase deja de lucrările de treizeci de pagini care trebuiau pregătite până la sfârșitul semestrului... ori socializarea se făcea mai degrabă în spatele ușilor închise.

Apropo de uși, chiar și acestea constituiau o priveriște deosebită. Dacă elevii de la Sword & Cross se arătaseră inventivi în privința violării codului vestimentar, deveneau de-a dreptul ingenioși când venea vorba de personalizarea spațiului individual. Luce trecuse deja de o ușă acoperită cu o perdea din mărgelă și de o alta dotată cu un detector de mișcare care o încurajase să „se miște naibii mai departe” când trecuse pe lângă ea.

Se opri în fața singurei uși normale din clădire. Camera 63. Casă, oribilă casă. Scotoci după cheie în buzunarul din față al rucsacului, trase aer în piept și deschise ușa de la celulă.

Doar că aceasta nu era chiar atât de groaznică. Sau nu atât de groaznică pe cât se așteptase ea. Avea o fereastră destul de mare care se deschidea ușor pentru a lăsa să intre aerul mai puțin sufocant al nopții. Și, în spatele grătilor de metal, priveriștea împrejurimilor luminate de razele lunii era chiar interesantă, dacă nu se gândea prea mult la cimitirul care se întindea mai încolo. Avea un șifonier și o chiuveță mică, un birou la care să lucreze – și își dădu seama că lucrul cel mai trist din cameră era propriul chip zărit în oglinda mare din spatele ușii.

Își feri iute privirea, știind prea bine ce avea să găsească reflectat în oglindă: un chip slab și obosit. În ochii ei căprui se mai zăreau urmele stresului. Părul ei părea blana pude-lului isteric al familiei după o furtună. Puloverul lui Penn îi venea ca o pânză de sac. Tremura. Cursurile de la prânz nu fuseseră mai liniștitoare decât cele de dimineață, mai ales pentru faptul că de ce-i fusese mai frică nu scăpase: toți colegii de școală începuseră să-i spună Chiftea. Și, din păcate, la fel cum se întâmplase cu tizul ei³, porecla părea că avea să-i marcheze restul șederii la Sword & Cross.

Voia să despacheteze, să transforme o cameră 63 fără personalitate într-un loc al ei, în care să se refugieze când avea nevoie să se simtă bine. Dar nu reuși decât să tragă fermoarul rucsacului înainte de a se prăbuși pe patul gol, învinsă. Se simțea atât de departe de casă. Nu făcuse decât douăzeci și două de minute cu mașina de la ușa din spate, veche și vopsită în alb, a casei sale până la porțile ruginite din fier forjat de la Sword & Cross, dar puteau fi la fel de bine douăzeci și doi de ani.

În prima jumătate a drumului parcurs în liniște, în acea dimineață, cu părinții ei, priveriștea fusese cam aceeași: suburbie sudică adormită, tipică pentru clasa de mijloc.

Dar apoi ajunseseră la șoseaua pavată dinspre țarm, iar terenul devenise din ce în ce mai mlăștinos. Un pâlcc de mangrove marca intrarea în zona umedă, dar curând și acestea se răriseră. Ultimii cincisprezece kilometri până la Sword & Cross fuseseră deprimanți. De un cenușiu întunecat, nimic deosebit. Un ținut uitat de lume. În Thunderbolt, oamenii obișnuiau să glumească

---

3 În original, meatloaf - referire la porecla cântărețului rock american Michael Lee Aday

pe seama duhorii nimicitoare de aici, pe care cu greu o puteai uita: știai că ai ajuns la mlaștini atunci când mașina ta începea să duhnească, iar motorul să scuie noroi.

Deși Luce crescuse în Thunderbolt, nu cunoștea prea bine estul îndepărtat al regiunii. Când era mică, se gândise întotdeauna că nu exista nici un motiv să vină aici – toate magazinele, școlile și toți cei pe care îi cunoștea familia ei se aflau în partea de vest. Estul era mai puțin dezvoltat. Asta era tot.

I se făcu din nou dor de părinții ei, când găsi post-it-ul lipit pe primul tricou pe care-l văzu când desfăcu bagajul -Te iubim! Cei din familia Price nu se dau niciodată bătuți! îi era dor de dormitorul ei cu vedere spre vrejurile cu roșii ale tatălui ei. Îi era dor de Callie, care cu siguranță îi trimisese deja cel puțin zece mesaje prea lungi pentru a fi citite în întregime. Îi era dor de Trevor...

Sau, de fapt, nu era nimic din toate astea. Îi era dor de felul în care începuse să simtă viața când discuta cu Trevor; de vremurile când avea pe cineva la care să se gândească dacă nu putea dormi noaptea, când avea un nume pe care să-l mâzgălească prostește în caietele de notițe. Adevărul era că Luce și Trevor nu avuseseră, de fapt, șansa să se cunoască prea bine. Singura amintire pe care o avea cu el era fotografia pe care Callie o făcuse pe ascuns, de pe cealaltă parte a terenului de fotbal, între două reprize de genuflexiuni, când el și Luce vorbiseră vreo cincisprezece secunde... despre reprizele lui de genuflexiuni. Și singura întâlnire la care mersese vreodată cu el nici măcar nu fusese o întâlnire adevărată – doar o oră furată, când el o dusesse departe de grupul petrecăreților. O oră pe care avea s-o regrete pentru tot restul vieții.

Începuse destul de inocent, erau doar doi oameni care făceau o plimbare pe malul lacului, dar nu durase mult până când Luce începuse să simtă umbrele stând la pândă deasupra capetelor lor. Apoi buzele lui Trevor le atinseseră pe ale ei, iar căldura i se răspândise prin tot trupul, ochii lui deveniseră albi de groază... și, câteva clipe mai târziu, viața, așa cum o știa, se făcuse scrum.

Luce se rostogoli pe o parte și își îngropa fața în îndoitura brațului. Petrecuse câteva luni jelind moartea lui Trevor, iar acum, pe când zăcea în acea cameră ciudată, cu barele de metal care îi împungeau pielea prin salteaua subțire, simțea deșertăciunea egoistă a întregii povești. Nu-l cunoscuse pe Trevor, așa cum nu-l cunoștea nici pe... Cam.

O bătaie în ușă o făcu pe Luce să sară din pat. Cine putea să știe că era aici? Se duse în vârful picioarelor până la ușă și o deschise. Apoi își vârî capul prin deschizătură și aruncă o privire pe holul pustiu. Nici măcar nu auzise pași afară și nu era nici urmă de cineva care să fi bătut la ușă.

Nu era decât avionul de hârtie prins cu o piuneză metalică în centrul panoului aflat lângă ușă. Luce zâmbi văzându-și numele scris cu marker negru pe aripă, dar, când desfăcu biletul, văzu că pe el era doar o săgeată neagră care indica holul. Arriane o invitase la ea peste noapte, dar asta fusese înainte de incidentul cu Molly de la cantină. Cercetând holul pustiu, Luce se întrebă dacă să urmeze săgeata misterioasă. Apoi aruncă o privire înapoi către bagajul imens – cu povara tristeții ei – care aștepta să fie despachetat. Ridică din umeri, închise ușa, își puse cheia în buzunar și plecă.

Se opri în fața unei uși aflate de partea cealaltă a holului pentru a studia uriașul poster cu Sonny Terry, un muzician orb pe care îl știa din colecția de viniluri a tatălui ei – era un cântăreț de blues incredibil. Se aplecă în față pentru a citi numele de pe panou și tresări când își dădu seama că stătea în fața camerei lui Roland Sparks. Imediat, spre enervarea ei, într-un colț al minții începu să calculeze șansele ca Roland să piardă vremea împreună cu Daniel, iar ușa aceea subțire să fie singura care-i despărțea de Luce.

Un bâzâit mecanic o făcu pe Luce să sară din loc. Se uită fix într-o cameră de supraveghere plasată în peretele de deasupra ușii lui Roland. Ledul îi observa cu mare atenție fiecare mișcare. Se îndepărtă jenată pentru un motiv pe care nici o cameră de luat vederi n-ar fi fost capabilă să-l afle. În fine, ea venise aici ca să o vadă pe Arriane – a cărei cameră se întâmpla să se afle vizavi de cea a lui Roland.

În fața camerei acesteia, Luce simți un fior de duioșie. Ușa era acoperită cu autocolante – unele tipărite, altele evident făcute de Arriane. Erau atât de multe, încât stăteau unele peste altele, fiecare slogan acoperind pe jumătate și adesea contrazicându-l pe cel de alături. Luce râse în sine ea imaginându-și-o pe Arriane colecționând autocolantele la întâmplare (OAMENII RĂI NE CONDUC... FIICA MEA ESTE UN ELEV DE NOTA 4 LA SWORD & CROSS... VOTEAZĂ NU LA

PROPUNEREA 666), apoi lipindu-le la întâmplare – dar cu consecvență – pe teritoriul ei.

Luce s-ar fi putut distra o oră întregă citind mesajele de pe ușa lui Arriane, dar curând deveni conștientă de faptul că stătea în fața unei încăperi în care era doar pe jumătate convinsă că fusese invitată. Apoi văzu cel de-al doilea avion de hârtie. Îl luă de pe panou și-l desfăcu pentru a citi mesajul.

Draga mea Luce,

Dacă într-adevăr ai venit ca să ne petrecem timpul împreună în seara asta, respect! O să ne înțelegem foaaa-arte bine.

Dacă ai abandonat ideea, atunci... ia-ți ghearele de pe biletul meu, ROLAND! De câte ori trebuie să-ți mai spun? Incredibil!

În fine, știu că-ți spuseseam să treci pe la mine în seara asta, dar a trebuit să fug din Sala de Odihnă și Recreere direct în cabinetul asistentei (partea bună a tratamentului cu electroșocuri de astăzi) pentru o revizie biologică de recuperare cu Albatrosul. Asta înseamnă... c-o lăsăm pe altădată?

A ta plină de psihoze, A

Luce stătea acolo, cu biletul în mână, neștiind ce să facă. Era ușurată să afle că Arriane se afla sub îngrijire medicală atentă, dar tot ar fi vrut s-o vadă. Voia să audă cu urechile ei nepăsarea din vocea fetei, astfel încât să știe ce să creadă despre cele întâmplate în sala de mese. Dar stând acolo în hol, Luce devenea din ce în ce mai nesigură. Ușor, ușor, se lăsă cuprinsă de o panică tăcută, când își dădu în cele din urmă seama că era singură și că se făcuse noapte la Sword & Cross.

În spatele ei, se auzi o ușă deschizându-se. Sub picioarele ei se proiectă pe podea o rază de lumină. Luce auzi muzică dintr-o cameră.

— Ce faci?

Era Roland, stând în pragul camerei sale, într-un tricou alb jerpelit și blugi. Își prinsese codițele în vârful capului cu un elastic galben și ținea o muzicuță aproape de buze.

— Am venit s-o văd pe Arriane, îi răspunse Luce, încercând să se abțină să nu privească dincolo de el, pentru a cerceta dacă mai era cineva în cameră. Trebuia să...

— Nu e nimeni acasă, zise el criptic.

Luce nu știa dacă se referea la Arriane, sau la restul celor de pe palier, sau la orice altceva. Cântă câteva acorduri la muzicuță, fără să-și ia privirea de la ea. Apoi deschise ușa un pic mai mult și ridică din sprâncene. Dar nu era sigură dacă era vorba de o invitație să intre.

— Eu treceam pe-aici în drum spre bibliotecă, replică ea dintr-o suflare, întorcându-se în direcția dinspre care venise. Trebuie să mă uit pe o carte.

— Luce, o strigă Roland. Se întoarse. Încă nu făcuseră cunoștință în mod oficial și nu se așteptase ca el să-i știe numele. În ochii lui se citea un zâmbet, și își folosi muzicuța pentru a-i indica direcția opusă. Biblioteca este în partea cealaltă, spuse și își încrucișa brațele pe piept. Să nu uiți să-ți arunci o privire pe colecțiile speciale din aripa de est. Sunt extraordinare.

— Mulțumesc, îi spuse Luce, simțindu-se într-adevăr recunoscătoare în timp ce se întorcea din drum.

Roland îi părea atât de real, văzându-l cum îi face cu mâna și auzindu-l cântând din muzicuță în timp ce ea se depărta. Poate o făcuse să se simtă agitată mai devreme pentru că se gândise la el ca la prietenul lui Daniel. Din câte știa, Roland putea fi o persoană foarte drăguță. Se înveseli în timp ce traversa holul. Mai întâi biletul lui Arriane atât de vioi și de amuzant, apoi avusese parte de o întâlnire deloc ciudată cu Roland Sparks; și, în plus, chiar voia să treacă pe la bibliotecă. Lucrurile mergeau spre mai bine.

Aproape de capătul holului, acolo unde trebuia să cotești spre aripa cu biblioteca, Luce trecu de singura ușă întredeschisă de pe palier. Nu exista nici un fel de element decorativ pe ușa aceea, dar cineva o vopsise în negru. Apropiindu-se, Luce auzi acordurile supărate heavy metal răsunând dinăuntru. Nici măcar nu trebui să se oprească să citească numele de pe ușă. Era camera lui Molly.

Luce mări pasul, conștientă dintr-odată de fiecare zgomot scos de cizmele ei negre de călărie pe

linoleum. Nici măcar nu-și dăduse seama că încetase să mai respire până nu deschise ușile din lemn ale bibliotecii și oftă.

Uitându-se în jur prin bibliotecă, Luce se simți invadată de o căldură liniștitoare. Întotdeauna îi plăcuse mirosul ușor dulceag de vechi pe care nu-l puteai simți decât într-o cameră plină de cărți. Făsăitul produs de paginile întoarse o liniște. Biblioteca de la Dover fusese întotdeauna calea ei de evadare, iar Luce se simți aproape copleșită de ușurare când își dădu seama că și aceasta ar putea să-i ofere aceeași senzație de adăpost. Nu-și putea crede ochilor că acest loc se afla la Sword & Cross. Era aproape... era chiar... ademenitor.

Pereții aveau culoarea mahonului, iar tavanele erau înalte. De-a lungul unui perete se întindea un șemineu cu cămin de cărămidă. Mai erau mese lungi de lemn, pe care se aflau lămpi verzi de modă veche, și rafturi cu cărți care se întindeau mai departe decât putea ea cuprinde cu vederea. Zgomotul cizmelor ei fu absorbit de covorul persan gros din momentul în care Luce trecu de intrare.

Câțiva elevi învățau – nici unul pe care Luce să-l fi știut după nume –, dar până și puștii care arătau cel mai ciudat păreau mai inofensivi cu capetele aplecate asupra cărților. Se apropie de biroul bibliotecarei aflat în mijlocul camerei, care era mare și rotund. Era ticsit de vrafuri de hârtii și de cărți și avea un aer de dezordine savantă și plăcută ochiului care îi aminti lui Luce de casa părinților ei. Cărțile erau stivuite în teancuri atât de înalte, încât Luce abia o zări pe bibliotecară în spatele lor. Scotocea prin niște documente cu energia unui căutător de aur. Își ridică brusc capul când Luce se apropie.

— Bună! Femeia îi zâmbi – chiar îi zâmbi – lui Luce. Părul ei nu era cenușiu, ci argintiu, și se vedea scânteind chiar și în lumina caldă din bibliotecă. Chipul ei arăta bătrân și tânăr în același timp. Avea o piele palidă, aproape strălucitoare, ochi de un negru luminos și un nas mic și ascuțit. În timp ce i se adresase lui Luce, își ridicase mânecele puloverului alb de cașmir, lăsând la vedere multe șiraguri de brățări cu perle care-i acopereau ambele încheieturi. Te pot ajuta să găsești ceva? o întrebă șoptind veselă.

Luce se simți brusc în largul ei în preajma acestei femei și aruncă o privire spre tăblița de pe birou: Sophia Bliss. Își dori să fi avut nevoie de o carte. Această femeie era prima persoană cu autoritate din școală căreia chiar ar fi vrut să-i ceară ajutorul. Dar ea doar rățăcea pe-acolo... și apoi își aminti de spusele lui Roland Sparks.

— Sunt nouă aici, explică ea. Lucinda Price. Ați putea să-mi spuneți unde se află aripa de est?

Femeia îi adresă zâmbetul de pari-genul-care-citește de care Luce avusese parte toată viața de la bibliotecari.

— Pe-acolo, îi explică, arătându-i un șir de ferestre înalte aflate de partea cealaltă a camerei. Eu sunt domnișoara Sophia și, dacă registrul meu nu se înșală, ești la seminarul meu de religie marțea și joia. O, o să ne distrăm pe cinstel! îi făcu cu ochiul. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, eu sunt aici. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Luce.

Luce îi zâmbi mulțumindu-i, îi spuse bucuroasă domnișoarei Sophia că aveau să se întâlnească a doua zi la oră și porni spre culoarul mărginit de ferestre. Doar după ce se depărta de bibliotecară începu să-și pună întrebări despre modul ciudat și oarecum intim în care femeia i se adresase, folosindu-i numele de alint.

Abia trecuse de zona principală de studiu și înainta printre rafturile înalte și elegante cu cărți, când ceva întunecat și macabru trecu peste capul ei. Se uită în sus.

Nu. „Nu aici. Vă rog. Lăsați-mi locul ăsta numai pentru mine.”

Când umbrele veneau și plecau, Luce nu era niciodată sigură unde se duc – sau cât vor sta departe.

Nu-și putea da seama ce se întâmpla acum. Ceva era diferit. Era într-adevăr îngrozită, dar nu simțea frigul. Ba, mai degrabă, se simțea înfierbântată. Era cald în bibliotecă, dar nu chiar atdt de cald. Apoi privirea îi căzu asupra Daniel.

Se afla la fereastră, cu spatele la ea, aplecându-se asupra unui pupitru pe care scria Colecții Speciale cu litere albe. Avea mânecele gecii vechi de piele suflecate până la cot, iar părul blond îi strălucea în lumina becurilor. Avea umerii cocoșați, iar Luce simți instinctual nevoia de a se adăposti la pieptul lui. Își alungă imaginea din minte și se ridică pe vârfuri pentru a se uita mai bine

la el. De acolo de unde stătea nu putea fi sigură, dar părea că desenează ceva.

Urmărind mișcarea ușoară a trupului lui în timp ce schița desenul, Luce se simți arzând pe dinăuntru, de parcă ar fi înghițit ceva fierbinte. Nu-și putea da seama de ce, dar avea presimțirea ciudată că Daniel îi desena portretul.

Nu ar trebui să se ducă la el. La urma urmelor, nici măcar nu-l cunoștea, nu vorbiseră niciodată. Toată comunicarea dintre ei se rezumase la un deget ridicat și la câteva ocheade. Și, cu toate astea, pentru un motiv anume, simțea că era important pentru ea să descopere ce desena pe foaia din fața lui.

Apoi își aminti brusc. Visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă. O frântură îi reveni brusc în minte. În vis, era noaptea târziu – o noapte umedă și friguroasă, iar ea era îmbrăcată într-un veșmânt lung și unduitor. Se apleca spre fereastra acoperită cu perdea dintr-o cameră necunoscută. Mai era o singură persoană acolo, un bărbat... sau un băiat – nu apucase să îi vadă fața. O desena pe un teanc gros de foi. Părul ei. Gâtul ei. Linia distinctă a profilului ei. Stătea în spatele lui, prea înspăimântată pentru a-l înștiința că se afla acolo, prea curioasă pentru a pleca de acolo.

Luce tresări și făcu un pas înainte când simți ceva atin-gându-i umărul, apoi plutind pe deasupra capului ei. Umbra ieșise din nou la suprafață. Era neagră și groasă ca un văl.

Inima îi bătea atât de tare, încât o asurzea, înăbușind fâșâitul întunecat al umbrei, înăbușindu-i sunetul pașilor. Daniel ridică privirea de pe foaie și păru să se uite exact spre umbra plutitoare, dar nu se sperie așa cum făcuse ea.

Bineînțeles, el n-o putea vedea. Privi calm pe fereastră.

Fierbințeala din ea crescuse în intensitate. Ajunsese îndeajuns de aproape de el, încât simțea că ar fi trebuit să simtă și el cum îi iese căldura prin piele.

Cât se poate de discret, Luce încercă să arunce un ochi peste umărul lui la caietul de schițe. Pentru o clipă, își văzu rotunjimea gâtului schițată în creion pe pagină. Apoi clipi, iar când ochii ei alunecară din nou spre foaie, înghiți în sec.

Era un peisaj. Daniel desena în cel mai mic detaliu cimitirul văzut pe fereastră. Luce nu văzuse niciodată ceva care s-o facă atât de nefericită.

Nu știa de ce. Era o nebunie – chiar și pentru ea – să se fi așteptat ca strania ei premoniție să se împlinească.

Daniel nu avea nici un motiv s-o deseneze. Știa asta. La fel cum știa că nu avea nici un motiv să-i arate degetul în acea dimineață. Dar o făcuse.

— Ce cauți aici? o întrebă el.

Își închise caietul de schițe și îi aruncă o privire serioasă. Buzele lui pline formau o linie dreaptă, iar ochii cenușii îi păreau lipsiți de viață. Însă nu era supărat, ci mai degrabă epuizat.

— Am venit să mă uit la o carte din colecțiile speciale, îi răspunse cu o voce tremurătoare.

Dar, când se uită înjur, își dădu imediat seama de greșeala ei. „Colecții speciale” nu era o secțiune a bibliotecii – era un spațiu deschis în bibliotecă, destinat unei expoziții de artă despre Războiul Civil. Ea și Daniel stăteau într-o mică galerie cu busturi de bronz ale unor eroi de război, cu casete de sticlă pline de polițe și de hărți ale Confederației. Era singura zonă a bibliotecii unde nu exista nici o carte pe care să te uiți.

— Mult succes, îi aruncă Daniel, în loc de „la revedere” deschizându-și din nou caietul de schițe.

Luce rămase fără grai și se simți cuprinsă de rușine, ar fi vrut să o înghită pământul. Dar, în același timp, umbrele dădeau încă târcoale pe acolo și nu știa din ce motiv, dar nu-i mai era atât de teamă de ele în preajma lui Daniel. N-avea nici un sens – n-ar fi putut face nimic pentru a o apăra de ele.

Se blocase, rămânând țintuită locului. El îi aruncă o privire și oftă.

— Scuză-mi indiscreția, dar ție îți place să se strecoare cineva pe lângă tine și să te spioneze?

Luce se gândi la umbre și la ce-i făceau chiar atunci. Fără să se gândească, dădu din cap cu putere.

— OK, nici mie.

Tuși cu subînțeles și o privi fix, făcând-o să înțeleagă că ea era în plus.

I-ar fi putut spune că se simțea puțin amețită și că avea nevoie să stea jos un minut. Începu:

— Aș putea să...

Dar Daniel își luă caietul de schițe și se ridică în picioare.

— Am venit aici să fiu singur, îi aruncă, tăindu-i vorba. Dacă nu vrei să pleci, o să plec eu.

Își îndesă caietul în rucsac. Când trecu pe lângă ea, umărul lui se atinse de al ei. Chiar dacă numai pentru o clipă, și în ciuda hainelor pe care le purtau, Luce se simți străbătută de un fel de electricitate statică.

Daniel se opri și el pentru o secundă. Se întoarseră uitându-se unul la celălalt, iar Luce deschise gura. Dar, înainte să poată vorbi, Daniel se întoarse pe călcâie și se îndreptă grăbit spre ieșire. Luce privi cum umbrele se furișau pe deasupra capului său, rotindu-se în cerc, apoi ieșiră pe fereastră, pierzându-se în noapte.

Răceala pe care o lăsară în urma lor o făcu să se cutremure înfiorată și, multă vreme după aceea, rămase în zona colecțiilor speciale, atingându-și umărul acolo unde se lovise de Daniel, simțind cum senzația de căldură dispare încet.

Patru Tura de noapte⁴

Ahhh, marți. Ziua gofrelor. De când se știa, pentru Luce zilele de marți din timpul verii însemnau cafea proaspătă, boluri pline ochi cu zmeură și frișca și o porție imensă de gofre crocante brune-aurii. Chiar și în vara aceasta, când părinții ei începuseră să se poarte de parcă s-ar fi temut puțin de ea, ziua gofrelor rămăsese un lucru cert. Se rostogolea în pat marți dimineața și, înainte să-și dea seama, se trezise, știa inconștient ce zi era.

Luce adulmecă, recăpătându-și încet toate simțurile, apoi adulmecă din nou ceva mai concentrată. Nu, nu era aluatul cu lapte bătut, nu era nimic altceva decât mirosul acrișor al vopselei scorjite. Se frecă la ochi alungându-și somnul și își văzu camera înghesuită de internat. Arăta precum fotografia de „înainte” dintr-o emisiune despre renovarea casei, își aduse aminte de lungul coșmar care fusese ziua de luni: predarea telefonului mobil, incidentul cu chifteaua și ochii scăpărători ai lui Molly în sala de mese, Daniel care fugise de ea în bibliotecă. Oare ce îl făcea să fie atât de răutăcios? Luce habar nu avea.

Se ridică să se uite pe fereastră. Era încă întuneric; soarele nu se arătase la orizont. Nu se mai trezise niciodată atât de devreme. Nici nu credea să fi văzut vreodată răsăritul. Ca să fie sinceră, răsăritul îi dădea mereu o stare de agitație. Erau momentele de așteptare, momentele de-dinainte-ca-soarele-să-răsară-deasupra-orizontului, statul în întuneric cu privirea îndreptată asupra liniei copacilor. Ora în care umbrele dormeau.

Luce oftă de dor de casă – un oftat singuratic, care o făcu să se simtă și mai singură și mai departe de ai ei. Ce avea să facă în cele trei ore rămase până la prima oră de curs? Zorii zilei – de ce îi aduceau aminte cuvintele astea? Oh, la naiba. Ar fi trebuit să fie în cimitir.

Se dădu repede jos din pat, împiedicându-se de bagajul încă nedesfăcut, și îmbracă un pulover negru tern din teancul de pulovere negre terne. Își puse pe ea pantalonii negri de ieri, tresări când văzu în oglindă cum arăta și încercă să-și treacă degetele prin păr grăbindu-se să iasă pe ușă.

Abia mai respira când ajunse la porțile din fier forjat cu model complicat ale cimitirului, porți care-i ajungeau până la talie. Mirosul copleșitor de varză împuțită o făcea să se sufoce și se simțea mult prea singură cu gândurile ei. Unde erau ceilalți? Oare definiția lor pentru „zorii zilei” era diferită de a ei? Se uită la ceas. Era deja 6.15.

Tot ce-i spusese fusese să se întâlnească la cimitir, iar Luce era destul de sigură că se afla în fața unicei intrări. Se așeză la poartă, acolo unde asfaltul nisipos al parcării lăsa locul unui petic de pământ plin de buruieni. Zări o păpădie singuratică și îi trecu prin minte că Luce cea de odinioară s-ar fi repezit la ea, și-ar fi pus o dorință și ar fi suflat. Dar dorințele ei deveniseră prea greu de îndeplinit. Porțile delicate erau singurele care separau cimitirul de parcare. Un fapt remarcabil într-o

---

4 Joc de cuvinte, în original – expresia graveyard shift înseamnă literal „tura din cimitir”

școală în care sârma ghimpată se afla peste tot. Luce mângâie porțile, urmărind cu degetele modelul floral. Probabil că acestea existau de pe vremea Războiului Civil despre care vorbea Arriane, de când cimitirul folosea pentru îngroparea soldaților căzuți în luptă, când școala construi-lă lângă el nu era încă o închisoare pentru psihopați amatori, când întregul loc era mai puțin năpădit de buruieni și de umbre.

Era ciudat – restul campusului era la fel de plat ca o farfurie, dar cimitirul părea a avea forma unui castron. Din locul unde stătea, putea vedea întregul peisaj din fața ei. Șir după șir de pietre de mormânt erau aliniată în pantă, asemenea unor spectatori pe stadion.

Dar, spre mijloc, în punctul cel mai jos al cimitirului, poteca șerpuia printr-un labirint de pietre de mormânt mai mari, cioplite, statui de marmură și mausolee. Erau probabil pentru ofițerii confederați sau pentru soldații mai bogați. Își dădu seama că trebuiau să fie frumoase văzute de aproape. Dar din locul în care stătea ea, greutatea lor înclinată părea să tragă cimitirul în jos, de parcă întregul loc s-ar fi pregătit să dispară printr-o scurgere.

Se auziră pași în spatele ei. Luce se răsuci pe călcâie, zărind o siluetă bondoacă îmbrăcată în negru ieșind din spatele unui copac. Penn! Trebuie să reziste tentației de-a se repezi s-o îmbrățișeze pe față. Luce nu fusese niciodată mai fericită să vadă pe cineva – deși era greu de crezut că Penn fusese vreodată pedepsită după cursuri.

— N-ai întârziat? o întrebă Penn, oprindu-se în fața lui Luce și clătinând amuzată din cap, părând a spune „biata boboacă”.

— Sunt aici de zece minute, îi spuse Luce. Nu ești tu cea care a întârziat?

Penn rânji.

— Nici vorbă. Eu doar mă trezesc devreme. N-am fost niciodată pedepsită. Ridică din umeri și își împinse ochelarii violeți mai sus pe nas. Însă tu ești, alături de alte cinci suflete nefericite, care probabil devin din ce în ce mai nervoase pe măsură ce trece timpul, așteptându-te jos la monolit.

Se ridică pe vârfuri și arătă spre un obiect aflat în spatele lui Luce, cea mai mare statuie din piatră, care se ridica din mijlocul celei mai îndepărtate părți a cimitirului. Dacă își mijeja ochii, putea distinge un grup de siluete negre strânse în jurul monumentului.

— Nu mi-au spus decât că ne întâlnim la cimitir, explică Luce, simțindu-se deja înfrântă. Nu mi-a zis nimeni unde să merg.

— Îți spun eu acum: monolitul. Acum fugi într-acolo, o îndemnă Penn. N-o să-ți faci prea mulți prieteni dacă îi obligi să piardă și mai mult vremea.

Luce înghiți în sec. O parte din ea voia să-i ceară lui Penn să-i arate drumul. De aici de sus, arăta ca un labirint, și n-ar fi vrut să se rătăcească prin cimitir. Brusc, se simți iar departe de casă, ceea ce o neliniștea teribil, știind că avea să devină din ce în ce mai rău. Își trosni articulațiile degetelor, trăgând de timp.

— Luce? zise Penn, împingând-o ușor de umeri. Încă stai pe loc.

Luce încercă să îi ofere lui Penn un zâmbet curajos de recunoștință, dar trebui să se mulțumească și cu o grimasă. Apoi, se grăbi să traverseze panta ce ducea în mijlocul cimitirului.

Soarele încă nu răsărise, dar nu mai avea mult, iar aceste ultime momente dinaintea zorilor erau întotdeauna cele care o speriau cel mai tare. Trecu iute de pietrele de mormânt modeste. La un moment dat probabil fuseseră drepte, dar acum erau atât de vechi, încât cea mai mare parte căzuseră într-o parte sau cealaltă, încât, privite în ansamblu, dădeau impresia unui set morbid de piese de domino.

Lipăi cu bascheții ei negri Converse prin băltoace și noroi și fâșâi pe covorul de frunze moarte. Când ajunse în zona cu monumente mai impozante, pământul devenise mai plat, iar ea se rătăcise. Se opri din alergat și încercă să-și tragă sufletul. Voci. Dacă se calma puțin, putea să audă niște voci.

— Încă cinci minute și am plecat, spuse un băiat.

— Păcat că opinia dumitale nu are nici o valoare, domnule Sparks.

O voce răutăcioasă, pe care Luce o recunoscuse de la cursurile din ajun. Doamna Tross – Albatrosul. După incidentul de la cantină, Luce ajunsese cu întârziere la ora ei și nu-i făcuse chiar cea mai bună impresie rotunjoarei și severei profesoare de științe.

— Dacă nu vrem să ne pierdem privilegiile sociale pe săptămâna asta – se auziră vaiete dintre

morminte – vom aștepta cu toții răbdători, ca și cum nu am avea altceva mai bun de făcut, până când domnișoara Price va hotărî să ne onoreze cu prezența ei.

— Sunt aici, găfâi Luce, ocolind, în cele din urmă, statuia uriașă a unui heruvim.

Doamna Tross stătea cu mâinile în șold, purtând o copie a rochiei negre și largi din ajun. Părul ei rar, castaniu-cenușiu, îi stătea lipit de cap, iar în ochii închiși la culoare și șterși se își doar enervarea la vederea lui Luce. Biologia i se păruse întotdeauna grea, și până acum nu întrevădea o notă prea bună pentru ea la cursul doamnei Tross.

În spatele Albatrosului stăteau Arriane, Molly și Roland, împrăștiați în jurul unui cerc de socluri, care se aflau toate cu fața spre statuia centrală a unui înger. Statuia aceasta părea mai nouă, mai albă și mai mare decât celelalte. Și, sprijinit de coapsa unui înger sculptat – ea aproape că nu-l observase –, era Daniel.

Purta geaca de piele neagră și jerpelită și fularul roșu aprins de care ea nu-și putuse desprinde privirea cu o zi înainte. Luce îi remarcă părul blond și dezordonat, care arăta de parcă nu fusese încă pieptănat după ce se ridicase din pat... ceea ce o făcu să se gândească la cum arăta Daniel când dormea... ceea ce o făcu să se îmbujoreze atât de tare, încât atunci ajunsese cu privirea la ochii lui, se simți de-a dreptul umilită.

Dar se uita deja urât la ea.

— Îmi pare rău, rosti ea. N-am știut unde trebuia să ne întâlnim. Jur...

— Nu te mai obosi, îi replică doamna Tross, trecându-și un deget de-a lungul gâtului. Deja ne-ai făcut să pierdem destul timp. Așadar, sunt sigură că vă amintiți cu toții ce faptă josnică ați comis de ați ajuns aici. Vă puteți gândi la asta în cele două ore în care o să munciți. Formați perechi, știți ce trebuie să faceți. Aruncă o privire spre Luce și oftă. Cine vrea o protejată?

Spre groaza lui Luce, toți ceilalți elevi coborâră privirea. Dar, după un minut chinuitor, un al cincilea se arătă de după colțul mausoleului.

—Eu.

Cam. Tricoul lui negru cu anchior se mula pe umerii largi. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât Roland, care se dădu la o parte în timp ce Cam trecu de el și se îndreptă spre Luce. N-o slăbi din ochi, mișcându-se ușor și plin de încredere, atât de în largul lui în hainele școlii, pe cât de stingheră se simțea Luce. O parte din ea ar fi vrut să-și ferească ochii, pentru că modul în care Cam se uita fix la ea, în fața tuturor, o făcea să se simtă jenată. Dar nici ea nu știa de ce se simțea fascinată. Nici ea nu putu să-și desprindă privirea –până când Arriane interveni între ei.

—Ea mea, zise ea. Am zis prima.

— Ba n-ai zis, spuse Cam.

— Ba da, doar că nu m-ai auzit tu până să te dai jos din copac. Arriane sări cu gura pe el. O vreau eu.

— Eu... începu Cam.

Arriane își ridică privirea sfidător. Luce înghiți în sec. Oare avea să spună și el că o voia? Nu puteau s-o lase baltă și să-și ispășească pedeapsa într-o echipă de trei?

Cam o bătu pe braț.

— Vorbim mai târziu, OK? îi spuse, de parcă ar fi fost o promisiune pe care ea îl rugase s-o țină.

Ceilalți coborâră de pe pietrele de mormânt și se încolonară pornind spre o magazie. Luce îi urmă, agățându-se de Arriane, care îi dădu fără vreun cuvânt în plus o greblă.

— Așadar, vrei îngerul răzbunător sau îndrăgostiții prinși într-o îmbrățișare senzuală?

Nu-i aminti nimic de evenimentele din ajun sau despre biletul pe care i-l lăsase, iar Luce nu simți nevoia să aducă vorba despre nici unul dintre aceste subiecte. În schimb, se uită deasupra capului și zări, de-o parte și de alta, două statui uriașe. Cea mai apropiată semăna cu un Rodin. Două nuduri, un bărbat și o femeie, se îmbrățișau. Studiase sculptura la Dover și mereu fusese de părere că operele lui Rodin erau cele mai romantice. Dar acum era greu să-i privească pe îndrăgostiții îmbrățișați fără să se gândească la Daniel. Daniel. Care o ura. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă pentru asta, după ce el fugise mâncând pământul de la bibliotecă în seara trecută, tot ce trebuia să facă era să se gândească la privirea rece pe care i-o aruncase de dimineață.

— Unde e îngerul răzbunător? o întrebă pe Arriane, oftând.

— Bună alegere. Pe-aici.

Arriane o conduse spre sculptura masivă din marmură a unui înger care apără pământul de lovitura unui fulger. Probabil că fusese o piesă interesantă în perioada în care fusese realizată. Dar acum statuia părea doar veche și murdară, acoperită de mușchi verde.

— Nu înțeleg, îi spuse Luce, ce trebuie să facem.

— Să curățăm bine-bine, zise Arriane, aproape cântând, îmi place să-mi închipui că le fac baie.

Spunând acestea, se cațără pe îngerul uriaș, legănându-și picioarele deasupra brațului cu care statuia ținea fulgerul, de parcă s-ar fi urcat într-un stejar bătrân și viguros.

De teamă să nu pară că voia să aibă și mai multe probleme cu doamna Tross, Luce începu să își facă de lucru cu grebla în jurul soclului statuii. Încercă să dea la o parte ceea ce părea un strat nesfârșit de frunze moarte.

Trei minute mai târziu, o dureau îngrozitor brațele. Nu era pregătită pentru o astfel de muncă murdară. Luce nu fusese niciodată pedepsită la Dover, dar, din ce auzise, pedeapsa se rezuma la a scrie pe o foaie de câteva sute de ori: „Nu voi mai plagia de pe internet”.

Aici erai pedepsit mai dur. Mai ales că tot ceea ce făcuse fusese să dea din greșeală peste Molly în sala de mese. Încerca să nu emită judecăți pripite, dar să curețe noroiul de pe mormintele unor oameni morți de peste un secol? Luce își ura viața din toată inima.

Apoi, o rază de soare pătrunse în cele din urmă printre copaci și brusc cimitirul se umplu de culoare. Luce se simți de îndată mai ușoară. Vedea la mai mult de trei sute de metri în față. Îl vedea pe Daniel... lucrând cot la cot cu Molly.

Inima i se îngreuna și acel sentiment plăcut dispăru.

Se uită la Arriane, care îi aruncă o privire plină de compătimire, dar continuă să muncească.

— Hei, șopti Luce.

Arriane își duse un deget la buze, dar îi făcu semn să se urce lângă ea. Cu mult mai puțină grație și agilitate, Luce apucă brațul statuii și își luă avânt, suindu-se pe soclu. De îndată ce se asigură că nu cade, șopti:

— Deci... Daniel e prieten cu Molly? Arriane pufni.

— Nici o șansă, se urăsc de moarte, zise repede, apoi se opri. De ce întrebi?

Luce arătă spre cei doi, care nu se străduiau deloc să curețe mormântul de frunzele moarte. Stăteau unul lângă celălalt, sprijinindu-se în greblă și purtând o conversație pe care Luce ar fi dorit cu disperare s-o audă.

— Mie îmi par prieteni.

— Așa se întâmplă când ești pedepsit la noi în școală, îi spuse Arriane calm. Trebuie să faci echipă cu cineva. Crezi că Roland și Chester the Molester⁵ de colo sunt prieteni? Arată spre Roland și Cam. Aceștia păreau să nu se înțeleagă cum să-și împartă sarcinile în jurul statuii îndrăgostiților. Prietenii ele pedeapsă nu sunt același lucru cu prietenii din viața reală.

Arriane se uită la Luce, pe fața căreia se citea dezamăgirea, în ciuda eforturilor ei de a ascunde ce simțea.

— Luce, n-am vrut să spun... se opri. OK, în afara faptului că m-ai făcut să pierd 20 de minute din dimineața asta, n-am nimic cu tine. De fapt, cred că ești interesantă, că aduci un suflu proaspăt. Acestea fiind spuse, știu la ce fel de prietenii siropoase te aștepti tu aici la Sword & Cross. Dar permite-mi să fiu prima care-ți spune, nu e ușor deloc. Toți cei de aici duc povara trecutului. Vorbesc despre bagaje gen check-in-fără-să-stai-la-coadă sau plătește-amenda-fiindcă-depășește-greutatea-regulamentară. Înțelegi? Luce ridică din umeri stânjenită.

— Era doar o întrebare. Arriane chicoti.

— Tu ești mereu așa defensivă? De fapt, ce dracu' ai făcut să intri aici?

Luce nu avea chef să vorbească despre asta. Poate Arriane avea dreptate, poate era mai bine să nu încerce să-și facă prieteni. Sări de pe statuie și se întoarse la muncă, atacând mușchiul de la baza statuii.

---

5   Protagonistul benzii desenate omonime, create de Dwayne B. Tinsley, creatorul de benzi desenate al revistei Hustler

Din păcate, Arriane devenise curioasă. Sări și ea jos și își puse grebla peste cea a lui Luce, oprind-o.

— Haide, spune-mi, spune-mi, spune-mi, o tachina ea. Chipul lui Arriane era prea aproape de al ei. Îi amintea de ziua trecută, când se aplecase peste Arriane după ce avusese convulsiile. Petrecuse un fel de moment de intimitate, nu? Și o parte din Luce voia să aibă curajul de a vorbi cu cineva. Fusese o vară lungă și sufocantă alături de părinții ei. Oftă, odihnindu-și fruntea pe mânerul greblei.

Simți gustul sărat al neliniștii umplându-i gura, dar nu putu să înghită. Ultima dată când intrase în detalii de genul ăsta fusese ca urmare a unui ordin judecătoresc. În curând le-ar fi uitat, dar Arriane n-o slăbea din priviri, iar cuvintele îi deveneau din ce în ce mai limpezi și îi stăteau pe vârful limbii.

— Eram cu un prieten într-o noapte, începu ea să o lămurească, trăgând adânc aer în piept. Și s-a întâmplat ceva îngrozitor. Închise ochii, rugându-se ca scena să nu i se deruleze din nou în fața ochilor, explodând în vâlvătaii roșii și negre. A fost un incendiu. Eu am scăpat... dar el nu.

Arriane căscă, mult mai puțin șocată decât Luce.

— În fine, continuă Luce, apoi nu mi-am mai putut aminti detaliile, cum s-a întâmplat totul. Iar ce mi-am putut aminti – adică tot ce i-am spus judecătorului – i-a făcut pe toți să creadă că sunt nebună.

Încercă să zâmbească, dar simți că era un zâmbet forțat.

Spre surprinderea lui Luce, Arriane făcu un gest încurajator, apucând-o de umăr. Și, pentru o clipă, păru sinceră. Apoi, pe chip i se ivi din nou un rânjet.

— Suntem cu toții atât de neînțeleși, nu-i așa? O împunse pe Luce cu degetul în stomac. Știi, eu și Roland tocmai ne plângeam că nu avem nici un prieten piroman. Și oricine știe că, pentru a face o farsă ca lumea într-o școală de corecție, ai nevoie de un piroman. Deja își făcea planuri. Roland se gândea la celălalt puști, Todd, dar eu aș fi pariat mai degrabă pe tine. Ar trebui să ne unim forțele la un moment dat.

Luce înghiți în sec. Nu era piromană. Dar îi era de-ajuns cât vorbise despre trecut, nu mai avea nici măcar chef să spună ceva în apărarea ei.

— Ooo, stai să vezi când o afla Roland, continuă Arriane, aruncându-și grebla. Ne-ai transformat visul în realitate.

Luce deschise gura pentru a protesta, dar Arriane plecase deja. „Perfect”, se gândi, ascultând plescăitul pantofilor lui Arriane în noroi. Nu mai era decât o chestiune de minute înainte ca vestea să ajungă la urechile lui Daniel.

Rămasă din nou singură, se uită la statuie. Chiar dacă reușise să curețe o movilă uriașă de mușchi și resturi, îngerul arăta mai murdar decât înainte. Totul părea atât de lipsit de sens. Oricum, se îndoia că venea cineva vreodată să viziteze acel loc. Și se îndoia, de asemenea, că mai lucra vreunul din ceilalți pedepsiți.

Privirea îi căzu asupra lui Daniel, care muncea. Folosea cu mare zel o perie de sârmă pentru a freca murdăria de pe inscripția de bronz a unui mormânt. Ba chiar își suflecuse mânecile puloverului, iar Luce îi putea vedea mușchii con-ractându-se în timp ce muncea. Oftă, și – nu se putu abține – își sprijini cotul de îngerul de piatră pentru a-l admira.

„A fost mereu un tip muncitor.”

Luce își scutură iute capul. De unde venise asta? Habar n-avea. Și, cu toate astea, erau gândurile ei. Era genul de frază care îi venea uneori în minte chiar înainte să adoarmă. Bolboroseli fără sens și nu putea decât să dea vina pe visele ei. Dar acum era trează de-a binelea.

Trebuia să se ocupe puțin de subiectul reprezentat de Daniel. Nu-l cunoștea decât de o zi și deja se simțea îndrep-tându-se spre ceva foarte ciudat și necunoscut.

— Cred că ar fi mai bine să stai departe de el, spuse o voce plină de răceală din spatele ei.

Luce se întoarse și o văzu pe Molly, în aceeași poziție în care o găsisese și în ajun: cu mâinile în solduri și umflându-și nările cu piercinguri. Penn îi spusese că prevederea surprinzătoare din regulamentul de la Sword & Cross care permitea piercingul facial era o urmare a refuzului directorului școlii de a-și scoate din ureche cercelul cu un mic diamant.

— De cine? o întrebă pe Molly, știind că era o întrebare idioată.

Molly își dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, să te îndrăgostești de Daniel ar fi o idee foarte, foarte proastă.

Înainte ca Luce să poată răspunde, Molly plecase deja. Dar Daniel – de parcă își auzise numele – se uita fix la ea. Apoi se îndreptă spre ea.

Știa că soarele intrase în nori. Dacă ar fi putut să-și desprindă privirea, s-ar fi putut uita în sus ca să vadă cu ochii ei. Dar nu se putea uita, nu își putea întoarce privirea și, fără să știe din ce cauză, trebuia să-și mijească ochii pentru a se uita la el. Era ca și cum Daniel ar fi emanat lumină, era ca și cum ar fi orbit-o. Urechile ei răsunau de un țuit asurzitor, iar genunchii începură să-i tremure.

Ar fi vrut să-și ridice grebla pentru a se preface că nu-l văzuse venind. Dar era prea târziu să o facă pe indiferentă.

— Ce ți-a spus? o întrebă el.

— Ăă, stătu în cumpănă, muncindu-și creierii să găsească o minciună plauzibilă. Însă nu găsi nimic. Începu să-și frământă degetele.

Daniel i le acoperi cu mâna lui.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

Luce se depărta de el instinctiv. N-o atinsese decât pentru o clipă, dar simți că se îmbujorează. Dorise să spună că era un obicei care îl enerva pentru că trosnitul degetelor deranja la oricine, nu? Să spună că nu-i plăcea deloc când ea făcea gestul ăsta însemna că o mai văzuse făcându-l și înainte. Și n-ar fi avut cum. Abia se cunoșteau.

Atunci de ce avea sentimentul că mai avuseseră discuția asta și înainte?

— Molly mi-a spus să stau departe de tine, îi spuse în cele din urmă.

Daniel își lăsă capul când pe o parte, când pe cealaltă, părând să cântărească afirmația.

— Probabil că are dreptate.

Luce începu să tremure. O umbră trecu pe deasupra lor, înnegurând fața îngerului îndeajuns de mult încât să o facă pe Luce să se îngrijoreze. Își închise ochii și încercă să respire normal, rugându-se ca lui Daniel să nu i se pară nimic ciudat.

Dar panica o copleșea. Voia să fugă. Dar nu putea fugi. Dacă se rătăcea prin cimitir?

Daniel îi urmări privirea cercetând cerul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Deci, ai de gând să faci asta? o întrebă încrucișându-și brațele sfidător.

— Ce? spuse ea. Sd fag?

Daniel mai făcu un pas către ea. Se afla la mai puțin de treizeci de centimetri de ea. Luce își ținu respirația, încremenise. Aștepta.

— O să stai departe de mine? Părea că flirtează cu ea.

Dar Luce nu era în apele ei. Fruntea i se acoperise de stropi de transpirație și își masa tâmplele cu degetele, încercând să-și recapete controlul asupra propriului corp, încercând să iasă de sub vraja lui. Era total nepregătită să poarte astfel de conversații. Dacă despre flirt era vorba.

Se dădu un pas înapoi.

— Cred că da.

— Nu te-am auzit, șopti el, ridicând dintr-o sprânceană și mai făcând un pas către ea.

Luce se depărta și mai mult de el. Aproape că se lipise de soclul statuii și simțea piciorul de piatră al îngerului zgâriindu-i spatele. O a doua umbră, mai întunecată, mai rece, plană deasupra lor. Ar fi putut jura că și Daniel se cutremurase împreună cu ea.

Și, atunci, un scârțait puternic și prelung îi sperie pe amândoi. Luce scoase un geamăt în timp ce vârful statuii de marmură se clătină deasupra lor, ca o creangă legănându-se în vânt. Pentru o clipă, păru să plutească în aer.

Luce și Daniel rămaseră cu privirea fixând îngerul. Amândoi știau că avea să cadă. Capul îngerului se aplecă ușor către ei, ca într-o rugăciune – și atunci corpul statuii îl urmă, prinzând viteză în cădere. Luce simți imediat brațul lui Daniel înconjurându-i talia de parcă ar fi făcut asta de când lumea. Cu cealaltă mână îi acoperi capul și o împinse la pământ exact când statuia se răsturnă peste ei. Exact peste locul unde stătuseră. Ateriza cu un zgomot infernal -cu capul în noroi și cu

picioarele lipite de soclu, lăsând un mic triunghi liber dedesubt, chiar acolo unde se ghemuise-ră Daniel și Luce.

Abia mai respirau, nas în nas, în ochii lui Daniel citin-du-se groaza. Între trupurile lor și statuie nu erau decât câțiva centimetri.

— Luce, șopti el.

Tot ce putea ea face era să încuviințeze din cap. Ochii lui se îngustară.

— Ce-ai văzut?

Apoi se ivi o mână, iar Luce se simți luată pe sus. O zgârietură pe spate și apoi un curent de aer. Văzu din nou lumina zilei. Colegii de pedeapsă stăteau cu gura căscată la ei, mai puțin doamna Tross, care îi privea cu mânie, și Cam, care o ajută pe Luce să se ridice.

— Ești teafără? o întrebă Cam, căutând urme de zgârieturi sau vânătăi și scuturând-o de pământul de pe umăr. Am văzut statuia prăvălindu-se și am alergat să fac ceva, dar era deja... cred că te-ai speriat.

Luce nu îi răspunse. Groaza fusese doar una dintre senzațiile pe care le trăise.

Daniel, care era deja în picioare, nici măcar nu se întoarse să vadă dacă era teafără sau nu. Pur și simplu, plecă fără un cuvânt.

Luce îl privi depărtându-se, dezamăgită de faptul că nimănui nu-i păsa că dăduse bir cu fugiții.

— Ce-ai făcut? o întrebă doamna Tross.

— Nu știu. Noi stăteam acolo – Luce se uită la doamna Tross – hm, munceam, și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că a căzut statuia.

Albatrosul se aplecă pentru a cerceta îngerul distrus. Capul acestuia se crăpase chiar pe mijloc. Începu să bombăne ceva despre forțele naturii și pietrele vechi.

Dar vocea de lângă urechea lui Luce rămase alături de ea, chiar și după ce toți ceilalți se întorseseră la lucru. Molly, foarte aproape de umărul ei, îi șoptea:

— Se pare că o anumită persoană ar trebui să înceapă să-mi asculte sfaturile.

Cinci Cercul interior

— Să nu mă mai sperii niciodată așa! o certă Callie pe Luce miercuri seara.

Era aproape de asfințit, iar Luce se înghesuise în cabina telefonică de la Sword & Cross, o micuță colivie bej aflată în mijlocul holului de la intrare. Nu-ți oferea nici un pic de intimitate, dar măcar nu pierdea nimeni vremea prin jur. Încă o mai dureau brațele după ce muncise în cimitir, iar mândria ei era în continuare rănită de faptul că Daniel fugise imediat ce fuseseră scoși de sub statuie. Dar, pentru un sfert de oră, Luce încercă din răspuțuri să uite toate astea, pentru a savura fiecare cuvânt repezit pe care cea mai bună prietenă a ei îl putea rosti în timpul pe care îl aveau la dispoziție. Era atât de frumos să audă vocea ascuțită a lui Callie, încât lui Luce nu-i păsa că țipa la ea.

— Parcă ne promisesem că vom vorbi în fiecare ord, continuă Callie cu reproșurile. Credeam că te-a înghițit vreun monstru, ceva! Sau că te-au izolat undeva și te-au pus într-o cămașă din aia de forță, în care trebuie să-ți rozi mâneca pentru a putea să te scarpini. Din ce știam eu, puteai să fi coborât în al nouălea cerc al...

— Bine, mami, zise Luce râzând și preluând rolul de regulator de respirație pentru Callie. Relaxează-te.

Pentru o clipă, se simți vinovată că nu folosise singura ei posibilitate de a da telefon pentru a o suna pe mama ei. Dar, știa bine, Callie ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că nu luase imediat legătura cu ea. Și, într-un mod bizar, era liniștitor să audă vocea isterică a lui Callie. Acesta era unul dintre multele motive pentru care se potriveau atât de bine: paranoia prietenei ei avea, de fapt, un efect liniștitor asupra lui Luce. Parcă și-o închipuia pe Callie în camera ei de la Dover, făcând ture pe covorul portocaliu-deschis, cu masca Oxy întinsă pe zona T și cu separatorul pentru degetele de la picioare la locul lui, între unghiile fucsia încă neuscate.

— Nu mă lua cu mami! o repezi Callie, încă furioasă. Spune-mi tot. Cum sunt ceilalți elevi? Sunt toți înfricoșători și se umflă cu diuretice, cum vezi în filme? Și cursurile? Cum e mâncarea?

Luce auzea în receptor, în fundal, coloana sonoră a filmului Vacanță la Roma, din micuțul televizor al lui Callie. Scena ei preferată fusese dintotdeauna aceea în care Audrey Hepburn se trezește în camera lui Gregory Peck, convinsă că noaptea care tocmai trecuse fusese doar un vis. Luce închise ochii și încercă să revadă imaginea în minte. Mimând șoapta somnoroasă a lui Audrey, cită replica pe care știa că o s-o recunoască și Callie: „Se făcea că era un bărbat, care era așa de rău cu mine. A fost minunat.”

— OK, prințeso, eu aș vrea să aud ceva despre viața ta, o tachina Callie.

Din păcate, Luce nu s-ar fi gândit niciodată să caracterizeze drept minunat nimic din ceea ce avea legătură cu Sword & Cross. Gândindu-se la Daniel pentru a... of, a optzecea oară în acea zi, își dădu seama că singura asemănare dintre viața ei și Vacanță la Roma era că, asemenea lui Audrey, și ea avea parte de un tip care era nepoliticos la modul agresiv și care se arăta cu totul neinteresat de ea. Luce își odihni fruntea pe linoleumul bej care acoperea pereții cabinei mici și înghesuite. Cineva scrijelise cuvintele îmi aștept vremea, în condiții normale, acesta era momentul în care Luce i-ar fi povestit lui Callie totul despre Daniel.

Doar că, pentru un motiv pe care nu și-l putea explica, nu o făcu.

Indiferent ce ar fi vrut să-i spună despre el, povestea nu s-ar fi bazat pe fapte reale. Iar Callie făcea mare caz din faptul că băieții trebuie să facă un efort pentru a-ți arăta că sunt demni de tine. Ar fi vrut să audă lucruri de genul de câte ori îi deschisese o ușă lui Luce sau dacă remarcase ce pronunție excelentă avea ea la franceză. Callie nu vedea nimic rău în faptul că un băiat scria poeme de dragoste siropoase, pe care Luce nu ar fi putut niciodată să le ia în serios. Luce ar fi terminat foarte repede tot ce avea de spus despre Daniel. De fapt, Callie ar fi fost mult mai interesată să afle lucruri despre un tip precum era Cam.

— Este un tip aici... șopti Luce în receptor.

— Știam eu! chițâi Callie. Numele. „Daniel. Daniel.” Luce își dresе glasul.

— Cam.

— Direct, fără complicații. Îmi dau și eu seama singură. Ia-o de la început.

— De fapt, nu s-a întâmplat nimic încă.

— Crede că ești minunată și toate cele... Ți-am spus că părul scurt te face să semeni cu Audrey. Treci la picanterii!

— Păi... Luce se opri.

Sunetul unor pași în hol o reduce la tăcere. Se aplecă în partea laterală a cabinei și își întinse gâtul să vadă cine îi întrerupea cel mai bun sfert de oră de care avusese parte în ultimele trei zile.

Cam venea direct spre ea.

Vorbești de lup. Își înghiți cuvintele cumplit de neconvingătoare care-i stăteau pe limbă: „Mi-a dat pana de la chitara lui”. Încă o mai avea în buzunar.

Cam se purta normal, de parcă, prin cine știe ce noroc, nu ar fi auzit ce spusese ea. Părea să fie singurul de la Sword & Cross care nu se schimba de uniforma școlii imediat după ce se încheiau cursurile. Dar îi stătea foarte bine în negru, spre deosebire de Luce, pe care o făcea să arate ca o casierită dintr-un magazin alimentar.

Cam se juca cu un ceas de buzunar auriu, care atârna de un lanț lung înfășurat în jurul degetului său arătător. Luce urmări pentru o clipă arcul sclipitor pe care îl forma acesta prin aer, aproape hipnotizată, până când Cam prinse ceasul în pumn. Se uită la ceas, apoi la ea.

— Scuze. Își țuguie buzele, dezorientat. Credeam că m-am înscris pentru telefonul de la ora șapte. Ridică din umeri. Dar probabil că n-am notat bine.

Luce simți un junghi în inimă când se uită la ceas. Ea și Callie abia își spusese câteva cuvinte – cum era posibil să fi trecut deja cele cincisprezece minute?

— Luce? Alo? Callie părea nerăbdătoare la celălalt capăt al liniei. Te porți ciudat. E ceva ce nu mi spui? Deja m-ai înlocuit cu vreun „măcelar” de la școala de corecție? Ce e cu băiatul?

— Șșșt, șopti Luce în telefon. Cam, așteaptă, îl strigă, ținând telefonul departe de gură. Acesta

aproape că ieșise pe ușă. O secundă, eu... înghiți în sec, tocmai terminam.

Cam își strecură ceasul în buzunarul din față al jachetei lui negre și se întoarse spre Luce. Ridică dintr-o sprânceană și râse când auzi vocea lui Callie ridicând tonul în receptor.

— Să nu îndrăznești să închizi, protestă ea. Nu mi-ai spus nimic. Nimic!

— Nu vreau să enervez pe nimeni, glumi Cam, făcând un gest spre telefonul din care se auzea o voce precipitată. Folosește și minutele mele, mi le înapoiezi altădată.

— Nu, îi răspunse Luce grăbită.

Oricât de mult și-ar fi dorit să mai stea la telefon cu Callie, probabil și Cam abia aștepta să sune pe cineva. Și, spre deosebire de multe persoane din acea școală, Cam fusese foarte drăguț cu ea. Nu voia să-l facă să-i cedeze rândul la telefon, mai ales acum, când ar fi fost prea emoționată ca să mai bârfească despre el cu Callie.

— Callie, zise ea, oftând în receptor. Trebuie să plec. O să ie sun din nou de îndată ce...

Însă în telefon nu se mai auzea decât bâzâitul slab al ionului. Era setat să se închidă singur după fiecare apel de cincisprezece minute. În acel moment, văzu că timerul de la bază licărea 0:00. Nici măcar nu apucaseră să-și ia rămas-bun și acum trebuia să mai aștepte o săptămână întreagă înainte să sune din nou. Pentru Luce, timpul începea să capete dimensiuni abisale.

— Prietena cea mai bună? întrebă Cam, sprijinindu-se de cabină, lângă ea. Sprâncenele lui negre erau ridicate a mirare. Am trei surori mai mici, practic pot mirosi prietenele prin telefon.

Se aplecă în față de parcă ar fi vrut s-o adulmece pe Luce, ceea ce o făcu să chicotească în sinea ei... și apoi rămase țintuită locului. Aproximarea lui neașteptată îi făcuse inima să-i bată nebunește.

— Lasă-mă să ghicesc. Cam se îndreptă de spate și își ridică bărbia. Voia să știe totul despre băieții răi de la școala de corecție?

— Nu! Luce clătină din cap pentru a nega din răspuneri că i-ar fi stat vreun pic mintea la băieți... până își dădu seama că el doar glumea. Roși și încercă să dea un răspuns amuzant. Adică i-am zis că nu e nici unul bun pe aici.

Cam clipi.

— Exact ceea ce face locul ăsta atât de incitant. Nu crezi? Avea un mod de a sta nemișcat care o făcu pe Luce să nu se clinească, astfel încât sunetul ceasului din buzunarul lui se auzea mai tare decât ar fi trebuit.

Pe când stătea nemișcată lângă Cam, Luce tresări dintr-oda-tă când ceva negru se năpusti în hol. Umbra părea să joace șotron pe casele din tavan, ocupându-se într-o ordine studiată, înnegrind mai întâi una, apoi pe următoarea, apoi pe următoarea. La naiba! Nu era niciodată recomandat să rămână singură cu cineva – mai ales cineva atât de absorbit de ea cum era Cam în acel moment – când soseau umbrele. Tresări cu putere, încercând să pară calmă, în timp ce tenebrele încinseseră un dans pe tavan, în jurul ventilatorului. Dacă ar fi fost doar asta, ar fi putut să suporte. Poate. Dar umbra scotea și cel mai înfiorător dintre zgomote, un sunet asemănător celui pe care Luce îl auzise când un pui de bufniță căzuse din copacul unde-și avea cuibul, murind sufocat. Și-ar fi dorit ca băiatul să nu se mai uite la ea. Să se întâmple ceva care să-i abată atenția de la ea. Și-ar fi dorit... ca Daniel Grigori să intre în hol.

Iar el intră. Era salvată de tipul acela superb, îmbrăcat cu blugi găuriți și cu un tricou alb și mai găurit. Nu prea arăta a salvator – aplecat deasupra teancului greu de cărți de la bibliotecă, având pungi cenușii sub ochii la fel de cenușii. De fapt, Daniel arăta destul de rău. Părul blond îi cădea peste ochi și, când îi văzu pe Luce și Cam, privirea îi deveni brusc tăioasă. Era atât de ocupată să-și facă griji în legătură cu ce mai făcuse de data asta încât să-l supere pe Daniel, încât aproape nici nu-și dădu seama de un lucru important: în clipa de dinainte ca ușa să se închidă în urma lui Daniel, umbra se strecurase, pierzându-se în noapte. Era ca și cum cineva ar fi luat un aspirator și ar fi strâns tot praful din hol.

Daniel dădu din cap spre ei, dar nu încetini pasul.

Când Luce se uită din nou la Cam, îl surprinse privindu-l pe Daniel. Apoi se întoarse spre ea și-i spuse, mai tare decât ar fi fost necesar:

— Aproape uitasem să-ți spun. Organizez o mică petrecere în camera mea în noaptea asta, după reuniunea de socializare. Mi-ar plăcea foarte mult să vii.

Daniel încă îi mai putea auzi. Luce habar n-avea ce însemna reuniune de socializare, dar trebuia să se întâlnească înaintea cu Penn. Ar fi trebuit să se ducă împreună.

Ochii ei erau pironiți în ceafa lui Daniel și știa că trebuia să-i dea un răspuns lui Cam în legătură cu petrecerea și n-ar fi trebuit să fie atât de greu, dar când Daniel se întoarse și o privi cu niște ochi despre care ar fi putut jura că sunt triști, telefonul din spatele ei începu să sune, iar Cam se îndreptă spre el spunând:

— Trebuie să vorbesc, Luce. O să fii acolo? Aproape imperceptibil, Daniel încuviință din cap.

— Da, îi răspunse Luce lui Cam, da.

— Tot nu văd de ce trebuie să fugim, găfăia Luce, douăzeci de minute mai târziu.

Încerca să țină pasul cu Penn, întorcându-se în grabă spre amfiteatru pentru enigmatică reuniune de socializare, despre care acesta încă nu-i spusese nimic. Luce abia avusese timp să ajungă în camera ei, să-și dea cu gloss pe buze și să-și pună blugii ei cei buni, pentru cazul în care ar fi fost vorba de vreo petrecere. Încă mai încerca să-și liniștească respirația după întâlnirea cu Cam și Daniel, când Penn dădu buzna în camera ei pentru a o târî din nou afară.

— Oamenii care întârzie de obicei nu înțeleg niciodată nenumăratele moduri în care dau peste cap programul celor punctuali și normali, îi spuse Penn în timp ce traversau o porțiune mai alunecoasă a peluzei.

— Hahaha! izbucni un hohot de râs în spatele lor.

Luce se uită înapoi și simți cum se luminează la față când văzu silueta palidă și slăbuță a lui Arriane alergând pentru a le ajunge din urmă.

— Ce șarlatan ți-a spus că ești normală, Penn? Arriane o înghionti pe Luce și arătă spre pământ. Ai grijă la nisipurile mișcătoare!

Luce se opri împroșcând totul înjur la timp cât să nu ajungă pe o bucată de gazon care arăta înfricoșător de noroioasă.

— Să-mi spună și mie ceva unde mergem, vă rog!

— Miercuri seara, zise Penn pe un ton impasibil, Seara de Socializare.

— Ca o petrecere dansantă sau ceva de genul ăsta? întrebă Luce, în timp ce mintea îi era ocupată deja cu imagini cu Daniel și Cam mișcându-se deja pe ringul de dans.

Arriane izbucni în râs.

— O petrecere la care mori de plictiseală. Termenul „socializare” este tipic pentru limbajul cu dublu sens folosit la Sword & Cross. Sunt obligați să programeze reuniuni sociale pentru noi, dar, în același timp, sunt îngroziți de perspectivă. Mare dilemă.

— Așa că, în loc de asta, adăugă Penn, organizează niște evenimente groaznice cum ar fi Seara Filmelor, urmată de conferințe despre filme sau... Doamne, îți amintești semestrul trecut?

— Când au ținut simpozionul ăla despre arta împăierii animalelor?

— Înfrorător, zise Penn, clătînând din cap.

— În seara asta, draga mea, rosti Arriane trăgănat, scăpăm ieftin. Tot ce trebuie să facem este să sforăim în timpul unuia dintre cele trei filme difuzate prin rotație, pe care le deține biblioteca video de la Sword & Cross. Care crezi că va fi în seara asta, Pennyloafer? Omul din stele? Joe împotriva vulcanului? Sau Weekend cu Bernie?

— E Omul din stele, bombăni Penn. Arriane îi aruncă lui Luce o privire confuză.

— Le știe pe toate.

— Stai puțin, zise Luce, înconjurând în vârful picioarelor nisipurile mișcătoare și coborându-și vocea până ajunsese o șoaptă în timp ce se apropiau de intrarea în școală. Dacă ați văzut deja cu toții filmele astea de atâtea ori, de ce vă grăbiți să ajungeți?

Penn deschise ușile grele de metal ale „amfiteatrului” care, așa cum își dădu Luce seama, era un eufemism pentru o cameră obișnuită, cu tavan jos și scaune aranjate cu fața spre un perete alb.

— Nu vrem să rămânem în „scaunul fierbinte” de lângă domnul Cole, explică Arriane, arătându-l pe profesor.

Stătea cu nasul într-o carte groasă și era înconjurat de câteva scaune, singurele care mai rămăseseră goale.

În timp ce trecură de detectorul de metale de la ușă, Penn zise:

— Cine se așază acolo trebuie să-l ajute să distribuie sondajele lui săptămânale de „sănătate mintală”.

— Ceea ce n-ar fi așa de rău... interveni Arriane.

— Dacă nu ar trebui să rămâi până târziu pentru a analiza rezultatele, încheie Penn.

— Și astfel ai pierde, zise Arriane cu un rânjet, conducând-o pe Luce spre al doilea rând în timp ce șoptea: petrecerea de după.

În sfârșit, pusese punctul pe i. Luce răsese pe înfundate.

— Am auzit de așa ceva, zise, simțindu-se oarecum în temă de data asta. În camera lui Cam, nu? Arriane se uită la Luce pentru o clipă și-și trecu limba peste dinți. Apoi își mută privirea dincolo de ea, urmărind ceva din spatele ei.

— Hei, Todd, strigă, făcându-i semn cu vârful degetelor. O împinse pe Luce într-un scaun, își rezervă locul sigur de lângă ea (aflat la două scaune distanță de domnul Cole) și bătu cu palma în „scaunul fierbinte”. Vino să stai cu noi, T-man!

Todd, care stătea în ușă, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, păru extrem de recunoscător să primească instrucțiuni, orice fel de instrucțiuni. Porni către ele, înghițind în sec. De îndată ce reuși să se așeze pe scaun, domnul Cole își ridică privirea din carte, își șterse ochelarii cu o batistă și spuse:

— Todd, mă bucur că ești aici. Mă întreb dacă îmi poți face o mică favoare după film. Vezi tu, diagrama Venn este un instrument foarte folositor pentru...

— Câtă răutate! zise Penn îțindu-și capul între Arriane și Luce.

Arriane ridică din umeri și scoase o pungă uriașă de floricele din geanta ei de pânză.

— Nu pot avea grijă de toți elevii noi, zise ea, aruncându-i lui Luce un popcorn. Norocul tău.

Odată ce scăzu intensitatea luminii din cameră, Luce privi înjur până dădu cu ochii de Cam. Se gândi la scurta discuție aprinsă pe care o avusese cu Callie la telefon și la faptul că prietena ei spunea întotdeauna că a vedea un film împreună cu un tip era modul cel mai bun de a afla lucruri despre el, chestii care nu ar fi putut să apară altfel într-o conversație. Privindu-l pe Cam, Luce crezu că înțelege ce îi spusese Callie: ar fi fost interesant să-l urmărească cu coada ochiului și să vadă ce glume găsea el amuzante, să râdă împreună cu el.

Când ochii lor se întâlneau, Luce simți, jenată, nevoia instinctivă să se uite în altă parte. Dar, înainte să poată face asta, chipul lui Cam se lumină într-un zâmbet. O făcu să se simtă în largul ei, deși o surprinsese urmărindu-l cu privirea. Când își ridică mâna să o salute, Luce nu se putu abține să nu se gândească la situațiile în care Daniel o surprinsese de câteva ori privindu-l, și la faptul că reacția lui fusese exact contrariul.

Daniel își făcu apariția împreună cu Roland îndeajuns de târziu încât Randy să fi făcut deja numărătoarea, îndeajuns de târziu încât singurele locuri rămase să fi fost pe podea, în partea din față a încăperii. Trecu prin raza de lumină de la retroproiector, iar Luce observă, pentru prima dată, un lanț de argint la gâtul lui și un fel de medalion vârat sub tricoul. Apoi ieși cu totul din raza ei vizuală. Nu putea nici măcar să-l vadă din profil.

Omul din stele nu se dovedi foarte amuzant, dar felul în care ceilalți elevi îl imitau pe Jeff Bridges era chiar distractiv. Lui Luce îi era greu să urmărească acțiunea filmului. În plus, avea o senzație dezagreabilă de frig în ceafă. Ceva era pe cale să se întâmple.

Când umbrele veniră, de data asta, Luce le aștepta. Apoi începu să se gândească la precedentele ocazii și le numără pe degete. Umbrele începuseră să apară alarmant de des în ultima vreme, iar Luce nu își dădea seama dacă era doar din cauză că avea o anumită stare de nervozitate de când venise la Sword & Cross... sau dacă exista o altă explicație. Niciodată nu fusese atât de rău...

Se năpustiră pe deasupra capetelor lor în amfiteatru, apoi șerpuiră de-a lungul lateralelor ecranului, și urmărirea liniile podelei asemenea unor pete de cerneală. Luce se apucă de scaun, simțind fiorul crescând în ea, răspândindu-se în picioare și în brațe. Își încorda mușchii din trup, însă nu se putu împiedica să nu tremure. Simți pe cineva strângând-o de genunchiul stâng și se uită la Arriane.

— Te simți bine? îi șopti aceasta.

Luce dădu din cap și își cuprinse umerii ca și cum i-ar fi fost frig. Ar fi vrut să-i fi fost, însă

fiorul acesta nu avea nici o legătură cu aerul condiționat de la Sword & Cross.

Simțea cum umbrele i se strecoară pe la picioare, înghe-suindu-se sub scaun. Rămaseră acolo, fără să mai iasă pe toată durata filmului, și fiecare minut i se păru o eternitate.

O oră mai târziu, Arriane își lipea ochiul de gaura cheii de la ușa vopsită în bronz a lui Cam.

— Iuu-huu, cântă ea, chicotind. Încep festivitățile! Scoase un boa din pene de un roz aprins din aceeași geantă de pânză magică din care ieșise și punga de floricele.

— Ajută-mă să mă urc, îi spuse lui Luce, legănându-și piciorul prin aer.

Luce își împreună degetele și le așeză sub cizma neagră a lui Arriane. O privi cum se ridică de la pământ și cum folosește eșarfa boa pentru a acoperi camera de supraveghere de pe hol, în timp ce își strecura mâna în spatele aparatului pentru a-l opri din funcțiune.

— Chestia asta nu o să dea de bănuț? o întrebă Penn.

— Tu ești loială grupului de la petrecerea de după? îi aruncă Arriane. Sau celuilalt grup?

— Vreau doar să spun că există metode mai inteligente, mormăi Penn în timp ce Arriane sări înapoi pe podea.

Puse eșarfa boa pe umerii lui Luce, care izbucni în râs și începu să danseze pe un cântec al celor de la Motown, care se auzea prin ușa închisă. Dar când îi oferi eșarfa lui Penn, fu surprinsă să o vadă încă agitată. Penn își rodea unghiile și avea fruntea transpirată. Iar ea purta șase pulovere în căldura înăbușitoare de septembrie – și ei nu îi era niciodată cald.

— Ce s-a întâmplat? șopti Luce, aplecându-se spre ea.

Penn își culegea scamele de pe mâneca puloverului și dădu din umeri. Părea gata să răspundă când ușa din spatele lor se deschise brusc. Le învălui un nor de fum de țigară și muzica asurzitoare, iar Cam le ură bun-venit cu brațele deschise.

— Ai reușit să ajungi, zise, zâmbindu-i lui Luce.

Chiar și în lumina slabă, buzele lui aveau strălucirea fructelor de pădure. Când o strânse în brațe, se simți mică și ocrotită. Nu dură decât o secundă; apoi el se întoarse și le salută din cap pe celelalte două fete, dar Luce se simți puțin mândră că numai pe ea o îmbrățișase.

În spatele lui Cam, cămăruța întunecată gemea de oameni. Roland era într-un colț, la platane, ridicând discurile în lumina ultravioletă. Perechea pe care Luce o văzuse cu câteva zile în urmă în curte se făcuse comodă lângă fereastră. Băieții ferchezuiți, cu cămăși albe de Oxford stăteau împreună, aruncând din când în când ocheade fetelor. Arriane nu pierdu nici o clipă, zbughind-o în partea opusă a camerei, spre biroul lui Cam, care părea să țină loc de bar. În clipa următoare ținea o sticlă de șampanie între picioare și se distra încercând să-i scoată dopul.

Luce era dezorientată. Nici măcar nu știuse cum să facă rost de băutură la Dover, unde tentațiile fuseseră mult mai la îndemână. Cam nu se întorsese decât de câteva zile la Sword & Cross, dar știa deja cum să strecoare în internat tot ce trebuia pentru o serată bahică la care să participe întreaga școală. Și toți ceilalți găseau că asta era un lucru foarte normal.

Din prag auzi pocnetul, apoi ovațiile întregului grup și, în cele din urmă, vocea lui Arriane strigând:

— Lucindaaa, treci aici. Vreau să țin un toast.

Luce simțea magnetismul petrecerii, dar Penn nu părea prea dornică să se miște.

— Du-te înainte, îi spuse, făcându-i semn cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? Nu vrei să intri?

Adevărul era că și Luce avea emoții. Nu știa ce se întâmpla de obicei la astfel de petreceri și, cum nu era sigură dacă

Arriane era sau nu demnă de încredere, s-ar fi simțit mult mai bine s-o aibă alături pe Penn. Dar Penn se încruntă.

— Nu... nu prea mă simt în largul meu. Mie îmi plac bibliotecile... workshopurile despre cum să folosești programe precum PowerPoint. Dacă vrei să spargi vreun cod, sunt omul tău. Dar asta... Se ridică pe vârfuri și studie camera. Nu știu. Oameniiăștia au impresia că nu sunt decât un soi de știe-tot.

Luce încercă să-i spună „hai, termină cu văitatul” încrun-tându-se cu subînțeleș.

— Și despre mine cred că sunt o chiftea, iar noi credem că ei sunt niște verze. Izbucni în râs. Nu putem să ajungem la un numitor comun?

Penn se îmbufna, apoi luă eșarfa boa și și-o puse pe umeri.

— Of, bine, zise, pășind hotărâtă înăuntru, înaintea lui Luce.

Luce începu să clipească des, obișnuindu-și ochii cu întunericul din cameră. Era zarvă mare, dar putea auzi vocea și râsul lui Arriane. Cam închise ușa în urma ei și o luă de mână ca să rămână în urmă, departe de zarva petrecerii.

— Mă bucur mult că ai venit, îi zise, punându-i o mână pe spate și aplecându-și capul astfel încât să-l poată auzi în camera plină de zgomot. Buzele lui păreau de-a dreptul delicioase, mai ales când spuneau lucruri ca: Săream de fiecare dată ca ars când bătea cineva la ușă și speram să fii tu.

Indiferent ce îl atrăsese pe Cam la ea, Luce nu avea de gând să facă nimic ca să schimbe situația. Era popular și neașteptat de grijuliu, iar atenția pe care i-o acorda o făcea să se simtă mai mult decât flatată. O făcea să se simtă mai bine în acest loc ciudat și necunoscut. Știa că, dacă încerca să-i întoarcă complimentele, n-o să-și găsească cuvintele. Așa că izbucni în râs, ceea ce-l făcu și pe el să râdă, apoi o trase din nou spre el într-o îmbrățișare.

Brusc, își dădu seama că nu avea unde să-și pună mâinile decât în jurul gâtului lui. Ameți ușor când Cam o strânse în brațe, ridicând-o puțin de la pământ.

Când o puse din nou jos, Luce se întoarse spre restul petrecerii și primul pe care îl văzu fu Daniel. Nu crezuse că Daniel îl simpatiza pe Cam. Cu toate astea, îl văzu stând picior peste picior pe pat, tricoul lui alb căpătând o strălucire mov în lumina ultravioletă. De îndată ce dădu cu ochii de el, îi fu greu să se mai uite în altă parte. Ceea ce n-avea sens, pentru că un tip superb și prietenos stătea chiar în spatele ei, întrebând-o ce-ar dori să bea. Nu la tipul superb și infinit mai puțin prietenos care stătea în fața ei ar fi trebuit să se uite ca hipnotizată. Și el o fixa cu privirea. Atât de atent, cu o expresie piezișă și criptică în ochi, pe care Luce nu credea că avea s-o poată descifra vreodată, chiar dacă ar fi văzut-o de mii de ori.

Tot ceea ce știa era efectul pe care-l avea asupra ei. Orice altceva din cameră dispărea brusc, iar ea se topea. S-ar fi pierdut în privirea lui toată noaptea dacă n-ar fi fost Arriane, care se suise pe birou și o striga, cu paharul ridicat în aer.

— Pentru Luce, toasta ea, aruncându-i lui Luce un zâmbet angelic. Care evident că este pierdută în spațiu și nu a auzit nimic din discursul meu de bun-venit și nu va ști niciodată cât de fabulos a fost – n-a fost fantastic, Ro? se aplecă să-l întrebe pe Roland, care o bătu pe gleznă în semn de aprobare.

Cam îi strecură un pahar de plastic cu șampanie în mână. Luce roși și încercă să râdă pentru a-și ascunde jena, în timp ce restul petrecăreților rostiră într-un glas:

— Pentru Luce. Pentru Chiftea!

Lângă ea, Molly se ridică și-i șopti o versiune prescurta-tă la ureche:

— Pentru Luce, care nu va ști niciodată.

Cu câteva zile înainte, Luce ar fi bănut în retragere. În seara asta, doar își dădu ochii peste cap și apoi îi întoarse spatele lui Molly. Fata asta nu făcuse nimic altceva decât s-o înțepe, iar faptul de a-i arăta că era afectată nu făcea decât să o întărească și mai mult. Așa că Luce se înghesui pe același scaun cu Penn, care îi dădu un baton de lemn-dulce.

— Îți vine să crezi? Cred că de data asta chiar mă distrez! zise Penn, mestecând fericită.

Luce mușcă din lemnul-dulce și sorbi din șampania acidulată. Nu era o combinație prea reușită. La fel ca ea și Molly.

— Molly e așa de rea cu toată lumea, sau sunt eu un caz special?

Pentru o clipă, Penn păru că avea să-i dea un alt răspuns, dar o bătu pe spate.

— Este felul ei fermecător de a fi, draga mea.

Luce se uită în jur prin cameră, la șampania care curgea în valuri, la fantasticul platan vintage al lui Cam, la globul disco ce se rotea deasupra capetelor lor, proiectând stelute pe fețele tuturor.

— Oare de unde au făcut rost de toate lucrurile astea? se întrebă ea cu voce tare.

— Oamenii spun că Roland poate introduce orice pe furiș la Sword & Cross, zise Penn într-o doară. Nu că l-aș fi întrebat vreodată.

Poate asta voia să spună Arriane cu faptul că Roland știa cum să facă rost de tot felul de chestii. Singurul lucru interzis pe care Luce l-ar fi dorit din tot sufletul era un telefon mobil. Dar, pe de altă parte... Cam îi spusese să n-o asculte pe Arriane când venea vorba de activitățile interne ale școlii. Ceea ce ar fi fost de înțeles, însă atâtea lucruri de la această petrecere păreau să fi fost obținute de el. Cu cât încerca mai mult să dezlege misterul întrebării ei, cu atât găsea mai puține explicații. Probabil trebuia doar să fie cât mai prezentă în mijlocul acțiunii, pentru a fi invitată la petreceri.

— OK, renegaților, zise Roland cu glas tare pentru a atrage atenția tuturor și puse pick-upul pe pauza dintre melodii. O să dăm startul capitolului Microfonul Deschis din seara asta și am să încep să strâng solicitări de karaoke.

— Daniel Grigori! strigă Arriane cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Nu! răspunse Daniel pe fază.

— Uau, tăcutul Grigori stă încă o dată pe margine, zise Roland în microfon. Ești sigur că nu vrei să interpretezi versiunea ta de Hellhound on my trail?

— Cred că ăla e cântecul tău, Roland, zise Daniel.

Un zâmbet slab îi miji în colțul gurii, dar Luce avu sentimentul că era un zâmbet jenat, care ar fi vrut să spună: „Vă rog, să între altcineva în centrul atenției!”

— Are dreptate, oameni buni, râse Roland. Deși se știe că dacă ai să faci karaoke pe un cântec de-al lui Robert Johnson obții ca efect eliberarea rapidă a unei camere. Scoase un album de R.L. Burnside din teanc și îl puse la pick-up. Mai bine Let's go down south.

Pe măsură ce începură să se audă notele de bass ale unei chitare electrice, Roland merse în centrul scenei, care era un spațiu de doar câțiva metri luminați de razele lunii din mijlocul camerei. Toți ceilalți băteau din palme sau din picioare, dar Daniel se uita la ceas. Revedea mereu în minte secvența de mai devreme din hol, când Cam o invitase la petrecere. De parcă Daniel ar fi vrut ca ea să fie acolo pentru un motiv anume. Bineînțeles, acum, că ea venise, nu făcea nici o mișcare care să arate că-i remarcase prezența.

Dacă ar putea să-l surprindă singur...

Roland monopolizase atât de tare atenția invitaților încât numai Luce observă faptul că, la mijlocul unui cântec, Daniel se ridică, trecu pe lângă Molly și Cam și se strecură în liniște afară pe ușă.

Asta era șansa ei. În timp ce toată lumea aplauda, Luce se ridică ușor.

— Encore! strigă Arriane. Apoi, observând că Luce se ridică din scaun, zise: O, la naiba, oare ce văd, fata mea se ridică să cânte?

—Nu!

Luce nu voia să cânte în fața unei săli pline de oameni și nici nu voia să recunoască adevăratul motiv pentru care se ridicase. Dar, iat-o acolo, în mijlocul primei ei petreceri la Sword & Cross, cu Roland ținându-i microfonul sub bărbie. Și acum ce-o să urmeze?

— Îmi... îmi pare rău pentru, ăăă, Todd. Că el nu e aici. Ecoul vocii lui Luce se auzi din boxe. Deja regreta minciuna și faptul că nu-și mai putea retrage cuvintele. Mă gândeam să dau o fugă până jos să văd dacă a terminat cu domnul Cole.

Nici unul dintre cei prezenți nu părea să știe cum să reacționeze. Numai Penn strigă timid:

— Să te întorci repede! Molly își încreți nasul.

— Dragoste între tocilari, zise ea prefăcându-se că leșină. Ce romantic!

Stai puțin, credeau că îl plăcea pe Todd? Ei, cui îi păsa -singura persoană de care i:ar fi păsat dacă ar fi gândit așa era cea pe care încerca să o urmeze afară.

Ignorând-o pe Molly, Luce o luă înspre ușă, unde o aștepta Cam cu brațele încrucișate.

— Ai nevoie de companie? o întrebă plin de speranță. Luce dădu din cap. În oricare altă situație, probabil că ar fi acceptat compania lui Cam. Dar nu acum.

— Mă întorc imediat, îi spuse veselă.

Înainte să-i poată surprinde dezamăgirea de pe chip, se strecură în hol. După hărmălaia petrecerii, liniștea îi bubuia în urechi. Îi luă o secundă să perceapă vocile șoptite care se auzeau după colț.

Daniel. I-ar fi recunoscut vocea oriunde. Dar nu era la fel de sigură cu cine vorbea. O fată.

— Îmi pare rău, zise cine-o-fi-fost-ea... cu un accent fonfă-nit din sud.

Gabbe? Daniel se furișase afară ca să se vadă cu blonda și vopsita Gabbe?

— N-o să se mai întâmple, continuă Gabbe, jur să...

— Nu se mai poate întâmpla, șopti Daniel, dar din tonul lui reieșea cât se poate de clar că era o ceartă între iubiți. Ai promis că o să vii și n-ai venit.

Unde? Când? Luce era în agonie. Merse încet, de-a lungul holului, încercând să nu scoată un sunet.

Dar cei doi tăcuseră. Luce și-l imagina pe Daniel luându-i mâinile într-ale lui. Îl vedea înclinându-și capul pentru un sărut lung și pasional. Un val de gelozie intensă îi umplu pieptul. După colț, unul dintre ei oftă.

— Va trebui să ai încredere în mine, dragule, o auzi pe Gabbe, cu o voce dulceagă care o făcu pe Luce să decidă, o dată pentru totdeauna, că o ura. Numai pe mine mă ai.

Șase Fără salvare

În zorii zilei de joi, un difuzor pârâi trezindu-se la viață, pe hol, în fața camerei lui Luce:

— Atenție, elevi ai școlii Sword & Cross!

Luce se întoarse pe partea cealaltă cu un geamăt, dar, oricât de tare și-ar fi îndesat perna peste cap, nu reușea deloc să înăbușe urlul lui Randy din difuzoare.

— Aveți exact nouă minute pentru a vă prezenta la sala de sport pentru examinarea anuală a condiției fizice. După cum știți, cei care întârzie nu lasă o impresie prea bună, așadar fiți prompti și fiți gata pentru evaluarea fizică.

Examinarea condiției fizice? Evaluare fizică? La șase și jumătate dimineța? Luce deja regreta că stătuse până târziu noaptea trecută... și că stătuse trează până și mai târziu în pat, frământându-se.

Cam în momentul în care începuse să-și imagineze cum se sărutau Daniel și Gabbe, începuse să i se facă rău – avusese aceeași senzație ca atunci când își dădea seama că se făcuse de râs. Nu mai avea cum să se întoarcă la petrecere. Nu mai putea decât să se smulgă de lângă perete și să se furișeze în camera ei, încercând să-și explice acel sentiment ciudat pe care îl avea când se afla lângă Daniel, pe care ea îl confundase prosteste cu un fel de legătură tainică între ei. Se trezise cu gustul amar de după petrecere în gură. Ultimul lucru la care ar fi vrut să se gândească era condiția ei fizică.

Se dădu jos din pat pe podeaua acoperită de linoleumul rece. În timp ce se spăla pe dinți, încercă să-și închipuie ce se putea înțelege la Sword & Cross prin „evaluare fizică”. Imagini intimidante cu colegii ei – Molly făcând zeci de tracțiuni cu o mutră sinistră, Gabbe urcând fără pic de efort pe o funie de nouăzeci de metri spre cer – îi invadară imaginația. Singura ei șansă să nu se mai facă de râs – din nou – era să încerce să și-i scoată din minte pe Daniel și pe Gabbe.

Traversă partea de sud a campusului spre sala de sport. Era o vastă construcție gotică, având arcade boltite și turnulețe de piatră, care o făceau să semene mai mult cu o biserică decât cu un loc unde te-ai fi dus să faci exerciții fizice. Apropiindu-se de clădire, Luce auzi foșnind în adierea dimineții perdeaua de kudzu ce atârna pe fațada clădirii.

— Penn, strigă Luce, zărind-o pe prietena ei îmbrăcată în trening, legându-și șireturile pe o bancă.

Luce se uită la hainele ei negre regulamentare și la cizmele negre și brusc se îngrozi la gândul că ar fi putut să fi încălcat vreo regulă din codul vestimentar. Dar îi văzu pe ceilalți elevi care se târau spre clădire și nici unul nu arăta prea diferit de ea.

Penn avea ochii roșii și obosiți.

— Sunt frântă, se vaită ea. Am întrecut măsura la karaoke aseară. M-am gândit să compensez încercând măcar să arăt athletic.

Luce râse, privind-o pe Penn cum se chinuia cu nodul dublu de la pantofi.

— Ce s-a întâmplat cu tine azi-noapte? o întrebă Penn. Nu te-ai mai întors la petrecere.

— O, zise Luce, trăgând de timp. Am hotărât să...

— Nuuu, își acoperi Penn urechile. Orice zgomot e ca o lovitură de ciocan în creierii mei. Îmi spui mai târziu?

— Da, încuviință Luce. Sigur.

Ușile duble ale sălii de sport se deschiseră larg. Randy ieși în gumari de cauciuc, ținând în mână clipboardul nelipsit. Le făcu tuturor semn să intre în clădire și, unul câte unul, se așezară în rând pentru a fi repartizați pe grupe.

— Todd Hammond, strigă Randy când îl văzu apropiindu-se pe puștiul cu genunchii tremurători.

Umerii lui Todd erau încovoiați ca niște paranteze, iar Luce zări urme de bronz pe ceafa acestuia.

— Haltere, recomandă Randy, îmbrâncindu-l pe Todd înăuntru. Pennyweather Van Syckle-Lockwood, zbiră apoi, Penn făcându-se mică și apăsându-și palmele pe urechi. Înot, o instrui Randy, scotocind printr-o cutie de carton din spatele ei și azvârlindu-i lui Penn un costum întreg de înot Speedo roșu.

— Lucinda Price, continuă Randy, după ce-și consultă lista. Luce făcu un pas în față și fu ușurată s-o audă pe Randy spunând: tot înot.

Se ridică să prindă în aer costumul de baie întreg. Era întins și subțire ca o bucată de pergament între degetele ei. Dar măcar mirosea a curat. Într-un fel.

— Gabrielle Givens, spuse apoi Randy, iar Luce își întoarse capul să o vadă pe cea mai nesuferită persoană mergând degajat în pantaloni scurți și un maiou negru subțire. Era la școala asta de trei zile... cum de pusese deja mâna pe Daniel?

— Bunăăă, Randy, zise Gabrielle, lungind cuvintele cu un ton nazal care îi dădu lui Luce impulsul s-o imite pe Penn și să-și acopere urechile.

„Orice altceva decât înot, se rugă Luce, orice altceva.”

— Înot, zise Randy.

Mergând alături de Penn spre vestiarul fetelor, Luce încercă să nu se uite la Gabbe, care își pusese mâinile cu manichiură franțuzească pe ceea ce părea singurul costum de baie la modă din toată grămada. În schimb, se concentra asupra pereților cenușii de piatră și asupra obiectelor religioase care îi acopereau. Trecu pe lângă crucile de lemn frumos sculptate cu imagini ale Patimilor. O serie de tripticuri vechi și șterse atârnavă la nivelul ochiului, din care mai străluceau doar nimburile sfinților. Luce se aplecă în față pentru a se uita mai bine la un pergament mare, în latină, așezat într-o vitrină.

— Un decor înălțător, nu-i așa? întrebă Penn, dând pe gât vreo două aspirine cu o înghițitură de apă dintr-o sticlă pe care o scosese din geantă.

— Ce sunt toate astea? întrebă Luce.

— Istorie antică. Singurele relicve care au supraviețuit din epoca în care locul ăsta mai era încă locul slujbei de duminică, în zilele Războiului Civil.

— Așa se explică de ce seamănă atât de mult cu o biserică, zise Luce, oprindu-se în fața unei reproduceri de marmură a sculpturii Pietă de Michelangelo.

— La fel ca tot ce ține de iadul ăsta, au făcut o treabă de rahat atunci când l-au renovat. Vreau să spun: cine construiește un bazin de înot în mijlocul unei vechi biserici?

— Glumești, îi zise Luce.

— Aș vrea eu. Penn își dădu ochii peste cap. În fiecare vară, directorului i se năzărește să mă potcovească bine cu sarcina de a redecora locul ăsta. Nu va recunoaște niciodată, dar toate chestiile astea legate de Dumnezeu îl scot din minți, zise ea. Problema este că, și dacă aș avea chef să fac ceva, habar n-aș avea ce să fac cu toate porcăriile astea sau cum să le arunc fără să ofensez, nu știu... pe toată lumea și pe Dumnezeu.

Luce se gândi la pereții albi și imaculați din sala de sport de la Dover, cu șiruri de fotografii făcute de profesioniști la campionatele universitare, fiecare dintre ele lipită pe aceeași hârtie bleumarin și încadrată într-o ramă aurie asortată. Singurul hol considerat la Dover mai sfânt era cel de la intrare, acolo unde toți foștii-elevi-deveniți-senatori și câștigători ai burselor Guggenheim și miliardarii de rând își etalau succesul în poze.

— Ai putea să pui toate fotografiile de la poliție ale actualilor elevi, sugerează Gabbe din spatele lor. Luce începu să râdă – era chiar amuzant... și ciudat, părea că (iabbe îi citise gândurile –, dar apoi

își aminti vocea din noaptea precedentă, spunându-i lui Daniel că numai pe ea o avea. Luce își alungă rapid orice gând de a stabili o relație cu ea.

— Rămâneți în urmă! țipă o antrenoare necunoscută. Ea -cel puțin Luce credea că era o femeie – avea un ghemotoc încâlcit de păr negru strâns la spate, într-o coadă de cal, gambe ca niște pulpe de porc și un aparat dentar „invizibil” îngălbenit care-i acoperea dinții de sus. Le zorea cu furie din urmă pe fete spre un vestiar, unde li se dădea un lacăt cu o cheie și li se repartiza câte un dulap gol. Nimeni nu rămâne în urmă în tura antrenorei Diante!

Luce și Penn se grăbiră să-și pună costumele de baie largi și decolorate. Luce se cutremură când se zări în oglindă, apoi se acoperi cât putu de mult cu prosopul.

În atmosfera umedă de la piscină, înțelese imediat ce voia să spună Penn. Piscina propriu-zisă era imensă, de dimensiuni olimpice, unul dintre singurele lucruri mărețe întâlnite până în acel moment în campus. Dar nu asta o făcea remarcabilă, își dădu Luce seama, uluită. Această piscină fusese construită exact în mijlocul a ceea ce fusese o biserică enormă.

De-a lungul pereților, sub tavanul înalt și arcuit, se vedeau un șir de vitralii doar puțin ciobite, dar și nișe de piatră în care ardeau lumânări. Acolo unde probabil fusese altarul era acum o platformă pentru săritori. Dacă Luce nu ar fi fost crescută ca o agnostică, ci, la fel ca restul prietenilor ei de la școala primară, ca o credincioasă cu frica lui Dumnezeu, ar fi putut crede că aici avusese loc un sacrilegiu.

Câțiva dintre elevi erau deja în apă, respirând din greu după cele câteva ture de bazin. Dar cei care îi atraseră atenția lui Luce erau tocmai cei care nu erau în apă. Molly, Roland și Arriane stăteau întinși pe scaunele înșirate de-a lungul peretelui. Făceau haz de ceva. Roland se ținea de burtă, iar Arriane își ștergea lacrimile. Aveau costume de baie mult mai frumoase decât cel al lui Luce, dar nici unul dintre ei nu părea să intenționeze să se apropie de piscină.

Luce aruncă o privire costumului ei ponosit. Ar fi vrut să se ducă la Arriane – dar, chiar atunci când cântărea argumentele pro (o posibilă intrare în elită) și contra (posibila admonestare din partea antrenorei Diante, ce ar fi acuzat-o că nu vrea să ia parte la exercițiul fizic), Gabbe ajunsese din urmă grupul, comportându-se de parcă ar fi fost deja buni prieteni cu toții. Se așeză lângă Arriane și începu imediat să râdă și ea, de parcă ar fi înțeles deja gluma.

— Ei au mereu scutiri, îi explică Penn, furioasă pe grupul care stătea pe scaune. Nu mă întreba cum reușesc.

Luce se îndreptă nehotărâtă spre marginea piscinei, incapabilă să urmărească instrucțiunile antrenorei Diante. Văzându-i pe Gabbe și pe ceilalți adunați ciorchine pe scaune, Luce își dori ca și Cam să fie acolo. Își imagina trupul lui musculos într-un costum de baie negru și elegant, făcându-i semn să se apropie de ei cu zâmbetul lui larg, simțindu-se imediat bine-venită, ba chiar importantă.

Luce era stăpânită de o nevoie chinuitoare de a-și cere scuze că plecase atât de repede de la petrecerea lui. Ceea ce era ciudat – nu erau împreună, deci Luce nu era obligată să-i dea socoteală lui Cam despre venirile și plecările ei. Dar, în același timp, îi plăcea când îi acorda atenție. Îi plăcea modul în care mirosea – a libertate și a spațiu deschis, ca atunci când conduci noaptea cu geamurile mașinii coborâte, îi plăcea modul în care era atent la ceea ce spunea ea, rămânând nemișcat de parcă nu ar fi văzut și nu ar fi auzit nimic altceva decât pe ea. Îi plăcuse chiar și când o luase în brațe la petrecere, sub ochii lui Daniel. Nu voia să facă nimic care să-l determine pe Cam să-și schimbe modul în care se purta.

Când se auzi fluierul antrenorei, Luce se ridică speriată, apoi se uită plină de regret cum Penn și ceilalți colegi de lângă ea săriseră cu toții în piscină. Se uită spre antrenorea Diante, așteptând instrucțiuni.

— Tu trebuie să fii Lucinda Price – care întârzie mereu și n-ascultă niciodată. Antrenorea oftă. Randy mi-a spus totul despre tine. Opt bazine, alege-ți stilul.

Luce dădu din cap și se ridică, îndoindu-și degetele de la picioare pe marginea platformei. Înainte îi plăcuse să înoate. Când tatăl ei o învățase să înoate la piscina publică Thunderbolt, chiar primise premiul pentru cel mai tânăr înotător care atinsese fundul bazinului. Dar asta se întâmplase cu ani buni în urmă. Luce nici nu-și mai amintea când înotase ultima dată. Piscina exterioară încălzită de la Dover scânteia mereu ispititoare, însă era închisă pentru cei care nu erau în echipa de

înot.

Antrenoarea Diante își dresă glasul:

— Poate nu ți-ai dat seama că este o întrecere... și deja pierzi.

Era cea mai ridicolă și mai patetică „întrecere” pe care Luce o văzuse vreodată, cu toate astea spiritul de competiție ieși la suprafață.

— Și... încă mai piezi, îi spuse antrenoarea, cu fluierul în gură.

— Nu pentru mult timp, îi răspunse Luce.

Se uită la concurenți. Tipul din stânga ei stropea în jur scuipând apa, înotând într-un stil liber stângaci. La dreapta ei, Penn, care își prinsese nările cu o clemă pentru nas, aluneca tacticoasă, cu burta odihnindu-se pe o plută roz. Luce aruncă o privire spre grupul de pe scaune. Molly și Roland se uitau la ei; Arriane și Gabbe chicoteau pe înfundate, într-un acces isteric care te călca pe nervi.

Dar nu-i păsa de ce râdeau. Oarecum. Fusese abandonată.

Cu brațele deasupra capului, Luce se aruncă în apă, simțindu-și spatele arcuindu-se atunci când alunecă în apa rece. Puțini oameni sunt capabili să facă asta cum trebuie, îi explicase tatăl ei cândva lui Luce, pe la opt ani. Dar, odată ce ți-ai perfecționat stilul fluture, nu există un mod mai bun de-a te deplasa iute prin apă.

Lăsând enervarea să o împingă înainte, Luce ieși din apă de la brâu în sus. Își aminti imediat mișcarea și începu să dea din brațe ca din aripi. De mult nu mai făcuse vreun lucru mai repede și mai bine ca acum. Simțindu-se răzbunată, își întrecu adversarii cu un bazin, apoi cu altul.

Se apropia de sfârșitul celui de-al optulea bazin când capul i se ivi din apă suficient de mult încât să audă vocea domoală a lui Gabbe zicând: „Daniel”.

Într-o clipită, Luce își pierdu elanul. Își puse tălpile jos și așteptă să audă ce mai zicea Gabbe. Din păcate, nu putea auzi altceva în afară de clipocitul apei și, un moment mai târziu, de fluier.

— Câștigătorul este, zise antrenoarea Diante ca o expresie uluită, Joel Brand.

Puștiul costeliv cu aparat dentar, aflat la două culoare distanță, sări afară din piscină și începu să-și agite mâinile în aer pentru a sărbători victoria.

Pe culoarul alăturat, Penn se opri din plutit.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Luce. L-ai fi dat gata. Luce ridică din umeri. Gabbe se întâmplase, dar, când se uită din nou spre scaune, Gabbe nu mai era, iar Arriane și Molly plecaseră cu ea. Numai Roland rămăsese pe loc, adâncit într-o lectură.

Adrenalina ei crescuse nebănuit în timp ce înota, dar acum se prăbușise atât de tare, încât Penn trebui să o ajute să iasă din piscină.

Luce îl privi pe Roland sărind de pe scaun.

— Ai fost destul de bună, îi spuse azvârlindu-i prosopul și cheia de la dulapul la care nu se mai gândise. Pentru o vreme.

Luce prinse cheia din zbor și își înfășură prosopul în jurul taliei. Dar înainte să poată spune un lucru firesc ca: „Mulțumesc pentru prosop” sau „Cred că nu mai sunt în formă”, gura i-o luă înainte:

— Gabbe și Daniel sunt împreună sau ce?

Mare greșală. Uriașă. Era clar din privirea lui că o interesa doar Daniel.

— O, înțeleg, zise Roland, izbucnind în râs. N-aș putea să... Se uită la ea și își scarpină vârful nasului, zâmbindu-i cu oarecare înțelegere. Apoi, îi arată ușa deschisă spre hol, și urmărindu-i degetul, văzu în treacăt silueta subțire și părul blond al lui Daniel. De ce nu-l întrebi pe el?

Din părul lui Luce încă mai curgea apă și era tot cu picioarele goale când se trezi dând târcoale pe la ușa unei săli de forță uriașe. Intenționase să se ducă direct în vestiar ca să se schimbe și să se usuce. Nu știa de ce o tulbura atât de tare povestea asta cu Gabbe. Daniel putea fi cu oricine dorea, nu? Poate și lui Gabbe îi plăcuseră unii băieți care îi arătaseră degetul mijlociu.

Sau, poate, astfel de lucruri nu i se întâmplau lui Gabbe.

Dar trupul lui Luce se dovedi mai tare decât mintea când îl zări din nou pe Daniel. Era cu spatele și stătea într-un colț, alegându-și o coardă dintr-un ghem încâlcit. Îl privi cum luă o coardă bleumarin cu mânere de lemn, apoi se deplasă spre un loc liber din centrul sălii. Pielea lui aurie era aproape strălucitoare și fiecare mișcare pe care o făcea, fie că își rotea gâtul lung într-o mișcare de încălzire, fie că se apleca în față scărpinându-și genunchiul sculptural, o fascina. Stătea lipită de ușă,

fără să-și dea seama că îi clănțăneau dinții, iar prosopul de pe ea era ud leoarcă.

Când Daniel își lăsă coarda în spatele gleznelor chiar înainte de a sări, Luce avu o senzație de dejă-vu: nu că l-ar mai fi văzut pe Daniel sărind coarda până acum, ci, mai degrabă, că postura lui îi părea extrem de familiară. Stătea cu picioarele depărtate, cu genunchii flexați, și își trăgea umerii umplându-și plămâni cu aer. Luce l-ar fi putut desena din memorie.

Abia când Daniel începu să rotească în aer coarda, Luce ieși din transă... pentru a intra într-o alta. Nu văzuse niciodată în viața ei pe cineva mișcându-se ca el. Părea că zboară. Coarda se mișca atât de repede încât aproape nu se mai vedea, iar tălpile lui – tălpile lui înguste și pline de grație - oare atingeau pământul? Se mișca atât de repede, încât probabil că nici el nu mai știa.

Un geamăt și o bufnitură înfundată îi atraseră atenția lui Luce în partea opusă a sălii. Todd căzuse sub una dintre corzile cu noduri pentru cățărăt. O cuprinse mila văzându-l cum se uită la palmele pline de bășici. Înainte să-și întoarcă din nou privirea spre Daniel pentru a vedea dacă observase și el, o senzație rece și întunecată o făcu să se înfioare. Umbra se târi ușor pe trupul ei, înghețată, tenebroasă, fără o formă distinctă. Apoi, devenind brusc aspră, se lovi de ea și o împinse înapoi. Ușa de la sala de forță i se trânti în față, iar Luce rămase singură pe hol.

— Au! strigă, nu pentru că s-ar fi lovit, ci pentru că, până atunci, nu mai fusese niciodată atinsă de umbre.

Se uită la brațele ei goale, pe care aproape simțise atingerea brutală a unor mâini, trăgând-o afară din sala de sport.

Era imposibil – pur și simplu stătuse în locul nepotrivit; probabil că o lovise un curent de aer dinspre sala de sport. Fără prea multă tragere de inimă, se apropie de ușa închisă și-și lipi fața de geamul dreptunghiular.

Daniel se uita în jur de parcă ar fi auzit ceva. Era sigură că nu știa că fusese vorba despre ea: de data asta, nu părea enervat.

Se gândi la sugestia lui Roland de a-l întreba chiar pe Daniel ce se întâmplă, dar și-o alungă imediat din gând. Era imposibil să-l întrebe ceva pe Daniel. Nu voia să-l vadă iar cum îi aruncă o privire furioasă.

Și, oricum, orice întrebare ar fi fost inutilă. Auzise tot ceea ce era de auzit în noaptea trecută. Ar fi însemnat să fie masochistă dacă-i cerea să admită că Gabbe era iubita lui. Se întoarse spre vestiar, când își dădu seama că nu putea pleca.

Cheia ei.

Probabil că-i alunecase din mână când se năpustise afară din sală. Se ridică pe vârfuri să se uite prin geamul de pe ușă. Acolo era – cheia de bronz stătea sfidătoare pe traversa albastră căptușită cu cauciuc. Cum de ajunsese atât de departe, atât de aproape de locul în care se afla el? Luce oftă și împinse ușa, gândindu-se că, dacă tot trebuia să intre, măcar să se miște repede.

Întinzându-se după cheie, aruncă o ultimă privire printre gene. Ritmul săriturilor scădea, scădea, dar picioarele lui tot abia dacă atingeau podeaua. Și, apoi, cu o săritură finală ușoară ca un fulg, se opri și se întoarse spre ea.

Pentru o clipă nu spuse nimic. Simțea cum îi luaseră foc obrazii și și-ar fi dorit să nu fi purtat un costum de baie atât de oribil.

— Bună, reuși ea să îngaiame.

— Salut, îi răspunse, mult mai calm. Apoi, arătând spre costumul ei, o întrebă: Ai câștigat? Luce râse trist și autoironie, clătinând din cap.

— Nici pe departe. Daniel își strânse buzele.

— Dar tu erai mereu...

— Ce eram mereu?

— Adică, pari a fi o bună înotătoare. Ridică din umeri. Atâta tot.

Făcu un pas spre el. Erau foarte aproape unul de celălalt. Apa îi picura din părul ud, căzând asemenea ploii pe salteaua din sala de sport.

— Nu asta voiai să spui, insistă, ai spus că eram mereu... Daniel se prefăcu ocupat să-și înfășoare coarda pe încheietura mâinii.

— Da, n-am vrut să spun chiar tu. Voiam să spun în general, întotdeauna te lasă să câștigi prima

întrecere aici. Codul nescris al bunelor maniere respectat de noi, cei cu vechime aici.

— Dar nici Gabbe nu a câștigat, zise Luce, încrucișându-și brațele. Și ea e nouă. Nici măcar nu a intrat în piscină.

— Nu e chiar nouă, doar că s-a întors după ceva vreme...

Daniel ridică din umeri, netrădând nimic din sentimentele lui pentru Gabbe. Încercarea lui evidentă de a nu părea îngrijorat o făcu pe Luce să se simtă și mai geloasă. Îl privi cum termina de strâns coarda, mâinile lui mișcându-se la fel de repede ca și picioarele. Iar ea era atât de neîndemânatică și de singură și de părăsită de toți și de toate. Începu să-i tremure buza.

— Of, Lucinda, șopti el, oftând din rărunchi.

Când îi auzi vocea, o cuprinse un val de căldură. Vocea lui era atât de intimă și de familiară.

Ar fi vrut să-și audă din nou numele rostit de el, dar deja se întorsese cu spatele. Puse coarda într-un cuier prins în perete.

— Ar trebui să mă duc să mă schimb pentru cursuri. Ea își puse mâna pe umărul lui.

— Așteaptă.

El tresări de parcă ar fi fost curentat – iar Luce simți și ea tresărirea, dar era un șoc care o făcea să se simtă bine.

— Ai avut vreodată sentimentul...

Își ridică privirea spre ochii lui. Acum îi vedea cât erau de neobișnuiți. Păreau cenușii de departe, dar de aproape păreau irizați cu violet. Mai știa pe cineva cu astfel de ochi...

— Aș putea să jur că ne-am mai întâlnit înainte, spuse ea. Îți par nebună?

— Nebună? Nu de asta ești aici? o întrebă înghiontind-o ușor.

— Vorbesc serios.

— Și eu. Pe chipul lui Daniel nu se citea nimic. Și, dacă vrei să știi – arată spre un dispozitiv cu un led licărind în tavan -camerele ne monitorizează și împotriva hărțuitorilor.

— Nu te hărțuiesc. Își încorda trupul, conștientă de apropierea dintre ei. Poți spune, cu mâna pe inimă, că habar n-ai despre ce vorbesc?

Daniel ridică din umeri.

— Nu te cred, insistă ea. Uită-te în ochii mei și spune-mi că mă înșel. Că nu te-am mai văzut niciodată în viața mea, înainte de săptămâna asta.

Inima i-o luă la goană când Daniel se apropie de ea, punându-i ambele mâini pe umeri. Degetele lui mari se potriveau perfect în scobiturile claviculei ei, iar Luce ar fi vrut să închidă ochii și să se piardă în căldura atingerii lui -dar nu o făcu. Privi cum Daniel se aplecă ușor până ce nasul lui aproape că îl atinse pe al ei. Îi simțea respirația pe față. Simțea mirosul ușor al transpirației de pe pielea lui.

Făcu așa cum îi ceruse ea. Se uită în ochii ei și spuse foarte încet, foarte clar, astfel încât cuvintele lui să nu poată fi înțelese greșit:

— Nu m-ai mai văzut niciodată în viața ta înainte de săptămâna asta.

Șapte Dincolo de aparențe

—Acum unde te mai duci? întrebă Cam, coborându-și ochelarii roșii de plastic de pe nas.

Apăruse atât de brusc în fața intrării în clădirea Augustine, încât Luce aproape dădu peste el. Sau poate că era acolo deja, iar ea nu-l remarcase, grăbită cum era să ajungă la ore. Oricum, inima începu să-i bată foarte repede, iar mâinile i se umeziră.

— Ăă, la ore? răspunse Luce, pentru că unde părea să se ducă în altă parte? Avea în brațe două cărți groase de analiză matematică și tema pe jumătate terminată la religie.

Ar fi fost un moment bun să-și ceară scuze pentru că plecase pe neașteptate de la petrecere. Dar nu putea s-o facă. Era deja în întârziere. Când ajunsese în vestiar, nu mai era apă la dușuri, așa că trebuise să se ducă până în camera ei. Cumva, ce se întâmplase după petrecere nu mai părea

important. Nu mai voia să atragă și mai mult atenția asupra ei – mai ales acum, după ce Daniel o făcuse să se simtă atât de patetică. Și nu voia ca și Cam să creadă că era nepoliticoasă. Nu voia decât să se strecoare pe lângă el și să redevină ea însăși, ca să treacă peste momentul jenant trăit de dimineață.

Însă, cu cât Cam o privea mai intens, cu atât părea mai puțin imperativ să plece. Și mândria ei era cu atât mai puțin afectată de refuzul categoric al lui Daniel. Cum era posibil ca o privire de-a lui Cam să facă toate astea?

Cu pielea lui palidă și străvezie și părul negru ca abanosul, Cam era diferit de orice băiat pe care-l întâlnise până atunci. Emană încredere și nu numai pentru că știa deja pe toată lumea – și cum să facă rost de orice – înainte ca Luce să-și dea seama măcar în ce clasă trebuia să ajungă. În acel moment, stând în fața clădirii mohorâte și cenușii a școlii, Cam arăta ca o fotografie pretențioasă în alb și negru, cu ușoare umbre roșietice adăugate artistic.

— La ore? zise Cam căscând teatral.

Îi bloca ieșirea, și ceva legat de expresia amuzată a gurii lui o făcu pe Luce curioasă să afle ce idee năstrușnică mai avea de data asta. Purta pe umăr o geantă de pânză și în mână ducea un pahar de unică folosință cu espresso. Apăsă butonul stop de la iPod și lăsă căștile să-i atârne în jurul gâtului. Ar fi vrut să știe ce cântec asculta și de unde făcuse rost de cafeaua espresso în mod normal interzisă. Zâmbetul jucăuș ce se întrezărea doar în ochii lui verzi o îndemnă să întrebe.

Cam sorbi spuma de deasupra cafelei. Ridicându-și arătătorul, spuse:

— Permite-mi să-ți împărtășesc mottoul meu despre orele de la Sword & Cross: „Mai bine niciodată decât mai târziu”.

Luce izbucni în râs, iar Cam își împinse din nou pe nas ochelarii de soare. Lentilele erau atât de întunecate, încât nu-i putea zări nici măcar conturul ochilor.

— Și, în plus, zise el etalându-și dinții albi, e aproape ora prânzului, iar eu am pregătit un picnic.

Ora prânzului? Luce nu luase nici măcar micul dejun. Dar stomacul ei într-adevăr părea să se revolte – iar ideea de a fi muștrată de domnul Cole că pierduse aproape toate orele de dimineață îi părea din ce în ce mai puțin atrăgătoare cu cât stătea mai mult în preajma lui Cam.

Arată spre geanta pe care el o ținea pe umăr.

— Ai pregătit suficient pentru două persoane? Punându-și palma pe spatele lui Luce, Cam o conduse prin campus, trecând de bibliotecă și de internatul posomorât. La porțile de metal ale cimitirului, se opri.

— Știi că e un loc ciudat pentru un picnic, îi explică, dar e cel mai bun loc pe care-l știu unde poți fi singur un timp. Cel puțin în campus. Uneori, pur și simplu nu pot respira acolo, zise făcând semn spre clădiri.

Luce îl înțelegea foarte bine. Acolo se simțea în același timp și sufocată, și expusă aproape permanent. Dar Cam părea ultima persoană care să sufere de sindromul elevului nou. El era atât de... stăpân pe sine. După petrecerea din ajun, și acum cu un espresso în mână, nu s-ar fi gândit niciodată că și el s-ar simți sufocat. Sau că ar fi ales-o pe ea să-i împărtășească acest sentiment.

În spatele lui, se întindea campusul mohorât. Privind de acolo, nu era mare diferență între ceea ce se afla de-o parte și de alta a porților cimitirului.

Luce se hotărî să meargă pe mâna lui.

— Promite-mi doar că ai să mă salvezi dacă se mai dărmă vreo statuie.

— Nu, zise Cam atât de serios, încât nu mai rămase nici urmă de glumă. Așa ceva nu se va mai întâmpla.

Ochii ei se opriră asupra locului în care, cu doar câteva zile în urmă, ea și Daniel fuseseră la un pas să ajungă ei înșiși în cimitir. Dar îngerul de marmură care se răsturnase peste ei nu mai era acolo, iar pedestalul rămăsese gol.

— Hai, o îndemnă Cam, trăgând-o după el.

Ocoliră smocurile de buruieni care crescuseră în voie, Cam întorcându-se tot timpul s-o ajute să sară peste movilele de pământ făcute de nu-se-știe-cine.

La un moment dat, Luce își pierdu echilibrul și se prinse de una dintre pietrele de mormânt ca să nu cadă. Era o lespede mare și lustruită, cu o parte rămasă neterminată.

— Mi-a plăcut întotdeauna, îi mărturisii Cam, arătând spre piatra rozalie de sub degetele ei.

Luce ocoli piatra, pentru a citi inscripția.

— „Joseph Miley, citi ea cu voce tare. 1821-1865. A luptat cu vitejie în Războiul dintre Nord și Sud. A supraviețuit după ce a primit trei gloanțe și cinci cai au căzut sub el, înainte de a se bucura de pacea eternă.”

Luce își trosni degetele. Poate lui Cam îi plăcea doar pentru că piatra rozalie lustruită ieșea în evidență printre celelalte, în majoritate cenușii? Sau pentru spiralele complicate ale blazonului din partea de sus? Ridică o sprânceană pentru a-și exprima nedumerirea.

— Da, ridică el din umeri. Îmi place că piatra de mormânt explică modul în care a murit. Așa e cinstit, știi? De obicei, oamenii se feresc de asta.

Luce își feri privirea. Știa foarte bine despre ce vorbea, după ce citise epitaful de neînțeles de pe piatra de mormânt a lui Trevor.

— Gândește-te cât de interesant ar fi locul ăsta dacă pe fiecare piatră ar fi trecută cauza morții. Arată spre un mormânt mai mic, la câteva locuri mai departe de cel al lui Joseph Miley. Cum crezi că a murit?

— Hm, scarlatina? își dădu Luce cu părerea, trecând cu privirea peste mormânt.

Sublinie cu degetele datele de pe piatră. Fata îngropată acolo fusese mai tânără decât Luce când murise. Nu voia să se gândească prea mult la ceea ce ar fi putut să se întâmple.

Cam își înclină capul, gândindu-se.

— Poate, zise. Sau un foc misterios ce a cuprins hambarul în timp ce Betsy trăgea un „pui de somn” nevinovat cu un băiat din vecini.

Luce ar fi vrut să se prefacă jignită, dar expresia de pe chipul lui Cam o făcu să râdă. Trecuse multă vreme de când nu mai glumise cu un băiat. Sigur, scena era nițel mai morbidă decât flirturile obișnuite din parcarea cinematografului, dar așa erau și colegii ei de la Sword & Cross. La bine și la rău, Luce era de-a lor acum.

Îl urmă pe Cam spre zona aceea a cimitirului adâncită ca un castron și spre mormintele și mausoleurile mai bogat sculptate. De pe culmea ce li se ridica în față, pietrele de mormânt păreau să se uite în jos la ei, de parcă Luce și Cam ar fi dat o reprezentare într-un amfiteatru. Soarele de la amiază strălucea portocaliu printre frunzele unui stejar uriaș din cimitir, iar Luce își făcu palma streășină la ochi. Era cea mai călduroasă zi din acea săptămână.

—Acum, băiatul ăsta, zise Cam, arătând un mormânt uriaș, încadrat de niște coloane corintice, sigur fugise de înrolare. S-a sufocat când o grindă s-a prăbușit în pivniță. Asta pentru că nu trebuie să fugi niciodată de chemarea confederaților.

— Serios? întrebă Luce. Spune-mi și mie cum de ești expert în toate astea.

Chiar și atunci când îl tachina, Luce se simțea în chip ciudat privilegiată să fie acolo cu Cam. El nu o slăbea cu privirea ca să se asigure că zâmbește.

— E doar al șaselea simț, zise, afișând un rânet nevinovat. Dacă-ți place, există și un al șaptelea simț, și un al optulea simț, și un al nouălea simț.

— Impresionant, zâmbi ea. Mă voi mulțumi cu simțul gustului acum. Mor de foame.

— La dispoziția dumneavoastră.

Cam scoase o pătură din geantă și o întinse la umbra unui stejar. Desfăcu apoi capacul termosului, iar pe Luce o învăluia aroma de espresso. De obicei, nu bea cafeaua neagră, dar îl privi cum umple un pahar mare cu gheață, cum toarnă espresso peste ea și adaugă exact cantitatea necesară de lapte deasupra.

— Am uitat să aduc zahărul, zise el.

— Nu-mi trebuie zahăr.

Luă o gură din cafeaua cu lapte concentrată, prima ei înghițitură delicioasă din cafeina interzisă la Sword & Cross, după o săptămână întreagă în care nu se atinsese de așa ceva.

— Ce noroc, spuse Cam, scoțând restul merindelor pentru picnic.

Luce îl privea uimită aranjând mâncarea: o baghetă închisă la culoare, o cutiuță cu triunghiuri de brânză topită, o cutie cafenie plină cu măslina, un castron de ouă umplute și două mere verzi lucioase. Părea de necrezut că reușise să le vâre pe toate în geantă sau că plănuise să mănânce totul

singur.

— De unde ai făcut rost de toate astea? îl întrebă Luce. Prefăcându-se că se concentrează să taie o felie de pâine, adăugă: și cu cine mai plănuiai să ieși la picnic înainte să apar eu?

— Înainte să apari tu? râse Cam. Abia dacă-mi mai pot aminti de existența searbădă pe care o duceam înainte de a te întâlni.

Luce îi aruncă o privire încărcată cu o ușoară ironie, încât să-și dea seama că remarca lui i se păruse extrem de siropoasă... și doar puțin fermecătoare. Se lăsă pe spate pe pătură, sprijinindu-se în coate, încrucișându-și picioarele. Cam stătea picior peste picior cu fața la ea, iar când se aplecă să ia cuțitul pentru brânză, brațul lui îi atinse și apoi se odihni pe genunchiul ei acoperit de materialul negru al jeansilor. O privi parcă întrebând-o: „E OK?”

Ea nu făcu nici o mișcare, iar el rămase pe loc, luându-i bucata de baghetă din mână și folosindu-i piciorul pe post de masă, în timp ce întindea un triunghi de brânză pe pâine, îi făcea plăcere să-i simtă greutatea, iar, pe căldura aceea, lucrul ăsta spunea ceva.

— O să încep cu întrebarea mai ușoară, îi zise el, ridicându-se în cele din urmă. Dau o mână de ajutor la bucătărie vreo două zile pe săptămână, ca parte din înțelegerea încheiată la readmiterea mea la Sword & Cross. Se presupune că le „înapoiez” serviciul. Își dădu ochii peste cap. Dar nu mă deranjează. Cred că-mi place căldura. Asta dacă nu pui la socoteală arsurile cu ulei încins. Își etala încheieturile, ară-tându-i zecile de cicatrici mici de pe antebrațe. Riscurile meseriei, adăugă cu dezinvoltură. Dar, pe de altă parte, sunt șef peste cămară.

Luce nu rezistă să nu-și treacă degetele peste ele, peste micile umflături palide estompate de tonul și mai palid al pielii lui. Înainte ca ea să-și dea seama și să-și retragă mâna, Cam i-o apucă și i-o strânse ușor.

Privea captivată mâna lui Cam, care i-o prinsese pe a ei. Până atunci nu-și dăduse seama că nuanța pielii lor se potrivea atât de bine. În marea de oameni mereu bronzăți din sud, pielea ei albă o făcuse întotdeauna să se simtă altfel. Dar pielea lui Cam era atât de extraordinară, atât de nemaivăzută, aproape metalică – și acum își dădea seama că și el ar putea să o vadă în același mod. Umerii îi tresăriră ușor și începu să se simtă puțin amețită.

— Ți-e frig? o întrebă el încet.

Când îi întâlni privirea, își dădu seama că știa că nu-i era frig.

Alunecă mai aproape de ea și își coborî vocea până nu mai rămase decât o șoaptă.

— Acum cred că vei dori să recunosc că te-am văzut pe fereastra bucătăriei traversând curtea și că am pus toate astea în geantă sperând că am să te conving să chiulești și să mergi cu mine.

În acel moment, mai că ar fi pescuit în pahar după gheață, asta dacă nu s-ar fi topit deja în căldura înăbușitoare a aceluia septembrie.

— Și ai pus la cale un picnic romantic, termină ea. Având cimitirul ca decor?

— Hei, zise el trecându-și un deget peste buza ei de jos. Tu ești cea care aduce romantismul în povestea asta.

Luce se retrase. Avea dreptate – ea fusese cea care trăsese concluzii pripite... a doua oară în ziua aceea. Îi ardeau obrazii încercând să nu se gândească la Daniel.

— Glumesc, zise el, clătinând capul în fața expresiei șocate de pe fața ei. De parcă n-ar fi evident. Se uită la un vul-tur-curcan care dădea târcoale unei statui înalte și albe de forma unui tun. Știu că nu e chiar paradisul aici, adăugă, aruncând cu un măr spre Luce, dar hai să ne prefacem că sun-icm într-un cântec al celor de la The Smiths. Și în apărarea mea mai pot aduce argumentul că nu prea există alte locuri potrivite pentru așa ceva în campus. Și asta era o afirmație indulgentă.

— După părerea mea, continuă Cam, lăsându-se pe spate pe pătură, locul nu prea contează.

Luce îi aruncă o privire plină de îndoială. Nu ar fi vrut să se îndepărteze de ea, dar era prea timidă să se apropie ea de el când îl vedea întins pe-o parte.

— Acolo unde am crescut eu – făcu o pauză – traiul nu era prea diferit de stilul de penitenciar de la Sword & Cross. Astfel că sunt, în mod oficial, imun la mediul din jur.

— Nu se poate, clătină Luce din cap. Dacă ți-aș da un bilet de avion spre California chiar acum, nu ai fi superîncântat să fugi de aici?

— Mmm... destul de indiferent, îi răspunse Cam, înghițind un ou umplut.

— Nu te cred, zise Luce înghiontindu-l ușor.

— Înseamnă că ai avut o copilărie fericită.

Luce mușcă din coaja verde și crocantă a mărului și linse sucul care i se prelinse pe degete. Rememora certurile părinților ei, vizitele la doctor și mutările frecvente din copilărie, la diferite școli, și umbrele negre atârând ca un giulgiu peste tot și peste toate. Nu, nu ar fi putut spune că avusese o copilărie fericită. Dar, dacă el nu întrezărea o cale de scăpare de la Sword & Cross sau puțină speranță la orizont, atunci poate copilăria lui Cam fusese mai nefericită decât a ei.

Se auzi un fâșâit la picioarele lor, iar Luce se făcu mică atunci când un șarpe gros verde-gălbui alunecă dincolo de ei. Încercând să nu se apropie prea mult, își strânse genunchii la piept și îl cercetă atentă. Nu numai că era un șarpe, era unul care năpârlea. De pe coada lui se desprindea o piele translucidă. Vedeai șerpi peste tot prin Georgia, dar ea nu zărise niciodată unul năpârlind.

— Nu țipa, îi spuse Cam ușor, lăsându-și o mână pe genunchiul ei. Atingerea lui o făcea să se simtă în siguranță. O să treacă mai departe dacă îl lăsăm în pace.

Șarpele părea să nu se grăbească. Luce voia din tot sufletul să țipe. Întotdeauna urase șerpii și se temuse de ei. Erau atât de alunecoși și de solzoși, și...

— Bleah!

Tremura, însă nu-și putu lua ochii de la șarpe până când acesta nu dispăru, târându-se prin iarba înaltă.

Cam se strâmbă când ridică pielea rămasă în urma lui și o așeză în palma ei. Încă o mai simțea vie, ca pielița de pe căpățâna de usturoi pe care tatăl ei o scotea din pământ în grădină. Dar aceasta tocmai căzuse de pe un șarpe. Ce scâr-boșenie! O aruncă înapoi și își șterse mâinile pe pantaloni.

— Haide, nu ți s-a părut drăguț?

— M-a trădat tremuratul? Întrebă Luce simțindu-se deja puțin jenată de cât de copilăroasă trebuie să-i fi părut.

— Și cum e cu încrederea ta în puterea transformării? o întrebă Cam atingând pielea năpârlită. Doar de asta suntem aici, până la urmă.

Cam își scosese ochelarii de soare. Ochii lui de smarald emanau încredere. Rămăsese din nou încremenit în starea aceea, așteptându-i răspunsul.

— Încep să mă gândesc că ești cam ciudat, spuse ea în cele din urmă, cu o urmă vagă de zâmbet pe buze.

— O, și gândește-te câte mai ai de aflat despre mine, răspunse, apropiindu-se de ea. Mai mult decât o făcuse când se apropiase șarpele. Mai aproape decât s-ar fi așteptat ea. El se întinse și își trecu ușor degetele prin părul ei. Luce se crispa.

Cam era superb și misterios. Nu-și putea da seama cum de se simțea totuși confortabil când ar fi trebuit să fie un ghem de nervi – așa cum i se întâmpla atunci. Voia să fie chiar acolo unde se afla. Nu-și putea lua ochii de la buzele lui, care erau pline și trandafirii și se apropiau din ce în ce mai mult, făcând-o să se simtă și mai amețită. O atinse cu umărul, iar ea simți un fior ciudat în piept. Văzu cum buzele lui Cam se deschideau ușor. Apoi închise ochii.

— Aici erați!

Un glas găfâind ușor o smulse pe Luce din reverie.

Luce oftă exasperată și-și mută atenția asupra lui Gabbe, care stătea în fața lor, cu o coadă prinsă într-o parte, în vârful capului, și un rânjete nevinovat pe chip.

— V-am căutat peste tot.

— Și de ce naiba a trebuit să faci lucrul ăsta? se răsti Cam la ea, adunând bile albe pentru Luce.

— Cimitirul a fost ultimul loc la care m-am gândit, continuă Gabbe, numărând pe degete. V-am căutat în camerele voastre, apoi la tribune, apoi...

— Ce vrei, Gabbe? o întrerupse Cam, cu tonul unui frate, ca și cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

Gabbe clipi, apoi își mușcă buzele.

— Din cauza domnișoarei Sophia, zise, în cele din urmă, pocnind din degete. Exact. A luat-o razna când Luce n-a apărut la oră. Spunea tot timpul că erai o elevă atât de promițătoare și așa mai departe.

Luce nu-și imagina ce voia fata asta. Oare spunea adevărul și doar urma niște ordine? Își bătea joc de ea pentru că îi făcuse o impresie bună profesoarei? Nu-i era de ajuns că-l avea la degetul mic pe Daniel – acum trebuia să îl cucerească și pe Cam?

Probabil că Gabbe își dăduse seama că întrerupsese ceva, dar stătea în continuare acolo, clipind din ochii ei de căprioară și răsucindu-și o șuviță de păr blond în jurul degetului.

— Păi, haideți, zise într-un sfârșit, întinzându-și ambele mâini pentru a-i ajuta să se ridice, să vă conduc înapoi în clasă.

— Lucinda, mergi la numărul trei, zise domnișoara Sophia, uitându-se pe o foaie, când Luce, Cam și Gabbe intrară în bibliotecă.

Nici vorbă de „Unde ați fost?”. Nici vorbă de puncte de penalizare pentru întârziere. Domnișoara Sophia doar o repartizase absentă pe Luce lângă Penn, în sala cu computere din bibliotecă. De parcă n-ar fi observat că Luce lipsise.

Luce îi aruncă lui Gabbe o privire acuzatoare, dar aceasta ridică din umeri și mormăi:

— Care-i problema?

— Unde-ai-fost? o luă la rost Penn de îndată ce se așeză; era singura persoană care părea să fi observat că lipsise.

Luce îl văzu pe Daniel, care era adâncit în lucru la computerul numărul 7. Din scaunul ei, tot ce putea zări era nimbul auriu al părului său, dar era de ajuns pentru a o face să roșească. Se lăsă mai jos în scaun, amintindu-și conversația umiltoare pe care o avuseseră de dimineață.

Chiar și după râsetele, zâmbetele și după acel potențial sărut dintre ea și Cam, nu avea cum să ignore sentimentul ce o copleși imediat ce-l văzu pe Daniel.

Dar ei n-aveau să fie niciodată împreună.

Asta îi spusese, în fond, în sala de sport. După ce ea practic sărise pe el.

Respingerea o rănise atât de adânc, atât de aproape de inimă, încât i se părea că oricare dintre cei prezenți ar fi putut să-i arunce doar o privire ca să afle exact ce se întâmplase.

Penn bătea nerăbdătoare cu pixul în banca lui Luce. Dar ea nu știa cum să-i explice. Picnicul cu Cam fusese întrerupt de Gabbe înainte să-și fi dat seama ce se întâmpla cu adevărat. Sau era pe cale să se întâmple. Dar, ce era ciudat și ce nu putea ea să-și explice era de ce toate astea i se păreau mult mai puțin importante decât ceea ce se întâmplase în sala de sport cu Daniel.

Domnișoara Sophia păși în mijlocul sălii, pocnindu-și degetele în aer ca o educatoare ce vrea să atragă atenția copiilor. Brățările ei de argint zângăniră ca niște clopoței.

— Dacă vreunul dintre voi și-a trasat vreodată arborele genealogic, strigă ea pentru a acoperi vacarmul, a descoperit ce fel de comori zac îngropate la origini.

— O, Doamne, te rog, lasă baltă metafora aia, șopti Penn. Sau lasă-mă pe mine să mor. Din două una.

— Aveți la dispoziție douăzeci de minute de acces la internet pentru a începe cercetările asupra arborelui vostru genealogic, zise domnișoara Sophia, apăsând pe butonul unui cronometru. O generație se întinde pe douăzeci-douăzeci și cinci de ani, așadar mergeți înapoi cel puțin cu șase generații.

Se auziră murmure de protest.

Un oftat zgomotos răbufni de la computerul numărul 7 -Daniel.

Domnișoara Sophia se întoarse spre el.

— Daniel, ai vreo problemă cu această temă? El oftă din nou și ridică din umeri.

— Nu, deloc. E în regulă. Arborele meu genealogic. Ar trebui să fie interesant.

Domnișoara Sophia clătină din cap cu o expresie ușor deconcentrată.

— O să iau afirmația asta ca pe o adevărată entuziastă. Adresându-se din nou întregii clase, spuse: Am încredere că veți găsi ascendenți care să merite să fie descriși într-o lucrare de cercetare de zece până la cincisprezece pagini.

Lui Luce nu-i stătea deloc mintea la asta. Nu când avea atâtea date de analizat. Ea și Cam în cimitir. Poate nu era definiția standard a romantismului, dar Luce mai că ar fi preferat ceva de genul ăsta. Nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse până atunci. Să chiulească de la ore pentru a se plimba

printre morminte. Să meargă la picnic cu el, să-l lase să-i umple paharul cu acea cafea cu lapte divină. Să râdă de teama ei de șerpi. Ei, s-ar fi descurcat și fără episodul ăla cu șarpele, dar Cam se purtase foarte drăguț. Mult mai drăguț decât se arătase Daniel față de ea toată săptămâna.

Nu-i plăcea deloc să recunoască, dar era adevărat. Daniel nu era interesat de ea.

Pe de altă parte, Cam...

Îl studie, uitându-se la câteva calculatoare distanță de ea. Îi făcu cu ochiul înainte de a începe să tasteze zgomotos.

Așadar, o plăcea. Lui Callie n-avea să-i mai tacă gura despre cât de îndrăgostit era de ea.

Voia să o sune pe Callie acum, să iasă într-o clipă din bibliotecă și să lase pe altă dată tema cu arborele genealogic. Să vorbească despre un alt băiat era cea mai rapidă – poate singura – metodă de a și-l scoate pe Daniel din minte. Dar la Sword & Cross exista acea oribilă interdicție privind telefoanele, iar colegii din jurul ei erau cu toții atât de harnici. Ochii mici ai domnișoarei Sophia scrutau rândurile, căutându-i pe leneși.

Luce oftă învinsă și deschise motorul de căutare de pe ecranul ei. Era blocată aici pentru încă douăzeci de minute -fără ca nici măcar o celulă a creierului ei să fie interesată de tema primită. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să afle ceva despre familia ei plictisitoare. În loc de asta, degetele ei letargice începură să tasteze singure treisprezece litere:

„Daniel Grigori”.

Search.

Opt

O scufundare în adâncuri

Când Luce deschise ușa sâmbătă dimineața, se trezi cu Penn căzându-i în brațe.

— Ar trebui să țin și eu minte, o dată pentru totdeauna, că ușile se deschid înăuntru, își ceru ea scuze, așezându-și ochelarii pe nas. Și să nu mă mai sprijin de vizor. Drăguță camera, apropo, adăugă, uitându-se în jur. Se duse la fereastră, trecând peste patul lui Luce. Și n-ai o priveliște prea frumoasă, dacă ignori gratiile.

Luce stătea în spatele ei, uitându-se spre cimitir și, mai ales, la stejarul sub care făcuse picnic cu Cam. Și, deși nu-l putea vedea de acolo – dar totul era limpede în mintea ei -locul în care fusese blocată împreună cu Daniel, sub acea statuie. Îngerul răzbunător care dispăruse misterios după accident.

Amintindu-și privirea îngrijorată a lui Daniel când îi șoptise numele în ziua aceea, chipurile lor aproape atingându-se, modul în care îi simțise degetele pe gât – toate acestea îi picurau căldură în trup.

Și o făcură să se simtă ridicolă. Oftă și se depărta de fereastră, dându-și seama că și Penn făcuse la fel.

Era la biroul lui Luce, cercetând pe rând fiecare dintre obiectele de acolo. Prespăpăierul cu Statuia Libertății, pe care tatăl ei îl adusese de la o conferință ținută la Universitatea din New York, fotografia mamei ei cu un permanent caraghios, când era cam de vârsta lui Luce, CD-ul cu tiza ei, Lucinda

Williams, pe care i-l făcuse Callie cadou de rămas-bun înainte ca Luce să fi auzit măcar de numele Sword & Cross.

— Unde-ți sunt cărțile? o întrebă pe Penn, încercând să stăvilească șuvoiul amintirilor. Ziceai că vîi să înveți.

Dar Penn începuse deja să-i scotocească prin garderobă. Luce o privi pierzându-și repede interesul pentru multitudinea de tricouri și de pulovere negre impuse ca uniformă la Sword & Cross. Când vizitatoarea se îndreptă spre comoda ei, Luce îi ținu calea.

— OK, gata, băgăcioaso, îi spuse. Documentarea n-ar trebui să se rezume la arborele genealogic?

— Apropo de asta, zise Penn cu ochii sclipind malițioși. Da, ar trebui să ne ocupăm de cercetări. Dar nu de cele la care te gândești tu.

Luce se uită la ea fără să înțeleagă.

—Hm?

— Uite, spuse Penn punându-și mâna pe umărul ei, dacă vrei neapărat să afli ceva despre Daniel Grigori...

— Sssstttt! sări Luce să închidă ușa. Scoase capul afară și cercetă holul. Drumul părea să fie liber – dar asta nu însemna nimic. Oamenii din școala asta aveau un mod ciudat de-a apărea de nicăieri. Mai ales Cam. Iar Luce ar fi murit dacă el -sau altcineva – ar fi aflat cât de îndrăgostită era de Daniel. Sau altcineva în afară de Penn.

Mulțumită, închise și încuie ușa, întorcându-se spre prietena ei. Penn stătea picior peste picior pe marginea patului. Părea că se distrează.

Luce își duse mâinile la spate și începu să traseze modele cu degetul mare de la picior pe covorul rotund de lângă ușă.

— Ce te face să crezi că vreau să știu ceva despre el?

— Scutește-mă, zise Penn râzând. A, e clar ca lumina zilei că te holbezi la Daniel Grigori tot timpul.

— Ssst! îi zise Luce din nou.

— B, spuse Penn, fără să coboare tonul, te-am văzut ieri toată ora cum l-ai hărțuit. Dă-mă în judecată – dar n-aveai pic de jenă. Și C, nu fi paranoică. Crezi că îmi dau drumul la gură cu toată lumea din școală în afară de tine? Penn avea dreptate.

— Nu spun decât că, dacă presupunem ipotetic că ai vrea să afli mai multe despre o anumită persoană pe care n-o voi numi, continuă ea, ai putea să cauți într-un loc mult mai potrivit. Penn ridică din umeri. Știi tu, dacă te-ar ajuta cineva.

—Te ascult, zise Liice, aruncându-se în pat. Cercetarea ei pe internet din ziua trecută se rezumase la a tasta, apoi a șterge, apoi a tasta din nou numele lui Daniel în câmpul de căutare.

— Speram să spui asta, zise Penn. Nu mi-am adus cărțile cu mine astăzi pentru că te voi conduce – căscă ochii, făcând o mutră foarte caraghioasă – într-un tur prin ascunzătoarea secretă și absolut interzisă a dosarelor personale de la Sword & Cross!

Luce se strâmbă.

— Nu știu ce să zic. Să-mi bag nasul prin dosarul lui Daniel? Nu sunt sigură că am nevoie de un alt motiv pentru a mă simți ca o hărțuitoare nebună.

— Aha, rânji Penn. Și, da, tocmai ai spus-o cu voce tare. Hai, Luce, va fi distractiv. Și, în plus, ce altceva ai de făcut într-o dimineață însorită de sâmbătă?

Era o zi frumoasă – exact acel gen de zi însorită care te făcea să te simți singur dacă nu aveai ceva distractiv de făcut pe-afară. În mijlocul nopții, Luce simțise o adiere venind din față prin fereastra deschisă, iar când se trezise de dimineață, căldura și umiditatea nu dispăruseră.

Obișnuia să-și petreacă astfel de zile aurii de toamnă timpurie plimbându-se cu bicicleta prin împrejurimi cu prietenii. Asta se întâmplase până începuse să evite potecile prin pădure din cauza umbrelor pe care celelalte fete nu le vedeau niciodată. Înainte ca prietenele ei să o ia deoparte în timpul unei pauze și să-i spună că părinții lor nu le mai lăsau s-o mai cheme în vizită, în caz că va avea un atac.

Adevărul era că Luce se panicase puțin gândindu-se la modul în care avea să-și petreacă acest prim weekend la Sword & Cross. Fără cursuri, fără evaluări fizice stresante, fără reuniuni sociale în care respecta o anumită etichetă. Doar patruzeci și opt de ore nesfârșite de timp liber. O eternitate. Toată dimineața o stăpânise un dor de casă care îi dăduse o stare de rău – până la sosirea lui Penn.

— OK. Luce încercă să nu râdă când adăugă: Du-mă în vizuina ta secretă.

Penn o conduse în grabă pe Luce, sărind peste iarba călcată în picioare din curte, spre holul de lângă intrarea în școală.

— N-ai idee de când așteptam un complice pe care să-l aduc aici.

Luce zâmbi, bucuroasă că Penn era concentrată mai mult pe faptul că avea acum o prietenă cu

care să facă săpături decât pe... în fine, chestia dintre Luce și Daniel.

La marginea terenului, trecură de câțiva puști care pierdeau vremea pe scaunele tribunei în soarele limpede al dimineții târzii. Era ciudat să vadă culoare în campus, în hainele acestor elevi pe care Luce îi identifica numai cu negrul. Printre ei se afla Roland, într-un șort de culoare verde, driblând o minge. Era și Gabbe în puloverul ei mov în carouri și cu nasturi. Jules și Phillip – cuplul cu inel în limbă – desenau fiecare pe genunchii blugilor decolorați ai celui alt. Todd I lammond stătea departe de restul colegilor, într-un tricou cu imprimeu de camuflaj, citind o carte de benzi desenate. Chiar și maioul gri și pantalonii scurți ai lui Luce păreau mai plini de culoare decât tot ce purtase întreaga săptămână.

Antrenoarea Diante și Albatrosul erau de serviciu în curte și își așezaseră două scaune de plastic și o umbrelă la marginea terenului. Dacă nu și-ar fi scuturat, din când în Când, scrumul pe gazon, ai fi crezut că adormiseră în spatele ochelarilor de soare închiși la culoare. Păreau îngrozitor de plictisite, în egală măsură prizoniere ale slujbei lor ca și cei pe care aveau datoria să-i supravegheze.

O mulțime de oameni ieșiseră la aer, dar, urmărind-o îndeaproape pe Penn, se bucura să vadă că nu se afla nimeni pe lângă holul intrării principale. Luce nu primise nici o interdicție de a nu intra în anumite zone și nu-i arătase nimeni care erau aceste zone, dar era sigură că Randy ar fi găsit pedeapsa potrivită.

— Ce facem cu ledurile? întrebă Luce, amintindu-și de omniprezentele camere de luat vederi.

— Am vârat câteva baterii descărcate în unele dintre ele în drum spre camera ta, îi spuse Penn, cu același ton degajat cu care ar fi spus: „Tocmai am făcut plinul mașinii”.

Penn aruncă o privire atentă înjur înainte de a o conduce pe Luce la ușa din dos a clădirii principale; apoi coborâră trei trepte abrupte, spre o ușă măslinie care nu se vedea de sus.

— Și subsolul ăsta e tot de pe vremea Războiului Civil? întrebă Luce – părea intrarea într-o celulă unde ar fi putut fi înghesuiți câțiva prizonieri de război.

Penn adulmecă îndelung și teatral aerul închis.

— Mirosul de putregai răspunde cumva întrebării tale? Te rog să observi mucegaiul din perioada antebelică. Rânji spre Luce. Cei mai mulți elevi ar fi încântați să aibă șansa de a inhala aerul ăsta atât de plin de istorie.

Luce încercă să nu respire pe nas în timp ce Penn scoase un set de chei prinse pe un inel uriaș.

— Viața mea ar fi mult mai ușoară dacă s-ar face o singură cheie pentru toate ușile din locul ăsta, zise căutând de zor și scoțând, în cele din urmă, o cheie argintie și subțire.

Când cheia se învârti în broască, Luce simți un fior neașteptat de nerăbdare. Penn avea dreptate – asta era de departe mai bine decât să-și facă arborele genealogic.

Merseră puțin printr-un coridor cald și umed, unde tavanul se afla la doar câțiva centimetri de capul lor. Mirosea a stătut, de parcă murise ceva acolo, iar Luce aproape că se bucura că era prea întuneric ca să vadă podeaua. Exact atunci când începu să se simtă ușor claustrofobă, Penn scoase o altă cheie care deschise o ușă mai mică, dar mult mai nouă. Se strecurară înăuntru, trecând în partea cealaltă.

Biroul arhivei mirosea, de asemenea, a mucegai, dar aerul era mult mai rece și mai uscat. Era întuneric beznă și nu se zărea decât palida strălucire roșiatică a indicatorului IEȘIRE de deasupra capetelor lor.

Luce putea distinge silueta bondoacă a lui Penn, mâinile ei care băjbâiau prin aer.

— Unde-o fi șnurul ăla? bombăni ea. Aici.

Cu o mișcare ușoară, Penn aprinse un bec care atârna de tavan prins cu un lanț de metal. În cameră, lumina era încă difuză, dar Luce vedea că pereții de ciment erau și ei vopsiți în verde și acoperiți cu rafturi grele din metal și fișete pentru arhivarea documentelor. Zeci de cutii din carton fuseseră îndesate pe rafturi, iar zonele dintre dulapuri păreau infinite. Totul era acoperit de o peliculă fină de praf.

Strălucirea soarelui păru brusc foarte departe. Deși Luce știa că se aflau doar la o distanță de câteva scări sub pământ, puteau la fel de bine să fie la doi kilometri. Își încrucișa brațele pe piept, trecându-și palmele peste pielea dezgolită. Dacă ar fi fost o umbră, ar fi ales să stea chiar în acest subsol. Ele încă nu se zăreau, dar Luce știa că nu existau niciodată destule motive întemeiate să te

simți în siguranță.

Penn, fără să fie deranjată de întunericul din subsol, trase o scară mobilă dintr-un colț.

— Uau! zise, târând-o după ea, în timp ce se învârtea prin cameră. Ceva s-a schimbat. Dosarele erau în mod normal aici... cred că au făcut curățenie după ce mi-am băgat eu nasul pe-aici ultima oară.

— Acum cât timp se întâmpla asta? întrebă Luce.

— Acum vreo săptămână...

Vocea lui Penn se auzea din ce în ce mai încet, pe măsură ce se depărta în întuneric, în spatele unui dulap înalt.

Luce nu înțelegea de ce Sword & Cross avea nevoie de toate acele cutii. Ridică ușor capacul uneia și scoase un dosar gros cu eticheta MĂSURI CURATIVE. Înghiți în sec. Mai bine să nu afle.

— Sunt alfabetizate după numele elevilor, strigă Penn. Vocea ei suna înăbușit și îndepărtat. E, F, G... iată-l, Grigori.

Luce urmări fâșâitul hârtiei de-a lungul unui coridor îngust și dădu peste Penn, care se chinuia să care o cutie grea. Ținea dosarul lui Daniel îndesat sub bărbie.

— E atât de subțire, zise ea ridicând ușor bărbia pentru ca Luce să-l poată lua. În mod normal, sunt mult mai... Se uită la Luce și-și mușcă buzele. Acum eu par hărțuitoarea nebună. Să vedem ce-i înăuntru.

Dosarul lui Daniel nu conținea decât o pagină. O copie alb-negru a ceea ce trebuia să fi fost fotografia lui din carnetul de elev era plasată în colțul din dreapta sus. Se uita fix la aparatul de fotografiat, la Luce, cu un ușor zâmbet pe buze. Nu se putu abține să nu-i zâmbească la rândul ei. Arăta la fel ca în noaptea aceea când... nu-și dădea seama când. Expresia de pe chipul lui era atât de vie în mintea ei, dar nu reușea să-și dea seama unde îl mai văzuse.

— Doamne, nu-i așa că arată exact la fel? îi întrerupse Penn gândurile. Și uită-te la dată. Fotografia asta a fost făcută acum trei ani, când venise pentru prima oară la Sword & Cross.

Probabil că la asta se gândise și Luce... că Daniel arăta la fel ca atunci. Dar simți că se gândea – sau era pe cale să se gândească – la altceva, numai că acum nu-și mai amintea la ce.

— Părinți: necunoscuți, citi Penn, iar Luce se aplecă pentru a vedea peste umărul ei. Tutore: Orfelinatul orașului Los Angeles.

— Orfelinat? întrebă Luce, ducându-și mâna la inimă.

— Asta-i tot. Tot ce mai e trecut aici e...

— Cazierul lui judiciar, îi termină Luce fraza. Hoinărit pe plaja publică după ora stingerii... vandalizarea unui coș de supermarket... traversare prin loc nepermis.

Penn făcu ochii mari și-și înăbuși râsul.

— Cuceritorul Grigori a fost arestat pentru traversare prin loc nepermis? Recunoaște că e amuzant.

Lui Luce nu-i plăcea să și-l închipuie pe Daniel arestat pentru ceva. Îi plăcea și mai puțin faptul că, în opinia celor de la Sword & Cross, viața lui nu reprezenta decât o listă de infracțiuni mărunte. Existau atâtea cutii cu documente acolo, și nu aveau decât atât de puțin despre Daniel.

— Trebuie să fie mai mult, zise ea.

Se auziră pași deasupra. Luce și Penn priviră spre tavan.

— Biroul administrativ, șopti Penn, scoțându-și o batistă din mânecă și suflându-și nasul. Poate fi oricine. Dar n-o să coboare nimeni aici, crede-mă.

O clipă mai târziu, o ușă din capătul încăperii se deschise, iar becul din hol lumină o scară. Se auziră pași. Luce simți cum Penn o apucă de tricou, trăgând-o spre peretele din spatele unui raft cu cărți. Așteptară, ținându-și respirația și strângând în mâini dosarul lui Daniel. O încurcaseră rău de tot.

Luce închise ochii, așteptându-se la ce era mai rău, când un murmur melodios umplu camera. Cineva cânta.

— Duuuu, da, da, duuu, se auzea încet o voce de femeie. Luce își întinse gâtul printre două cutii cu dosare și zări o femeie slabă și mai în vârstă, cu o mică lanternă prinsă pe frunte, de parcă ar fi fost miner. Domnișoara Sophia. Căra două cutii mari, așezate una peste alta, astfel că singura parte

vizibilă era fruntea luminată. După pașii ei ușori, aveai impresia că în cutii erau pene și nu dosare grele.

Penn o apucă de mână pe Luce, privind-o pe domnișoara Sophia așezând cutiile cu dosare pe un raft gol. Femeia scoase un pix și-și notă ceva în carnetel.

— Încă vreo două, zise, apoi mai șopti ceva ce Luce nu mai putu să audă.

O secundă mai târziu, domnișoara Sophia aluneca înapoi pe scări, dispărând la fel de iute precum apăruse. Melodia pe care o fredona se mai auzi doar o clipă în urma ei.

Când ușa se închise cu zgomot, Penn expiră o cantitate uriașă de aer.

— A spus că erau mai multe. Probabil că se va întoarce.

— Ce facem? întrebă Luce.

— Te furișezi înapoi pe scări, zise Penn, arătând cu degetul. Ia-o la stânga când ajungi sus și-o să dai de biroul administrativ. Dacă te vede cineva, poți spune că te uitai după o toaletă.

— Și tu?

— O să pun la loc dosarul lui Daniel și ne întâlnim la tribune. Domnișoara Sophia n-o să bănuiască nimic dacă mă vede doar pe mine. Vin aici atât de des, încât asta e ca o a doua cameră pentru mine.

Luce aruncă o privire spre dosarul lui Daniel cu o mică urmă de regret. Încă nu era gata să plece. Exact în momentul în care se hotărâse să verifice dosarul lui Daniel, începuse să se gândească la cel al lui Cam. Daniel era atât de greu de citit – și, din nefericire, nici dosarul lui nu o lămurise prea mult. Cam, pe de altă parte, părea atât de deschis și de ușor de citit încât o făcea curioasă. Luce se întrebă ce lucruri ar fi putut descoperi despre el, pe care acesta să nu i le poată împărtăși. Dar aruncă o privire spre chipul lui Penn și își dădu seama că și așa aveau foarte puțin timp la dispoziție.

— Dacă mai există ceva despre Daniel o să găsim cu siguranță, o asigură Penn. O să mai căutăm. O împinse ușor către ușă. Acum, du-te.

Luce grăbi pasul pe coridorul mirosind a rânced, apoi deschise ușa spre scări. Aerul era încă umed la baza scărilor, dar îl simțea mai respirabil pe măsură ce urca. Când, în cele din urmă, ajunse în capătul scărilor și dădu colțul, trebui să clipească și să se frece la ochi pentru a se adapta din nou la lumina strălucitoare care inunda holul. Înainta împleticit deschizând ușile văruiate și nimeri în holul principal. Acolo încremeni.

Două picioare încălțate cu cizme cu toc cui ieșeau din cabina telefonică, amintind de Vrăjitoarea Rea din Sud.

Luce se grăbi spre ușa din față, sperând să nu fie observată, dar își dădu seama că, în prelungirea cizmelor cu toc cui, se șteau pereche de colanți din imitație de piele de șarpe, care, la rândul lor, aparțineau unei Molly fără urmă de zâmbet pe față. Minusculul aparat de fotografiat argintiu i se odihnea în mână. Își ridică privirea spre Luce, puse receptorul în furcă și-și înfipse tocurile în podea.

— Ce-i cu mutra asta, Chiftea? întrebă ea, cu mâinile în sold. Lasă-mă să ghicesc. Tot nu ai de gând să-mi urmezi sfatul de a sta departe de Daniel.

Monstrul ăsta diabolic nu putea exista cu adevărat. Molly n-avea cum să știe de unde se întorcea. Nu știa nimic despre Luce. Nu avea nici un motiv să fie atât de nesuferită. Din prima zi de școală, nu-i făcuse nimic lui Molly – nu încercase decât să stea departe de ea.

— Ai uitat ce dezastru infernal ai declanșat ultima dată când ai încercat să te bagi cu forța în viața unui tip care nu era interesat de tine? Vocea lui Molly era tăioasă ca un cuțit. Cum îl chema? Taylor? Truman?

„Trevor.” Cum putea Molly să știe despre Trevor? Acesta era cel mai ascuns și mai întunecat secret al ei. Singurul lucru pe care Luce voia – trebuia – să-l țină tănuț la Sword & Cross. Dar nu numai că „Diavolul în Persoană” știa totul despre el, ci îl aducea în discuție fără pic de jenă, cu cruzime și nonșalanță – în mijlocul holului de intrare în școală.

Era oare posibil ca Penn să fi mințit că Luce era singura persoană cu care își împărtășise secretele meseriei? Exista oare o altă explicație logică? Luce își încrucișa brațele, simțindu-se la fel de rău și de expusă... și inexplicabil de vinovată, cum se simțise și în noaptea incendiului.

Molly ridică mândră capul.

— În sfârșit, zise, părând ușurată. Ceva a pătruns până la tine. Îi întoarse spatele și împinse ușa să iasă. Apoi, chiar înainte să pășească afară, își întoarse capul spre Luce. Așa că nu-i face și bietului Daniel ce i-ai făcut lui care-i-o-fi-fost-numele. Capischi?

Luce porni după ea, dar nu făcu decât câțiva pași afară din hol înainte să-și dea seama că, probabil, ar fi avut o cădere nervoasă dacă ar fi încercat să se lupte cu Molly acum. Fata asta era prea rea. Apoi, punându-i sare pe rană, Gabbe coborî din gradină pentru a merge în întâmpinarea lui Molly în mijlocul terenului. Erau prea departe ca Luce să le distingă expresiile când se întoarseră amândouă să se uite spre ea. Capul cu părul blond prins în coadă de cal își întinse gâtul spre părul tuns băiețește – cel mai înfiorător tete-â-tete pe care Luce îl văzuse vreodată.

Își strânse palmele transpirate, imaginându-și-o pe Molly turnându-i tot ce știa despre Trevor lui Gabbe, care avea să fugă imediat să-i dea vestea și lui Daniel. Gândindu-se la asta, o durere ascuțită o străbătu pe Luce din cap până-n picioare. Și ce dacă Daniel fusese prins traversând prin loc nepermis? Era nimic în comparație cu motivul pentru care se afla ea aici.

— Atenție la cap! îi strigă o voce.

Acesta fusese întotdeauna ultimul lucru din lume pe care Luce ar fi vrut să-l audă. De obicei, toate tipurile de echipament sportiv aveau tendința să o atace. Se încruntă, privind direct în soare. Nu văzu nimic și nici nu avu vreme să-și acopere fața înainte să simtă izbitura în tâmplă și să audă un pocnet asurzitor în urechi. Au!

Mingea de fotbal a lui Roland.

— Mișto! strigă Roland când mingea ajunse direct în brațele sale.

De parcă ar fi intenționat să facă asta. Luce își frecă fruntea și făcu câțiva pași clătînându-se.

O mână o apucă de încheietură. Un val de căldură o făcu să ofteze. Se uită în pământ și văzu niște degete bronzate în jurul brațului ei, apoi în sus – în ochii adânci și cenușii ai lui Daniel.

— Te simți bine? o întrebă.

Când dădu din cap, el ridică o sprânceană.

— Dacă voiai să joci fotbal puteai să-mi spui, o apostrofă. Ți-aș fi explicat cu plăcere câteva subtilități ale jocului, ca, de exemplu, că majoritatea jucătorilor folosesc părți mai puțin delicate ale corpului pentru a lovi în minge.

Îi dădu drumul, iar Luce crezu că dorea să o atingă, pentru a-i mângâia tâmpla rănită. Pentru o clipă, rămase pe loc, ținându-și respirația. Apoi oftă dezamăgită, când Daniel își retrase mâna pentru a-și da la o parte părul din ochi.

Luce își dădu seama că el o lua peste picior.

Și de ce n-ar fi făcut-o? Probabil că avea pe obraz amprenta mingii de fotbal.

Molly și Gabbe încă o mai priveau insistent – și acum și Daniel – cu brațele încrucișate pe piept.

— Cred că iubita ta devine geloasă, zise Luce făcând semn către cele două.

— Care dintre ele? întrebă el.

— Nu știam că amândouă sunt iubitele tale.

— Nu e nici una iubita mea, îi răspunse el simplu. Nu am iubită. Am vrut să spun: care dintre ele credeai că e iubita mea?

Luce era uluită. Și ce fusese cu toată conversația șoptită cu Gabbe? Și cu modul în care îi priveau ele în acel moment? Oare Daniel mințea?

Îi aruncă o privire ciudată.

— Poate te-ai lovit la cap mai tare decât am crezut, îi spuse. Hai să facem o plimbare, să luăm niște aer.

Luce încercă să-și dea seama unde era gluma răutăcioasă din propunerea lui Daniel. Oare voia să spună că era o amețită care avea nevoie să ia aer? Nu, n-avea nici un sens. Se uită la el. Cum de putea să pară atât de sincer? Și tocmai când se obișnuise cu Grigori cel necioplit care-o trimitea mereu la plimbare.

— Unde? întrebă ea prudentă.

Ar fi fost prea ușor să se simtă mai bine că Daniel nu avea o iubită și că voia să meargă undeva cu ea. Trebuia să fie o șmecherie la mijloc.

Daniel se uită pieziș la fetele aflate pe partea opusă a terenului.

— Undeva unde să nu fim urmăriți.

Luce îi promisese lui Penn că aveau să se întâlnească la tribune, dar avea să-i explice mai târziu, și bineînțeles că Penn va înțelege. Luce îl lăsa pe Daniel să o conducă departe de privirea scrutătoare a celor două și pe lângă pâlcul de piersici pe jumătate uscați, în spatele vechii biserici-sală de sport. Se îndreptau spre o pădure de stejari răsuciți în forme fantastice, despre care Luce nu ar fi putut ghici vreodată că se aflau acolo. Daniel se uită înapoi să se asigure că ținea pasul cu el. Ea zâmbi, deși nu era așa greu să-l urmeze, dar, în timp ce-și făcea drum printre rădăcinile vechi și noduroase, nu se putu abține să nu se gândească la umbre.

Intrau în pădurea deasă, unde întinericul de sub frunzișul des era străpuns, din când în când, de sulitele fierbinți ale soarelui. Mirosul puternic de nămol rece și umed se răspândi în jurul lor, iar Luce își dădu brusc seama că se aflau lângă o apă.

Dacă ar fi fost o persoană credincioasă, acela ar fi fost momentul când s-ar fi rugat ca umbrele să stea departe de ei, doar pentru frântura aceea de clipă în care era împreună cu Daniel, pentru ca el să nu fie nevoit să vadă cât de nebunește putea să reacționeze ea uneori. Dar Luce nu se rugase niciodată. Nici nu știa cum s-o facă. În schimb, își ținu degetele încrucișate.

— Aici se deschide pădurea, zise Daniel.

Ajuseseră într-un luminiș, Luce lăsând să-i scape o exclamație plină de uimire.

Ceva se schimbase în timp ce mergeau prin pădure, ceva mai mult decât mica distanță pe care o luaseră față de clădirea de culoarea nedefinită a școlii Sword & Cross. Pentru că atunci când ieșiră dintre copaci și se opriră pe această stâncă roșie, se simți de parcă ar fi stat în mijlocul unei cărți poștale, dintr-acelea expuse pe un raft metalic rotitor în drogheriile din orașele mici, o imagine de vis a unui Sud idilic care nu mai exista. Fiecare culoare pe care o putea distinge Luce era strălucitoare, mai vie decât îi păruse doar cu un moment în urmă, de la lacul albastru de cristal din spatele lor, până la pădurea deasă de smarald care îl înconjura. Doi pescăruși zburau alături pe cerul senin de deasupra lor. Când se ridică pe vârfuri, zări mlaștina roșiatică despre care știa că avea să facă loc, la un moment dat, spumei albe a oceanului, undeva aproape de linia invizibilă a orizontului.

Îl privi pe Daniel. Și el părea strălucitor. Pielea lui era aurie în această lumină ireală, iar ochii semănau cu ploaia. Să-i simtă pe chip privirea era un lucru extraordinar.

— Cum ți se pare? o întrebă.

Părea mult mai relaxat, acum că erau departe de toți ceilalți.

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de minunat, îi răspunse, privind oglinda netedă a lacului și simțind nevoia să se scufunde în ea. La vreo cincisprezece metri în față, din lac se ridica o stâncă mare, acoperită de mușchi. Ce-i acolo?

— O să-ți arăt, îi spuse Daniel, aruncându-și încălțărilor din picioare.

Luce încercă fără succes să nu se uite la el când își trase tricoul peste cap, dând la iveală pieptul muscular.

— Hai, îi strigă, făcând-o să-și dea seama cât de înțepenită trebuie să fi arătat. Poți să înoți în alea, adăugă, arătând spre maioul și pantalonii ei scurți gri. Chiar o să te las să câștigi de data asta. Ea izbucni în râs.

— Cum adică? Spre deosebire de acele dați când eu te-am lăsat să câștigi?

El începu să dea din cap afirmativ, apoi se opri brusc.

— Nu. Spre deosebire de alaltăieri, când ai pierdut întrecerea.

Pentru o clipă, Luce simți nevoia să-i spună de ce pierduse. Și poate aveau să râdă împreună de toată acea neînțelegere că Gabbe ar fi fost iubita lui. Dar, până să-și ducă gândul la capăt, brațele lui Daniel erau deasupra capului, iar el era în aer, arcuindu-se și apoi plonjând, scufundându-se în lac cu o săritură perfectă, aproape fără să stropească în jur.

Fusese unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată. Avea o grație pe care Luce nu o mai cunoscuse până atunci. Chiar și sunetul stropilor îi gădilă plăcut urechea.

Își dori să fie acolo alături de el.

Își scoase și ea încălțărilor și le lăsa sub magnolie, lângă pantofii lui Daniel, apoi se duse pe marginea stâncii. Era o săritură de la șase metri înălțime, de genul celor care îi făceau inima să bată

mai repede, plină de încântare.

O clipă mai târziu, capul lui se iți din apă. Zâmbea larg, despicând apa.

— Nu mă face să mă răzgândesc și să nu te mai las să câștigi, îi strigă.

Respirând adânc, ținti cu mâinile întinse spre capul lui Daniel și se avântă în înaltul cerului, sărind. Plonjonul dură numai o clipă, dar îi dădu cel mai minunat sentiment, plutind prin atmosfera însoțită, în jos, jos, jos.

Pleosc. Apa i se păru neașteptat de rece la început, apoi, o secundă mai târziu, deveni ideală. Luce urcă la suprafață pentru a-și recăpăta suflul, îi aruncă o privire lui Daniel și începu să înoate în stilul fluture.

Se strădui atât de tare, încât îi pierdu urma lui Daniel. Știa că se dă mare și spera că el o privește. Se apropie din ce în ce mai mult până atinse cu mâna stâncă – doar cu o clipă înaintea lui Daniel.

Amândoi găfâiau târându-se pe suprafața plană, încălzită de soare. Avea marginile alunecoase din cauza mușchiului, iar Luce reuși cu greu să se cațere. Pe de altă parte, Daniel escaladă fără probleme stâncă. Se întinse apoi spre ea, întinzându-i mâna și trăgând-o spre locul unde putu să calce peste margine.

Până în momentul în care reuși să se extragă cu totul din apă, el se lungise deja, aproape uscat. Numai pantalonii scurți mai dovedeau că tocmai ieșise din lac. Pe de altă parte, hainele ude ale lui Luce i se lipeau de trup, iar din păr îi șiroia apa. Majoritatea băieților s-ar fi folosit de această ocazie pentru a-i arunca priviri languroase unei fete cu hainele ude, dar Daniel stătea lungit pe stâncă cu ochii închiși, de parcă i-ar fi lăsat un moment pentru a-și storce hainele -fie din amabilitate, fie din lipsă de interes.

Amabilitate, hotărî ea, știind că era o romantică incurabilă. Dar Daniel părea atât de receptiv, încât probabil simțise măcar puțin din ceea ce trăia Luce. Nu numai atracția, nevoia de a sta aproape de el când toți cei din jur îi spuneau să stea departe, ci sentimentul acela palpabil că se știau -chiar se cunoșteau – de undeva.

Daniel își deschise brusc ochii și zâmbi – avea același zâmbet ca în fotografia din dosar. Fu copleșită de o senzație de dejă-vu atât de puternică, încât trebui să se așeze.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, părând îngrijorat.

— Nimic.

— Luce.

— Nu pot să-mi scot din minte un lucru, îi spuse, întor-cându-se pe o parte ca să fie cu fața la el. Încă nu se simțea atât de stăpână pe sine încât să se ridice. Senzația asta că te cunosc. Că te-am cunoscut cândva.

Apa se lovea de stâncă, stropindu-i picioarele care atârnavu peste margine. Era rece și-i făcu pielea de găină. În cele din urmă, Daniel începu să vorbească.

— N-am mai discutat o dată despre asta? Tonul lui se schimbă, de parcă încerca să rădă de senzațiile ei. Părea un băiat din Dover: suficient, veșnic plictisit, îngâmfat. Sunt flatat de faptul că simți că ar exista o legătură între noi, serios. Dar nu trebuie să inventezi o poveste pentru a-l face pe un tip să-ți acorde atenție.

Nu! Credea că minte în legătură cu senzația ciudată de care nu putea scăpa doar ca să se dea la el? Scrâșni din dinți, simțindu-se umilită.

— De ce-aș inventa așa ceva? îl întrebă mijindu-și ochii în lumina soarelui.

— Tu să-mi spui, îi răspunse Daniel. Nu, de fapt, nu-mi spune. N-are sens. Oftă. Uite, ar fi trebuit să-ți spun asta mai demult, de la primele semne.

Luce se ridică. Inima îi bătea, mai să-i spargă pieptul. Și Daniel văzuse semnele.

— Știu că te-am trimis la plimbare în sala de sport, zise încet, făcând-o pe Luce să se aplece, de parcă astfel i-ar fi putut scoate mai repede cuvintele din gură. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul.

Luce așteptă.

— O fată mi-a frânt inima. Își trecu o mână prin apă, scoase o frunză de nufăr și o făcu fărâme în palme. O fată pe care o iubeam cu adevărat, nu cu multă vreme în urmă. Nu am nimic cu tine, nu vreau să te ignor. Se uită la ea, iar soarele prinse o picătură de apă din părul lui, făcând-o să strălucească. Dar nu vreau nici să-ți dau speranțe deșarte. Pur și simplu nu vreau să mă mai leg de

nimeni, cel puțin deocamdată.

Oh!

Luce își întoarse privirea, privind oglinda de un albastru-în-chis a apei, acolo unde, cu doar câteva minute în urmă, râdeau împreună și se bălăceau. Lacul nu mai păstra nici o urmă a distracției de mai devreme. Nici chipul lui Daniel.

Dar și inima lui Luce fusese frântă. Poate, dacă i-ar fi spus despre Trevor și despre cât de oribil fusese totul, Daniel i-ar fi povestit și el despre trecut. Dar, pe de altă parte, știa deja că nu ar fi suportat să-l audă vorbind despre momente petrecute alături de altcineva. Gândul că ar fi putut fi cu o altă fată – și le închipui pe Gabbe, pe Molly, un montaj de fețe zâmbitoare, ochi mari, păr lung – era de ajuns pentru a simți că o ia cu amețelă.

Experiența lui dureroasă ar fi trebuit să justifice totul, dar nu era așa. Daniel se purtase ciudat cu ea de la început. Arătându-i degetul într-o zi, chiar înainte de a face cunoștință, apoi protejând-o de statuie în cimitir, în ziua următoare. Acum o adusese aici, la lac – și erau singuri. Era peste tot în jurul ei.

Ținea capul în jos, dar ochii lui o urmăreau.

— Nu e un răspuns prea bun? o întrebă, de parcă ar fi știut ce gândea.

— Tot simt că mai e ceva ce nu-mi spui.

Explicația pentru tot ceea ce se întâmplase nu putea fi doar dezamăgirea în dragoste, și Luce știa asta. Avea experiență în domeniu.

Stătea cu spatele la ea și se uita spre poteca pe care veniseră spre lac. După o vreme, începu să râdă cu amărăciune.

— Bineînțeles că există lucruri pe care nu ți le-am spus. Abia ne-am cunoscut. Nu înțeleg de ce crezi că-ți sunt dator cu ceva.

Se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întorc, îi spuse.

— Nu pleca, șopti, dar el nu păru s-o audă.

Îl privi, cu o strângere de inimă, scufundându-se în apă.

Ieși la suprafață departe și începu să înoate spre mal. Se uită doar o dată spre ea, cam la jumătatea drumului, și îi făcu un ultim semn de rămas-bun.

Apoi inima începu să-i bată mai repede, în timp ce Daniel își aduse mâinile deasupra capului într-o mișcare perfectă, în stil fluture. Oricât de pustiită s-ar fi simțit înăuntru, nu se putea abține să nu-l admire. Atât de simplu, de lipsit de efort, abia dacă părea că înoată.

Cât ai clipi, ajunse la mal, făcând distanța dintre ei să pară mult mai scurtă decât îi păruse lui Luce. Ieși din apă la fel de tacticos precum înotase, dar nu ar fi putut să ajungă pe partea cealaltă atât de repede, decât dacă ar fi trecut ca o săgeată prin apă.

Cât de mare era dorința lui de a fugi de ea?

Privi – cu un amestec confuz de stinghereală profundă și ile tentație puternică – cum Daniel se ridica pe malul opus. O rază de soare pătrunse printre copaci și-i înconjură silueta cu o strălucire aurie, iar Luce trebui să-și mijească ochii în fața priveliștii ce i se înfățișa dinainte.

Se întrebă dacă mingea de fotbal pe care o primise în cap nu-i afectase cumva vederea. Sau dacă nu era un miraj. O farsă jucată de soarele după-amiezii târzii.

Se ridică în picioare pentru a vedea mai bine.

El nu făcea decât să-și scuture apa din păr, dar deasupra lui părea să planeze un nor strălucitor de picături, sfidând gravitația într-o boltă desfăcută deasupra brațelor lui.

Din felul în care apa lucea în lumina soarelui, părea că avea aripi.

Nouă Nevinovăția

Luni dimineață, domnișoara Sophia stătea în spatele unui podium, în fața celei mai mari săli de clasă din clădirea Augustine, încercând să creeze umbre chinezești cu mâinile, își convocase elevii de la cursul de religie la o oră de studiu, pe ultima sută de metri înaintea examenului parțial de a doua zi, și, cum Luce lipsise deja de la o lună de cursuri, se gândise că avea destule de recuperat.

Și asta explica de ce era singura care măcar pretindea că lua notițe. Nici unul dintre colegii ei nu observase că soarele spre asfințit, care se strecura înăuntru prin ferestrele înguste, amenința să destrame creațiile improvizate ale profesoarei. Iar Luce nu voia să-i atragă atenția asupra faptului că era atentă, doar pentru a se ridica în picioare să tragă jaluzelele prăfuite.

Simțind soarele mângâindu-i ceafa, Luce își dădu brusc seama de cât timp stătea în acea cameră. De dimineață urmărise soarele strălucind dinspre est, ca o coamă în jurul părului rar al domnului Cole, în timpul cursului de istorie universală. Suferise din pricina căldurii înăbușitoare de la prânz în timpul orei de biologie cu Albatrosul. Iar acum era aproape seară. Soarele traversase întregul campus, iar Luce aproape că nu se ridicase din bancă. Își simțea trupul la fel de țepăn ca și scaunul de metal pe care era așezată, iar mintea la fel de tocită precum creionul cu care renunțase să mai ia notițe.

Care era ideea cu aceste umbre chinezești? Oare ea și colegii ei aveau, cât, cinci ani?

Dar, apoi, se simți vinovată. Dintre toți cei de la colegiu, domnișoara Sophia era, de departe, cea mai drăguță, ba chiar o luase deoparte pe Luce cu o zi în urmă pentru a discuta cât de în urmă era cu lucrarea despre arborele ei genealogic. Trebuise să se prefacă a fi extrem de recunoscătoare când domnișoara Sophia îi repetase, timp de o oră, instrucțiunile despre bazele de date. Se simțise puțin rușinată, dar să facă pe prostul era mult mai bine decât să admită că fusese prea ocupată să fie obsedată față de un anumit coleg de clasă ca să mai dedice timp și cercetărilor.

Acum, domnișoara Sophia stătea în picioare în rochia ei neagră, lungă, din crep, împreunându-și cu eleganță degetele mari și ridicându-și mâinile în aer, pregătind următoarea umbră. În fața ferestrei, un nor trecu peste soare. Luce se întoarse la lectura ei când își dădu seama că, brusc, pe peretele din spatele domnișoarei Sophia, apăruse o umbră adevărată.

—Așa cum vă amintiți cu toții din lectura poemului Paradisul pierdut de anul trecut, când Dumnezeu le-a dat îngerilor lui voință proprie, zise domnișoara Sophia, respirând în microfonul prins de reverul ei de culoarea fildeșului și unduindu-și degetele subțiri ca pentru a închipui niște aripi de îngeri perfecte, a existat unul care a întrecut limita.

Vocea domnișoarei Sophia scăzu teatral în intensitate, iar Luce o privi cum își răsuca degetele arătătoare, astfel încât aripile de înger să se transforme în coarne de diavol.

În spatele lui Luce, cineva bombăni:

— Mare scofală, asta e cel mai vechi truc din carte.

Din momentul în care domnișoara Sophia își începuse cursul, părea că există măcar o persoană în sală care ținea să contrazică fiecare cuvânt ce-i ieșea din gură. Poate pentru că nu fusese crescută în spiritul religiei, la fel ca restul colegilor ei, sau poate că îi părea rău pentru domnișoara Sophia, dar Luce simțea din ce în ce mai mult nevoia să se întoarcă și să-i pună la punct pe obraznici.

Era nervoasă. Obosită. Înfometată. În loc să meargă să ia cina împreună cu restul colegilor, cei douăzeci de elevi înscriși la cursul de religie al domnișoarei Sophia fuseseră informați că, dacă participau la ora de studiu „opțională” -un termen impropriu, după cum o informase Penn – masa avea să le fie servită în clasă, pentru a economisi timp.

Masa – nu cina, nici măcar prânzul, ci doar o gustare generică de după-amiaza târziu – fusese o experiență ciudată pentru Luce, care și așa abia găsea ceva de mâncat în cantina cu meniuri bazate pe carne. Randy apăruse cu un cărucior plin cu sendvișuri jalnice și câteva cani cu apă călâie.

Toate sendvișurile erau cu diverse mezeluri misterioase, maioneză și brânză, iar Luce o privea invidioasă pe Penn înghițindu-le unul după altul, lăsând urme de dinți circulare când mușca din ele. Luce era pe punctul de a scoate feliile de salam dintr-unul când Cam apărui lângă ea, dându-i un ghiont cu umărul. Își deschise pumnul scoțând la iveală o grămăjoară de smochine proaspete. Pelița

lor violet-închis părea o bijuterie în palma lui.

— Ce-i asta? îl întrebuse, încercând să nu râdă.

— Nu poți trăi doar cu pâine, nu? îi răspunsese el.

— Nu mânca alea! Gabbe se năpustise de nicăieri, luându-i smochinele din mână și aruncându-le la coș.

Gabbe le întrerupsese iarăși o conversație și îi umpluse apoi palma cu M&M cu alune dintr-o pungă pe care-o luase de la automat. Fata purta o bentiță în toate culorile curcubeului. Luce își imagină cum i-o smulge de pe cap și o aruncă la gunoi.

— Are dreptate, Luce, apăruse și Arriane, uitându-se încruntată la Cam. Cine știe ce droguri o fi pus în ele.

Luce izbucni în râs, pentru că, bineînțeles, Arriane glumea, dar când văzu că nu mai zâmbea nimeni, tăcu și își strecură bombonelele în buzunar exact când domnișoara Sophia îi chemă să-și ocupe locurile.

După ceva vreme, când Luce avea deja impresia că trecuseră câteva ore, încă mai erau prizonieri în clasă, iar domnișoara Sophia abia trecuse de la începuturile Creației la Războiul din Paradis. Nici măcar nu ajunseseră la Adam și Eva. Stomacul lui Luce scotea zgomote de protest.

— Și, știm cu toții cine era îngerul cel rău care s-a luptat cu Dumnezeu? întrebă domnișoara Sophia, de parcă ar fi citit dintr-o carte ilustrată cu povești unor copii strânși în jurul ei, la bibliotecă.

Luce aproape se așteptase să audă întreaga clasă răspunzând într-un glas: „Daaa, domnișoară Sophia”.

— Cine ne spune? întrebă din nou domnișoara Sophia.

— Roland! mormăi Arriane îngroșându-și vocea.

— Așa este, aprobă domnișoara Sophia, dând din cap aproape cu evlavie. Era tare de-o ureche. Acum îi spunem Satana, dar, de-a lungul timpului, a lucrat sub mai multe chipuri – Mefisto, sau Belial, sau chiar Lucifer pentru unii.

Molly, care stătuse în fața lui Luce, legănându-se în scaun și lovindu-i în mod repetat banca, cu scopul de-a o aduce la exasperare, îi pasă un bilețel, aruncându-i-l peste umăr.

Luce... Lucifer... vreo legătură?

Scrisul ei era nervos, mânios și frenetic. Luce parcă îi vedea pomeții înalți ridicându-se într-un rânjet. Într-un moment de slăbiciune indusă de foame, Luce începu să mâzgălească un răspuns pe spatele biletului lui Molly. Că fusese numită după Lucinda Williams, cea mai importantă cântăreață și compozitoare în viață, la al cărei concert, aproape anulat din pricina ploii, se întâlniseră pentru prima oară părinții ei. Asta după ce mama ei alunecase pe un pahar de plastic, apoi într-o băltoacă cu noroi și, în cele din urmă, aterizase în brațele tatălui ei, brațe pe care nu le-a mai părăsit timp de douăzeci de ani. Că numele ei avea o poveste romantică, iar Molly cea cu gura mare cu ce se putea lăuda? Și, oricum, dacă exista cineva în toată școala care semăna cel mai mult cu Satana, acela nu era destinatarul biletului, ci expeditorul lui.

Privirea ei sfredelea ceafa lui Molly, cu părul ei tuns băiețește, acum proaspăt vopsit în stacojiu. Luce era pe punctul de a-i arunca biletul împăturit și de a-și asuma riscul unei confruntări cu temperamentala Molly, când domnișoara Sophia îi atrase atenția spre imaginile de pe perete.

Își ridicase ambele mâini deasupra capului, cu palmele făcute căuș. Pe măsură ce le cobora, umbrele degetelor ei pe pereți arătau, în mod miraculos, asemenea unor brațe și a unor picioare scuturate viguros, ca atunci când cineva sare de pe un pod sau de pe o clădire. Imaginea era atât de stranie, atât de sinistru și, în același timp, atât de reală, încât îi dădu fiori lui Luce. Nu-și putea lua privirea de la ea.

— Timp de nouă zile și nouă nopți, continuă domnișoara Sophia, Satana și îngerii săi au căzut, departe și tot mai departe de Rai.

Cuvintele ei zdruncinară ceva în memoria lui Luce. Se uită la Daniel, aflat cu două rânduri mai în față, care îi întâlnește privirea pentru o jumătate de secundă înainte să-și ascundă chipul în caietul de

notițe. Dar acea privire îi fusese de ajuns și, dintr-odată, își aminti: visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă.

Retrăise momentele petrecute alături de Daniel la lac. Dar în vis, când Daniel își luase la revedere și se aruncase în apă, Luce avusese curajul să sară după el. Apa era caldă, atât de plăcută, încât nici măcar nu se simțea udă, iar prin jurul ei înotau bancuri de pești violet. Înota cât de repede putea și, la început, crezuse că peștii o ajutau să ajungă mai repede la Daniel și la mal. Dar, în curând, masele de pești începuseră să-i întunece și să-i încetoșeze vederea și nu-l mai putu vedea. Peștii căpătaseră o înfățișare neclară și periculoasă, și se apropiiau din ce în ce mai mult de ea, până nu mai reuși să vadă nimic, simțind cum se afundă, alunecând în străfundurile pline de nămol ale lacului. Nu era vorba că nu mai putea respira, ci de faptul că nu avea să se mai poată ridica niciodată. Avea să-l piardă pe Daniel pentru totdeauna.

Apoi, Daniel apăruse de dedesubt, cu brațele întinse asemenea unor pânze. Împrăștiase peștii întunecați, o luase în brațe pe Luce și se ridicaseră împreună la suprafață. Străpungeau apa, din ce în ce mai sus, trecând de stâncă și de magnolia lângă care își lăseseră încălțările. O clipă mai târziu, se aflau atât de sus, încât Luce nici măcar nu mai zărea pământul.

— Și au aterizat, zise domnișoara Sophia, odihnindu-și mâinile pe podium, în abisurile fierbinți ale iadului.

Luce închise ochii și oftă. Nu fusese decât un vis. Din păcate, aceasta era realitatea ei.

Oftă din nou și-și sprijini bărbia în mâini, amintindu-și de răspunsul uitat la biletul lui Molly. Îl avea împăturit în palmă. Acum îi părea prostesc și repezit. Mai bine să nu-i răspundă și Molly n-avea să știe dacă o afectase sau nu.

Un avion de hârtie zbură și se așează pe antebrațul ei stâng. Se uită spre colțul îndepărtat din stânga al clasei, acolo unde stătea Arriane, care clipea foarte des.

Bănuiesc că nu visezi cu ochii deschiși la Satana. Unde ați dispărut tu și DG sâmbătă după-amiaza?

Luce nu apucase să vorbească cu Arriane toată ziua. Dar de unde știa Arriane că Luce plecase cu Daniel? în timp ce domnișoara Sophia se îndeletnicea cu înfățișarea celor nouă cercuri ale Infernului cu ajutorul umbrelor chinezești, Luce o văzu pe Arriane lansând cu pricepere un alt avion spre banca ei.

Și la fel făcu și Molly.

Ridică brațul exact la timp pentru a-i smulge avionul dintre degetele subțiri cu unghii date cu lac negru, dar Luce n-avea s-o mai lase să câștige de data asta. Înhață avionul din mâna lui Molly, rupându-i aripa chiar de la mijloc, cu un șfichiuit care străpunse liniștea. Luce abia avu timp să bage în buzunar biletul rupt, înainte ca domnișoara Sophia să se întoarcă brusc.

— Lucinda și Molly, spuse strângându-și buzele și punându-și mâinile pe catedră. Sper că indiferent ce v-ați transmite prin bilețelele acelea, puteți împărtăși cu întreaga clasă.

Luce încercă să găsească rapid o soluție, altminteri Molly ar fi vorbit și nici nu-și dorea să se gândească ce îngrozitor ar fi fost.

— M-Molly spunea doar, se bâlbâi Luce, că nu este de acord cu viziunea dumneavoastră despre cum este împărțit infernul. Are propriile ei idei.

— Molly, dacă ai o schemă alternativă a lumii de dincolo, mi-ar plăcea să te ascult.

— Ce naiba?! bombăni Molly în barbă. Își dres glasul și se ridică. Ați descris gura lui Lucifer ca pe locul cel mai îngrozitor din Infern, și de aceea toți trădătorii ajung acolo. Dar din punctul meu de vedere, zise de parcă ar fi repetat niște replici, cel mai chinător loc din iad – se uită îndelung și pe îndelete la Luce – ar trebui să fie rezervat nu pentru trădători, ci pentru lași. Pentru ratații cei mai slabi și cei mai lipsiți de curaj. Pentru că trădătorii măcar au făcut o alegere. Dar lașii? Ei doar pierd vremea și se scobesc în nas, prea înspăimântați să mai întreprindă ceva. Ceea ce e, bineînțeles, mai rău. Și rosti Lucinda în timp ce se prefăcea că are un acces de tuse, pe urmă își dres glasul. Dar aceasta este doar părerea mea. Se așează.

— Mulțumim, Molly, spuse domnișoara Sophia atentă, sunt sigură că ne simțim cu toții foarte

luminați de acest răspuns.

Luce nu se simțea deloc luminată. Încetase să mai asculte pe la mijlocul monologului lui Molly, când avusese o senzație înfiorătoare de leșin în stomac.

Umbrele. Le simțise înainte să le vadă, asemenea unor bășici de smoală ieșind din pământ. Întinericul se încolăci în jurul încheieturilor ei ca niște tentacule, iar Luce se uită în jos îngrozită. Încerca să i se furișeze în buzunar. După avionul de hârtie al lui Arriane. Nici nu apucase să-l citească!

Își băgă pumnul în buzunar și-și folosi două degete și toată voința pentru a ciupi umbra cât de tare posibil.

Se întâmplă un lucru uimitor: umbra dădu înapoi, retră-gându-se asemenea unui câine rănit. Era prima dată când Luce se arătase capabilă de așa ceva.

Uitându-se în cealaltă parte a sălii, îi întâlni privirea lui Arriane. Ridicase capul și stătea cu gura căscată.

Biletul – probabil aștepta ca Luce să citească biletul.

Domnișoara Sophia opri microfonul.

— Cred că artrita mea s-a săturat de seara asta infernală. Chicoti, făcându-i pe elevii adormiți să chicotească împreună cu ea. Dacă veți reciti cele șapte eseuri critice despre Paradisul pierdut pe care vi le-am recomandat, cred că veți fi mai mult decât pregătiți pentru examenul de mâine.

În timp ce toți ceilalți colegi se grăbeau să-și strângă lucrurile și să o șteargă din clasă, Luce despături biletul de la Arriane.

Să nu-mi spui că ți-a pus placa aia de doi bani cu „cineva m-a făcut să sufăr”.

Au! Trebuia neapărat să discute cu Arriane și să afle ce știa despre Daniel. Dar, mai întâi...

El stătea în fața ei. Îi vedea catarama de argint a curelei. Trase adânc aer în piept și își ridică privirea.

Ochii cenușii cu irizații violete ai lui Daniel păreau odihniți. Nu mai vorbise cu el de vreo două zile, de când o lăsase singură lângă lac. Părea că timpul petrecut departe de ea îl întinerise.

Luce își dădu seama că biletul lui Arriane încă se mai afla desfăcut pe banca ei. Înghiți în sec și îl îndesă înapoi în buzunar.

— Voiam să-mi cer scuze pentru că am plecat atât de brusc atunci, zise Daniel, părând ciudat de oficial. Luce nu știa dacă ar fi trebuit să-i accepte scuzele, dar el nu-i dădu timp să răspundă. Sper că n-a fost vreo problemă să ajungi înapoi pe uscat.

Ea încercă să zâmbească. Pentru o clipă se gândi să-i spună despre visul pe care-l avuse, dar, din fericire, își dădu seama la timp că ar fi fost prea ciudat.

— Cum ți s-a părut lecția de recapitulare? Daniel părea rezervat, rigid, de parcă n-ar mai fi vorbit niciodată până atunci. Poate glumea.

— A fost o tortură, îi răspunse Luce.

Întotdeauna o scotea din minți atunci când fetele inteligente se prefăceau că nu erau interesate de ceva, doar pentru că presupuneau că asta voiau să audă băieții. Dar Luce nu se prefăcea; chiar fusese o tortură.

— Bun, zise Daniel, părând bucuros.

— Și ție ți s-a părut un chin?

— Nu, răspunse el tainic, iar Luce își dori să fi mințit și să fi părut mai interesată decât fusese.

— Deci... ți-a plăcut, continuă ea, vrând să spună ceva, orice, pentru a-l mai reține lângă ea. Ce ți-a plăcut mai exact?

— Poate „plăcut” nu e cel mai potrivit cuvânt. După o pauză lungă, adăugă: familia mea... studiază lucrurile astea. Cred că, fără să vreau, simt o legătură.

Lui Luce îi luă o clipă pentru a înțelege ce auzise. Mîntea îi zbură spre arhiva din subsol, unde se uitase pe dosarul cu o singură pagină al lui Daniel. Dosarul care susținea că Daniel Grigori își petrecuse cea mai mare parte a vieții într-un orfelinat din districtul Los Angeles.

— Nu știam că ai o familie, zise ea.

— De ce să știi asta? o luă Daniel peste picior.

— Nu știi... Așadar, ai?

— Întrebarea este de ce presupui că știi ceva despre familia mea sau despre mine.

Luce simți un nod în stomac. Văzuse luminița de Alertă: hărțuitoare la bord în privirea speriată a lui Daniel. Își dădu seama că iar dăduse cu băta-n baltă.

— D, apăru Roland din spatele lor și-și puse o mână pe umărul lui Daniel, vrei să stai prin preajmă în caz că mai apare vreo lecție lungă cât o zi de post, sau ne tirăm?

— Da, răspunse ușor Daniel, aruncându-i lui Luce o ultimă privire. Să plecăm de-aici.

Bineînțeles – evident – ea ar fi trebuit să fugă mâncând pământul de câteva minute. Adică, la primul impuls de a divulga vreun detaliu din dosarul lui Daniel. O persoană normală și inteligentă ar fi schimbat conversația sau subiectul vorbind despre ceva mult mai puțin ciudat, sau măcar și-ar fi ținut gura.

Luce dovedea în fiecare zi – mai ales când venea vorba de Daniel – că era incapabilă să întreprindă ceva care să se încadreze în categoriile „normal” sau „inteligent”.

Îl privi îndepărtându-se alături de Roland. Nu se uită înapoi, și fiecare pas pe care îl făcea îi dădea un sentiment din ce în ce mai acut și straniu de singurătate.

Zece

Nu iese fum fără foc

— Ce mai aștepți? o întrebă Penn, la nici o secundă după plecarea lui Daniel. Hai să mergem. O apucă de mână.

— Unde să mergem? întrebă Luce.

Inima încă îi mai bătea nebunește după conversația cu Daniel – și după ce-l văzuse plecând. Forma pe care umerii săi sculpturali o decupa în hol părea mai mare decât el însuși.

Penn o lovi ușor cu degetul în tâmplă.

— Hei! Bibliotecă, după cum spuneam în bilet... Remarcă privirea lipsită de expresie a lui Luce. N-ai primit nici unul dintre biletele mele? Se lovi cu palma de coapsă, enervată. Dar i le-am dat lui Todd să i le dea lui Cam să ți le dea ție.

— Poșta Călare.

Cam își făcu loc în fața lui Penn și-i înmâna lui Luce două bucăți de hârtie împăturite, pe care le ținea între arătător și degetul mijlociu.

— Scutește-mă. Ți-a murit calul de epuizare pe drum? îi aruncă furioasă Penn, trăgând de bilețele. Ți le-am dat acum o oră. De ce ți-a luat atât? Doar nu le-ai citit...

— Bineînțeles că nu. Cam își puse jignit o mână pe pieptul larg. Purta un inel negru și gros pe degetul mijlociu. Dacă-ți amintești, Luce a încurcat-o pentru că schimba bilețele cu Molly...

— Nu schimbam bilețele cu Molly...

— Oricum, zise Cam, luând bilețelele din mâna lui Penn și înmânându-i-le, într-un final, lui Luce, nu m-am gândit decât la ce era mai bine pentru tine. Așteptam ocazia potrivită.

— Mulțumesc, spuse Luce și își îndesă bilețelele în buzunar ridicând din umeri către Penn, vrând să spună „ce poți să-i faci?”

— Apropo de așteptat momentul potrivit, continuă el, eram pe-afară zilele trecute și am văzut asta.

Scoase o cutiuță de bijuterii din catifea roșie și o deschise pentru ca Luce să vadă ce-i înăuntru.

Penn își iți capul pe lângă umărul lui Luce pentru a arunca o privire.

În cutie, pe un lănișor subțire de aur era prins un pandantiv mic circular, cu o linie incizată la mijloc și un cap mic de șarpe la un capăt al acesteia.

Luce se uită la el. Oare își bătea joc de ea?

El atinse pandantivul.

— Mă gândeam, după ziua trecută... am vrut să te ajut să-ți învingi frica, îi spuse, părând aproape emoționat, de teamă că ar fi putut să-l refuze.

Oare trebuia să accepte?

— Glumeam. Pur și simplu mi-a plăcut. E deosebit și mi-a amintit de tine.

Într-adevăr, era deosebit. Și foarte frumos, și o făcea pe Luce să se simtă ciudat de nedemnă de el.

— Ai fost la cumpărături? se trezi întrebând, pentru că era mai ușor să discute cum de fusese în stare Cam să plece din campus decât să întrebe „De ce eu?”. Credeam că ideea unei școli de corecție era tocmai aceea că suntem cu toții închiși aici.

Cam își ridică ușor bărbia și zâmbi cu ochii.

— Există tot felul de căi, îi spuse încet. O să-ți arăt odată. Aș putea să-ți arăt... în noaptea asta?

— Cam, dulceață, se auzi o voce din spatele lui.

Era Gabbe, care-l bătu pe umăr. Avea o coadă împletită ridicată exact pe frunte și prinsă cu o agrafă în spatele urechilor, ca o bentiță. Luce se holbă la ea, plină de invidie.

— Am nevoie de ajutorul tău, murmură Gabbe.

Luce se uită înjur și-și dădu seama că nu mai rămăseseră decât patru persoane în clasă.

— Dau o mică petrecere în camera mea mai târziu, adăugă Gabbe, sprijinindu-și bărbia de umărul lui Cam ca să li se adreseze lui Luce și lui Penn: Veniți cu toții, nu?

Din nou Gabbe, a cărei gură părea mereu lipicioasă de la gloss și al cărei păr blond apărea în cadru de fiecare dată când un băiat vorbea cu Luce. Chiar dacă Daniel îi spusese că nu era nimic între ei, Luce știa că nu avea să fie niciodată prietenă cu fata asta.

Pe de altă parte, nu trebuia să îți placă de cineva pentru a merge la petrecerea acelei persoane, mai ales când anumite persoane pe care, într-adevăr, le placii probabil că ar fi acolo...

Sau ar fi trebuit să accepte oferta lui Cam? Oare chiar îi propusese să se furișeze afară? Doar cu o zi în urmă, se răspândise un zvon prin clasă, când Jules și Phillip, cuplul cu piercing în limbă, nu apăruseră la ora domnișoarei Sophia. Se părea că încercaseră să fugă din campus în mijlocul nopții, la o întâlnire secretă între iubiți la care ceva mersese prost, iar acum erau amândoi într-un fel de carceră, despre care nici măcar Penn nu știa unde se află.

Cel mai ciudat fusese că domnișoara Sophia – care, de obicei, nu tolera șușotelile la ora ei – nu-i oprise pe elevii care bârfeau de mama focului. Se părea că profesorii doreau ca elevii să-și imagineze cea mai rea pedeapsă pentru încălcarea regulilor lor dictatoriale.

Luce înghiți în sec, privindu-l pe Cam. El îi oferi brațul, ignorându-le cu totul pe Gabbe și Penn.

— Ce zici, puștoaico? o întrebă, cu o voce atât de fermecătoare, amintind de filmele clasice de la Hollywood, încât Luce uită cu totul cele întâmplate cu Jules și Phillip.

— Îmi pare rău, interveni Penn, răspunzându-le amândurora și trăgând-o pe Luce de cot. Dar avem alte planuri.

Cam se uită la Penn de parcă încerca să-și dea seama de unde apăruse așa, dintr-odată. Avea capacitatea de a o face pe Luce să se simtă ceva mai bine și mai confortabil în propria piele. Iar pe ea, talentul de a-i ieși în cale exact după ce Daniel o făcea să se simtă tocmai invers. Dar Gabbe încă îi mai dădea târcoale, iar strânsoarea lui Penn devenea mai puternică, astfel încât, în cele din urmă, Luce făcu semn cu mâna în care strângea darul de la Cam.

— Hm, poate data viitoare! Mulțumesc pentru lăntșor! Lăsându-i pe Cam și pe Gabbe încă nedumeriți în clasă, în urma lor, Penn și Luce ieșiră din clădirea Augustine. Era ciudat să se trezească singură atât de târziu în clădirea întunecată și putea afirma, după tropăitul grăbit al sandalelor lui Penn pe scări în fața ei, că și ea simțea la fel.

Afară bătea vântul. O bufniță țipă dintr-un copac. Când trecură pe sub stejarii care mărgineau clădirea, tulpinile de tillandsia le mângâiară chipul.

— Poate data viitoare? o imită Penn. Ce-a fost asta?

— Nimic... Nu știu. Luce voia să schimbe subiectul. Ne faci să părem foarte șic, Penn, zise râzând în timp ce abia își târa picioarele prin campusul școlii. Alte planuri... credeam că te-ai distrat la petrecerea de săptămâna trecută.

— Dacă mi-ai citi bilețelele, ai vedea de ce avem lucruri mai importante de făcut.

Luce își goli buzunarele, redescoperi cele cinci bomboane M&M pe care nu le mâncase și pe care le împărți acum cu Penn, care-și exprimă speranța, atât de obișnuită pentru ea, că proveneau

dintr-un loc curat, dar le mănă oricum.

Luce desfăcu primul bilețel de la Penn, care părea o pagină fotocopiată dintr-unul dintre dosarele din arhiva subterană:

Gabrielle Givens

Cameron Briel

Lucinda Price

Todd Hammond

Locații anterioare:

Toți din nord-est, cu excepția lui T. Hammond
(Orlando, Florida)

Arriane Alter

Daniel Grigori

Mary Margaret Zane

Locații anterioare:

Los Angeles, California

Mai era notat că grupul Lucindei sosise la Sword & Cross pe 15 septembrie în acel an. Cel de-al doilea grup sosise pe 15 martie, cu trei ani mai devreme.

— Cine e Mary Margaret Zane? întrebă Luce, arătând cu degetul pe foaie.

— Exact preavirtuoasa Molly, zise Penn. Numele lui Molly era Mary Margaret?

— Nu-i de mirare că e așa supărată pe lume, zise Luce. De unde ai făcut rost de asta?

— Am scos-o dintr-una dintre cutiile pe care le adusese atunci domnișoara Sophia, zise Penn. E scrisul domnișoarei Sophia.

Luce se uită la ea.

— Ce înseamnă asta? De ce era nevoie să înregistreze informațiile astea? Credeam că aveau toate datele sosirii noastre separat, în dosare.

— Dar le au. Nici eu nu-mi dau seama, recunosc Penn. Și chiar dacă ai venit în același timp cu toți ceilalți, asta nu înseamnă că ai ceva în comun cu ei.

— Chiar nu am nimic în comun cu ei, zise Luce, închipu-îndu-și privirea afectată pe care Gabbe o avea întotdeauna întipărită pe față.

Penn se scarpină în bărbie.

— Dar când au sosit Arriane, Molly și Daniel, ei se cunoșteau deja. Cred că au venit din același centru de tranzit din L.A.

Pe undeva se afla și cheia poveștii lui Daniel. Trebuia să fie mai mult decât o școală de corecție de tranzit din California. Dar, gândindu-se la reacția lui – chipul acela palid pe care se citea groaza nedisimulată că Luce ar putea fi interesată să știe ceva despre el – simți că tot ceea ce făceau ea și Penn era inutil și imatur.

— Ce rost au toate astea? întrebă Luce, brusc deranjată.

— Nu pot să-mi dau seama de ce domnișoara Sophia ar strânge toate informațiile acestea. Cu toate că și ea a sosit la Sword & Cross în aceeași zi ca și Arriane, Daniel și Molly... rosti din ce în ce mai încet Penn. Cine știe? Poate nu înseamnă nimic. Sunt atât de puține mențiuni despre Daniel în arhive, m-am gândit să-ți arăt tot ce găsesc. Așadar, iată proba B.

Arată spre al doilea bilețel din mâna lui Luce.

Luce oftă. O parte din ea voia să renunțe la cercetări și să nu se mai simtă jenată față de Daniel. Totuși, tânjea să-l cunoască mai bine... ceea ce, în mod bizar, era mult mai ușor de făcut când el nu era de față, când apăreau noi motive să se simtă stingherită.

Se uită în josul paginii, unde era o fotocopie a unei fișe vechi din catalogul unei biblioteci.

Grigori, D. Păzitorii. Mit din Europa Medievală⁶.

Seraphim Press, Roma, 1755.

Cota nr. R999.318 GRI

— Se pare că unul dintre strămoșii lui Daniel a fost învățat, zise Penn, citind peste umărul lui Luce.

— Asta a vrut probabil să spună, șopti Luce. Se uită la Penn. Mi-a zis că studiul religiei este o moștenire de familie. Asta voia să spună.

— Credeam că e orfan...

— Nu mă întreba, spuse Luce, dând din mână. E un subiect sensibil pentru el. Își trecu degetele peste titlul cărții. Ce este un păzitor?

— N-avem decât o cale să aflăm, zise Penn. Deși s-ar putea să ne pară rău apoi, pentru că pare cea mai plictisitoare carte din lume. Cu toate astea, adăugă, ștergându-și degetele de praf pe cămașă, mi-am permis să verific catalogul. Cartea ar trebui să fie la raft. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

— Ești tare, zâmbi Luce. Era nerăbdătoare să meargă la bibliotecă. Dacă un strămoș al lui Daniel scrisese o carte, sigur nu era plictisitoare. Sau nu putea fi plictisitoare pentru Luce, în orice caz. Dar se uită apoi la celălalt lucru din mâna ei. Cutiuța din catifea de la Cam. Ce crezi că înseamnă? o întrebă pe Penn în timp ce urcau scările pardosite cu mozaic spre bibliotecă.

Penn ridică din umeri.

— Sentimentele tale în ceea ce privește șerpii sunt...

— Ură, agonie, paranoia extremă și dezgust, înșiră Luce.

— Poate e... ceva normal, mie îmi era teamă de cactuși. Nu puteam să mă apropiu de ei... nu râde, te-ai înțepat vreodată în vreo chestie de-asta? Spiniile îți rămân în piele zile întregi, în fine, într-un an, de ziua mea, tata mi-a adus vreo 11 cactuși. La început am vrut să-i dau cu ei în cap. Dar apoi, știi cum e, m-am obișnuit cu ei. N-o mai luam razna de fiecare dată când mă apropiu de unul. Iar, în cele din urmă, n-am mai avut nici o problemă.

— Deci vrei să spui că darul de la Cam este chiar drăguț, zise Luce.

— Cred că da, zise Penn. Dar, dacă aș fi știut că i s-au aprins călcâiele după tine, nu i-aș fi încredințat corespondența noastră particulară. Îmi pare rău.

— Nu i s-au aprins călcâiele după mine, rosti Luce, trecându-și degetul peste lăntișorul de aur din cutiuță, imaginându-și cum ar arăta pe pielea ei.

Nu-i spusese lui Penn nimic despre picnicul ei cu Cam pentru că... de fapt, nu prea știa de ce. Avea legătură cu Daniel și cu faptul că Luce încă nu-și putea da seama ce simțea -sau ce voia să simtă - față de oricare din ei.

— Ha, strigă victorioasă Penn. Ceea ce înseamnă că îți cam place! Îl înșeli pe Daniel. Nu mai pot ține pasul cu tine și cu bărbății tăi!

— De parcă s-ar întâmpla ceva cu vreunul dintre ei, zise Luce pe un ton sumbru. Crezi că o fi citit bilețelele?

— Dacă le-a citit și totuși ți-a dat lăntișorul, atunci e clar îndrăgostit de tine, zise Penn.

Intrară în bibliotecă, iar ușile duble, grele se închiseră cu un zgomot surd în spatele lor. Ecoul reverberă în toată sala. Domnișoara Sophia își ridică ochii din munții de hârtii care-i acopereau biroul luminat de o veioză.

— O, bună, fetelor! zise, cu un zâmbet atât de larg, încât Luce se simți iarăși vinovată pentru că nu fusese atentă la lecția ei. Sper că v-a plăcut scurta mea lecție de recapitulare! ciripi ea.

— Foarte mult, dădu Luce din cap, deși numai scurtă nu fusese. Am venit să mai recapitulăm câteva lucruri înainte de examen.

— Așa este, interveni și Penn. Ne-ați făcut curioase.

— Grozav! zise domnișoara Sophia căutând ceva prin hârtiile de pe birou. Am o listă cu bibliografia suplimentară pe undeva. Aș fi fericită să vă fac o copie.

— Super, minți Penn, împingându-l pe Luce spre rafturi. O să vă spunem dacă avem nevoie de ea!

În spatele biroului domnișoarei Sophia, biblioteca era cufundată în liniște. Luce și Penn își treceau privirea peste cotele de identificare de pe lângă rafturi în timp ce mergeau spre cărțile

despre religie. Becurile economice aveau senzori de mișcare și ar fi trebuit să se aprindă pe măsură ce fetele înaintau printre rafturi, dar numai jumătate dintre ele funcționau. Luce își dădu seama că Penn încă o mai ținea de braț și că, de fapt, nu voia să-i dea drumul.

Ajunseră în sala de studiu, care de obicei era foarte aglomerată, și unde acum nu era aprinsă decât o veioză. Toți ceilalți probabil că erau la petrecerea lui Gabbe. Toți, cu excepția lui Todd. Își sprijinise picioarele de scaunul din fața lui și părea să citească un atlas al lumii în format mare, cartonat. Când cele două fete trecură pe lângă el, ridică ochii cu o privire obosită în care se citea și singurătate, dar și iritare pentru că fusese deranjat.

— E cam târziu pentru o vizită la bibliotecă, le spuse pe un ton impasibil.

— Și pentru tine e la fel, îi replică Penn, scoțând limba. La câteva rafturi depărtare de el, Luce ridică o sprânceană spre Penn.

— Ce-a fost asta?

— Ce? se îmbufna Penn. Flirtează cu mine. Își încrucișa brațele pe piept și își suflă o șuviță cârlionțată din ochi. Ar vrea el!

— Ești în clasa a patra? o tachina Luce.

Penn ridică arătătorul în fața lui Luce atât de brusc și cu o mină atât de hotărâtă, încât ar fi sărit speriată dacă nu ar fi simțit nevoia să râdă în hohote în acel moment.

— Mai știi pe cineva dornic să te ajute să dezgropi istoria familiei lui Daniel Grigori împreună cu tine? Așa ziceam și eu. Lasă-mă-n pace!

Deja ajunseseră în colțul cel mai îndepărtat al bibliotecii, unde toate cele 999 de cărți erau așezate de-a lungul unui singur raft alb-argintiu. Penn se așeză pe vine și-și trecu degetul pe cotoarele cărților. Luce simți un fior pe șira spinării, de parcă cineva i-ar fi urmărit cu degetul linia gâtului. Își ridică ochii și privi în jur, zărind un fel de abur gri. Nu era negru, așa cum apăreau umbrele în mod normal, ci mai deschis la culoare, mai subțiratic. Dar la fel de nesuferit.

Privi, cu ochii mari, cum umbra se întinde într-o șuviță lungă și ondulată exact peste capul lui Penn. Cobora ușor, ca un ac cu ață, și nici nu ar fi vrut să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi atins prietena. În sala de sport umbrele o atinseseră pentru prima dată – și se mai simțea și acum violată, aproape murdară din cauza asta. Nu știa ce altceva ar fi putut face.

Agitată, aproape tremurând, Luce își întinse brațul asemenea unei băte de baseball. Trase adânc aer în piept și lovi în față. I se făcu pielea de găină la contactul rece ca gheața cu umbra – și o lovi pe Penn în cap.

Penn își duse mâinile la cap și se uită spre Luce, șocată.

— Ce se întâmplă cu tine?

Luce se așeză și ea pe vine lângă Penn, aranjându-i părul din creștet.

— Îmi pare rău. Era... am crezut c-am văzut o albină... așe-zându-se pe capul tău. M-am panicat. N-am vrut să te înțepe.

Își dădea seama cât de absolut de penibilă era o astfel de scuză și așteptă ca prietena ei să-i spună că e nebună – ce să caute o albină într-o bibliotecă? Aștepta ca Penn să se ridice și să plece.

Dar chipul rotund al fetei își înmuie trăsăturile. Îi luă mâna lui Luce într-ale sale și o scutură.

— Albinele mă înspăimântă și pe mine, îi mărturisii. Sunt alergică la ele. Practic mi-ai salvat viața.

Păreau să trăiască un moment de apropiere – doar că nu era așa, pentru că Luce era epuizată din pricina umbrelor. Ce n-ar fi dat să și le poată scoate din minte, să scape de umbre fără s-o sperie pe Penn.

Luce rămăsese cu o senzație puternică de disconfort legată de această umbră ușor cenușie. Uniformitatea umbrelor nu fusese niciodată prea plăcută, dar aceste ultime schimbări erau cu totul derutante. Asta însemna că era asaltată de mai multe feluri de umbre? Sau doar că acum le distingea mai bine? Și ce fusese cu episodul ciudat din timpul lecției de recapitulare a domnișoarei Sophia, când ciupise o umbră și n-o lăsase să intre în buzunarul ei? O făcuse fără să se gândească și nu avusese nici un motiv să se aștepte ca două degete de-ale ei să fie o armă eficientă contra unei umbre, dar fuseseră – aruncă o privire spre rafturi – măcar pentru o soluție de moment.

Se întrebă dacă nu cumva stabilise un fel de precedent în interacțiunea cu umbrele. Numai că

până și Luce știa că era un eufemism să numească „interacțiune” ceea ce-i făcuse umbrei care planase deasupra capului lui Penn. Simți o senzație rece de leșin în stomac când își dădu seama că tot ceea ce se întâmpla semăna mai mult cu... debutul unei lupte.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat, se auzi Penn de jos. Ar trebui să fie chiar între Dicționarul îngerilor și chestia asta îngrozitoare de Billy Graham despre focurile iadului. O privi pe Luce. Dar a dispărut.

— Credeam că ai spus...

— Așa e. Așa apărea în computer, că ar trebui să fie în acest raft, și m-am uitat în după-amiaza asta, dar nu putem intra pe net atât de târziu ca să verificăm din nou.

— Du-te și întreabă-l pe Todd, sugerează Luce. Poate o folosește drept copertă pentru revistele Playboy.

— Ce scârbos! Penn o plesni ușor pe picior.

Luce știa că glumise doar pentru a-și ascunde dezamăgirea. Era atât de frustrant! Nu putea afla nimic despre Daniel fără să simtă că se lovește de un zid. Nu știa ce-ar fi putut găsi în paginile cărții stră-stră-ce-o-fi-fost-el lui Daniel, dar măcar i-ar fi spus ceva în plus despre el. Ceea ce ar fi trebuit să fie mai bine decât nimic.

— Stai aici, îi spuse Penn, ridicându-se. Mă duc să o întreb pe domnișoara Sophia dacă a împrumutat-o cineva astăzi.

Luce o privi pornind agale de-a lungul culoarului spre biroul de la intrare. Râse ușor când Penn grăbi pasul trecând de zona în care stătea Todd.

Rămasă singură în colțul din spate, Luce urmări cu degetul titlurile câtorva dintre cărțile de pe rafturi. Făcu o trecere în revistă rapidă a elevilor de la Sword & Cross, dar nu se putea gândi la nimeni care să fi împrumutat o carte veche despre religie. Poate domnișoara Sophia o folosise ca material de referință pentru lecția de recapitulare. Luce se întrebă cum se simțise oare Daniel stând acolo, ascultând-o pe bibliotecară vorbind despre lucruri care, probabil, fuseseră subiecte discutate la cină în familia lui. Luce își dorea să afle cum fusese copilăria lui. Oare ce se întâmplase cu familia lui? Oare fusese educat în spirit religios la orfelinat? Sau avusese o copilărie ca a ei, în care singurele lucruri urmărite cu religiozitate erau notele bune și gradele academice? Ar fi vrut să știe dacă Daniel citise vreodată cartea asta scrisă de strămoșul lui și ce părere avea despre ea, și dacă lui îi plăcea să scrie. Își dori să știe ce făcea acum la petrecerea lui Gabbe și când era ziua lui de naștere, și ce număr purta la pantofi, și dacă petrecuse vreodată măcar o clipă gândindu-se la ea.

Luce clătină din cap. Trenul gândurilor sale se îndrepta direct spre Orașul Milei, iar ea voia să coboare. Scoase prima carte de pe raft – extrem de plictisitorul Dicționar al îngerilor îmbrăcat în pânză – și se hotărî să-și ocupe timpul până la întoarcerea lui Penn.

Abia ajunsese la îngerul căzut Abbadon, care regreta că se aliase cu Satana și se văicărea tot timpul că luase o decizie proastă – căscat –, când un sunet strident izbucni de undeva, de deasupra capului ei. Luce se uită în tavan pentru a vedea lumina roșie a alarmei de incendiu.

— Alertă. Alertă, anunța o voce monotonă de robot prin difuzor. A fost activată alarma de incendiu. Evacuați clădirea.

Luce strecură cartea înapoi pe raft și se ridică. Lucrurile astea se întâmplau tot timpul la Dover. După o vreme, nici măcar profesorii nu mai acordau atenție simulărilor lunare de incendii, astfel că pompierii începuseră să pornească alarma doar pentru a le mai atrage atenția. Luce îi credea în stare și pe administratorii de la Sword & Cross să folosească un asemenea tertip. Dar, când porni spre ieșire, începu să tușească, spre surprinderea ei. Biblioteca era, într-adevăr, plină de fum.

— Penn?! strigă, iar ecoul propriei voci răsună în urechi. Știa că glasul îi era acoperit de vuietul ascuțit al alarmei. Mirosul înțepător al fumului o transportă instantaneu înapoi în timp, în vâlvătaia ce se pornise în noapte, când se aflase alături de Trevor. Imagini și sunete îi invadară mintea, lucruri pe care le ascunsese atât de adânc în memorie, încât păreau ca și șterse. Până acum.

Albul șocant al ochilor lui Trevor pe fundalul strălucirii portocalii. Tentaculele de foc ce-i cuprinseseră pe rând degetele. Țipătul ascuțit și nesfârșit, care încă îi mai răsună în creier ca o sirenă mult după ce Trevor abandonase lupta. Și, în tot acest timp, ea stătuse acolo privind, fără să se poată desprinde, înghețată în acea baie de foc. Nu fusese în stare să se miște. Nu fusese în stare

să facă nimic să-l ajute cu ceva. Așa că murise.

Simți o mână apucând-o de încheietura mâinii stângi și se întoarse așteptându-se să o vadă pe Penn. Era Todd. Și el avea ochii măriți de groază și tușea.

— Trebuie să ieșim de-aici, spuse, respirând accelerat. Cred că e o ieșire în spate.

— Și Penn și domnișoara Sophia? întrebă Luce. Se simțea slăbită și amețită. Se frecă la ochi. Erau și ele pe aici. Când ridică degetul spre culoarul care ducea spre ieșire văzu cât de gros era fumul în acea direcție.

Todd se uită plin de îndoială pentru o clipă, dar apoi încuviință dând din cap.

— Bine, spuse, ținând-o în continuare de încheietură, în timp ce se aplecară și începură să alerge spre ușile de intrare în bibliotecă. O luară la dreapta, dar culoarul părea plin de un fum gros, apoi se treziră în fața unui zid de cărți fără să aibă idee încotro să fugă. Se opriră amândoi să respire. Fumul care, numai cu o clipă mai devreme, plutea deasupra capetelor lor le apăsa greu pe umeri.

Chiar și atunci când mergeau aplecați tot se înecau. Și nu vedeau nimic la câțiva centimetri în fața lor. Ținându-l de mână pe Todd, Luce se întoarse, brusc nemaiștiind sigur din ce direcție veniseră. Întinse mâna și simți metalul fierbinte al unuia dintre rafturi. Nu putea nici măcar să distingă literele de pe cotoarele cărților. Se aflau în secțiunea D sau O?

Nu existau indicii care să-i ghideze spre Penn și spre domnișoara Sophia sau spre ieșire, oricare dintre ele. Luce simți că panica își croia drum prin trupul ei, îngreunându-i și mai mult tentativele de a respira.

— Probabil că au ieșit deja pe ușile de la intrare! strigă Todd, părând doar pe jumătate convins. Trebuie să ne întoarcem!

Luce își mușcă buzele. Dacă se întâmpla ceva cu Penn...

Abia îl mai putea distinge pe Todd, care stătea exact în fața ei. Avea dreptate, dar încotro trebuiau să se întoarcă? Luce dădu din cap fără să mai spună ceva, și simți cum o lua de mână.

Multă vreme merșeră fără să știe încotro se îndreptau, dar, pe măsură ce înaintau, fumul se ridică, puțin câte puțin, până când, în cele din urmă, văzură lumina roșie a ieșirii de urgență. Luce oftă ușurată în timp ce Todd orbecăia căutând mânerul ușii și, în final, o deschise.

Se aflau într-un hol pe care Luce nu-l mai văzuse niciodată. Todd trânti ușa în urma lor. Gâfăiră și-și umplură plămâni cu aer curat. Avea un gust atât de bun, încât Luce ar fi vrut să-și înfigă dinții, să bea fără oprire, să se îmbăieze în el. Începură amândoi să tușească pentru a-și scoate fumul din plămâni până izbucniră în râs, un râs forțat, doar pe jumătate de ușurare. Râseră până când ea izbucni în plâns. Dar, chiar și după ce termină cu plânsul și cu tușitul, ochii tot îi lăcrimau.

Cum putea să respire acest aer când nici măcar nu știa ce se întâmplase cu Penn? Dacă Penn nu reușise să iasă – dacă se prăbușise pe undeva înăuntru – însemna că dezamăgise din nou o ființă dragă, nereușind s-o salveze. Numai că, de data aceasta, era mult mai rău.

Se șterse la ochi și privi fumul unduindu-se, ieșind pe sub ușă. Încă nu se aflau la adăpost. Mai era o ușă la capătul holului. Prin geamul ei, Luce vedea creanga unui copac legănându-se în noapte. Oftă. În câteva clipe, avea să iasă afară, departe de fumul înecăcios.

Dacă erau îndeajuns de rapizi, puteau să ocolească, mergând spre intrarea din față, și să se asigure că Penn și domnișoara Sophia erau tefere.

— Hai, îi spuse lui Todd, care stătea încovoiat, respirând greu. Trebuie să mergem mai departe.

El se îndreptă de spate, dar Luce vedea clar că era epuizat. Era roșu la față, iar ochii lui aveau o privire apoasă și sălbatică. Practic îl târî spre ușă.

Străduindu-se din răspuțeri să iasă din clădire, nu auzise zgomotul greu, strident, care îi înconjurase, acoperind sunetul alarmei.

Se uită spre tavan și văzu tornada de umbre. Un spectru de umbre cenușii și negre ca noaptea. Umbrele păreau să se întindă cumva dincolo de tavan. Într-un cer straniu și ascuns. Erau încolăcite unele în altele, dar, în același timp, erau cât se poate de clare.

Printre ele se afla și aceea mai deschisă la culoare, care bătea în cenușiu. Nu mai avea formă de ac, ci semăna, mai degrabă, cu flacăra unui chibrit. Se unduia deasupra lor. Oare chiar lovise și îndepărtase acea tenebră amorfă când trecuse razant pe lângă capul lui Penn? Gândul îi provocă mâncărimi în palme și spasme în degetele de la picioare.

Todd începu să se lovească de pereți, de parcă holul l-ar fi strâns ca într-o menghină. Luce știa că erau încă departe de ușă. Îl apucă de mână, dar palmele lor transpirate alunecară, despărțindu-i. Își prinse strâns degetele de încheietura lui. Era palid ca o fantomă și se ghemuise aproape de podea, făcându-se mic. Un geamăt îngrozit îi scăpă de pe buze.

Pentru că holul se umplea de fum?

Sau pentru că simțea și el umbrele?

Imposibil.

Și, cu toate astea, era tras la față și înfricoșat. Și mai mult acum, când umbrele se aflau deasupra capetelor lor.

— Luce? vocea lui te tremura.

O altă hoardă de umbre le bloca drumul. O pânză de întuneric neagră ca smoala se întinse de-a lungul pereților și o împiedică să vadă ușa. Se uită spre Todd – oare o vedea?

— Fugi! strigă ea.

Ar fi putut să fugă? Era de o paloare cadaverică, iar pleoapele îi acopereau ochii. Urma să leșine. Dar apoi, brusc, păru că o ridică în aer.

Sau că amândoi erau ridicați de ceva.

— Ce naiba?! strigă Todd.

Pentru o clipă, picioarele lor plutiră deasupra podelei. Era ca și cum ar fi făcut surfing pe ocean, creasta unui val o ridică și mai mult, umplându-i trupul cu aer. Luce nu știa încotro merge – nici măcar nu vedea ușa, în jurul ei auzeau doar mârâitul umbrelor negre ca smoala, care planau pe deasupra fără s-o atingă. Ar fi trebuit să fie îngrozită, dar nu era. Se simțea cumva protejată de umbre, de parcă ar fi purtat un scut – ceva fluid, dar impenetrabil. Ceva straniu de familiar. Ceva puternic, dar în același timp blând. Ceva...

Negândit de repede, ajunseseră la ușă. Picioarele îi atinseră din nou podeaua, apoi se lovi în ușa de la ieșirea de urgență.

Îi veni să vomite. Se înecă. Trase aer în piept. Se simți cuprinsă iar de greață.

Înăuntru urla o altă alarmă. Dar părea foarte departe.

Vântul îi biciuia gâtul. Erau afară! Stăteau pe o lespede. Un șir de trepte ducea spre curte și, în ciuda faptului că își simțea mintea tulbure și plină de fum, lui Luce i se păru că aude voci undeva în apropiere.

Se întoarse pentru a încerca să-și dea seama ce se întâmplase. Cum de reușiseră ea și Todd să scape de cea mai deasă, mai neagră și mai impenetrabilă umbră? Și ce anume îi salvase? Luce îi simțea absența.

Aproape că-și dorea să se întoarcă și să-l caute.

Dar în hol era întuneric, iar ochii ei încă mai lăcrimau și nu putea distinge formele învălmășite ale umbrelor. Poate dispăruseră.

Apoi, zări un fel de fulger foarte luminos, ceva care arăta ca un trunchi de copac cu crengi – nu, arăta mai degrabă ca un trunchi omenesc cu membre lungi și puternice. O coloană de lumină aproape violetă se întindea deasupra capetelor lor.

În mod absurd, aceasta o duse cu gândul la Daniel. Începuse să aibă vedenii. Trase adânc aer în piept și clipi mărunț încercând să își curețe ochii de lacrimile provocate de fumul înțepător. Dar lumina era tot acolo. O simți mai degrabă decât o auzi chemând-o, liniștind-o, un cântec de leagăn în mijlocul unei zone de război.

Astfel că nu văzu umbra venind.

Aceasta se aruncă spre ea și spre Todd, despărțindu-i și aruncând-o pe Luce în aer.

Ateriza la picioarele scării și un icnet de agonie îi scăpă de pe buze.

Pentru un moment lung cât o veșnicie, simți cum îi zvâcnește capul. Nu mai cunoscuse o durere atât de profundă și de usturătoare ca aceasta. Scoase un strigăt în noapte, spre înfruntarea dintre lumină și umbră care avea loc deasupra ei.

Dar se simți copleșită și se dădu bătută, închizând ochii.

Unsprezece Trezire bruscă

— Ți-e frică? o întrebă Daniel.

Își ținea capul puțin înclinat, iar părul lui blond era ciufulit de o adiere blândă. O strângea de mijloc, dar, în același timp, atingerea lui era gingașă și ușoară ca o eșarfă de mătase. Degetele ei erau înlănțuite în jurul gâtului său gol.

Oare îi era teamă? Bineînțeles că nu. Era cu Daniel. În sfârșit. În brațele lui. Adevărata întrebare care-i încolțise în minte era: Ar trebui să fie speriată? Nu era sigură. Nici măcar nu știa unde se află.

Luce adulmecă ploaia în aer, aproape de ei. Dar și ea și Daniel erau uscați. Simțea rochia lungă, albă și vaporosă care o acoperea până la glezne. Ziua era pe sfârșite, iar Luce fu copleșită de un regret dureros că pierduse apusul, de parcă ar fi putut face ceva pentru a-l opri. Știa cumva că aceste ultime raze de lumină erau la fel de prețioase ca ultimele picături de miere dintr-un borcan.

— O să rămâi cu mine? îl întrebă ea.

Vocea îi era o șoptă abia auzită, aproape acoperită de mugetul greu al furtunii. O rafală de vânt se învârteji în jurul lor, făcând să-i intre părul în ochi. Daniel își strânse și mai mult brațele în jurul ei, până ce reuși să îi soarbă respirația, până ce simți mirosul pielii lui pe a ei.

— Pentru totdeauna, îi șopti el, iar sunetul liniștit al vocii lui o făcu să se simtă întregă.

Daniel avea o mică zgârietură pe tâmpla stângă, dar uită brusc de toate, atunci când el îi luă obrazii în palme și o aduse mai aproape de el. Luce își dădu ușor capul pe spate și-și simți întreg trupul tânjind în așteptare.

În sfârșit, în sfârșit, buzele lui se lipiră de ale ei cu un dor care o lăsă fără suflare. O sărută ca și cum i-ar fi aparținut, la fel de firesc de parcă ea ar fi fost o parte din el, parte de mult pierdută, pe care o regăsise în sfârșit.

Apoi începu să plouă. Le udă părul, le șiroi pe față și în gură. Ploaia era caldă și amețitoare, asemenea sărutărilor.

Luce își trecu brațul pe spatele lui pentru a-l trage mai aproape de ea, iar mâinile îi alunecară pe ceva catifelat. Pipăi cu o palmă, apoi cu cealaltă, căutându-i marginile și apoi se uită cu atenție dincolo de chipul strălucitor al lui Daniel.

Ceva se desfăcea în spatele lui.

Aripi. Strălucitoare și cu irizări, bătând ușor, fără efort, scânteind în ploaie. Le mai văzuse înainte, poate, sau văzuse ceva asemănător, nu ținea minte unde.

— Daniel, zise ea, rămasă aproape fără suflare.

Aripile îi mistuiau văzul și mintea. Păreau să se învoluteze într-un milion de culori, ce îi străpungeau privirea. Încercă să se uite în altă parte, în orice altă parte, dar oriunde s-ar fi uitat, tot ce putea vedea în afară de Daniel erau nesfârșitele nuanțe de roz și de albastru ale cerului la asfințit. Până se uită în jos și observă un ultim lucru.

Pământul.

La mii de metri sub ei.

Când deschise ochii, lumina o orbea, pielea ei era prea uscată și simțea că o doare ceafa îngrozitor. Cerul dispăruse, și la fel și Daniel.

Alt vis.

Numai că acesta o lăsase aproape bolnavă de dorință. Se afla într-o cameră cu pereți albi. Stătea întinsă pe un pat de spital. La stânga ei, o perdea subțire ca o foiță de hârtie fusese trasă până la jumătatea camerei, despărțind-o de forfota din partea opusă.

Luce își atinse cu grijă locul sensibil de la baza gâtului și gemu.

Încercă să se orienteze. Nu știa unde se află, dar avea sentimentul clar că nu mai era la Sword & Cross. Rochia ei albă și umflată era – pipăi materialul – o cămașă de spital lălâie. Simțea cum fiecare parte din visul ei i se destrăma în minte -totul, cu excepția acelor aripi: fuseseră atât de reale, iar atingerea lor atât de catifelată și de fluidă. Stomacul începu să protesteze. Își încleșta și-și descleștă pumnii, hiperconștien-tă de faptul că erau goi.

Cineva îi apucă și îi strânse mâna dreaptă. Luce întoarse repede capul și tresări. Crezuse că era singură. Gabbe stătea cocoțată pe marginea unui scaun cu rotile de un albastru decolorat, care părea să-i pună enervant de mult în valoare culoarea ochilor.

Luce dori să-și tragă mâna – sau măcar se așteptă să dorească să-și tragă mâna – dar Gabbe îi zâmbi atât de larg, încât o făcu să se simtă în siguranță și-și dădu seama cât se bucura că nu era singură.

— Cât a fost vis? murmură ea.

Gabbe izbucni în râs. Avea o cutie cu cremă pentru cuti-cule pe masa de lângă ea și începu să maseze unghiile lui Luce cu o pomadă albă, cu miros de lămâie.

— Depinde, spuse ea. Dar, dă-le încolo de vise. Eu, una, știu că ori de câte ori simt că lumea mea se întoarce cu fundul în sus, nimic nu mă calmează mai bine decât o manichiură ca la carte.

Luce își privi mâinile. Nu prea era genul preocupat de unghii, dar cuvintele lui Gabbe îi amintiră de mama ei, care îi sugera întotdeauna să meargă împreună la manichiuris-tă, ori de câte ori Luce avea o zi proastă. În timp ce mâinile lui Gabbe își făceau de lucru pe îndelete cu degetele ei, Luce se întrebă dacă nu cumva pierduse niște ore de răsfăț în toți acești ani.

— Unde suntem? întrebă ea.

— La spitalul Lullwater.

Prima ieșire în afara campusului, și ajunsese la un spital aflat la cinci minute de casa părinților. Ultima oară când fusese acolo i se pusese trei copci la cot, după ce căzuse de pe bicicletă. Tatăl ei nu se mișcase de lângă ea. Acum nu era prin preajmă.

— De când sunt aici? întrebă ea.

Gabbe se uită la un ceas alb din perete și spuse:

— Te-au găsit leșinată fiindcă inhalaseși prea mult fum noaptea trecută, înjur de ora 11. E procedura-standard să cheme ambulanța atunci când găsec un elev în curs de reabilitare inconștient, dar nu-ți face griji, Randy a spus c-or să te externeze în curând. De îndată ce-și dau părinții tăi acordul...

— Părinții mei sunt aici?

— Și plini de îngrijorare pentru fata lor, până la vârfurile despicate ale părului permanent al mamei tale. Sunt în hol, ocupați până peste cap cu formularele. Le-am spus că o să am eu grijă de tine.

Luce gemu și-și acoperi fața cu pătura, amintindu-și de durerea profundă care-i străpungea ceafa.

— Dacă nu vrei să-i vezi...

Dar Luce nu gemea din pricina părinților ei. Murea de nerăbdare să-i vadă. Își aducea aminte de bibliotecă, de foc și de noua specie de umbre care deveneau mai înspăimântătoare cu fiecare nouă apariție. Întotdeauna fuseseră negre și respingătoare, o înspăimântaseră mereu, dar, noaptea trecută, i se păruse că umbrele voiau ceva de la ea. Și mai fusese ceva, forța care levita și care o eliberase.

— Ce-i cu privirea asta în gol? întrebă Gabbe, înălțându-și capul și agitându-și mâna în aer în fața lui Luce. La ce te gândești?

Luce nu știa cum să interpreteze amabilitatea subită cu care o trata Gabbe.

Slujba de infirmieră nu părea chiar ideală pentru ea, iar prin jur nu prea erau băieți cărora să le monopolizeze atenția. Gabbe nici măcar nu lăsase să se înțeleagă că ar nutri vreo simpatie pentru Luce. Doar nu venise acolo din proprie inițiativă – sau venise?

Dar oricât de drăguță era Gabbe, Luce tot nu-și explica ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Adunarea sinistră, de nedescris din hol. Senzația fantastică de a fi fost împinsă cu putere de ceva prin întunericul umbrelor. Silueta de lumină stranie și fascinantă.

— Unde e Todd? întrebă Luce, amintindu-și de ochii plini de groază ai băiatului. Se desprinsese din strânsoarea ei, apoi zburaseră, și pe urmă...

Perdeaua se dădu brusc la o parte și apăru Arriane, pe role și îmbrăcată într-o uniformă de voluntar de spital, cu dungi albe și roșii. Părul ei negru scurt era răsucit într-un fel de codițe în vârful capului. Înainta spre ele, ducând o tavă pe care erau așezate trei nuci de cocos, acoperite cu umbreluțe colorate.

— Să ne-nțelegem, zise pe un ton gutural, vorbind pe nas. Pui lămâia verde în nuca de cocos și le

bei p-amândouă uau, ce fețe lungi! Am întrerupt ceva?

Arriane puse frână lângă patul lui Luce. Îi întinse o nucă de cocos cu o umbreluță roz săltăreață. Gabbe sări și apucă prima nuca de cocos, mirosindu-i conținutul.

— Arriane, tocmai a trecut printr-o traumă, o muștră ea. Și dacă vrei să știi, subiectul din care ne-ai întrerupt era Todd.

Arriane se îndreptă de spate.

— Exact de asta are nevoie de un stimulent, o contrazise ea, ținând tava cu un gest protector și privind-o pe Gabbe în ochi. Bine, admise în cele din urmă Arriane, mutându-și privirea. O să-i dau băutura ta veche și plictisitoare.

Îi întinse lui Luce nuca de cocos cu paiul albastru. Probabil că suferea de un fel de șoc posttraumatic. De unde luaseră toate chestiile alea? Nuci de cocos? Umbreluțe?

Era de parcă s-ar fi lovit la cap la școala de corecție și s-ar fi trezit la Club Med.

— De unde ați făcut rost de toate astea, fetelor? întrebă ea. Adică, mulțumesc, dar...

— Facem apel la resursele noastre când e nevoie, o lămurii Arriane. Ne-a ajutat Roland.

Apoi, preț de câteva clipe, începură toate trei să soarbă din băuturile reci și dulci, până când Luce nu mai avu răbdare.

— Deci, să ne întoarcem la Todd...

— Todd, zise Gabbe dregându-și glasul. Chestia e că... el a inhalat mult mai mult fum decât tine, scumpo...

— Ba nu, se repezi Arriane. Și-a rupt gâtul.

Luce gemu, iar Gabbe aruncă în Arriane cu umbreluța din băutura ei.

— Care-i problema? îi zise Arriane. Luce e destul de tare ca să suporte. Dacă tot o să afle la un moment dat, de ce să îndulcim pastila?

— Probele sunt încă neconcludente, zise Gabbe, apăsând cuvintele.

Arriane ridică din umeri.

— Luce era acolo, trebuie să fi văzut...

— N-am văzut ce s-a întâmplat cu el, spuse Luce. Eram împreună și, la un moment dat, ne-a despărțit ceva. Am avut un presentiment rău, dar n-am știut, șopti ea. Deci s-a...

— Dus de pe lumea asta, zise Gabbe încet.

Luce închise ochii. Se simți străbătută de un fior care nu avea nimic de-a face cu băutura. Își aminti de agitația cu care Todd se lovea de pereți, de mâna lui transpirată strângând-o pe-a ei, când umbrele se repeziseră asupra lor, de momentul îngrozitor în care fuseseră despărțiți, iar ea fusese prea depășită de situație ca să mai poată să-l urmeze.

Văzuse umbrele. Luce era sigură de asta acum. Și murise.

După moartea lui Trevor, nu trecea o săptămână fără ca Luce să nu primească o „scrisoare de ură”. Părinții ei începuseră să trieze corespondența înainte să citească acele cuvinte usturătoare, dar și așa ajunsese destul de mult la ea. Unele scrisori erau scrise de mână, altele bătute la calculator, una fusese chiar scrisă cu litere decupate din ziar, în stilul scrisorilor de răscumpărare. Ucigașă. Vrăjitoare. Îi adresaseră suficiente cuvinte crude cât să umple un caiet de notițe, îi provocaseră suficientă suferință cât să stea încuiată în casă toată vara.

Crezuse că făcuse destule pentru a trece peste coșmar: își lăsase trecutul în urmă când venise la Sword & Cross, se concentrase pe cursuri, își făcuse prieteni... o, Doamne! își ținu respirația.

— Și Penn? întrebă mușcându-și buzele.

— Penn e teafără, îi spuse Arriane. A ajuns articol de pagina întâi, martor ocular al incendiului. Ea și domnișoara Sophia au ieșit amândouă din clădire, mirosind ca o afumă-toare din Georgia de Est, dar erau numai amețite.

Luce respiră ușurată. Măcar exista și o veste bună. Dar, sub cearșafurile subțiri de spital, tremura. În curând, oamenii care veniseră la ea după moartea lui Trevor aveau să apară din nou. Nu numai cei care scriseră scrisorile mânioase, ci și dr. Sanford, ofițerul ei de eliberare condiționată, poliția.

La fel ca înainte, vor aștepta să le spună toată povestea de la cap la coadă. Să-și amintească fiecare detaliu. Dar, bineînțeles, exact ca înainte, nu va fi capabilă de asta. La un moment dat, era alături de ea, erau doar ei, iar în clipa următoare...

— Luce! Penn dădu buzna în cameră, cu un balon mare umflat cu heliu. Avea forma unei benzi de leucoplast și o inscripție: Lipește-o de nu se vede cu litere cursive albastre. Ce-i asta? întrebă ea, uitându-se la ele cu asprime. O petrecere în pijama?

Arriane își desfăcuse rolele și se urcase pe patul de lângă Luce. Ținea băuturile în ambele mâini și-și odihnea capul pe umărul lui Luce. Gabbe dădea cu lac transparent pe unghiile de la mâna în care Luce nu-și ținea nuca de cocos.

— Da, chicoti Arriane, vino alături de noi, Pennyloafer. Tocmai începeam un joc de Adevăr sau Provocare. Te lăsăm să fii prima.

Gabbe încercă să-și ascundă hohotul prefăcându-se că strănută grațios.

Penn își puse mâinile în șold. Lui Luce îi părea rău pentru ea și îi era și puțin teamă. Penn părea destul de înverșunată.

— Unul dintre colegii noștri de clasă a murit noaptea trecută, rosti cu grijă Penn. Iar Luce ar fi putut să fie rănită foarte grav. Clătină capul supărată. Cum poate să vă ardă de jocuri acum? Adulmecă aerul. Miroase cumva a alcool?

— Ooooo, zise Arriane, uitându-se la Penn, cu o față serioasă, îți plăcea de el, nu?

Penn luă o pernă de pe scaunul din spatele ei și o aruncă spre Arriane. Chestia era că Penn avea dreptate. Chiar era ciudat că Arriane și Gabbe luau moartea lui Todd... aproape prea ușor. De parcă vedeau astfel de lucruri în fiecare zi. De parcă asta nu le afecta la fel cum o afecta și pe Luce. Dar ele n-aveau de unde să știe cum fuseseră ultimele momente ale lui Todd. Nu puteau ști de ce se simțea atât de rău acum. Îi făcu semn lui Penn să se așeze pe pat și-i întinse ce-i mai rămăsese din băutura cu gheață din nuca de cocos.

— Am ieșit pe ușa din spate, iar apoi... Luce nu putea nici măcar să pronunțe cuvintele. Ce s-a întâmplat cu tine și cu domnișoara Sophia?

Penn aruncă o privire suspicioasă spre Arriane și Gabbe, dar nici una dintre ele nu părea gata de vreo remarcă nesuferită. Capitulând, se așeză pe marginea patului.

— M-am dus la ea s-o întreb despre... se uită din nou la cele două fete și apoi la Luce cu subînțeles, să-i pun o întrebare. Nu știa răspunsul, dar a vrut să-mi arate o altă carte.

Luce uitase de subiectul căutărilor lor de seara trecută. Totul părea atât de departe și atât de lipsit de importanță după ce se întâmplase.

— Ne-am îndepărtat doi pași de biroul domnișoarei Sophia, continuă Penn, și am zărit cu coada ochiului o explozie mare de lumină. Vreau să spun... am citit despre combustie spontană, dar asta a fost...

Cele trei fete se aplecaseră deja spre ea, captivate. Povestea lui Penn era știre de prima pagină.

— De undeva trebuie să fi pornit, zise Luce, încercând să-și imagineze biroul domnișoarei Sophia. Dar nu am știut că mai era ceva în bibliotecă.

Penn clătină din cap.

— Nu mai era nimeni. Domnișoara Sophia a spus că probabil, s-a petrecut un scurtcircuit la vreo veioză. Orice s-a întâmplat, incendiul a avut cu ce să se alimenteze. Toate documentele ei au dispărut uite-așa, zise și își pocni degetele.

— Dar e teafără? întrebă Luce, pipăind materialul subțire al hainelor de spital.

— Îndurerată, dar teafără, zise Penn. Stingătoarele au pornit, în cele din urmă, dar cred că și-a pierdut multe dintre lucruri. Când i-au spus ce s-a întâmplat cu Todd, mi s-a părut prea șocată ca să poată înțelege.

— Poate suntem cu toții prea amețiți ca să putem înțelege, interveni Luce. De data asta Gabbe și Arriane, de-o parte și de alta a ei, dădură amândouă din cap. Pă... părinții lui Todd știu? spuse, întrebându-se cum le va explica părinților ei ce se întâmplase.

Și-i imagină completând formulare în hol. Oare voiau să o vadă? Aveau să facă legătura între moartea lui Todd și cea a lui Trevor... și să o învinovățească pe ea?

— Am auzit-o pe Randy vorbind la telefon cu părinții lui Todd, zise Penn. Cred că vor da în judecată școala. Trupul lui va fi trimis astăzi în Florida.

Asta era tot? înghiți Luce în sec.

— Sword & Cross va ține o slujbă de comemorare pentru el joi, șopti Gabbe. Eu și Daniel vom

ajuta la organizare.

— Daniel? repetă, înainte să se poată stăpâni.

Aruncă o privire spre Gabbe și, în ciuda durerii, nu se putu abține să nu revină la imaginea pe care și-o făcuse inițial despre ea: o seducătoare blondă, cu buze roz.

— El v-a găsit pe amândoi noaptea trecută, o lămuri Gabbe. Te-a dus în brațe de la bibliotecă până în biroul lui Randy.

Daniel o purtase în brațe? Adică... brațele lui în jurul trupului ei? Visul îi năvăli în minte, iar senzația de zbor – ba nu, de plutire – o copleși. Se simți prizonieră în pat. Tânjea după cer, după ploaia aceea, după gura ei, după dinții lui, după limba lui ce o căuta pe a ei. Chipul i se înfierbântă, mai întâi de dorință, apoi din pricina imposibilității chinuitoare ca așa ceva să se întâmple vreodată cât era trează. Acele aripi magnifice, orbitoare, nu erau singurele lucruri fantastice din visul ei. Daniel din viața reală nu ar face decât s-o care la infirmerie. Nu ar dori-o niciodată, nu ar lua-o niciodată în brațe, nu așa cum o făcuse în vis.

— Hei, Luce, te simți bine? o întrebă Penn.

Îi răcorea obrajii îmbujorați cu umbreluța din băutură.

— Da, îi răspunse Luce. Era imposibil să-și scoată acele aripi din minte. Să uite imaginea chipului său aplecat peste al ei. Îmi trebuie timp să-mi revin, cred.

Gabbe o bătu pe mână.

— Când am auzit ce s-a întâmplat, am convins-o pe Randy să ne lase să te vizităm, îi spuse, dându-și ochii peste cap. N-am vrut să te trezești singură.

Se auzi o bătaie în ușă. Luce se așteptă să vadă chipurile îngrijorate ale părinților ei, dar nu intră nimeni. Gabbe se ridică și se uită la Arriane, care nu schiță nici un gest.

— Stați liniștite, mă ocup eu de asta.

Luce era încă sub impresia lucrurilor pe care le aflase despre Daniel. Chiar dacă nu avea nici un sens, ar fi vrut ca el să fie la ușă.

— Cum se simte? șopti o voce. Luce auzi. Era el.

Gabbe murmură un răspuns.

— Ce e cu reuniunea asta? mârâi Randy lângă ușă. Luce își dădu seama, cu inima grea, că orele de vizită se încheia-seră. Cine m-a păcălit să vă las pe toți, huliganilor, să intrați va avea parte de pedeapsă. Și nu, Grigori, nu mă las mituită cu flori. Toată lumea, mergeți la mașină.

Auzind vocea femeii, Arriane și Penn se făcură mici, apoi se grăbiră să îndese nucile de cocos sub pat. Penn piti umbreluțele în penar, iar Arriane pulveriza în aer o cantitate apreciabilă de parfum cu miros de vanilie și mosc, apoi îi vârî lui Luce o gumă de mestecat în gură.

Penn se îneacă din cauza unui nor de parfum, apoi se aplecă repede deasupra lui Luce și șopti:

— De îndată ce îți vei reveni, o să găsim cartea. Cred că o să fie bine pentru noi să avem o ocupație, să mai uităm anumite lucruri.

Luce îi strânse mâna drept mulțumire și-i zâmbi lui Arriane, care părea prea ocupată să-și încheie rolele ca să le fi auzit.

Și atunci dădu buzna pe ușă Randy.

— Sunteți și mai mulți?! strigă. Incredibil!

— Noi doar... începu Penn.

— Plecați, îi termină Randy fraza.

Avea un buchet de bujori sălbatici albi în mână. Ciudat. Erau florile preferate ale lui Luce. Și era atât de greu să-i găsească înfloriți mai ales în acea zonă.

Randy deschise un dulap de sub chiuvetă și scotoci vreun minut, apoi scoase o vază mică și plină de praf. O umplu cu apă tulbure de la robinet, vârî florile înăuntru neglijent și o așeză pe masa de lângă Luce.

— Astea sunt de la prietenii tăi, îi spuse, care acum vor pleca.

Ușa era larg deschisă, iar Luce îl văzu pe Daniel sprijinin-du-se de cadru. Stătea cu bărbia ridicată, iar ochii lui cenușii erau umbriți de îngrijorare. Îi întâlni privirea și-i zâmbi ușor. Când dădu la o parte părul din ochi, Luce văzu o tăietură mică, roșie-închis, pe fruntea sa.

Randy le conduse pe Gabbe, pe Arriane și pe Penn dincolo de ușă. Dar Luce nu-și putea lua ochii

de la Daniel. El ridică o mână și murmură ceea ce i se păru a fi un „îmi pare rău”, chiar înainte ca Randy să-i împingă afară.

— Sper că nu te-au obosit, zise Randy, stând la pândă, încruntată, în fața ușii.

— O, nu! clătină Luce din cap, dându-și seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe loialitatea lui Penn și pe modul neobișnuit al lui Arriane de a-i însenina și cea mai mohorâtă zi.

Și Gabbe fusese cu adevărat bună cu ea. Iar Daniel, deși abia apucase să-l vadă, făcuse mai mult pentru a-i reda liniștea decât avea să știe vreodată. Venise să vadă ce face. Se gândise la ea.

— Bine, zise Randy. Pentru că orele de vizită nu s-au terminat încă.

Inima lui Luce o luă din nou la goană în așteptarea părinților ei. Dar nu se auziră decât niște pași sprinteni pe podeaua acoperită cu linoleum, iar Luce zări silueta micuță a domnișoarei Sophia. Avea un șal indian în culori tomnatice înfășurat în jurul umerilor, iar pe buze se dăduse cu un ruj roșu-închis asortat. În spatele ei veneau un bărbat scund și chel îmbrăcat în costum și doi polițiști, unul dolofan și celălalt slab, amândoi cu început de chelie și cu brațele încrucișate pe piept.

Polițistul cel gras era mai tânăr. Se așeză pe scaunul de lângă Luce, apoi – văzând că nu se mai așază nimeni -se ridică și își încrucișă din nou brațele.

Bărbatul chel veni spre ea și-i întinse mâna lui Luce.

— Sunt domnul Schultz, avocatul de la Sword & Cross. Luce îi strânse mecanic mâna.

— Acești polițiști îți vor pune câteva întrebări. Nu vor folosi declarația ta la tribunal, trebuie doar să pună cap la cap detaliile accidentului...

— Iar eu am insistat să fiu prezentă în timpul interogatoriului, Lucinda, adăugă domnișoara Sophia, apropiindu-se de Luce și mângâind-o pe păr. Cum te simți, draga mea? șopti ea. Suferi de șoc amnezic?

— Mă simt bine...

Luce se opri când zări două siluete în ușă. Aproape izbucni în lacrimi când văzu părul negru și ondulat al mamei și ochelarii mari, cu rame din baga, ai tatălui ei.

— Mamă, șopti ea, prea încet ca să audă altcineva. Tată. Ei se repeziră spre pat, aruncându-și brațele în jurul ei și strângându-i mâinile. Ar fi vrut atât de mult să-i îmbrățișeze, dar se simțea prea slăbită să se miște și se bucura de confortul familiar al atingerii lor. Părinții ei arătau la fel de speriați ca și ea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă mama. Nu putu scoate un cuvânt.

— Le-am spus că ești nevinovată, zise domnișoara Sophia întorcându-se către polițiști. La naiba cu asemănările sinistre!

Bineînțeles că aveau în arhivă accidentul lui Trevor și evident că polițiștii aveau să găsească acest lucru... remarcabil, în lumina accidentului lui Todd. Luce avea îndeajuns de multă experiență cu ofițerii de poliție încât să știe că, după acea discuție, aveau să rămână doar cu frustrarea și cu nervii.

Polițistul slab avea perciuni care încărunțeau. Dosarul deschis din mâinile lui părea să-i capteze întreaga atenție, pentru că nu-i aruncase nici o privire.

— Domnișoară Price, rosti el cu un accent târăgănat din sud. De ce dumneavoastră și domnul Hammond vă aflați în bibliotecă la o oră atât de înaintată, când toți ceilalți elevi se aflau la o petrecere?

Luce aruncă o privire spre părinții ei. Mama își mișca buzele date cu ruj. Chipul tatălui ei era alb ca așternutul de pe pat.

— Nu eram cu Todd, zise ea, neînțelegând unde bătea întrebarea. Eram cu Penn, prietena mea. Și domnișoara Sophia era acolo. Todd citea singur, iar când a izbucnit incendiul am pierdut-o pe Penn, iar Todd a fost singurul cu care m-am întâlnit.

— Singurul pe care l-ați întâlnit... pentru ce?

— Așteptați un moment. Domnul Schultz interveni, între-rupându-l pe polițist. A fost un accident, dați-mi voie să vă amintesc. Nu interogați un suspect.

— Nu, vreau să răspund, îi spuse Luce. Erau atât de mulți oameni în micul salon, încât nu știa unde să se uite. Îl fixă pe polițist cu privirea. Ce vreți să spuneți?

— Sunteți o persoană nervoasă, domnișoară Price? întrebă ținând strâns dosarul. V-ați descrie

drept o persoană singuratică?

— De-ajuns, îl întrerupse tatăl ei.

— Da, Lucinda este o elevă serioasă, adăugă domnișoara Sophia. Nu avea nici un gând rău în privința lui Todd Hammond. Ceea ce s-a întâmplat a fost doar un accident, nimic mai mult.

Polițistul aruncă o privire spre ușa deschisă, de parcă și-ar fi dorit ca domnișoara Sophia să se afle de partea cealaltă a ei.

— Da, doamnă. În cazurile astea, petrecute în școlile de corecție, prezumția de nevinovăție nu este întotdeauna cel mai responsabil...

— O să vă spun tot ce știu, zise Luce, strângând cearșafurile în pumn. N-am nimic de ascuns.

Le povesti totul cât mai bine, vorbind încet și limpede pentru a nu ridica întrebări din partea părinților ei și pentru ca polițiștii să poată lua notițe. Nu se lăsă copleșită de emoții, așa cum se așteptaseră cu toții. Și – lăsând deoparte apariția umbrelor – spusele ei chiar aveau sens.

Fugiseră spre ușa din spate. Găsiseră ieșirea la capătul unui coridor lung. Scările coborau brusc și abrupt dincolo de lepede și, cum ea și Todd fugeau foarte repede, nu au reușit să se oprească, rostogolindu-se pe scări. Ea îi pierduse urma; se lovise atât de tare la cap, încât se trezise douăsprezece ore mai târziu. Asta era tot ce-și amintea.

Nu prea aveau argumente s-o combată. Înfruntarea cu amintirile despre noaptea trecută îi era rezervată doar ei -și chiar trebuia s-o poarte singură.

Când totul se termină, domnul Schultz dădu din cap spre polițiști de parcă ar fi spus: „Sunteți mulțumiți?”, iar domnișoara Sophia îi adresă lui Luce un zâmbet larg, de parcă reușiseră împreună un lucru imposibil. Mama oftă prelung de ușurare.

— Vom reflecta asupra acestei declarații la secție, zise polițistul slab, închizând dosarul lui Luce cu atâta resemnare, încât părea deranjat că nu primise mulțumiri pentru servicii.

Apoi cei patru ieșiră din cameră, lăsând-o singură cu părinții ei.

Luce îi privi cu acea privire imploratoare care le spunea: „Luați-mă acasă!” Văzu cum mamei îi tremurau buzele, dar tatăl ei doar înghiți în sec.

— Randy te va duce înapoi la Sword & Cross în după amiaza asta, îi spuse el. Nu fi atât de speriată, draga mea. Doctorul a spus că te simți bine.

— Mai mult decât bine, adăugă mama ei, dar părea nesigură.

Tatăl ei o bătu pe braț.

— Ne vedem sâmbătă. Nu mai sunt multe zile. Sâmbătă. Închise ochii. Ziua Părinților. O aștepta cu nerăbdare din momentul în care ajunsese la Sword & Cross, dar acum totul era marcat de moartea lui Todd. Părinții ei păreau aproape nerăbdători să plece. Aveau un mod special de a evita realitatea crudă că aveau o fată care ajunsese la școala de corecție. Erau atât de normali. Nu putea să-i învinovățească.

— Odihnește-te puțin acum, Luce, zise tatăl ei, aplecându-se s-o sărute pe frunte. Ai avut o noapte lungă și grea.

— Dar...

Într-adevăr, era extenuată. Își închise pentru o clipă ochii și, când și-i deschise, părinții ei îi făceau deja semn de rămas-bun din ușă.

Scoase o floare albă și înfoiată din vază și și-o apropie ușor de față, admirându-i frunzele crestate și petalele gingașe, picăturile de nectar încă umede din centru. Inspiră parfumul delicat și îmbătător.

Încercă să-și imagineze modul în care ar fi arătat în mâna lui Daniel, încercă să-și imagineze de unde le luase și ce fusese în mintea lui.

Erau o alegere atât de ciudată. Bujorii sălbatici nu creșteau în ținuturile umede din Georgia. Nu rezistau nici măcar în pământul din grădina tatălui ei din Thunderbolt. Și, în plus, aceștia arătau altfel decât orice alți bujori pe care îi văzuse Luce vreodată. Florile erau cât o palmă făcută căuș, iar mirosul îi amintea de ceva, însă nu știa prea bine de ce anume.

Daniel spusese: „îmi pare rău”. Numai că Luce nu putea să-și dea seama de ce.

Doisprezece

Țărână din țărână

Un vultur se rotea în asfințitul înnorat, deasupra cimitirului. Trecuseră două zile de la moartea lui Todd, iar Luce nu mai putuse să mănânce sau să doarmă de atunci. Îmbrăcată într-o rochie neagră fără mâneci, venise în cimitir, unde toată lumea de la Sword & Cross se adunase pentru a-și lua rămas-bun de la Todd. De parcă o ceremonie lipsită de entuziasm de o oră ar fi fost de-ajuns. Mai ales că singura capelă din campus fusese transformată în bazin de înot, iar ceremonia trebuia să fie ținută pe terenul mlăștinos și în atmosfera sinistrală a cimitirului.

De la accident, școala fusese practic izolată, iar toți cei din colegiu aveau buzele pecetluite. Luce își petrecuse ultimele două zile evitând privirile insistente ale celorlalți elevi, priviri încărcate cu diverse grade de suspiciune. Cei pe care nu-i cunoștea prea bine păreau să se uite la ea cu o vagă undă de teamă în priviri. Ceilalți, cum erau Roland și Molly, o priveau diferit, cu o insistență mult mai lipsită de rușine decât înainte, de parcă faptul că ea supraviețuise era fascinant de sumbru. Îndură cât mai eroidic ochii scrutători în timpul orelor, iar seara se bucură când Penn trecu pe lângă ea să-i aducă o cană de ceai de ghimbir fierbinte sau când Arriane îi strecură pe sub ușă o carte Mad Libs⁷ deocheată.

Își dorea cu disperare să uite de senzația neliniștitoare că mai urma ceva. Fiindcă știa că avea să urmeze ceva. Ori o a doua vizită din partea poliștilor, ori una din partea umbrelor – ori amândouă.

În acea dimineață, fuseseră informați printr-un anunț la difuzor că reuniunea de socializare din acea seară era anulată din respect pentru Todd, iar cursurile aveau să se încheie cu o oră mai devreme pentru ca elevii să aibă vreme să se schimbe și să ajungă la cimitir la ora trei. De parcă n-ar fi fost toți îmbrăcați ca pentru înmormântare tot timpul.

Luce nu văzuse niciodată atâția oameni strânși la un loc în campus. Randy se așezase în mijlocul grupului, îmbrăcată într-o fustă plisată trei sferturi gri și încălțată cu pantofi negri, cu talpă groasă de cauciuc. În spatele ei, stăteau domnișoara Sophia cu ochii încețoșați și domnul Cole făcându-și de lucru cu o batistă, amândoi în haine de doliu. Doamna Tross și antrenorul Diante erau tot în negru, înconjurate de un grup de membri din conducerea și din administrația școlii pe care Luce nu-i văzuse niciodată.

Elevii erau încolonați în șiruri în ordine alfabetică. În față, Luce îl văzu pe Joel Bland, puștiul care câștigase întrecerea de înot cu o săptămână în urmă, suflându-și nasul într-o batistă murdară. Luce se afla în Țara Nimănu, tocmai la P, dar îl putea vedea pe Daniel, așezat la G, exact lângă Gabbe, două rânduri mai în față. Era îmbrăcat impecabil, cu o jachetă neagră cu dungi fine care-i venea ca turnată, dar capul lui părea mai aplecat decât al tuturor celor aflați în jurul lui. Chiar și din spate, Daniel arăta îngrozitor de trist.

Luce se gândi la bujorii albi pe care i-i adusese. Randy nu o lăsase să ia vaza cu ea când plecase de la spital, astfel că dusese în mână florile până în camera ei, unde dăduse dovadă de inventivitate și le pusese într-o sticlă de plastic tăiată cu forfecuța de unghii.

Florile erau parfumate și liniștitoare, dar mesajul lor era neclar. De obicei, când un băiat îți aduce flori, nu trebuie să-ți dai cu presupusul în ceea ce privește sentimentele lui. Dar, când venea vorba de Daniel, genul asta de presupuneri erau întotdeauna o idee proastă. Era mult mai prudent să presupună că i le adusese pentru că asta se face, în mod normal, când cineva suferă un accident.

Și, totuși, îi adusese flori! Dacă se apleca în față, din scaunul ei pliant, și se uita înspre camera ei, aproape că le-ar fi putut zări printre gratiile de metal de la a treia fereastră din stânga.

— „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta”, murmură un preot, plătit cu ora, aflat în fața mulțimii. „Până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce.”

Era un bărbat slab, în jur de șaptezeci de ani, care se pierdea într-o haină mare și neagră. Pantofii lui sport uzați aveau șireturile tocite, iar chipul îi era aspru și ars de soare. Vorbea într-un microfon legat la un difuzor de plastic care părea din anii '80. Sunetul era găjâit și distorsionat și nu se auzea

---

7 Carte cu povestiri scurte, conținând spații albe care trebuie completate ca parte a unui joc

prea departe.

Tot ceea ce ținea de această slujbă părea nepotrivit și complet aiurea.

Nimeni dintre cei prezenți nu își lua cu adevărat rămas-bun de la Todd la o astfel de ceremonie. Toată adunarea aceea părea mai degrabă o încercare de a le arăta elevilor cât de nedreaptă putea fi viața. Faptul că trupul lui Todd nici măcar nu era acolo spunea foarte multe despre relația școlii – sau lipsa totală a oricărei relații – cu băiatul plecat din această lume. Nici unul dintre ei nu-l cunoscuse; nici unul dintre ei n-avea să-l cunoască vreodată. Era ceva extrem de fals în acea mulțime în ziua aceea, senzație amplificată de cele câteva persoane care plângeau. Luce simțea că Todd îi fusese și mai străin decât fusese în realitate.

Fie ca Todd să se odihnească în pace. Și fie ca ei, restul, să treacă peste asta.

O bufniță albă țipă pe o creangă aflată la înălțime în stejarul de deasupra capetelor lor. Luce știa că undeva pe-aproape era un cuib cu pui de bufniță abia născuți. Auzise cântecul înfricoșător al mamei în fiecare noapte a săptămânii care trecuse, urmat de bătaia din aripi frenetică a tatălui care se întorcea de la vânatoare.

Și apoi totul se termină. Luce se ridică de pe scaun, simțindu-se învinsă de nedreptatea întregii situații. Todd fusese pe atât de nevinovat pe cât era ea de vinovată, deși nu știa de ce.

Pe când o lua pe urmele celorlalți elevi care se îndreptau în șir indian spre așa-zisa recepție, simți un braț apucând-o de mijloc, trăgând-o înapoi.

Daniel?

Nu, era Cam.

Ochii lui verzi îi căutară privirea și părură să zărească dezamăgirea din ea, ceea ce o făcu să se simtă și mai prost, își mușcă buzele ca să nu suspine. N-ar fi trebuit să îi dea lacrimile văzându-l pe Cam – era atât de epuizată psihic, se clătina pe marginea prăpastiei. Își mușcă buzele atât de tare, încât simți gust de sânge, apoi se șterse cu dosul palmei.

— Hei, zise Cam, mângâind-o pe păr. Tresări. Încă mai avea un cucui pe ceafă, de când se lovise de scări. Vrei să mergem undeva să vorbim?

Mergeau alături de ceilalți pe iarbă, spre recepția ce avea loc la umbra unuia dintre stejari. O mulțime de scaune fuseseră așezate unele peste celelalte. În apropiere, o masă pliantă era plină de prăjituri care păreau vechi, scoase din cutii, dar lăsate în ambalajul propriu. Un bol de plastic ieftin fusese umplut cu un lichid roșu siropos și atrăsese deja câteva muște, asemenea unui cadavru. Era o recepție atât de jalnică, încât puțini dintre ceilalți elevi își băteau capul să participe. Luce o zări pe Penn într-un costum cu fustă, strân-gându-i mâna preotului. Daniel se uita în altă parte, șoptin-du-i ceva lui Gabbe.

Luce se întoarse spre Cam, iar acesta începu să-i urmărească linia claviculelor cu degetul, zăbovind în adâncitura dintre ele. Ea trase aer în piept și simți că i se făcea pielea de găină.

— Dacă nu-ți place lăntșorul, zise el, aplecându-se spre ea, pot să-ți iau altceva.

Buzele lui erau atât de aproape de gâtul ei, încât Luce își puse mâna pe umărul lui și făcu un pas înapoi.

— Ba îmi place, zise ea, gândindu-se la cutiuța care zăcea pe biroul ei. Stătea chiar lângă florile lui Daniel și își petrecuse jumătate de noapte în fața lor, uitându-se când la una, când la celelalte, cântărind cadourile și mesajele din spatele lor. Cam era atât de limpede, mult mai ușor de descifrat. De parcă el era algebră, iar Daniel analiză matematică.

— Lăntșorul e superb, îi spuse lui Cam. Doar că n-am avut încă șansa să-l port.

— Îmi pare rău, zise el, țuguindu-și buzele. N-ar trebui să te prezez.

Părul lui negru era pieptănat pe spate și putea să-i vadă chipul în întregime. Îl făcea să arate mai bătrân, mai matur. Iar modul în care o privea era atât de intens, ochii lui mari și verzi iscodind-o, de parcă ar fi fost de acord cu tot ce păstra doar pentru ea.

— Domnișoara Sophia îmi spunea tot timpul să te las în pace zilele astea. Știu că are dreptate, ai trecut prin atâtea. Dar ar trebui să știi cât de mult m-am gândit la tine. Tot timpul. Voiam să te văd.

Îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar Luce simți că-i dau lacrimile. Într-adevăr, trecuse prin atâtea. Și se simți îngrozitor că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar nu pentru Todd – a cărui moarte conta, și ar fi trebuit să conteze mai mult – ci pentru motive egoiste. Pentru că ultimele două

zile treziseră prea multă durere din trecut, din cauza lui Trevor și a vieții ei dinainte de Sword & Cross, lucruri cu care crezuse că se împăcase și pe care nu și le putea explica niciodată. Dimpotrivă, mai multe umbre pe care să le alunge.

Era ca și cum Cam simțise asta, sau măcar o parte din frământările ei, pentru că o strânse în brațe, îi culcă capul pe pieptul lui larg și puternic, legănând-o dintr-o parte în alta.

— E în regulă, îi spuse, va fi bine.

Și poate nu va fi nevoită să-i explice nimic. Cu cât se simțea mai tulburată, cu atât devenea Cam mai disponibil. Și dacă era de ajuns doar să stea în brațele cuiva care ținea ia ea și să lase ca afecțiunea lui s-o ajute să-și găsească liniștea pentru o vreme?

Se simțea atât de bine doar pentru că el o ținea în brațe.

Luce nu știa cum să se desprindă din îmbrățișarea lui Cam. Fusese întotdeauna atât de drăguț cu ea. Și chiar îl plăcea și, cu toate astea, din motive care o făceau să se simtă vinovată, Cam începuse să o deranjeze. Era perfect, și îndatoritor, și exact ceea ce i-ar fi trebuit în acel moment. Dar... nu era Daniel.

O farfurie cu Prăjitura îngerilor apărură de după umărul ei. Luce recunoscuse mâna cu manichiură perfectă.

— E acolo un bol plin de punci care trebuie băut, zise Gabbe, întinzându-i și lui Cam o prăjitură. El se uită urât la partea glazurată din vârf. Te simți bine? o întrebă Gabbe pe Luce.

Luce dădu din cap. Pentru prima oară, Gabbe apăruse exact când Luce avea nevoie să fie salvată. Își zâmbiră, iar Luce își ridică prăjitura în semn de mulțumire. Luă o mușcătură mică și dulce.

— Sună minunat, spuse Cam rânjind. De ce nu te duci să ne aduci câteva pahare, Gabbe?

Gabbe își dădu ochii peste cap.

— Fă-i o favoare unui bărbat și o să înceapă să te trateze ca pe o sclavă.

Luce izbucni în râs. Cam exagerase, dar era evident ce încerca să facă.

— Mă duc eu să aduc băuturile, zise ea, pentru că avea nevoie de un moment de singurătate.

Se îndreptă spre masa de placaj și spre bolul cu punci. Tocmai culegea o muscă de deasupra băuturii când cineva îi șopti în ureche:

— Vrei să plecăm de-aici?

Luce se întoarse, gata să inventeze o scuză pentru Cam și să-i spună că nu, nu putea să fugă pe furiș – nu acum și nu împreună cu el. Dar nu Cam era cel care o luase de braț, apăsându-i cu degetul mare încheietura.

Era Daniel.

I se înmuieră picioarele. În zece minute, venea sfertul ei de oră pe care avea voie să-l folosească la telefon în fiecare joi și voia cu disperare să audă vocea lui Callie sau pe părinții ei. Voia să vorbească despre lucruri care se petreceau dincolo de aceste porți din fier forjat, despre altceva decât despre tristețea ultimelor două zile.

Dar să plece de acolo? Cu Daniel? Se trezi încuviințând din cap.

Cam avea s-o urască dac-o vedea plecând, și avea s-o vadă. Sigur se uita după ea. Aproape că-i simțea ochii verzi pironiți în ceafă. Dar, bineînțeles că trebuia să plece. Își strecură mâna în cea a lui Daniel.

— Te rog.

Toate celelalte ocazii în care se atinseseră fuseseră fie accidente, fie unul dintre ei se retrăsese brusc – de obicei, Daniel -înainte ca scânteia de căldură pe care Luce o simțea întotdeauna să se poată transforma în fierbințeală din ce în ce mai intensă. Dar nu și de data asta. Luce se uită la mâna lui Daniel care o ținea strâns pe a ei și tot trupul ei tânji după mai mult. Mai multă căldură, mai mulți fiori, mai mult din Daniel. Era aproape – nu pe de-a-ntregul – la fel de bine cum se simțise în visul ei. Abia își simțea picioarele mișcându-se, conduse de atingerea lui.

Nici nu-și dădu seama când ajunseseră la porțile cimitirului, în spatele lor, departe, grupul se pierdea în zare pe măsură ce ei se depărtau.

Daniel se opri brusc și, fără avertisment, se desprinse din mâna ei. Ea tremură, din nou rece.

— Tu și Cam, zise el, lăsând cuvintele să zăbovească în aer ca o întrebare, petreceți mult timp împreună?

— Se pare că nu ești prea încântat de idee, spuse ea, simțindu-se imediat prost pentru că o făcuse pe cocheta. Nu dorise decât să-l tachineze pentru că păruse un pic gelos, dar chipul și tonul lui erau serioase.

— Nu e... începu Daniel. Privi un șoim cu coada roșie așe-zându-se pe o creangă, în stejarul de deasupra capului lor. Nu e destul de bun pentru tine.

Luce auzise replica asta de o mie de ori. Asta-i spunea toată lumea. Nu e destul de bun. Dar când cuvintele prinseră viață de pe buzele lui Daniel, părură importante, ba chiar adevărate și pertinente, nu vagi și disprețuitoare așa cum sunaseră întotdeauna până atunci.

— Și atunci, șopti ea, cine este destul de bun?

Daniel își puse mâinile în șold. Râse de unul singur o vreme.

— Nu știi, spuse în cele din urmă. E o întrebare dificilă. Nu era răspunsul pe care îl aștepta Luce.

— Nu este chiar ardr de greu, replică ea, îndesându-și mâinile în buzunare pentru că simțea nevoia să le întindă spre el. Să fii îndeajuns de bun pentru mine.

Ochii lui Daniel păreau mâhniți, iar toate sclipirile violete din ei se transformaseră, devenind de un cenușiu întunecat.

— Ba da, este, zise într-un final.

Își scarpină fruntea și, când făcu asta, părul i se ridică pentru o clipă. Fu de ajuns. Luce văzu zgârietura. Se vindeca, dar își dădu seama că era proaspătă.

— Ce-ai pățit la frunte? îl întreabă apropiindu-se.

— Nu știi, sări el, dându-i mâna la o parte, destul de hotărât, iar ea se dezzechilibra și căzu pe spate. Nu știi de unde a apărut.

Părea mai agitat din cauza răni decât era ea, fapt care o surprinse. Nu era decât o mică zgârietură și nu avea de unde să știe despre visul ei.

Se auziră pași pe pietrișul din urma lor. Se întoarseră amândoi.

— Ți-am spus, n-am văzut-o, spunea Molly, refuzând mâna lui Cam în timp ce urcau dealul spre cimitir.

— Să mergem, zise Daniel, simțind tot ce simțea ea – era aproape sigură că era capabil de asta – chiar înainte să-i arunce o privire speriată.

Știu încotro se îndreptau de îndată ce porni în urma lui. În spatele bisericii-sală de sport și în pădure. Tot așa cum îi cunoștea modul de a sări coarda înainte să-l vadă sărind. La fel cum aflase despre tăietura de pe fruntea lui înainte să o vadă.

Merseră în același ritm, cu pași la fel de mari. Picioarele lor atingeau iarba în același timp, de fiecare dată, intrând astfel în pădure.

— Dacă ai venit într-un loc mai mult de o singură dată împreună cu o persoană, zise Daniel, aproape numai pentru sine, cred că nu mai poți spune că e numai al tău.

Luce zâmbi, simțindu-se onorată când își dădu seama ce spunea Daniel: că nu mai adusesese pe nimeni înainte la stânca de lângă lac. Pe nimeni, în afară de ea.

Înaintând prin pădure, simțea pe umerii goi răcoarea umbrei făcute de copaci pe umerii goi. Mirosea la fel ca întotdeauna, la fel ca în majoritatea pădurilor de pe coastele Georgiei: a compost, a frunze moarte de stejar, miros pe care Luce obișnuia să-l asocieze cu umbrele, dar care acum îi amintea de Daniel. N-ar fi trebuit să se simtă în siguranță nicăieri după ceea ce tocmai i se întâmplase lui Todd, dar, lângă Daniel, Luce se simțea de parcă ar fi respirat în voie pentru prima dată după multe zile.

Trebuia să creadă că o aducea aici pentru că fugise atât de brusc de ea data trecută. Ca și cum aveau nevoie de o nouă încercare pentru a reuși de data asta. Ceea ce începuse ca un fel de primă întâlnire se transformase într-un abandon demn de toată mila. Daniel trebuia să-și fi dat seama și se simțise prost după fuga lui neașteptată.

Ajunseră la magnolia care marca punctul de observație asupra lacului. Soarele lăsa o dâră aurie în apă, pe măsură ce se îndrepta spre marginea vestică a pădurii. Totul arăta atât de diferit seara. Întreaga lume părea să strălucească.

Daniel se sprijini de copac și o privi cum se uita la apă. Se îndreptă spre el, să stea sub frunzele și

florile de ceară, care ar fi trebuit să fie uscate în acea perioadă a anului, dar arătau la fel de pure și de proaspete ca florile de primăvară. Luce inspiră parfumul ca de mosc și se simți mai aproape de Daniel decât ar fi avut motive să se simtă – și-i plăcu faptul că acel sentiment părea să vină de nicăieri.

— Nu prea suntem îmbrăcați pentru înot de data asta, zise el, arătând spre rochia neagră a lui Luce.

Își trecu degetele peste dantela delicată din jurul genunchilor ei, imaginându-și cât de șocată ar fi fost mama ei dacă ar fi stricat o rochie bună pentru că ea și un băiat doriseră se înoate în lac.

— Am putea să ne băgăm doar picioarele în apă... Daniel se îndreptă spre poteca abruptă din piatră roșie care ducea spre lac. Se suiră trecând peste trestia și stuful maroniu și des și se folosiră de crengile răsucite de stejar pentru a-și ține echilibrul. Aici, pe malul lacului erau pietricele. Apa părea atât de liniștită, încât simți că ar fi putut pași pe oglinda ei.

Luce își aruncă din picioare balerinii negri și își înmuie vârful degetelor în apa acoperită de nuferi. Apa era mai rece decât data trecută. Daniel rupse o tulpină din stufăriș și începu s-o împletească.

Se uită la ea.

— Te gândești vreodată să ieși de-aici...

— Tot timpul, îi răspunse ea oftând, presupunând că și el avea aceleași gânduri.

Evident, voia să plece cât mai departe de Sword & Cross. Cine n-ar fi vrut? Dar încercă să nu mai născocască scenarii despre ea și Daniel punând la cale un plan de evadare.

— Nu, vreau să spun dacă te-ai gândit vreodată să te duci în altă parte? Să le ceri părinților tăi să te transfere undeva? Pur și simplu... Sword & Cross nu pare cea mai bună soluție pentru tine.

Luce se așeză pe piatra din fața lui Daniel și-și cuprinse genunchii cu brațele. Dacă sugera că ea era un rebut dintr-o grămadă de rebuturi, nu putea să nu se simtă puțin jignită.

Își drese glasul.

— Nu-mi permit luxul de-a mă gândi serios la un alt loc. Sword & Cross este – se opri – un fel de ultim tren pentru mine.

— Ei, haide, îi replică Daniel.

— N-ai de unde să știi...

— Ba da, oftă el. Există întotdeauna o soluție, Luce.

— Sună foarte profetic, Daniel. Simțea că ridică tonul. Dar, dacă vrei atât de mult să scapi de mine, ce facem aici? Nu ți-a cerut nimeni să mă aduci cu tine.

— Nu, se apăra el. Ai dreptate. Am vrut să spun că nu ești ca oamenii de aici. Trebuie să existe un loc mai bun pentru tine.

Inima lui Luce începu să bată mai repede, așa cum se întâmpla mereu în preajma lui Daniel. Dar acum era altfel. Tot ce se întâmpla o făcea să transpire.

— Când am venit aici, îi spuse ea, mi-am promis că nu voi povesti nimănui despre trecutul meu sau despre ce-am făcut ca să ajung aici.

Daniel își sprijini capul în palme.

— Ce spun eu nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat cu tipul ăla...

— Ai aflat de el? Chipul ei își schimbă brusc expresia. Nu! Cum putea Daniel să știe? Indiferent ce ți-a spus Molly...

Dar știa că era prea târziu. Daniel era cel care-i găsisse pe ea și pe Todd. Dacă Molly îi spusese ceva despre faptul că mai fusese implicată într-o altă moarte îngrozitoare și la fel de misterioasă, nici nu se putea gândi cum ar fi putut explica totul.

— Ascultă-mă, insistă el, luându-i mâinile într-ale lui, ceea ce vreau să-ți spun n-are nici o legătură cu trecutul tău.

Nu prea-i venea să creadă.

— Atunci are legătură cu Todd? El clătină din cap.

— Are legătură cu locul ăsta. Are legătură cu anumite lucruri...

Atingerea lui Daniel trezise ceva în mintea ei. Începu să se gândească la umbrele nebune pe care le văzuse în acea noapte. Cum se transformaseră de când ajunseseră la Sword & Cross – de la o

amenințare neliniștitoare, la teroare deplină și aproape omniprezentă.

Era nebună – probabil că asta gândise și Daniel despre ea. Poate i se părea drăguță, dar știa în sinea lui că era grav bolnavă. De asta voia să plece, ca să nu fie tentat să se încurce cu cineva ca ea. Dacă asta credea Daniel, nu știa nici jumătate din întreaga poveste.

— Poate are legătură cu umbrele negre ciudate pe care le-am văzut în noaptea în care a murit Todd? zise ea, sperând să-l șocheze.

Dar, imediat ce rosti aceste cuvinte, știu că intenția ei nu era să-l sperie și mai mult pe Daniel... ci de a împărtăși în sfârșit cuiva taina ei. Nu mai avea prea multe de pierdut.

— Ce-ai spus? întrebă el încet.

— O, știi tu, îi răspunse, ridicând din umeri, încercând să reducă din importanța vorbelor tocmai rostite. Cam o dată pe zi, primesc niște vizite de la niște chestii negre cărora eu le spun umbre.

— Nu face pe deșteaptă, îi zise Daniel tăios.

Chiar dacă tonul lui o rănise, știa că avea dreptate. Ura falsă nonșalanță în care îi vorbise, când, de fapt, suferea îngrozitor. Dar ar fi trebuit să-i spună? Ar fi putut? El îi făcea semn să continue. Ochii lui păreau să o pătrundă și să-i scoată cuvintele la suprafață.

— Mi se întâmplă de vreo doisprezece ani, recunosc eu în sfârșit, cuprinsă de un fior. Obişnuiau să apară doar noaptea, când mă aflam lângă apă sau copaci, dar acum... mâinile îi tremurau. Practic apar tot timpul.

— Și ce fac?

Ar fi putut crede că el doar îi face pe plac sau că vrea să afle mai multe pentru a râde apoi pe seama ei, numai că vocea lui era acum răgușită, iar chipul i se făcuse palid.

— De obicei, încep prin a pluti amenințător cam pe-aici. Se întinse spre ceafa lui Daniel și-l gădilă demonstrativ.

De data asta, nu încerca doar să se apropie fizic de el -era singurul mod în care știa cum să-i explice. Mai ales de când umbrele începuseră să-i atingă corpul într-un mod atât de palpabil, de fizic.

Daniel nu se clinti, așa că ea continuă:

— Apoi, uneori, devin foarte îndrăznețe, spuse, apropiindu-se în genunchi și punându-și mâinile pe pieptul lui. Și mă îmbrâncesc. Acum era chiar în fața lui. Buzele îi tremurau și nu-i venea să creadă că mărturisirea cuiva – ca să nu mai vorbim că acel cineva era chiar Daniel – lucrurile groaznice pe care le văzuse. Vocea îi ajunse o șoaptă când spuse: mai nou, nu par să fie mulțumite până nu – înghiți în sec – nu iau viața cuiva și nu mă lovesc de mă lasă lată.

Împinse ușor umerii, fără intenția să-l sperie, dar cea mai ușoară atingere a degetelor ei fu destul să-l doboare pe Daniel.

Căderea lui o luă atât de tare prin surprindere, încât își pierdu și ea echilibrul și se prăvăli peste el. Daniel era la pământ, privind-o cu ochii mari.

Nu ar fi trebuit să-i spună asta. Iat-o aici, deasupra lui, și tocmai îi dezvăluise cel mai mare secret al ei, lucrul care demonstra într-adevăr că era nebună.

Cum de dorea, totuși, atât de tare să îl sărute în asemenea clipe?

Inima ei bătea cu o viteză incredibilă. Apoi își dădu seama: inimile amândurora băteau nebunește, luându-se la întrecere. Un fel de conversație disperată, pe care n-ar fi putut-o purta prin cuvinte.

— Într-adevăr le vezi? șopti el.

— Da, șopti ea, dorindu-și să se ridice și să retracteze tot. Și, cu toate astea, nu era capabilă să se miște de pe pieptul lui Daniel. Încercă să-i citească gândurile – închipuindu-și ce-ar fi crezut o persoană normală despre ceea ce tocmai recunoscuse. Lasă-mă să ghicesc, zise ea cu un aer posomorât. Acum ești sigur că am nevoie de un transfer. La o clinică psihiatrică.

Se trase de sub ea, lăsând-o practic lungită pe piatră. Luce îi privi picioarele, pieptul și apoi chipul. Daniel se uita lung spre pădure.

— Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, spuse el. Luce se ridică în picioare. Era umilitor să stea întinsă în felul ăla. În plus, părea că nici măcar nu auzise ce-i spusese.

— Ce nu s-a mai întâmplat niciodată? înainte de ce?

Se întoarse spre ea și-i apucă obrajii în palme. Ea își ținu respirația. Era atât de aproape de ea. Buzele lui erau atât de aproape de ale ei. Luce se ciupi ușor ca să fie sigură că de data asta nu visează. Era trează.

Apoi se îndepărtă de ea. Stătea în fața ei, respirând sacadat, cu brațele lipite de corp.

— Mai spune-mi odată ce-ai văzut.

Luce se întoarse spre lac. Apa limpede și albastră venea în valuri mici către mal, și, pentru o clipă, se gândi să plonjeze în ea. Asta făcuse Daniel ultima dată când lucrurile deveniseră prea intense pentru el. De ce n-ar fi putut și ea să facă la fel?

— Ar putea să te surprindă să afli, zise ea, dar nu mă încântă foarte tare să stau aici și să vorbesc despre cât de nebună sunt. Mai ales cu tine.

Daniel nu răspunse, dar îi simțea privirea asupra ei. Când avu, în cele din urmă, curajul să se uite la el, îi văzu privirea ciudată, tulburătoare, plină de jale – ochii lui aveau colțurile lăsate, iar cenușiul lor nemaipomenit era lucrul cel mai trist pe care Luce îl văzuse vreodată. Simțea că îl dezamăgise cumva. Dar era vorba despre confesiunea ei. De ce arăta Daniel atât de tulburat?

Păși spre ea și se aplecă să o privească în ochi. Era prea mult pentru Luce. Dar, în același timp, nici nu se putea mișca din loc. Dacă avea să se întâmple ceva care să o scoată din transă, urma să vină din partea lui Daniel – care se apropia tot mai mult, îndreptându-și capul spre ea și închizând ochii. Buzele i se depărtară. Luce nu mai putea respira.

Închise și ea ochii, și își apropie capul de al lui și își desfăcu buzele.

Și așteptă.

Sărutul pe care abia îl aștepta nu veni însă. Deschise ochii pentru că nu se întâmplase nimic, se auzise doar freacă a unei crengi. Daniel plecase. Oftă descurajată, dar nu prea surprinsă.

Se petrecea un lucru ciudat, aproape că vedea drumul pe care el îl croise înapoi prin pădure. De parcă ar fi fost un vânător care știa să citească în felul în care se mișca o frunză cum să ajungă din nou la el. Doar că ea nu era deloc vânător, iar poteca pe care Daniel o lăsase în urmă era cumva mai mare, mai vizibilă și, în același timp, mai imprecisă. Părea că o lumină violetă îi arăta calea prin pădure.

La fel ca lucirea violetă pe care o văzuse în timpul incendiului din bibliotecă. Avea vedenii. Se așeză pe piatră să se liniștească și se uită o clipă în altă parte, frecându-se la ochi. Dar când privi din nou într-acolo, nu se schimbaseră nimic: într-un plan al câmpului ei vizual – de parcă s-ar fi uitat prin niște lentile făcute după o rețetă fantastică – stejarii mereu verzi, covorul de frunze moarte și până și păsările care ciripeau pe crengi – totul părea să devină neclar. Și nu doar se vedeau încețoșate, scaldate în cea mai slabă lumină violetă, dar păreau să emită un fel de zumzet de frecvență joasă, abia perceptibil.

Se întoarse cu spatele, prea îngrozită să vadă așa ceva, îngrozită de ceea ce însemna asta. I se întâmpla ceva și nu putea spune nimănui. Încercă să-și fixeze privirea asupra lacului, dar până și acesta devenea mai întunecat și mai greu de văzut.

Era singură. Daniel o lăsase acolo. Și, în locul lui, această potecă pe care nu știa cum – sau nu voia – să pășească. Când soarele coborî în spatele munților și lacul deveni cenușiu-închis, Luce se aventură să arunce o altă privire înapoi spre pădure. Își ținu respirația, neștiind dacă să fie dezamăgită sau ușurată. Era o pădure obișnuită, fără lumină tremurândă sau zumzet violet. Nu mai exista nici un semn că Daniel trecuse vreodată pe-acolo.

Treisprezece

Reuniune de familie

Luce își auzea tenișii Converse tropăind pe caldarâm. Simțea vântul umed jucându-se cu tricoul ei negru. Aproape că simțea gustul asfaltului fierbinte, proaspăt turnat într-un colț din parcare. Dar, când se repezi să îmbrățișeze cele două făpturi strânse una în alta lângă intrarea de la Sword & Cross sâmbătă dimineața, uită de toate.

Nu mai fusese niciodată atât de fericită să-și îmbrățișeze părinții.

Zile întregi regretase atitudinea rece și distantă de la spital și n-avea să mai facă din nou aceeași greșală.

Se dezechilibrară amândoi când ea se năpusti asupra lor. Mama începu să chicotească, iar tatăl ei o bătu pe spate cu palma încurajator. Avea aparatul de fotografiat uriaș atârnat de gât. Se îndreptară de spate și începură să-și cerceteze fiica de la distanța de un braț. Părea că voiau să se uite pe îndelete la chipul ei, dar dintr-odată, se simțiră cuprinși de tristețe. Luce plângea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă tatăl ei, mângâind-o pe cap.

Mama scotoci prin geanta ei uriașă, căutând un pachet de șervețele. Cu îngrijorare în ochi, scoase unul și i-l întinse lui Luce spunându-i:

— Suntem aici acum. E totul bine, nu-i așa? Nu, nu era deloc bine.

— De ce nu m-ați luat acasă în ziua aia? întrebă Luce, simțindu-se iar mânioasă și rănită. De ce i-ați lăsat să mă aducă înapoi aici?

Tatăl ei păli.

— De fiecare dată când am vorbit cu directorul, ne-a spus că te simți foarte bine, că te-ai întors la cursuri, ca soldatul puternic care ai fost întotdeauna. Că n-aveai decât o durere în gât de la fum și un cucui. Am crezut că asta a fost tot. Își trecu limba peste buze.

— S-a mai întâmplat ceva? o întrebă mama ei.

Un schimb de priviri între părinții ei îi dădu de înțeles că deja avuseseră o ceartă pe tema asta. Mama îl implorase să vină să o vadă, dar tatăl ei, care o iubise mereu la modul mai dur, pusese piciorul în prag.

Nu exista vreo modalitate de a le explica ce se întâmplase în acea noapte sau prin ce trecuse de atunci. Se întorsese la cursuri, deși nu pentru că așa alesese ea. Și, într-adevăr, se simțea bine fizic. Doar că, din orice alt punct de vedere -emoțional, psihologic, sentimental – se simțea de-a dreptul dărâmată.

— Noi doar încercăm să respectăm regulile, îi explică tatăl lui Luce, mângâind-o cu palma lui uriașă și apucând-o de ceafă. Greutatea palmei o făcu să se clatine și să stea într-o poziție chinuită, dar trecuse atât de mult de când stătuse atât de aproape de cei pe care-i iubea, încât nu îndrăznea să se miște. Pentru că nu vrem decât ce e mai bine pentru tine, adăugă tatăl ei. Trebuie să avem încredere că oamenii ăștia... făcu un gest spre clădirile imense din campus, de parcă ar fi fost reprezentative pentru Randy și pentru directorul Udell, și pentru ceilalți... știu ce vorbesc.

— Nu, nu știu, zise Luce, uitându-se spre clădirile dărăpănate și spre terenul pustiu. Nimic din ceea ce se întâmpla în școală nu avusese nici un sens pentru ea.

Iar în cazul de față, era vorba despre ceea ce ei numeau Ziua Părinților. Făcuseră mare caz de cât de norocoși erau elevii să aibă privilegiul de a-și vedea rudele de sânge.

Și, cu toate astea, nu mai erau decât zece minute până la ora prânzului, iar mașina părinților ei era singura din parcare.

— Locul ăsta e o glumă proastă, zise ea, părând îndeajuns de cinică încât să-și facă părinții să se uite tulburați unul la celălalt.

— Luce, draga mea, spuse mama ei, mângâind-o pe cap. Luce își dădea seama că încă nu se obișnuise cu părul ei scurt. Degetele ei aveau instinctul matern de a urma fantoma părului lung care îi acoperise cândva spatele. Nu vrem decât să petrecem o zi plăcută alături de tine. Tata a adus toate mâncărurile tale preferate.

Acesta îi arătă plin de sfială o pătură din petice colorate și un soi de servietă mare din răchită, pe care Luce nu o mai văzuse până atunci. De obicei, când ieșeau la picnic, nu se formalizau, aduceau

doar pungi de hârtie și un cearșaf vechi și destrămat întins pe iarbă, lângă râul unde se mergea cu canoa, aproape de casa lor.

— Bame murate? întrebă Luce cu o voce care le aduse aminte de copilărie.

N-ai fi putut spune că părinții nu se străduiau. Tatăl ei dădu din cap.

— Și ceai dulce cu gheață și biscuiți cu sos alb. Brânză Cheddar cu ardei iuți, exact așa cum îți place ție. Oh, și încă ceva.

Mama lui Luce căută în geantă după un plic roșu și sigilat pe care i-l întinse lui Luce. Pentru o clipă, pe Luce o fulgeră o durere de stomac când se gândi la scrisorile pe care se obișnuise să le primească. Criminală psihopată. Fata care aduce moartea.

Dar când se uită la scrisul de pe plic, un zâmbet îi lumină chipul.

Callie.

Rupse plicul și scoase o felicitare cu o fotografie alb-negru pe față, cu două bătrânele la coafor. Înăuntru, fiecare centimetru fusese umplut cu scrisul mare și vioi al lui Callie.

Și mai erau și diverse petice de hârtie lipite acolo unde prietena ei mai avusese nevoie de spațiu.

Dragă Luce,

Dat fiind că timpul pe care îl putem petrece la telefon este ridicol de scurt (N-ai putea, te rog, să ceri mai mult? Este extrem de nedrept), o să recurg la metode de modă veche și o să mă apuc să-ți scriu scrisori. Vei găsi alături fiecare fleac prin care am trecut în ultimele două săptămâni. Fie că-ți place sau nu...

Luce strânse plicul la piept, încă zâmbind, nerăbdătoare să parcurgă scrisoarea îndată după plecarea părinților ei. Callie nu o abandonase. Iar părinții erau chiar lângă ea. Trecuse prea mult timp de când Luce nu se mai simțise atât de iubită. Se întinse și îi strânse mâna tatălui ei.

Un sunet strident îi făcu pe părinții ei să tresară.

— E doar clopoțelul care anunță masa, le explică ea; păreau ușurați. Haideti, vreau să cunoașteți pe cineva.

Părăsirea parcarei încinsă și o luare spre campusul unde se ținea ceremonia de deschidere a Zilei Părinților, Luce începu să vadă împrejurimile prin ochii părinților ei. Observă cu alți ochi acoperișul deformat al biroului principal și mirosul greșos de putreziciune al pâlcului de piersici uscați de lângă sala de sport. Modul în care fierul forjat din care erau făcute porțile cimitirului era pătat de rugină. Își dădu seama că, în doar două săptămâni, se obișnuise cu multe dintre lucrurile urâte de la Sword & Cross.

Părinții ei păreau îngroziți. Tatăl făcu semn spre o viță-de-vie aproape uscată, care se cățărara pe gardul crăpat de la intrarea în campus.

— Sunt struguri de chardonnay, spuse el, crispându-se pentru că nu-i plăcea să vadă plante neîngrijite.

Mama ei își ținea poșeta la piept cu ambele mâini, cu coatele în afară – aceeași atitudine pe care o avea atunci când se trezea într-un loc unde credea că ar putea fi tâlhărită.

Și încă nu văzuseră camerele de luat vederi. Părinții ei, care nu acceptau nici măcar ca Luce să-și ia o cameră web, ar fi respins cu siguranță ideea supravegherii constante practicate în această școală.

Luce voia să-i protejeze de toate grozăviile de la Sword & Cross, pentru că începuse să-și dea seama cum să se descurce – și uneori să înfrângă – sistemul de aici. Chiar cu o zi în urmă, Arriane o luase la un soi de cursă cu obstacole prin campus pentru a-i arăta toate „camerele de luat vederi moarte”, ale căror baterii se terminaseră sau fuseseră „înlocuite” pe ascuns, creându-se astfel așa-numitele puncte moarte din perimetrul școlii. Părinții ei nu trebuiau să știe despre toate astea; aveau nevoie doar să petreacă o zi frumoasă alături de ea.

Penn stătea legănându-și picioarele pe un scaun în tribune, unde ea și Luce promisese să se întâlnească la prânz. Ținea în mână un ghiveci cu o crizantemă.

— Penn, aceștia sunt părinții mei, Harry și Doreen Price, zise Luce făcând semn spre ei. Mamă, tată, ea e...

— Pennyweather Van Syckle-Lockwood, zise Penn formal, întinzând crizantema spre ei cu ambele mâini. Mulțumesc pentru invitația la prânz.

Politicoși ca întotdeauna, părinții lui Luce zâmbiră murmurând un răspuns, fără să pună întrebări despre ce se întâmplase cu familia lui Penn, chiar dacă Luce nu avusese încă timp să le explice.

Era o altă zi caldă și senină. Sălciile de un verde fosforescent din fața bibliotecii se legăneau ușor în bătaia vântului, și Luce își conduse cu dibăcie părinții într-un loc unde sălciile ascundeau cel mai bine petele de funingine și ferestrele sparte de incendiu. Pe când întindeau pătura pe un petic uscat de iarbă, Luce o trase pe Penn deoparte.

— Cum te simți? o întrebă Luce, știind că, dacă ar fi fost ea cea care ar fi trebuit să suporte o zi întreagă împreună cu părinții altora, mai puțin ai ei, ar fi avut nevoie de susținere serioasă.

Spre surprinderea ei, Penn dădu din cap fericită.

— Deja este mult mai bine decât anul trecut! îi spuse. Și numai datorită ție. Aș fi fost singură azi dacă nu ai fi apărut tu.

Complimentul o luă pe Luce prin surprindere și o făcu să se uite în jur, la ceilalți. În ciuda faptului că parcare era doar pe jumătate plină, Ziua Părinților părea să își intre ușor în drepturi.

Molly stătea pe o pătură aproape de ei, între un bărbat și o femeie cu fețe de mops, înfulecând înfometată dintr-un copan de curcan. Arriane se ghemuise pe un scaun din tribune, șoptindu-i ceva unei punkerițe cu păr de un roz aprins care te hipnotiza. Cel mai probabil, sora ei mai mare. Cele două îi surprinseseră privirea, iar Arriane rânji și-i făcu semn cu mâna, apoi se întoarse spre cealaltă fată șoptind în continuare.

Roland era înconjurat de un grup de oameni care pregăteau un picnic pe o cuvertură mare. Râdeau și glumeau, iar câțiva puști mai mici se băteau cu mâncare. Păreau să se distreze foarte bine, până când o grenadă din porumb fierț își luă zborul și aproape o orbi pe Gabbe, care trecea pe acolo. Se încruntă la Roland, dar continuă să-l conducă pe bărbatul care părea îndeajuns de bătrân încât să-i fie bunic, spre un șir de șezlonguri așezate în jurul terenului.

Erau notabile absențele lui Daniel și a lui Cam; Luce nu-și putea imagina cum arătau familiile lor. Oricât de furioasă și de stingherită s-ar fi simțit după ce Daniel fugise de lângă ea pentru a doua oară la lac, tot murea de curiozitate să zărească pe cineva din familia lui. Dar, apoi, gândindu-se la dosarul subțire al lui Daniel din arhivă, Luce se întrebă dacă măcar păstrase legătura cu vreo rudă.

Mama lui Luce puse brânză Cheddar pe patru farfurii, iar tatăl ei presăra deasupra ardei iuți proaspăt tăiați. După ce luă o singură îmbucătură, gura lui Luce luă foc, exact așa cum îi plăcea ei. Penn părea străină de meniul tradițional din statul Georgia cu care fusese crescută Luce. Părea îngrozită mai ales de bărnele murate, dar după ce luă o mușcătură, îi zâmbi surprinsă lui Luce, cu o expresie mulțumită.

Părinții lui Luce aduseseră toate felurile ei de mâncare preferate, chiar și fursecurile cu nuci de la micul magazin ținut de o familie de pe strada lor. Stăteau fericiți lângă ea, bucuroși să-și folosească gura și la altceva decât doar la discuții despre moarte.

Luce ar fi trebuit să se bucure de timpul petrecut cu ei și să ude prânzul cu ceaiul dulce cu gheață care se bea în Georgia, dar se simțea ca o impostoare pentru că pretindea că acest prânz din paradis era normal pentru Sword & Cross. Toată această zi era o farsă.

La auzul unor aplauze cam lipsite de entuziasm, Luce se uită peste scaunele din tribună, spre locul în care Randy stătea lângă directorul Udell, un bărbat pe care Luce nu-l văzuse niciodată până atunci în carne și oase. Îl recunoscuse din portretul neobișnuit de șters care atârna în holul mare al școlii, dar acum văzu că artistul fusese generos. Penn îi spusese deja că directorul își făcea apariția în campus doar o zi pe an – Ziua Părinților – fără excepție. Altfel, era un pustnic care nu-și părăsea niciodată conacul de pe Insula Tybee, nici măcar când un elev al școlii lui trecea în neființă. Fălciile proeminente îi înghițiseră bărbia, iar privirea lui bovină fixa mulțimea, părând să nu se oprească asupra nimănu.

Lângă el stătea Randy, cu picioarele depărtate și încălțată cu șosete albe. Avea un zâmbet întipărit pe față care părea că-i înghițise buzele, iar directorul își ștergea fruntea înaltă cu un șervețel. Amândoi abordaseră expresii festive, dar păreau a face un efort foarte mare pentru asta.

— Bine ați venit la a o sută cincizeci și noua ediție a Zilei Părinților, organizată la Sword &

Cross, spuse directorul Udell la microfon.

— Glumește? șopti Luce spre Penn.

Era greu să-și imagineze Ziua Părinților de dinainte de război.

Penn își dădu ochii peste cap.

— Sigur e o greșeală de tipar. Le-am spus să-i schimbe ochelarii de citit.

— Am programat pentru dumneavoastră o zi lungă și cu distracții nenumărate alături de familie, începând cu acest picnic tihnit...

— De obicei, nu avem la dispoziție decât nouăsprezece minute, zise Penn întrerupând conversația părinților lui Luce, care se crispară.

Luce zâmbi pe deasupra capului lui Penn și șopti:

— Glumește.

—Apoi veți putea alege dintre mai multe activități. Biologul nostru, doamna Yolanda Tross, va ține la bibliotecă o conferință fascinantă despre flora locală din Savannah, care se găsește în campus. Antrenoarea Diante va arbitra o serie de întreceri între membrii familiilor, aici pe gazon. Iar domnul Stanley Cole va oferi un tur istoric al cimitirului nostru unde se odihnesc eroi cunoscuți. Va fi o zi foarte plină. Și da, încheie directorul Udell cu un rânjel larg și mios, veți da un test la final.

Era exact tipul de glumă stupidă și răsuflată care să provoace râsetele anemice ale celor câteva rude venite în vizită. Luce făcu un gest de lehamite spre Penn. Această tentativă deprimantă de a destinde atmosfera demonstra mult prea clar faptul că toată lumea era aici pentru a se simți mai bine cu gândul că-și lăsau copiii pe mâna celor de la Sword & Cross. Și soții Price izbucniră în râs, dar nu o slăbeau cu privirea pe Luce pentru a-și da seama cum să se poarte.

După prânz, celelalte familii din jur strânseseră masa și se retraseră prin diverse colțuri. Luce avu impresia că foarte puțini oameni participau cu adevărat la evenimentele pregătite de cei din școală. Nu o urmase nimeni pe doamna Tross la bibliotecă și, până în acel moment, doar Gabbe și bunicul ei se vârașeră într-un sac de cartofi, la capătul celălalt al terenului.

Luce nu știa unde se furișaseră Molly, Arriane sau Roland împreună cu familiile lor și încă nu-l zărise pe Daniel. Și știa că părinții ei ar fi fost dezamăgiți dacă nu ar fi văzut nimic din campus și nu ar fi participat la vreunul dintre evenimentele programate. Cum turul organizat de domnul Cole părea cel mai inofensiv, Luce le sugera să strângă resturile și să-l urmeze către porțile cimitirului.

Pe când se îndreptau într-acolo, Arriane sări de pe ultimul scaun al tribunei, asemenea unei gimnaste care cobora de la paralele, și ateriza exact în fața părinților lui Luce.

— Bunăaaa! ciripi ea, dându-și toată silința s-o facă pe țicnită.

— Mamă, tată, zise Luce, punându-și mâinile pe umerii lor, ea e buna mea prietenă Arriane.

— Iar ea – Arriane arată spre fata înaltă cu părul roz aprins, care cobora încet pe scările dintre scaune – este sora mea Annabelle.

Annabelle nu băgă în seamă mâna întinsă de Luce și se aruncă în brațele ei deschise, pentru o îmbrățișare lungă și familiară, în care Luce simți că îi trosnesc oasele. Îmbrățișarea dură îndeajuns de mult încât Luce să se întrebe care era ideea, dar exact când începuse să se simtă nelalocul ei, Annabelle îi dădu drumul.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc! zise ea, strângându-i mâna lui Luce.

— Și eu, răspunse Luce, aruncându-i lui Arriane o privire nedumerită.

— O să participăți la turul domnului Cole? o întrebă Luce pe Arriane, care se uita și ea la Annabelle de parcă ar fi văzut o nebună.

Annabelle deschise gura, dar Arriane îi tăie brusc vorba.

— În nici un caz! spuse ea. Genul ăsta de activități e pentru ratați. Se uită spre părinții lui Luce. Nu vă supărați, persoanele de față se exclud.

Annabelle ridică din umeri.

— Poate ne întâlnim mai târziu! strigă spre Luce, înainte ca Arriane să o tragă de acolo.

— Păreau drăguțe, zise mama lui Luce cu vocea iscoditoare pe care o avea când voia ca Luce să îi explice câte ceva.

— Hm, de ce te place atât de tare fata aia? o întrebă Penn. Luce se uită la ea, apoi la părinții ei.

Chiar trebuia să se justifice în fața lor pentru faptul că o plăcea cineva?

— Lucinda! strigă domnul Cole, făcând semn dinspre locul de întâlnire pustiu de lângă porțile cimitirului. Aici!

Domnul Cole strânse cu căldură mâinile părinților lui Luce și o strânse până și pe Penn de umeri. Luce încerca să se hotărască dacă ar trebui să fie enervată de participarea domnului Cole la Ziua Părinților sau impresionată de falsa lui demonstrație de entuziasm. Dar, apoi, acesta începu să spună câteva cuvinte care o surprinseră.

— Exersezi pentru asta tot anul, șopti el. Pentru șansa de a scoate elevii la aer curat și de a le explica minunile acestui loc – o, chiar îmi place! Este cea mai bună ocazie pentru un profesor de la o școală de corecție ca să plece în excursie. Bineînțeles, nu a participat nimeni la excursiile organizate de mine în anii trecuți, astfel că voi luați parte la plimbarea inaugurală...

— Suntem onorați! izbucni tatăl lui Luce, zâmbind larg spre domnul Cole.

Imediat, Luce își dădu seama că nu era vorba doar despre atracția tatălui ei pentru tot ceea ce era legat de Războiul Civil. Era clar că simțise că domnul Cole era de treabă. Iar tatăl ei era cel mai inspirat evaluator de caractere pe care-l cunoștea.

Cei doi bărbați porniseră deja la drum, pe panta abruptă de la intrarea în cimitir. Mama lui Luce lăsa coșul de picnic la poartă, aruncând spre Luce și Penn unul dintre zâmbetele ei obișnuite.

Domnul Cole făcu semn cu mâna pentru a le atrage atenția.

— Pentru început, câteva lucruri de cultură generală. Care -ridică din sprâncene – credeți că este cel mai vechi monument din cimitir?

În timp ce Luce și Penn își priveau pantofii – evitându-i privirea așa cum făceau și în clasă – tatăl lui Luce se ridică pe vârfuri aruncând o privire spre câteva dintre statuile mai mari.

— Întrebare-capcană! strigă domnul Cole, arătând spre porțile din fier forjat. Această parte din fața a fost construită de primul proprietar, în 1831. Se spune că soția lui, Ellamena, avea o grădină minunată și avea nevoie de ceva pentru a ține bibilicile departe de roșiile ei. Râse pe înfundate. Asta se întâmpla înainte de război. Și înainte să se surpe pământul. Să mergem mai departe!

Pe măsură ce înaintau, domnul Cole turuia volubil numeroase informații despre construirea cimitirului, despre contextul istoric în care fusese amenajat și despre „artistul” – până și el folosea termenul în sens larg – care făcuse cea mai frumoasă sculptură a unui înger în vârful monolitului din centrul cimitirului. Tatăl lui Luce îl asalta pe domnul Cole cu întrebări, în timp ce mama ei mângâia unele dintre cele mai frumoase pietre, șoptind câte un „Of, Doamne” de fiecare dată când se oprea să citească o inscripție. Penn își târșă-ia picioarele în urma mamei lui Luce, dorindu-și probabil să se fi lipit de o altă familie în acea zi. Iar Luce o urma îndeaproape, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să fie ghidul părinților ei într-un tur personal al cimitirului.

Aici am fost prima dată pedepsită...

Și iată unde un înger de marmură în cădere aproape m-a decapitat...

Iar aici un băiat de la școala de corecție, cu care nu ați fi niciodată de acord, m-a adus la cel mai ciudat picnic din viața mea...

— Cam, strigă domnul Cole când ajunse lângă monolit. Cam se afla acolo, împreună cu un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-un costum negru și sobru. Nici unul din ei nu-l auzise pe domnul Cole și nu văzuse grupul pe care acesta îl conducea prin cimitir. Vorbeau încet și dădeau din mâini cu însuflețire lângă stejar, cam în același mod în care Luce îl văzuse pe profesorul ei de teatru atunci când elevilor nu le reușea o scenă într-o piesă.

— Tu și cu tatăl tău ați sosit cumva mai târziu la turul organizat? îl întrebă domnul Cole pe Cam, de data asta cu mai mult aplomb. Ați pierdut cea mai mare parte a plimbării, dar mai sunt vreo două lucruri interesante pe care aș putea să vi le împărtășesc.

Cam întoarse ușor capul în direcția lor, apoi își privi din nou însoțitorul, care părea amuzat. Luce nu credea că acel bărbat, care arăta atât de bine, de o frumusețe clasică, înalt, brunet și cu un ceas de aur uriaș, părea îndeajuns de bătrân încât să fie tatăl lui Cam. Dar poate că doar îmbătrânise frumos. Cam cercetă cu privirea gâtul golaș al lui Luce și păru un pic dezamăgit. Ea se îmbujora, pentru că își dădea seama că fusese observată de mama ei care se întreba ce se întâmplă.

Cam îl ignoră pe domnul Cole și se apropie de mama lui Luce, ducându-i mâna la buze înainte să

fi făcut cineva prezentările.

— Dumneavoastră trebuie să fiți sora mai mare a lui Luce, spuse el cu dezinvoltură.

La stânga ei, Penn o apucă pe Luce de cot și îi șopti:

— Te rog, spune-mi că nu sunt singura căreia i se face rău! Dar mama lui Luce părea atât de surprinsă, încât Luce – și tatăl ei, fără îndoială – se simțiră jenați.

— Nu, nu putem sta pentru plimbare, anunță Cam, făcându-i cu ochiul lui Luce și retrăgându-se chiar atunci când se apropia tatăl ei. Dar a fost atât de grozav – se uită la fiecare dintre cei trei, ignorând-o pe Penn – să vă întâlnesc aici. Să mergem, tată.

— Cine era? șopti mama lui Luce când Cam și tatăl lui, sau cine-o fi fost bărbatul acela, dispărură pe aleea care ducea spre ieșirea din cimitir.

— Ah, doar unul dintre admiratorii lui Luce, zise Penn, încercând să destindă atmosfera, reușind exact opusul.

— Doar unul dintre admiratori? întrebă tatăl lui Luce, scrutând-o cu privirea pe Penn.

În lumina după-amiezii târzii, Luce văzu, pentru prima dată, câteva fire albe în barba tatălui ei. Nu voia să-și petreacă ultimele momente ale acelei zile convingându-l să nu-și facă griji în legătură cu băieții de la școala de corecție.

— Nu-i nimic, tată. Penn glumește.

— Vrem să ai grijă, Lucinda, spuse el.

Luce se gândi la ceea ce îi sugerase Daniel – destul de clar -cu o zi înainte. Că poate n-ar trebui să se aplece la Sword & Cross. Și, brusc, dori din tot sufletul să le spună și părinților ei, să-i implore și să insiste să o ducă departe de acel loc.

Dar aceeași amintire despre Daniel o făcu să-și țină gura. Atingerea tulburătoare a pielii lui, când căzuse peste el lângă lac, ochii lui care erau uneori cei mai triști pe care îi văzuse vreodată. Își dădu brusc seama că era o nebulie adevărată, dar și absolut adevărat că tot iadul prin care trecea la Sword & Cross merita trăit doar pentru a mai petrece puțin timp cu Daniel. Doar ca să vadă dacă putea ieși ceva din povestea asta.

— Urăsc să-mi iau rămas-bun, șopti mama lui Luce, între-rupându-i gândurile pentru a o trage spre ea într-o îmbrățișare energică.

Luce se uită la ceas și se întrista dintr-odată. Nu-și dăduse seama că după-amiaza trecuse atât de repede și că era timpul ca ei să plece.

— O să ne suni miercuri? o întrebă tatăl ei, sărutând-o pe ambii obraji, așa cum făceau întotdeauna cei din ramura franceză a familiei lui.

Mergând cu toții spre parcare, părinții lui Luce o prinseră iarăși de mână. Fiecare din ei o îmbrățișa strâns și o sărută de mai multe ori. Când dădură mâna cu Penn și îi urară toate cele bune, Luce văzu o cameră video fixată pe postamentul din cărămizi care adăpostea o cabină telefonică scoasă din uz, la intrare. Probabil camerele aveau atașate un detector de mișcare, pentru că aceasta se deplasa, urmărindu-i. Camera nu se aflase pe traseul lui Arriane și cu siguranță nu era scoasă din uz. Părinții lui Luce nu observară nimic – și poate că era mai bine așa.

Ei se îndepărtară, uitându-se de două ori în urmă pentru a le face cu mâna celor două fete care stăteau la intrarea în holul principal. Tatăl porni motorul bătrânului său Chrysler New Yorker negru și coborî geamul.

— Te iubim! strigă el atât de tare, încât Luce s-ar fi simțit stingherită dacă n-ar fi fost atât de tristă să-i vadă plecând.

Le făcu și ea cu mâna.

— Mulțumesc, șopti. „Pentru praline și pentru bame. Pentru că ați stat toată ziua aici. Pentru că ați luat-o pe Penn sub aripa voastră, fără să puneți întrebări. Pentru că încă mă iubiți, în ciuda faptului că vă bag în sperieți.”

Când farurile din spate ale automobilului dispărură la curbă, Penn o bătu pe spate pe Luce.

— Mă gândeam să merg pe la tata. Scurmă cu bocancul în pământ și aruncă o privire timidă spre Luce. Crezi că ai vrea să vii? Dacă nu, înțeleg, dat fiind că asta ar implica o altă excursie în... arată cu degetul mare spre cimitir.

— Bineînțeles că vin, zise Luce.

Ocoliră cimitirul, cocoțate pe bordură, până când ajunseră în cel mai îndepărtat colț din partea de est, și Penn se opri în fața unui mormânt.

Era simplu, alb, și acoperit cu un strat maro-roșcat de ace de pin. Penn se așeză în genunchi și începu să îl șteargă.

STANFORD LOCKWOOD scria pe piatra simplă de mormânt, CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME.

Luce simți tristețea lui Penn din spatele inscripției și simți că-i dădeau lacrimile. Nu voia ca Penn să vadă... până la urmă, părinții lui Luce trăiau amândoi. Dacă ar fi trebuit să plângă cineva, aceea ar fi trebuit să fie... Penn chiar plângea, încerca să se ascundă trăgându-și ușor nasul și ștergându-și câteva lacrimi pe mâneca uzată a puloverului ei. Luce se așeză și ea în genunchi și o ajută să dea acele de pin la o parte, apoi o îmbrățișa cu putere.

Când Penn se retrase și-i mulțumi lui Luce, căută în buzunar și scoase o scrisoare.

— De obicei îi scriu ceva, explică ea.

Luce dori să-și lase prietena un moment singură cu tatăl ei, astfel că se ridică, făcu un pas în spate și se întoarse, coborând pe pantă, spre mijlocul cimitirului. Privirea ei mai era încă puțin încețoșată, dar i se păru că vede pe cineva în vârful monolitului. Da. Un băiat cu brațele în jurul genunchilor. Nu avea nici o idee cum ajunsese în vârf, dar era acolo.

Părea nemișcat și singur, de parcă ar fi stat acolo întreaga zi. Nu le văzuse pe Luce și pe Penn. Nu părea să vadă nimic. Dar Luce nu trebuia să se apropie de el pentru a vedea ochii violeti-cenușii, pentru a-și da seama cine era.

În tot acest timp, Luce căutase să-și explice de ce dosarul lui Daniel era atât de subțire, ce secrete ascundea cartea din bibliotecă, unde îi zburase mintea atunci când ea îl întrebase despre familia lui. De ce era atât de fierbinte și de rece cu ea... mereu.

După o zi atât de plină de emoții petrecută alături de părinții ei, gândul aproape că o copleși de tristețe. Daniel era singur pe lume.

Paisprezece

Măinile leneșe sunt unealta diavolului

Marti plouă toată ziua. Nori negri ca smoala se apropiau dinspre vest și se îngrămădeau deasupra campusului, ceea ce n-o ajuta pe Luce prea tare să-și limpezească mintea. Potopul veni în valuri inegale – stropi mici, apoi ploaie cu găleata, apoi grindină – înainte de-a se opri brusc și a porni iarăși. Elevilor nici măcar nu li se dădu voie să iasă din clădire în timpul pauzelor, și pe la sfârșitul orei de analiză matematică, Luce deja devenise claustrofobă.

Își dădu seama de asta când notițele ei începură să nu mai aibă nici o legătură cu teorema mediei și să semene mai mult cu cele ce urmează:

15 septembrie: gestul introductiv – D îmi arată degetul

16 septembrie: căderea statuii, îmi protejează capul cu mâna (alternativă: căuta pe dibuite o cale de scăpare); D fuge imediat

17 septembrie: potențială confunzie asupra modului în care D a dat din cap ca sugestie de a lua parte la petrecerea lui Cam. Descoperire tulburătoare a relației dintre D & G (greșeală?)

Prezentate în felul ăsta, lucrurile erau doar începutul unei liste destul de jenante. Era când prea cald, când prea rece. Era posibil să se fi simțit și el la fel – deși, dacă se gândea mai bine, Luce ar fi insistat asupra faptului că orice ciudățenie din partea ei venea doar ca un răspuns la o ciudățenie și mai mare a lui.

Nu. Acesta era exact tipul de cerc vicios în care nu voia să se lase prinsă. Lui Luce nu-i ardea de jocuri. Tot ce voia era să fie cu el. Numai că habar n-avea de ce. Sau cum să procedeze. Sau măcar ce însemna să fie cu el. Tot ce știa era că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, se gândea numai la el. Numai de el îi păsa.

Credea că, dacă ar putea să-și amintească de fiecare moment când se crease o legătură între ei și fiecare moment când el se retrăsese, ar fi putut să descopere motivul din spatele comportamentului de neînțeles al lui Daniel. Dar, până acum, lista nu făcea decât s-o deprime. Mototoli foaia și-o vârî în buzunar.

Când clopoțelul sună, în cele din urmă, Luce se grăbi să iasă din clasă. De obicei le aștepta pe Arriane ori pe Penn, temându-se de momentul în care aveau să se despartă, pentru că atunci ar fi rămas singură cu gândurile ei. Dar astăzi, dimpotrivă, nu avea chef să vadă pe nimeni. Abia aștepta să aibă timp doar pentru ea. Nu cunoștea decât o metodă sigură de a-l îndepărta pe Daniel din gândurile ei: o cursă lungă, grea și solitară de înot.

În timp ce toți ceilalți elevi se îndreptau obosiți spre camerele lor, Luce își trase gluga puloverului negru pe cap și ieși în grabă în ploaie, nerăbdătoare să ajungă la bazinul de înot.

Pe când sărea grăbită pe treptele de la Augustine, se lovi de o siluetă înaltă, în negru. Era Cam. Când se ciocni de el, un teanc de cărți i se balansa în brațe, apoi volumele căzură pe cimentul ud cu un zgomot înfundat. Și el avea gluga neagră trasă pe cap, iar căștile îi bubuiau în urechi. Probabil nici el n-o văzuse venind. Fiecare era cufundat în propria lume.

— Te simți bine? o întrebă, punându-i o mână pe spate.

— Da, răspuse Luce.

Ea nu pățise nimic. Cărțile lui Cam erau cele mai afectate.

— Acum, dacă tot ne-am ciocnit și mi-ai dărmat cărțile din brațe, n-ar trebui ca mâinile să ni se atingă întâmplător în timp ce le ridicăm?

Luce izbucni în râs. Când îi întinse una dintre cărți, el îi apucă mâna și i-o strânse. Ploaia îi udase părul negru și stropi mari se adunaseră în genele lui lungi și dese. Arăta foarte bine.

— Cum spui „stingherit” în franceză? întrebă el.

— Hm... gene, îi spuse Luce, începând să se simtă și ea puțin genee. Cam încă îi mai ținea mâna într-a sa. Stai, n-ai luat tu un zece la testul de franceză?

— Ai observat? întrebă el cu un ton care sună ciudat.

— Cam, te simți bine? zise ea.

Se aplecă spre ea și îi șterse o picătură de apă pe care o simțise coborându-i pe coama nasului. Simpla atingere a arătătorului său o făcu să tremure și, brusc, nu se putu abține să nu se gândească la senzația caldă și minunată care ar fi copleșit-o dacă ar fi strâns-o în brațe așa cum o făcuse la înmormântarea lui Todd.

— M-am tot gândit la tine, îi spuse el. Am vrut să te văd. Te-am așteptat atunci, după înmormântare, dar cineva mi-a spus că ai plecat.

Luce avu sentimentul că știa cu cine plecase. Și că voia ca ea să afle că știa.

— Îmi pare rău, îi spuse, aproape strigând ca să acopere bubuitul unui tunet.

Deja erau amândoi uzi leoarcă de la ploaia care părea să nu se mai oprească.

— Hai să plecăm de aici.

Cam o conduse spre intrarea acoperită a clădirii Augustine.

Luce se uită peste umărul lui spre sala de sport, dorindu-și să fie acolo, și nu aici sau oriunde altundeva împreună cu Cam. Cel puțin, nu chiar acum. Era copleșită și derutată de prea multe impulsuri și simțea nevoie să stea un timp departe de toată lumea pentru a le desluși.

— Nu pot, îi zise.

— Dar mai târziu? Sau în noaptea asta?

— Sigur, mai târziu, bine.

El se luminează la față.

— O să trec pe la tine.

O surprinse când o trase spre el, pentru o clipă, și o sărută blând pe frunte. Luce se simți brusc mai liniștită, de parcă ar fi băut ceva tare. Și, înainte să aibă șansa de a mai simți și altceva, el îi dăduse deja drumul și pornise grăbit spre internat.

Luce clătină din cap și o luă lipăind încet prin noroi spre sala de sport. În mod clar, avea mai multe de lămurit cu ea însăși.

Era posibil să-i facă bine, ba chiar putea să se distreze petrecând ceva timp cu Cam mai pe seară.

Dacă se oprea ploaia, probabil că avea s-o ducă într-un alt loc secret din campus și avea să fie fermecător și minunat în acel mod tulburător de calm ce-i stătea în fire. Avea s-o facă să se simtă specială. Luce zâmbi.

De când pusese ultima oară piciorul în sala de sport, botezată de Arriane Sfânta Fitnessului, echipa de îngrijitori a școlii începuse o luptă crâncenă cu tulpinile de kudzu. Rupseseră o mare parte din pătura verde care acoperea fațada clădirii, dar nu terminaseră nici pe jumătate treaba, iar acum se vedeau deasupra ușii niște tulpini verzi atârând asemenea unor tentacule. Luce trebui să se aplece pe sub lungii lăstari agățatori ca să intre.

Sala de sport era pustie și, prin comparație cu furtuna de afară, era cufundată într-o liniște mormântală. Cea mai mare parte a becurilor erau stinse. Nu întrebese dacă avea voie să intre acolo în afara orelor de sport, dar ușa era descuiată și, în plus, nu era nimeni care să o împiedice.

În holul slab luminat, trecu pe lângă vechile pergamente latinești din vitrinele de sticlă și pe lângă reproducerea miniaturală în marmură a unei pietă. Se opri în fața ușii de la sala de forță, unde dăduse atunci peste Daniel. Oftă. Și acela ar fi un punct de notat în lista ei.

18 septembrie: D mă acuză că îl hărțuiesc.

Iar după două zile:

20 septembrie: Penn mă convinge să-l hărțuiesc cu adevărat. Iar eu consimt.

Uf! Se cufundase într-o mare de repulsie față de ea însăși. Și, cu toate astea, nu se putea opri. În mijlocul holului, încremeni. Dintr-odată înțelese de ce se fusese întreaga zi obsedată de Daniel și trăise sentimente contradictorii în ceea ce-l privea pe Cam. Îi visase pe amândoi noaptea trecută.

Se făcea că rătăcea printr-o ceață sufocantă, iar cineva o ținea de mână. Se întoarse, gândindu-se că era Daniel. Buzele pe care le sărută erau moi și mângâietoare, dar nu erau ale lui, ci ale lui Cam. O sărutase de nenumărate ori cu delicatețe și, de fiecare dată când Luce deschidea ochii și-l privea, ochii lui de un verde tumultos erau deschiși, sfrede-lindu-i chipul, purtând în ei o întrebare la care ea nu putea răspunde.

Apoi Cam dispăruse, și la fel și ceața, iar Luce se trezise în brațele lui Daniel, exact acolo unde își dorea să fie. Se aplecă peste ea și o sărută cu înverșunare, cu furie, parcă, și, de fiecare dată când buzele lui le părăseau pe ale ei, chiar și pentru o clipă, o sete mistuitoare o mistuia, făcând-o să țipe. De data asta știu cu certitudine că erau aripi, și le lăsa să-i învăluie trupul ca o pătură. Voia să le atingă, să le înfășoare în jurul trupurilor lor, dar curând mângâierea de catifea dispăru. El se opri din sărutat și se uită la chipul ei, așteptând o reacție. Nu înțelegea teama ciudată și fierbinte care-i creștea în stomac. Dar era acolo, răspândind o căldură dezagreabilă, care deveni arzătoare – până n-o mai putu îndura. Atunci se trezi: în ultima parte a visului, Luce începuse să ardă cu scânteii – apoi se făcuse scrum.

Se trezise learcă de sudoare – părul, pătura, pijamalele erau toate ude și, dintr-odată, i se făcuse foarte frig. Zăcuse acolo tremurând, până la prima geană de lumină.

Luce își frecă mânele ude de ploaie pentru a se încălzi. Firește, visul îi lăsase focul în suflet și fiorul în oase și nu reușise să se calmeze toată ziua. Și de asta venise să înoate, încercând să se liniștească.

De data aceasta, costumul ei negru Speedo chiar i se potrivește și își amintise să-și ia și o pereche de ochelari. Deschise ușa bazinului de înot și se opri sub platforma înaltă, respirând aerul umed cu miros vag de clor. Fără ceilalți elevi care să o distragă și fără fluierul antrenorului Diante, Luce simți ceva diferit în biserică. Ceva aproape sfânt. Poate doar pentru că piscina se afla într-o sală atât de minunată, chiar și în ciuda ploii care pătrundea prin crăpăturile vitraliilor, chiar dacă nu era nici o lumânare aprinsă în altarele laterale. Luce încercă să-și imagineze cum arătase acel loc înainte ca bazinul să înlocuiască băncile și zâmbi. Îi plăcea ideea de-a înota sub toate acele capete plecate în rugăciune.

Își puse ochelarii și intră în apă. Era caldă, mult mai caldă decât ploaia de afară, iar tunetul care se auzi păru inofensiv și foarte departe când își cufundă capul sub apă.

Începu să înoate făcând un tur ușor de încălzire.

Trupul i se destinsese repede și, după câteva bazine, Luce crescuse viteza, trecând la stilul fluture. Putea simți fierbințeala din membre și mări ritmul pentru a depăși momentul. Aceasta era senzația pe care o căutase. Făcea cu pricepere și ușurință exact ceea ce-i plăcea.

Dacă ar fi putut vorbi cu Daniel... să comunice într-adevăr, fără ca el s-o întrerupă sau să-i spună să se transfere la o altă școală sau să fugă înainte de a ajunge la miezul problemei. Sigur ar fi ajutat-o. Probabil că ar fi trebuit să-l lege și să-i lipească ceva pe gură pentru a-l face să tacă și să o asculte.

Dar ce i-ar fi putut spune? Tot ceea ce știa ea era acel sentiment pe care-l încerca în preajma lui, care, dacă se gândea mai bine, n-avea nici o legătură cu vreuna dintre întâlnirile lor.

Și dacă l-ar duce înapoi pe malul lacului? El fusese cel care sugerase că acela devenise locul lor. De data asta, ar putea să-l conducă ea acolo și ar fi foarte atentă să nu aducă vorba despre ceva care să-l sperie...

Nu mergea.

La naiba! Iar făcea asta! Ar fi trebuit să înoate. Doar să înoate. Să înoate până obosea prea tare ca să se mai gândească la altceva, și mai ales la Daniel. Să înoate până...

— Luce!

Până va fi întreruptă. De către Penn, care stătea pe marginea bazinului.

— Ce cauți aici? o întrebă Luce scoțând capul din apă.

— Ce cauți tu aici? replică Penn. De când faci sport de bunăvoie? Nu-mi place chestia asta nouă.

— Cum m-ai găsit? Luce nu-și dădu seama până nu rosti cuvintele că ar fi putut părea nepoliticoasă, că ar fi încercat s-o evite pe Penn.

— Cam mi-a spus. Am avut o întreagă discuție. A fost ciudat. Voia să știe dacă te simți bine.

— Într-adevăr, e cam ciudat, admise Luce.

— Nu, zise Penn, ciudat a fost că m-a abordat și am purtat o conversație. Eu și... Domnul Popularitate. Am fost uluită. Chestia e că a fost chiar drăguț.

— Păi el e drăguț, zise Luce scoțându-și ochelarii.

— Cu tine, spuse Penn. E atât de drăguț cu tine încât s-a furișat afară din școală și ți-a cumpărat lăntșorul ăla... pe care nu-l porți niciodată.

— L-am purtat o dată, o contrazise Luce.

Și era adevărat. Îl purtase cu cinci nopți înainte, după ce Daniel o lăsase pentru a doua oară singură lângă lac, să-i urmărească poteca strălucitoare pe care o lăsase în urmă, prin pădure. Nu reușise să scape de imaginea lui și nu putuse să adoarmă. Așa că își pusese colierul. Adormise cu el la gât, strângându-l în palmă, și se trezise cu el fierbinte în mână.

Penn flutură trei degete prin fața ei, voind parcă să spună: „Hei, și care ar fi ideea?”

— Vreau să spun că nu sunt atât de superficială încât tot ce-mi doresc de la viață să fie un băiat care să-mi cumpere tot felul de lucruri.

— Nu ești atât de superficială? o întrebă Penn. Atunci te provoc să faci o listă nesuperficială cu motivele pentru care ești îndrăgostită de Daniel. Adică fără „Are cei mai minunați ochi cenușii” sau „Oh, cât de frumos i se văd mușchii în lumina soarelui”!

Luce nu se putu abține să nu izbucnească în râs la auzul glasului pițigăiat al lui Penn și văzând-o cum își ținea mâinile împreunate în dreptul inimii.

— Pur și simplu îmi place, zise ea evitând s-o privească în ochi. Fără nici o explicație.

— Îți place cum te ignoră? clătină Penn din cap.

Luce nu-i spusese niciodată lui Penn despre momentele pe care le petrecuse singură cu Daniel, momentele în care observase scânteia care-o convinsese că și lui îi păsa de ea. Așa că Penn nu putea să-i înțeleagă cu adevărat sentimentele, care oricum erau prea intime și prea greu de explicat.

Penn se lăsă pe vine în fața ei.

— Motivul principal pentru care voiam să te găsec era să te târăsc la bibliotecă pentru o misiune legată de Daniel.

— Ai găsit cartea?

— Nu chiar, îi spuse Penn, întinzându-i o mână lui Luce să o ajute să iasă din bazin. Capodopera domnului Grigori e tot dispărută în mod misterios, dar am hackerit contul de abonat al domnișoarei

Sophia și am descoperit vreo câteva lucruri. Am crezut că ar putea să ți se pară interesante.

— Mulțumesc, zise Luce, ridicându-se pe marginea bazinului cu ajutorul lui Penn. O să încerc să nu fiu prea enervant de siropoasă în ceea ce-l privește pe Daniel.

— În fine, spuse Penn. Grăbește-te să te usuci. Afară ploaia a luat o scurtă pauză, iar eu n-am umbrelă.

Aproape uscată și îmbrăcată din nou în uniformă, Luce mergea împreună cu Penn spre bibliotecă. Partea din față a clădirii fusese împrejmuțată cu banda galbenă întinsă de poliție, astfel încât fetele trebuiau să se strecoare prin spațiul strâmt dintre dulapurile cu fișe și zona cărților de referință, încă mai mirosea a fum, iar acum, din cauza apei cu care fusese stins incendiul și a ploii, se simțea și un iz de mucegai.

Luce se uită mai întâi spre locul unde fusese biroul domnișoarei Sophia – acum un cerc aproape perfect de funingine pe dalele din mijlocul bibliotecii. Fusese scos totul pe o rază de patru metri și jumătate. Tot ceea ce nu fusese inclus în acel diametru era ciudat de intact.

Biblioteca nu era la post, dar o masă de plastic pliantă fusese așezată pentru ea aproape de locul incendiului. Masa era deprimant de goală, pe ea nu se aflau decât o veioză nouă, un suport pentru creioane și un pachet de post-it-uri gri.

Luce și Penn își aruncară o privire care spunea „Ce nașpa!” și apoi își continuară drumul spre computerele din spate. Când trecură pe lângă spațiul rezervat pentru studiu, unde-l văzuseră data trecută pe Todd, Luce aruncă o privire spre prietena ei. Penn se uita în față, dar, atunci când Luce se întinse și îi strânse mâna, Penn i-o strânse la rândul ei destul de tare.

Traseră două scaune în fața unui computer, iar Penn tastă numele ei de utilizator. Luce se uită în jur să se asigure că nu mai era nimeni prin apropiere.

O căsuță roșie de eroare apărură pe ecran.

Penn bombăni.

— Ce e? întrebă Luce.

— După ora patru ai nevoie de permisiune specială pentru a accesa internetul.

— De asta este atât de pustiu pe-aici seara. Penn scormonea prin rucsacul ei.

— Oare unde-am pus parola criptată? mormăi ea.

— Uite-o pe domnișoara Sophia, zise Luce făcându-i semn bibliotecarei, care traversa culoarul îmbrăcată într-o bluză neagră strâmtă și niște pantaloni trei sferturi de un verde fosforescent. Cerceii ei strălucitori îi ajungeau până la umeri și aveau părul prins într-o parte cu un creion. Aici, spuse Luce cu voce tare.

Domnișoara Sophia își miji privirea. Ochelarii bifocali îi alunecaseră de pe nas și, cum ținea câte un teanc de cărți la fiecare subsuoară, nu putea să și-i ridice.

— Cine e? strigă ea, îndreptându-se spre ele.

— Ah, Lucinda. Pennyweather, zise ea cu un glas ostenit. Bună.

— Ne întrebam dacă n-ați putea să ne dați parola pentru a folosi acest computer, îi spuse Luce, arătând mesajul de eroare de pe ecran.

— Nu umblați pe site-uri de socializare, nu-i așa? Sunt lucrarea diavolului, să știți!

— Nu, nu, e vorba de documentare serioasă, îi răspunse Penn, dacă ați ști, cu siguranță ne-ați da acordul.

Domnișoara Sophia veni în spatele fetelor pentru a debloca computerul, apoi tastă la rezezeală cea mai lungă parolă pe care Luce o văzuse vreodată.

— Aveți douăzeci de minute, le spuse pe un ton categoric, îndepărtându-se.

— Ar trebui să fie de-ajuns, șopti Penny. Am găsit un eseu despre Păzitori, așa că, până dăm de carte, măcar putem citi câte ceva despre subiect.

Luce simți o prezență în spatele ei și întoarse capul, dându-și seama că domnișoara Sophia era din nou lângă ele. Sări ca arsă.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu știu de ce m-am speriat de dumneavoastră.

— Nu, mie îmi pare rău, îi zise domnișoara Sophia și zâmbi. Am avut niște zile foarte dificile, de când cu incendiul. Dar asta nu e un motiv pentru a-mi săcâi două dintre cele mai promițătoare eleve

cu necazurile mele.

Nici Luce și nici Penn nu știau ce să spună. Să se susțină reciproc după incendiu era una, dar să o încurajeze pe bibliotecara școlii părea un pic peste puterile lor.

— Am încercat să îmi ocup timpul, dar... vocea i se stinse. Penn se uită agitată spre Luce.

— Am avea nevoie de ceva ajutor în cercetările noastre, dacă asta...

— Vă pot da o mână de ajutor! zise domnișoara Sophia tră-gându-și un scaun lângă fete. Văd că vă interesează Păzitorii, citi ea peste umerii lor. Cei din familia Grigori au fost foarte influenți. Iar eu știu, din întâmplare, o bază de date de la Vatican. Să vedem ce pot afla.

Luce aproape se înecă cu creionul pe care îl rodea.

— Mă scuzați, ați spus familia Grigori?

— O, da, istoricii le-au stabilit genealogia până prin Evul Mediu. Erau... se opri, căutând cuvintele potrivite. Un fel de grup de cercetare, ca să folosim termeni laici. Erau specializați într-un anumit tip de folclor legat de îngerii căzuți.

Se întinse iarăși din spatele fetelor, iar Luce rămase uluită privindu-i degetele ce alergau iuți pe tastatură. Motorul de căutare se străduia să țină pasul, dând la iveală articol după articol, surse primare după surse primare, toate despre familia Grigori. Numele familiei lui Daniel era peste tot, umplând ecranul. Luce se simți puțin amețită.

Imaginea din visul ei îi reveni în minte: aripi care se desfăceau, trupul ei încingându-se până se făcea scrum.

— Există mai multe feluri de îngeri în care să te specializezi? întrebă Penn.

— O, sigur – există o întreagă literatură despre asta, îi confirmă domnișoara Sophia fără să se oprească din lucru. Sunt cei care au devenit demoni. Și cei care i s-au alăturat lui Dumnezeu. Și mai sunt chiar și cei care s-au unit cu muritoare, în sfârșit, zise ea, zăbovind o clipă, un obicei foarte periculos.

— Păzitorii ăștia au vreo legătură cu Daniel Grigori al nostru? întrebă Penn.

Domnișoara Sophia își duse degetul la buzele ei date cu ruj mov.

— E foarte posibil. Și eu mi-am pus întrebarea, dar nu prea e treaba noastră să ne băgăm nasul în treburile altui elev, sunteți de acord? Chipul ei palid se încruntă când se uită la ceas. Sper că v-am dat destule amănunte ca să puteți începe proiectul. Nu vreau să vă mai răpesc din timp. Arată cu degetul spre ceasul de pe ecranul computerului. Nu mai aveți decât nouă minute.

Pe când se îndrepta spre capătul opus al bibliotecii, Luce observă ținuta perfectă a domnișoarei Sophia. Ar fi putut ține o carte în echilibru pe cap. Și părea înviorată puțin de faptul că le ajutase pe fete în cercetarea lor, dar, în același timp, Luce habar n-avea cum să folosească informațiile pe care tocmai le primise despre Daniel.

Însă Penn știa cum. Deja începuse să ia febril notițe.

— Opt minute și jumătate, o informă ea pe Luce, întinzându-i un pix și o bucată de hârtie. E mult prea multă informație aici ca să ne lămurim în opt minute și jumătate. Pune-te pe scris.

Luce oftă și îi urmă sfatul. Era o pagină web cu un design plictisitor, cu un chenar subțire albastru care încadra un fundal bej. Deasupra, un titlu scris cu litere sobre și greoaie: CLANUL GRIGORI.

Doar citind numele, Luce simți că o ia cu călduri.

Penn bătu în monitor cu un pix, întorcându-o pe Luce la realitatea misiunii pe care i-o încredințase.

Cei din familia Grigori nu dorm. Părea posibil; Daniel părea tot timpul obosit. Sunt tăcuți în general. Bifat. Uneori, abia dacă îi scoteai cuvintele cu cleștele. Într-un decret din secolul al VIII-lea...

Ecranul se făcu negru. Expirase timpul.

— Cât ai reușit să scrii? o întrebă Penn.

Luce ridică foaia spre ea. Jenant. Pe ea nu era decât un desen pe care părea să-l fi făcut în transă: penele de pe marginile unei aripi.

Penn îi aruncă o căutătură piezișă.

— Da, văd că ai toate șansele să devii o excelentă asistentă de cercetare, zise ea râzând. Poate

mai târziu putem inventa un joc de „Pe cine iubești cu adevărat”. Îi arată notițele ei, mult mai cuprinzătoare. Nu-i nimic, am scris eu destul și putem apela la alte câteva surse.

Luce îndeșă hârtia în buzunar, chiar lângă începutul listei, acum mototolite, ce rezuma întâlnirile ei cu Daniel. Începea să semene cu tatăl ei, care nu suporta să stea prea departe de tocătorul de hârtie. Se aplecă să caute un coș de gunoi și zări două picioare care veneau spre ele pe culoar.

Ar fi recunoscut mersul acela dintr-o mie. Se așeză la loc -sau cel puțin încercă – și se lovi cu capul de tăblia mesei pe care era așezat computerul.

— Of, gemu, frecând locul unde se lovise la cap în incendiul de la bibliotecă.

Daniel se opri la câțiva metri de ea. Expresia lui spunea că ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit era să dea peste ea. Măcar apăruse după ce computerul se deconectase. Altminteri, nu ar mai fi avut nevoie de o nouă dovadă că îl hărțuia.

Dar Daniel părea să privească prin ea; ochii lui violeți-cenușii se uitau la ceva peste umărul ei, la cineva.

Penn o bătu pe umăr și apoi îi arătă cu degetul mare persoana care stătea în spatele ei. Cam tocmai se aplecase peste scaunul lui Luce și îi arunca un zâmbet. Un fulger care lovi în acel moment o făcu pe Luce să sară în brațele lui Penn.

— Nu e decât o furtună, îi spuse Cam, ridicându-și capul. O să se termine în curând. Păcat, pentru că arăți foarte bine când ești speriată.

Cam se întinse spre ea. Începând cu umărul, îi urmări brațul cu degetele până ajunse la palmă. Închise ușor ochii, era atât de bine, iar atunci când îi deschise avea o cutiuță de catifea roșie în palmă. Cam o deschise pentru o clipă, iar Luce văzu o sclipire aurie.

— Deschide-o mai târziu, îi spuse el, când ești singură.

— Cam...

— Te-am căutat în camera ta..

— Cam, noi...

Luce se uită spre Penn, care se holba nestingherită la ei, captivată ca un spectator aflat în primul rând la cinema.

Când ieși, în cele din urmă, din transă, Penn dădu din mâini, spunând:

— Vrei să plec, am înțeles.

— Nu, stai, interveni Cam, cu o voce mult mai blândă decât s-ar fi așteptat Luce. Se întoarse spre ea. O să plec eu. Dar mai târziu... promiți?

— Sigur, răspunse simțind cum îi luau foc obrajii.

Cam îi luă mâna și o împinse împreună cu cutiuța în buzunarul din față al blugilor ei. Erau strâmți, și o străbătu un fior simțindu-i degetele pe coapsele ei. Apoi, el îi făcu cu ochiul și se întoarse pe călcâie.

Înainte să apuce să-și recapete suflul, era din nou lângă ea.

— Încă un lucru, îi spuse, strecurându-și brațul pe ceafa ei și apropiindu-se și mai mult.

Capul ei se dădu pe spate, iar al lui se aplecă înainte, aco-perindu-i gura cu a lui. Buzele lui erau la fel de moi cum îi păruseră de fiecare dată când Luce se uitase la ele.

Nu fu un sărut lung, ci doar unul fugar, dar Luce simți că era mult mai mult. Nu putu să respire din cauza șocului și a fiorului, și a faptului că existaseră spectatori ai acestui potențial foarte lung, foarte neașteptat...

—Ce na...!

Capul lui Cam se întoarse într-o parte, apoi se chirci de durere, ținându-se de falcă.

Daniel stătea în spatele lui, frecându-și încheieturile degetelor.

— Ia-ți labele de pe ea!

— Nu te-am auzit, îi răspunse Cam, îndreptându-se încet de spate.

Oh, Doamne, se băteau! în bibliotecă. Pentru ea. Apoi, cu o mișcare abilă, Cam se întinse spre Luce. Începu să țipe simțindu-i brațele încercând să o cuprindă.

Dar mâinile lui Daniel erau mai rapide. Îl pocni pe Cam și îl împinse în masa pe care se afla computerul. Cam gemu când Daniel îl apucă de păr și îl trânti cu capul de masă.

— Ți-am spus să-ți iei labele jegoase de pe ea, nenorocitul! Penn țipă ascuțit, își luă penarul de

pe masă și se îndreptă în vârful picioarelor spre perete. Luce o privi cum își aruncă penarul galben ponosit în aer, o dată, de două ori, de trei ori. A patra oară ajunsese destul de sus încât să nimerească micuța cameră de luat vederi prinsă în perete. Lovitura împinse obiectivul camerei mult spre stânga, spre un teanc nemișcat de cărți de știință.

Cam scăpase deja din mâinile lui Daniel și acum se învârteau unul în jurul celuilalt, cu încălțăminte scârțâind pe podeaua lustruită.

Daniel se feri înainte ca Luce să-și dea seama că, de fapt, Cam se îndrepta spre el. Dar, cu toate astea, Daniel nu reacționase suficient de repede. Cam aplică un pumn ce păru decisiv exact sub ochiul lui Daniel. Acesta căzu peste Luce și Penn, care se loviră de masa computerului. Se întoarse și bălmăji năucit niște scuze înainte de a se roti din nou spre Cam.

— O, Doamne, opriți-vă! țipă Luce, chiar înainte ca el să se repeadă spre Cam.

Daniel îl atacă, aruncând o ploaie de pumni spre umerii și maxilarele lui Cam.

— Ce bine mă simt! mormăi Cam, ferindu-și capul asemenea unui boxer.

Ținându-se încă pe picioare, Daniel începu să îl strângă pe Cam de gât.

Cam ripostă aruncându-l spre un raft înalt de cărți. Lovirea răsună în bibliotecă mai tare decât tunetul de afară.

Daniel gemu și îi dădu drumul. Cam căzu pe podea cu un zgomot surd.

— Atât poți, Grigori?

Luce simți că o ia cu leșin la gândul că ar putea să nu se mai ridice. Dar Daniel sări repede în picioare.

— O să-ți arăt ce pot, îi aruncă el printre dinți. Afară! Făcu un pas spre Luce, apoi se depărta de ea. Tu stai aici!

Apoi amândoi ieșiră înghiontindu-se din bibliotecă, pe ușa pe care o folosise și Luce în noaptea incendiului. Ea și Penn înghetaseră de frică. Se uitau una la alta, nevenindu-le să creadă.

— Hai, zise Penn, trăgând-o spre fereastra care dădea spre curte.

Își lipiră fețele de geam, ștergând aburul provocat de respirație.

Ploua cu găleata. Afară era întuneric, iar singura geană de lumină venea de la ferestrele bibliotecii. Din cauza noroiului și a întunericului, cu greu puteai vedea ceva.

Apoi, două siluete fugiră spre mijlocul curții, ude learcă. Se certară pentru o clipă, apoi începură să-și dea roată ridicându-și pumnii.

Luce se apucă de marginea ferestrei și îl privi pe Cam făcând prima mișcare, alergând spre Daniel și aruncându-se cu umărul înainte, apoi lovindu-l fulgerător în coaste.

Daniel se clătină, cu mâna în locul unde fusese atins. „Ridică-te!” Luce încercă să-l ridice cu puterea voinței. Se simțea de parcă ar fi fost lovită ea însăși. De fiecare dată când Cam îl lovea pe Daniel, resimțea durerea până în măduva oaselor.

Nu mai suporta să privească.

— Daniel s-a clătinat pentru o secundă, o anunță Penn după ce Luce se întoarse cu spatele. Dar s-a ridicat imediat și l-a pocnit pe Cam în față. Mișto!

— Ție-ți place chestia asta? întrebă Luce, îngrozită.

— Obişnuiam să mă uit împreună cu tata la UFC⁸, îi răspunse Penn. Se pare că băieții ăștia au pregătire serioasă în artele marțiale. Eschivă perfectă, Daniel! gemu Penn. Au!

— Ce? se întoarse Luce spre geam. E rănit?

— Calmează-te, îi replică Penn. Vine cineva să îi despartă. Exact când Daniel își revenea.

Penn avea dreptate. Domnul Cole făcea jogging prin campus. Când ajunsese în locul unde se băteau băieții, se opri și-i privi un moment, aproape hipnotizat de luptă.

— Fă ceva! șopti Luce, simțind că i se face rău.

În cele din urmă, domnul Cole îi apucă pe fiecare de ceafă. Se îmbrânciră toți trei pentru o clipă, până când Daniel se retrase în final. Își scutură mâna stângă, apoi se învârți în cerc și scuipe de câteva ori în noroi.

— Foarte frumos, Daniel! spuse Luce sarcastic; deși chiar era.

Domnul Cole îi luă la rost. Își mișca agitat mâinile în timp ce vorbea cu ei, iar Daniel și Cam stăteau cu capetele plecate. Cam fu lăsat primul să plece. Se îndepărtă în fugă spre internat și dispăru imediat din raza lor vizuală.

Domnul Cole își puse o mână pe umărul lui Daniel. Luce murea de curiozitate să afle despre ce vorbeau, dacă Daniel avea să fie sau nu pedepsit. Ar fi vrut să se ducă la el, dar Penn o opri.

— Toate astea pentru o bijuterie? De fapt ce ți-a dat Cam? Domnul Cole se îndepărtă, iar Daniel rămase singur, stând în lumina unui felinar și privind picăturile de ploaie.

— Nu știu, îi răspunse Luce, plecând de la fereastră. Orice-ar fi, n-o vreau. Mai ales nu după toate astea!

Se îndreptă spre masa pe care se afla computerul și scoase cutia din buzunar.

— Dacă n-o vrei tu, o iau eu, se repezi Penn. Deschise cutiuța și apoi se uită nedumerită spre Luce. Scânteierea aurie pe care o văzuseră nu era o bijuterie.

Nu erau decât două lucruri înăuntru: încă o pană de chitară verde și o bucată poleită de hârtie.

Te aștept mâine după cursuri. Ne vedem la poartă.

C.

Cincisprezece În gura lupului

Trecuse mult timp de când Luce se privise ultima dată cu atenție în oglindă. Nu o interesase prea tare cum arăta -ochii de un câprui-deschis; dinții mici și regulați; genele lungi și părul des și ciufulit. Asta fusese mai demult, înainte de vara trecută.

După ce mama ei îi tăiase părul, Luce începuse să evite oglinzile. Și nu numai din pricina părului scurt, pur și simplu, nu mai credea că-i plăcea cine devenise, așa că nu mai avea nevoie de vreo altă dovadă. Începu să își privească mâinile când se spăla în baie. Își ținea privirea înainte când trecea pe lângă geamuri fumurii și evita pudra de față din cutiuțele cu oglindă.

Dar, cu douăzeci de minute înainte de ora la care ar fi trebuit să-l întâlnească pe Cam, stătea în fața oglinzii din toaleta pustie a fetelor din clădirea Augustine. I se părea că nu arată prea rău. Părul începuse, în sfârșit, să-i crească, iar buclele să devină mai lejere. Își studie dinții, apoi își îndreptă umerii și se uită atent în oglindă ca și cum l-ar fi privit pe Cam în ochi. Avea să-i spună ceva, ceva important, și voia să fie sigură că putea să adopte o atitudine care să-l facă să o ia în serios.

El nu fusese la cursuri în acea zi. Nici Daniel, așa că Luce presupuse că domnul Cole îi pedepsise cumva pe amândoi. Ori asta, ori își îngrijeau rănila. Dar Luce n-avea nici o îndoială că, la ora stabilită, Cam urma s-o aștepte.

Nu voia să-l întâlnească. I se strângea inima numai când se gândea cum îl lovise pe Daniel cu pumnii. Dar fusese vina ei că se bătuseră. Îl amăgise pe Cam – și deja nu mai conta dacă o făcuse pentru că era confuză, flatată sau câtuși de puțin interesată. Important era să fie sinceră și directă cu el astăzi: nu exista nimic între ei.

Respiră adânc, își trase cămașa pe șolduri și deschise ușa de la toaletă.

Dar nu îl zări lângă porți. Oricum, era greu să vezi ceva în spatele șantierului din parcare. Luce nu mai trecuse pe-acolo de când începuseră renovările și era surprinsă de cât de complicat era să te miști pe-acolo. Păși cu grijă pe lângă gropi și încercă să se lase în jos și să treacă neobservată de echipa de constructori, dând din mâini pentru a risipi aburii ridicați din asfaltul fierbinte, care nu păreau să dispară niciodată.

Nici urmă de Cam. Pentru o clipă, se simți caraghioasă, ca și cum ar fi fost victima unei farse. Porțile înalte de metal erau pătate de rugină. Luce se uită dincolo de ele, la pâlcul de ulmi bătrâni de peste drum. Își trosni degetele, amintindu-și de momentul când Daniel îi spusese că ura s-o vadă făcând așa ceva. Dar el nu era acolo s-o vadă; nu era nimeni. Apoi observă o bucată de hârtie împăturită, cu numele ei pe ea. Era prinsă de magnolia cu trunchi gros și cenușiu de lângă cabina telefonică dezafectată.

Te salvez de la reuniunea de socializare din seara asta. În timp ce restul colegilor noștri vor pune în scenă un episod din Războiul Civil – trist, dar adevărat –, noi doi ne vom face de cap în oraș. Un sedan negru cu număr auriu te va aduce la mine. M-am gândit că aveam amândoi nevoie de o gură de aer proaspăt.

C.

Luce începuse să tușească din pricina aburilor. Aerul curat era una, dar un sedan negru care s-o scoată din campus era cu totul altceva. S-o ducă la el, de parcă ar fi fost un fel de sultan căruia i se aduceau femei după cum avea poftă? De fapt, el unde era?

Nimic din toate acestea nu făcea parte din planul ei. Fusese de acord ca ei doi să se întâlnească numai pentru a-i spune lui Cam că era prea direct, iar ea nu se putea vedea implicată într-o relație cu el. Pentru că – deși nu i-ar fi spus asta niciodată – de fiecare dată când pumnul lui îl lovide pe Daniel, cu o noapte în urmă, ceva dinlăuntru ei tresărise și începuse să freamăte. Era clar că trebuia să înăbușe în fașă relația cu Cam. Avea colierul cu șarpele de aur în buzunar. Era timpul să-l dea înapoi.

Doar că acum se simțea ca o proastă pentru că presupuse-se că acesta dorise doar să vorbească. Bineînțeles că mai avea un as în mânecă și chiar părea genul care nu se lasă ușor.

Zgomotul unei mașini care frâna o făcu pe Luce să-și întoarcă ușor capul. Un sedan negru se opri în fața porților. Geamul fumuriu de pe partea șoferului fu coborât și un braț părós ieși și ridică receptorul telefonului aflat în fața porților. După un moment, șoferul trânti receptorul în furcă, reze-mându-se de claxon.

În cele din urmă, porțile mari de metal scârțâiră și se deschiseră, iar mașina înainta, oprindu-se în fața ei. Ușile se deblocară cu un sunet înfundat. Oare chiar avea de gând să se urce în mașină și să fie condusă cine-știe-unde ca să-l întâlnească pe Cam?

Ultima dată când stătuse la porțile școlii își luase la revedere de la părinții ei. Și i se făcuse dor de ei înainte să îi piardă din vedere, le făcuse cu mâna exact din locul acela, de lângă cabina telefonică din curte – și, își amintea, observase una dintre camerele de supraveghere mai sofisticate, acel model cu senzor de mișcare, ce îi surprindea orice gest. Cam n-ar fi putut alege un loc mai nepotrivit pentru ca mașina să oprească și s-o ia.

Dintr-odată, avu viziunea unei carcere într-un subsol. Pereți de ciment umezi și gândaci ce mișunau pe picioarele ei. Numai lumini artificiale. Prin campus încă mai circulau zvonuri despre Jules și Phillip, care nu mai fuseseră văzuți de când se furișaseră în afara școlii. Oare Cam crezuse că Luce voia atât de mult să-l vadă încât ar fi riscat, pur și simplu, să părăsească școala în bătaia camerelor de supraveghere?

Motorul mașinii încă mai huruia pe alee, în fața ei. După un moment, șoferul – genul sportiv cu ochelari de soare, ceafa groasă și capul ras – întinse un braț. Ținea în mână un plic mic, alb. Luce ezită un moment înainte de a face un pas pentru a-l lua.

Un bilet personalizat. Cam folosea o hârtie elegantă, ivo-rie, cu numele lui tipărit cu litere opulent poleite în colțul din stânga jos.

Ar fi trebuit să-ți fi spus mai devreme: camera e inofensivă, a fost lipită cu bandă adezivă. Poți verifica. Am avut grijă de ea, așa cum o să am grijă și de tine. Pe curând, sper.

Lipită? Voia să spună...? Se încumetă să arunce o privire spre camera de luat vederi. Așa făcuse. Un cerc negru de bandă adezivă, foarte precis decupat fusese plasat cu îndemânare pe lentila camerei. Luce nu știa cum funcționează lucrurile de genul ăsta sau cât avea să dureze până să afle cei din conducerea școlii, dar, într-un fel ciudat, era ușurată că el se gândise să se ocupe de neutralizarea ei. Nu și-l putea imagina pe Daniel mergând atât de departe.

Atât Callie, cât și părinții ei așteptau să primească telefon în seara asta. Luce citise scrisoarea de zece pagini de la Callie de trei ori și memorase toate amănunțele amuzante din excursiile de weekend ale prietenilor ei la Nantucket, dar încă nu știa cum să răspundă nici uneia dintre

întrebările lui Callie despre viața ei la Sword & Cross. Dacă făcea cale-ntoarsă spre telefon, nici nu știa cum să înceapă să le povestească lui Callie sau părinților ei despre întorsătura bizară și sumbră pe care o luaseră ultimele câteva zile. Era mai ușor să nu le spună nimic, sau măcar să nu le spună până nu ajungea la o concluzie.

Alunecă pe scaunul din spate, îmbrăcat în piele moale și bej al sedanului, și-și puse centura. Șoferul porni mașina fără să scoată un cuvânt.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Într-un locșor retras în josul râului. Pe domnul Briei îl încântă atmosfera locală. Stai comod și relaxează-te, scumpo. Ai să vezi.

Domnul Briei? Cine era tipul ăsta? Lui Luce nu-i plăcuse niciodată să i se spună să se relaxeze, mai ales când asta părea un avertisment să nu mai pună întrebări. Cu toate astea, își încrucișa brațele pe piept, se uită pe geam și încercă să uite tonul pe care îi spusese șoferul „scumpo”.

Prin geamurile fumurii, copacii de afară și drumul cenușiu păreau toate cafenii. La intersecția unde drumul spre vest ducea către Thunderbolt, sedanul negru o luă spre est. Urmau malul râului. Din când în când, atunci când drumul se apropia îndeajuns de mult de râu, Luce vedea apa salmastră închisă la culoare șerpuiind pe lângă ei. Douăzeci de minute mai târziu, mașina încetini și se opri în fața unui bar părăginit de pe mal.

Pereții erau din lemn cenușiu și putred, iar pe firma îmbibată de apă și umflată de deasupra ușii de la intrare scria STYX cu litere zimțate vopsite în roșu. Un șir de stegulețe de plastic, care făceau reclamă la bere, fuseseră întinse pe o sfoară și capsate pe o grindă de lemn de sub acoperișul de tablă, o tentativă eșuată de a-i da un aer festiv. Luce studie imaginile serigrafiate pe triunghiurile de plastic – palmieri și fete bronzate în bikini, ce duceau sticlele de bere la gură -și se întrebă când fuseseră ultima oară când o fată în carne și oase pusese piciorul în acel loc.

Doi tipi mai în vârstă, cu înfățișare de punkiști, stăteau și fumau pe o bancă așezată pe mal. Crestele punk le stăteau pleoștite pe frunțile ridate, iar gecile lor de piele, urâte și murdare, păreau să fie din vremurile în care punkul era la modă. Expresia goală de pe chipurile lor bronzate și uscățive făcea ca întreaga scenă să pară și mai dezolantă.

Mlaștina care mărginea autostrada cu două benzi începuse să muște din asfalt, iar drumul se pierdea la un moment dat în iarba mlaștinii și în noroi. Luce nu mai ajunsese niciodată atât de departe în mlaștinile de pe râu.

Pe când cântărea situația, neștiind ce să facă odată ieșită din mașină, sau măcar dacă asta era o idee bună, ușa barului se deschise cu zgomot, iar Cam apăru în prag. Se sprijini cu nonșalanță de ușa cu plasă, cu picioarele încrucișate. Ea știa că nu o vedea prin geamurile fumurii ale mașinii, dar Cam ridică mâna de parcă ar fi văzut-o și o chemă la el.

— Mare scofală o să iasă... mormăi Luce înainte de a-i mulțumi șoferului.

Deschise portiera și fu întâmpinată de o rafală de vânt sărat, urcând apoi cele trei trepte ce duceau spre veranda de lemn a barului.

Părul creț al lui Cam îi încadra chipul, iar ochii lui verzi erau liniștiți. Una din mânecile tricoului său era ridicată până la umăr, iar Luce îi vedea bicepsul frumos arcuit. Căută cu degetele lăntșorul de aur pe care-l ținea în buzunar. „Amintește-ți de ce ești aici.”

Fața lui Cam nu purta nici un semn al încăierării din seara precedentă, ceea ce o făcu să se întrebe imediat cum arăta chipul lui Daniel.

Cam îi aruncă o privire întrebătoare, trecându-și limba peste buza de jos.

— Tocmai calculam câte pahare de băutură m-ar fi conso lat dacă mă lăsai să aștept degeaba azi, spuse el, deschizându-și larg brațele s-o îmbrățișeze.

Luce păși spre el, intrând în cercul lor protector. Era foarte greu să-l refuzi pe Cam, chiar și atunci când nu era foarte sigură de ce îi cerea.

— Nu te-aș lăsa niciodată să aștepți degeaba, îi spuse ea, simțindu-se apoi imediat vinovată pentru că știa că vorbele ei veneau dintr-un simț al datoriei și nu erau o dovadă a sentimentelor, așa cum ar fi preferat Cam. Ea venise acolo numai pentru a-i spune că nu voia să se implice într-o relație cu el. Ce-i cu locul ăsta? Și de când ai o mașină la dispoziție?

— Ai încredere în mine, puștoaico, îi spuse el, părând să-i ia întrebările drept complimente, de

parcă i-ar fi plăcut să fie luată pe sus și dusă în baruri care miroseau a canal.

Nu se pricepea deloc la genul ăsta de lucruri. Callie spusese întotdeauna că Luce era incapabilă de sinceritate brutală și că acesta era motivul pentru care intra în atâtea situații penibile cu băieți pe care ar fi trebuit pur și simplu să-i refuze. Luce tremura. Trebuia să-și ia povara de pe suflet. Scotoci în buzunar și scoase lăntișorul.

— Cam.

— O, ce bine că l-ai adus. I-l luă din mână și o întoarse cu spatele. Lasă-mă să te ajut.

— Nu, așteaptă...

— Gata, zise el. Ți se potrivește foarte bine. Uită-te. O conduse pe podeaua de lemn ce scârțâia spre oglinda de la bar, unde câteva formații puseseră anunțuri cu spectacole. The old babies. Dripping with hate. House crackers. Luce ar fi preferat să le studieze decât să se privească în oglindă. Vezi?

Nu prea reușea să-și distingă trăsăturile în ochiul de geam pătat cu noroi, dar pandantivul de aur strălucea pe pielea ei caldă. Îl acoperi cu mâna. Într-adevăr, era minunat. Și atât de deosebit, cu șarpele micuț încrustat manual care se ivea în mijloc. Nu semăna cu nimic din ce-ai fi găsit pe tarabele piețelor, unde localnicii vindeau, la prețuri exorbitante, suvenire din statul Georgia pentru turiști, fabricate în Insulele Filipine. În spatele imaginii ei reflectate în fereastră, cerul era portocaliu ca o acadea, străbătut de linii subțiri de nori rozalii.

— Cât privește noaptea trecută... începu Cam.

În geamul de deasupra umărului ei îi vedea vag buzele trandafirii mișcându-se.

— Și eu voiam să vorbesc cu tine despre noaptea trecută, îi zise Luce stând lângă el; îi vedea razele soarelui tatuat pe ceafa lui.

— Vino înăuntru, o îndemnă, conducând-o spre ușa șubredă acoperită de o perdea de protecție. Putem vorbi acolo.

Interiorul barului era lambrizat cu lemn, iar lumina venea doar de la câteva veioze ce aruncau sclipiri vag portocalii. Pereții erau împodobiți cu coarne de cerb de toate formele și mărimile, iar un ghepard împăiat era așezat deasupra barului, părănd gata să atace în orice moment. O fotografie de grup îngălbenită, pe care apărea titlul Membrii clubului Moose din districtul Pulaski 1964-1965, era cealaltă decorațiune de pe perete, în care apăreau o sută de fețe ovale, zâmbind modest de deasupra papioanelor în culori pastelate. La tonomat se auzea Ziggy Stardust, iar un bărbat în vârstă chel, cu pantaloni de piele, mormăia melodia, dansând singur în mijlocul unui ring nu prea înalt. În afară de Luce și de Cam, era singura persoană de acolo.

Cam îi arătă două scaune. Tapițeria din piele verde ponosită se rupsesse la jumătate, iar buretele bej ieșise prin tăietură asemenea unui popcorn uriaș. În fața scaunului lui Cam se afla deja un pahar golit pe jumătate. Băutura, prin care pluteau bucăți de gheață, era de un cafeniu-deschis, iar marginea exterioară era plină de broboane de apă și de urme lungi de picături.

— Ce-i aia? întrebă Luce.

— Georgia Moonshine, spuse el, luând o înghițitură. Nu ți-l recomand pentru început. Când ea îl privi printre gene, adăugă: am stat toată ziua aici.

— Minunat, spuse Luce, jucându-se cu lăntișorul de aur. Cât ai, șaptezeci de ani? Să stai de unul singur toată ziua în bar?

Nu părea beat, dar ei nu-i plăcea ideea să vină până acolo pentru a se despărți de el, iar el să fie prea amețit ca să înțeleagă despre ce e vorba. De asemenea, începea să se întrebe cum avea să ajungă înapoi la școală. Nici măcar nu știa unde se află.

— Au! zise Cam ridicându-și mâna în dreptul inimii. Frumusețea faptului de a fi suspendat de la ore, Luce, este aceea că nu-ți simte nimeni lipsa la cursuri. Mi s-a părut că meritam un pic de timp de recuperare. Ce te deranjează, de fapt? Locul ăsta? Sau bătaia de noaptea trecută? Sau faptul că nu ne servește nimeni? Ridică vocea aproape strigând ultimele cuvinte, suficient de tare încât să-l facă pe barmanul înalt și voinic să se repeadă pe ușa de la bucătărie din spatele barului. Bărbatul avea părul lung tuns în scări și cu breton și tatuaje care arătau ca niște cozi împletite ce îi acopereau brațele. Era tot numai mușchi și, probabil, cântărea vreo 135 de kilograme.

Cam se întoarse spre ea și zâmbi.

— Ce otravă vrei să bei?

— Nu contează, răspunse Luce. Nu am băuturi preferate.

— La petrecerea mea ai băut șampanie. Vezi cine e atent? O înghionti ușor cu umărul. Adu-ne cea mai bună șampanie, îi spuse barmanului, care-și dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs prefăcut și strident.

Fără să-i ceară vreun act sau măcar să-i arunce o privire suficient de lungă încât să-și dea seama ce vârstă are, barmanul se aplecă spre un frigider mic cu uși glisante de sticlă. Clinchetul sticlelor le demonstra că făcea săpături în căutarea băuturii. După ceea ce le păru o veșnicie, se ridică ținând în mână o sticluță de Freixenet. Părea că o chestie portocalie se ridică de pe fundul sticlei.

— Nu-mi asum nici o responsabilitate pentru asta, spuse el, oferindu-le-o.

Cam desfăcu ușor dopul și ridică din sprâncene spre Luce, îi turnă ceremonios băutura într-un pahar de vin.

— Voiam să-mi cer scuze, îi zise. Știu că am fost cam insistent. Și nu mă simt deloc bine gândindu-mă la ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Daniel. Așteptă ca Luce să înghită în sec înainte să continue. În loc să mă înfurii, ar fi trebuit să te ascult. Eu țin la tine, nu el.

Luce privi bulele ridicându-se în paharul ei de vin, gândin-du-se că, dacă ar fi fost să fie cinstită, i-ar fi spus că ea ține la Daniel și nu la el. Trebuia să-i spună asta lui Cam. Dacă deja regreta că nu o ascultase cu o noapte în urmă, poate avea să o facă acum. Ridică paharul pentru a lua o sorbitură din el înainte de a începe.

— O, așteaptă. Cam îi puse o mână pe braț. Nu poți să bei până nu toastăm pentru ceva. Își ridică paharul și se uită în ochii ei. Pentru ce să fie? Tu alegi.

Ușa cu plasă se deschise cu zgomot, și bărbații care fumaseră pe verandă intrară. Cel mai înalt, cu părul negru și unsuros, nas cârn și unghii foarte murdare, îi aruncă o privire lui Luce și se apropie de ei.

— Ce sărbătorim? îi aruncă o otheadă, ciocnindu-și paharul uriaș de cel al lui Luce. Se aplecă, iar ea îi simți coapsa lipindu-se de a ei prin cămașa lui de flanelă. E prima noapte în oraș a copilitei? Până la ce oră ți-a dat tatăl voie să stai?

— Sărbătorim faptul că o să-ți miști tu fundul afară de-aici, îi spuse Cam la fel de amabil ca și cum ar fi anunțat aniversarea lui Luce.

Își fixă ochii verzi asupra bărbatului, care rânji cu dinții mici și ascuțiți dezvelindu-și gingiile inflamate.

— Afară? Doar dacă o iau pe ea cu mine.

O apucă pe Luce de mână. După modul în care izbucnise bătaia cu Daniel, Luce se aștepta ca lui Cam să nu-i ia prea mult să se dezlănțuie. Mai ales dacă într-adevăr băuse toată ziua. Dar Cam rămase surprinzător de calm.

Se mărgini doar să lovească mâna individului cu viteza, eleganța și forța brutală a unui leu care pocnește un șoarece.

Cam îl privi pe acesta dându-se înapoi câțiva pași. Își scutură palma cu o expresie plictisită pe chip, apoi o apucă pe Luce de încheietura de care încercase s-o ia și bărbatul.

— Îmi pare rău. Ce spuneai despre noaptea trecută?

— Spuneam...

Luce simți cum îi piere sângele din obraji. Exact deasupra capului lui Cam, se căscase o prăpastie uriașă, neagră ca smoala, care se făcea din ce în ce mai mare, până deveni cea mai întinsă și mai întunecată umbră pe care o văzuse vreodată. O rafală înghețată se învolbură în centrul ei, iar Luce o simți și pe degetele lui Cam, care încă îi atingeau pielea.

— O, Doamne, Dumnezeule, șopti ea.

Se auzi clinchet de sticlă spartă când individul îl lovi pe Cam în cap cu paharul.

Cam se ridică încet de pe scaun și-și scutură câteva cioburi din păr. Se întoarse cu fața la bărbat, care era cel puțin de două ori mai în vârstă și mai înalt decât el cu câțiva centimetri.

Luce se ghemui pe scaunul ei de bar, îngrozindu-se la gândul a ceea ce bănuia că avea să se întâmple între Cam și acel bărbat și temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla cu umbra neagră ca moartea care se lățea și mai mult deasupra lor.

— Potoliți-vă, spuse pe un ton impasibil barmanul cel uriaș, fără ca măcar să se deranjeze să-și ridice privirea din revista Fight.

Imediat, individul începu să-l lovească orbește pe Cam, care primea ploaia de lovituri de parcă ar fi avut drept adversar un copil.

Nu numai Luce era uluită de autocontrolul lui Cam: dansatorul cu pantaloni de piele se lipise îngrozit de tonomat, iar bărbatul cu păr unsuros, după ce-l lovide de câteva ori pe Cam, se retrăsese și stătea zăpăcit deoparte.

Între timp, umbra se întindea și mai mult pe tavan, trimițând în jos tentacule de întuneric, asemenea unor liane care se apropiau din ce în ce mai mult de capetele lor. Luce tresări și se feri exact când Cam evită un ultim pumn venit de la individul jerpelit.

Și apoi se hotărî să reacționeze.

Părea că tot ce făcea Cam era să dea bobârnace, ca și cum ar fi vrut să scape de o scamă. Apoi îl văzu pe bătauș năpustindu-se asupra lui Cam, dar, în clipa următoare, Cam îi atinse pieptul cu degetele și bărbatul era în aer – năucit, dărâmand sticlele de bere în drumul lui, până când se lovi cu spatele de peretele din fața tonomatului. Se frecă la cap, gemând, și încercă să se ridice.

— Cum ai făcut asta? întrebă Luce făcând ochii mari. Cam o ignoră, se întoarse spre prietenul mai scund și îndesat al bătaușului și spuse:

— Tu ești următorul? Acesta ridică mâinile.

— Nu e bătaia mea, frățioare, spuse, făcându-se mic. Cam ridică din umeri, se apropie de primul individ și-l

ridică de la podea luându-l de gulerul tricoului. Membrele i se legănavă în aer, asemenea unei marionete. Apoi, cu o mișcare ușoară din încheietură, Cam îl lipi de perete. În timp ce îl ținea lipit de tencuială, băiatul se dezlănțui, lovin-du-l și repetându-i: -Am spus să ieși!

— Destul! strigă Luce, dar nici unul din ei nu o auzi sau nu o luă în seamă.

Simți că i se face rău. Voia să-și smulgă privirea de la nasul și de la gingiile însângerate ale bărbatului lipit de perete, de la demonstrația de putere aproape supraomenească a lui Cam. Voia să-i spună s-o lase baltă, că o să se descurce și singură să ajungă înapoi la școală. Și, mai ales, voia să fugă de umbra înfiorătoare care ajunsese să acopere întregul tavan și să se scurgă pe pereți. Își înșfacă geanta și fugi în noapte...

Și nimeri în brațele cuiva.

— Te simți bine? Era Daniel.

— Cum de m-ai găsit aici? întrebă ea, îngropându-și fără teamă fața la pieptul lui.

Lacrimile de care acum nu-i mai păsa se strângeau în ea.

— Hai, îi spuse el, să te scoatem de aici.

Fără să se uite înapoi, își strecură mâna în palma lui. O căldură plăcută i se răspândi de-a lungul brațului și apoi prin întregul trup. Iar lacrimile începuseră să-i curgă nestingherite pe obraji. Nu părea corect să se simtă atât de în siguranță când umbrele erau atât de aproape.

Chiar și Daniel părea să stea ca pe ghimpi. O trăgea după el atât de repede, încât trebuia să alerge ca să țină pasul cu el.

Nu dorea să se uite înapoi, dar simți cum umbrele se strecurau afară pe ușa barului și se apropiau de ei. Dar, apoi, nici nu mai avu de ce pentru că pluteau ca un torent neîntrerupt deasupra capului său, înghițind toată lumina din calea lor. Părea că întreaga lume era sfâșiată în bucăți chiar în fața ochilor ei. O duhoare de pucioasă îi invada nările, mai puternică decât orice simțise vreodată.

Și Daniel se uită spre cer și se încruntă, numai că el părea că încerca să-și amintească unde parcase mașina. Dar apoi fu martora celui mai ciudat lucru. Umbrele ezitară și se retraseră, se evaporară în stropi negri care se adunară și se risipiră.

Luce își miji ochii, nevenindu-i să creadă. Cum reușise Daniel să facă asta?

— Ce e? întrebă Daniel, tulburat. Se apropie de un Taurus break alb și descuie portiera din dreptul scaunului pasagerului. S-a întâmplat ceva?

— N-avem timp să înșir tot ce mi s-a întâmplat, îi spuse Luce, adâncindu-se în scaunul mașinii. Uite! Arată cu degetul spre intrarea în bar. Ușa cu plasă tocmai se deschisese, iar Cam apăruse în cadru. Probabil că-l dovedise pe individ, dar nu părea că bătaia s-ar fi încheiat. Avea pumnii

încleștați.

Daniel se încruntă și clătină din cap. Luce încerca disperată să-și prindă centura. El se întinse și-i dădu mâinile la o parte. Își ținu respirația când degetele lui îi atinseră abdomenul.

— E o șmecherie, șopti el, potrivit imediat cele două părți ale centurii.

Porni mașina, apoi dădu ușor în marșarier, fără să se grăbească atunci când trecură de ușa barului. Luce nu se putea gândi la ce să-i spună lui Cam, dar îi păru bine când Daniel trecu prin fața ferestrei și atunci spuse simplu:

— Noapte bună, Cam.

— Luce, spuse Cam, venind spre mașină. Nu face asta. Nu pleca împreună cu el. N-o să se sfârșească bine.

Nu-l privi în ochi, pentru că știa că ar fi implorat-o să se întoarcă.

— Îmi pare rău.

Daniel îl ignoră cu totul pe Cam și își continuă drumul. Mlaștina era acoperită de ceață și, în lumina amurgului, pădurea din fața lor părea și mai întunecată.

— Tot nu mi-ai spus cum m-ai găsit aici, insistă Luce. Sau cum de-ai știut că am venit să mă întâlnesc cu Cam. Sau de unde ai luat mașina asta.

— Ea domnișoarei Sophia, îi explică Daniel, aprinzând farurile căci, deasupra lor, coroanele copacilor de pe margini se împreunau formând o boltă care întuneca și mai mult drumul.

— Domnișoara Sophia te-a lăsat să împrumuți mașina?

— După ani întregi petrecuți în cartierele sărace din L.A., îi spuse el ridicând din umeri, poți să spui că posed un fel de atingere magică atunci când vine vorba de „împrumutat” mașini.

— Ai furat mașina domnișoarei Sophia? râse Luce, între-bându-se cum avea să noteze bibliotecara această întâmplare în dosarele ei.

— O să i-o ducem înapoi, se apără Daniel. Și, în plus, era destul de preocupată de evenimentul legat de Războiul Civil din seara asta. Ceva îmi spune că nici măcar n-o să observe că lipsește.

Abia atunci remarcă Luce hainele pe care le purta Daniel, îi cercetă cu privirea uniforma albastră de soldat al Uniunii, cu ridicola curea de piele petrecută în diagonală pe piept. Fusese atât de îngrozită de umbre, de Cam, de toată întâmplarea înfiorătoare de mai devreme, încât nu avusese răgazul să se uite la Daniel.

— Să nu râzi, îi spuse Daniel, străduindu-se și el să nu izbucnească în râs. Ai scăpat de ceea ce a fost, probabil, cea mai penibilă Seară de Socializare a anului.

Luce nu se putu abține: se întinse spre el și trase de unul dintre nasturii uniformei.

— Ce păcat, zise ea, cu un accent sudist. Și tocmai îmi căl-casem rochia de Frumoasa Balului.

Buzele lui Daniel schițară un zâmbet, dar imediat îl auzi oftând.

— Luce. Ce-ai făcut tu în seara asta... lucrurile ar fi putut să iasă foarte rău. Ești conștientă de asta?

Luce își fixă privirea pe drumul din fața lor, supărată că atmosfera redevenise brusc mohorâtă. O bufniță o privi de pe creanga unui copac.

— Nu intenționez să vin aici, îi spuse ea, ceea ce-i păru și ei adevărat. Aproape că se lăsase păcălită de Cam. Aș fi vrut să nu fi venit, adăugă ea încet, întrebându-se unde era umbra acum.

Daniel dădu cu pumnul în volan, făcând-o să tresară. Scârșnea din dinți, iar Luce ura faptul că ea era aceea care îl înfuriase într-atât.

— Nu-mi vine să cred că ai o relație cu el, îi aruncă.

— Nu am, insistă ea. Singurul motiv pentru care am venit a fost să-i spun...

N-avea nici un sens. O relație cu Cam! Dacă Daniel ar fi știut că ea și Penn își petreceau cea mai mare parte a timpului liber făcând cercetări despre familia lui... de fapt, probabil că ar fi fost la fel de supărat.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, zise Daniel, dând din mână pentru a alunga acest gând. Oricum, e vina mea.

— Vina ta?

Daniel ieșise deja de pe drum și oprise mașina la capătul unei poteci nisipoase. Stinse farurile și rămaseră să privească împreună oceanul. Cerul de la asfințit căpătase o nuanță de vinețiu întunecat,

iar crestele valurilor păreau aproape argintii, înpumate. Ierburile șfichiuiu aerul bătute de vânt, scoțând un sunet strident, dar melancolic. Un stol de pescăruși istoviți stăteau înșirați pe balustrada pontonului, curățându-și penele.

— Ne-am rătăcit? întrebă ea.

Daniel o ignoră. Ieși din mașină și închise portiera, îndrep-tându-se spre apă. Luce așteptă vreme de zece secunde chinuitoare, privind cum silueta lui se micșora în asfințitul violet, înainte de a coborî și de a porni după el.

Părul, răvășit de vânt, îi biciuia fața. Valurile se loveau de țârm, ducând înapoi în mare scoici și alge. Aerul era mai rece pe mal și totul avea un miros înțepător de sare.

— Ce se întâmplă, Daniel? întrebă ea, ocolind în fugă duna. Se simți mai greoaie mergând prin nisip. Unde suntem? Și de ce spui că este vina ta?

Se întoarse spre ea. Părea doborât, cu uniforma mototolită și cu ochii cenușii triști. Mugetul valurilor aproape că îi acoperea vocea.

— Am nevoie doar de puțin timp să mă gândesc.

Luce simți din nou că i se pune un nod în gât. Abia se oprise din plâns, dar Daniel complica din nou lucrurile.

— Atunci de ce m-ai salvat? De ce să bați tot drumul până aici ca să mă iei de acolo, apoi să țipi la mine, apoi să mă ignori? Se șterse cu marginea tricoului ei negru la ochii care începură s-o usture de la sare. Nu că ar fi ceva diferit față de modul în care mă tratezi în restul timpului, dar...

Daniel se întoarse spre ea și se lovi cu palma peste frunte.

— Nu înțelegi, Luce. Clătină din cap. Asta-i problema, că nu înțelegi niciodată.

Nu era nici o umbră de răutate în vocea lui. De fapt, părea aproape prea drăguț. De parcă ar fi fost prea proastă pentru a înțelege un lucru care, pentru el, era atât de evident. Ceea ce o enerva la culme.

— Nu înțeleg? întrebă ea. Eu nu înțeleg?! Dă-mi voie să-ți spun ce înțeleg. Te crezi prea deștept? Eu am studiat trei ani la cea mai bună școală din țară, cu bursă academică completă. Și atunci când m-au dat afară a trebuit să fac cerere -o cerere! — pentru a-i împiedica să-mi șteargă notele de zece pe linie din foaia matricolă.

Daniel se îndepărtă, dar Luce îl urmări, făcând un pas în față pentru fiecare pas pe care el îl făcea înapoi, cu ochii mari și uimiți. Probabil că îl speriasse, dar ce mai conta. Merita asta pentru fiecare ocazie în care o tratase cu aere de superioritate.

— Știi latină și franceză, iar în școala generală am câștigat trei ani la rând concursul de științe.

Îl împinsese spre balustrada pontonului și se străduia să se abțină să nu-l împungă cu degetul în piept. Nu terminase încă.

— Și completez și rebusul de duminică din ziar, uneori în mai puțin de o oră. Am un simț al orientării excepțional... dar nu și când e vorba de băieți.

Înghiți în sec și se opri un moment ca să respire.

— Și, într-o bună zi, voi ajunge un psihiatru care o să-și asculte, într-adevăr, pacienții și care o să ajute oamenii. Înțelegi? Așa că nu mai vorbi cu mine de parcă aș fi proastă și nu-mi spune că nu înțeleg doar pentru că nu pot înțelege comportamentul tău schimbător și ciudat, când-lapte-și-miere-când-fiere care, sincer — se uită la el, dând afară aerul din plămâni -e foarte chinuitor. Își șterse lacrimile cu furie, enervată că se ambalase atât de tare.

— Taci, îi spuse Daniel, dar atât de încet și de blând, încât Luce se surprinse și pe ea și-l uimi și pe el când se supuse rugăminții.

— Nu cred că ești proastă. Închise ochii. Cred că ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Și cea mai bună. Și — înghiți în sec, deschizând larg ochii și privind-o în față -cea mai frumoasă.

— Cum ai spus?

Își întoarse privirea spre ocean.

— Am obosit... atât de tare după toate astea, spuse el. Și chiar părea extenuat.

— Dar, de ce?

O privi din nou, o privire nespuse de tristă, de parcă ar fi pierdut ceva prețios. Acesta era Daniel

pe care îl cunoștea ea, deși nu-și putea explica de unde și cum. Acesta era Daniel pe care... îl iubea.

— Îmi poți explica, șopti ea.

El dădu din cap. Dar buzele lor se aflau atât de aproape. Iar privirea din ochii lui era atât de ispititoare. Părea că voia ca ea să facă primul pas.

Corpul i se cutremură înfiorat în timp ce se ridică pe vârfuri și se aplecă ușor spre el. Îl mângâie pe obraz, iar el clipi, dar nu se mișcă. Se apropie de el încet, atât de încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l sperie, teamă care o îngrozea. Și, apoi, aflându-se îndeajuns de aproape încât să se privească în ochi, ea și-i închise pe-ai ei și-și apăsă buzele de ale lui.

Se uniră prin cea mai ușoară atingere, ca mângâierea unui fulg, dar Luce se simți străbătută de un suvoi de foc pe care nu-l mai simțise niciodată și știi că își dorește mai mult -tot – de la Daniel. Ar fi fost prea mult să-i ceară să aibă și el la fel de multă nevoie de ea, să o cuprindă în brațe așa cum făcuse de atâtea ori în visele ei, să-i răspundă sărutului plin de dorință cu unul mult mai pătimaș.

Dar el o făcu.

Brațele lui vânjoase îi cuprinseseră talia. O trase spre el, iar Luce simți legătura care se crea între trupurile lor – coapsele lui lipindu-se de ale ei și piepturile suspinând la unison. Daniel o împinse cu spatele spre parapet, ținându-o la pieptul lui până nu se mai putu mișca, până o duse exact unde voia el să fie. Și făcu toate acestea fără să rupă nici măcar pentru o clipă încătușarea pasională a buzelor.

Apoi începu să o sărute cu adevărat, la început cu blândețe, atingându-i buzele cu un sunet plăcut și delicat. Apoi o sărută prelung și dulce și gingaș spre bărbie și în jos pe gât, făcând-o să geamă și să-și dea capul pe spate. O trase ușor de păr, iar ea deschise ochii și zări, pentru o clipă, primele stele răsărind pe cerul nopții. Se simți mai aproape de paradis decât se simțise vreodată până atunci.

În cele din urmă, Daniel se întoarse la buzele ei, sărutând-o cu pasiune – mușcându-i ușor buza de jos, apoi strecurându-și limba catifelată între dinții ei. Ea deschise mai mult gura, însetată de ființa lui, fără să se mai teamă, în sfârșit, să arate cât de mult tânjea după el și încercând să răspundă cu aceeași intensitate sărutărilor lui.

Luce avea nisip în gură și printre degetele de la picioare, vântul sărat înfiorându-i pielea, iar din sufletul ei se revărsa preaplînul celui mai delicat și mai fascinant sentiment.

Ar fi putut să moară pentru el în acea clipă.

Se retrase și se uită uimit spre ea, de parcă ar fi așteptat să-i spună ceva. Ea îi zâmbi și-l sărută scurt, apoi încă o dată, mai apăsător. Nu cunoștea cuvinte sau vreo modalitate mai potrivită de a-i transmite ceea ce simțea, ceea ce voia.

— Ești încă aici, șopti el.

— N-au putut să mă ia de lângă tine, spuse ea râzând.

Daniel făcu un pas în spate și privirea i se întunecă, zâmbetul ștergându-i-se de pe buze. Începu să se plimbe înapoi și-ncolo prin fața ei, frecându-și fruntea, îngândurat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea ușor, trăgându-l de mânecă să-l apropie pentru un alt sărut.

Își trecu degetele peste chipul ei, prin părul ei, pe gâtul ei. De parcă ar fi vrut să se asigure că nu era un vis.

Oare acesta fusese primul ei sărut adevărat? Nu credea că ar fi trebuit să-l pună la socoteală și pe Trevor, așa că, într-adevăr acesta era. Și simțea că totul era așa cum ar fi trebuit să fie, de parcă ea ar fi fost făcută pentru Daniel, iar el pentru ea. Mirosea... minunat. Gura lui avea un gust dulce și delicios. Era înalt și puternic și...

Se desprinse din îmbrățișarea ei.

— Unde te duci? îl întrebă.

Daniel își îndoi genunchii, parcă prăbușindu-se un pic, se sprijini de parapetul de lemn și privi spre cer. Părea că suferă.

— Ai spus că nimic nu te poate lua de lângă mine, șopti el. Dar o vor face. Poate doar au întârziat.

— Cine? întrebă Luce, uitându-se în jur la plaja pustie. Cam? Cred că ne-a pierdut urma.

— Nu. Daniel se întoarse spre ponton. Tremura. E imposibil.

— Daniel.

— O să vină, șopti el.

— Mă sperii.

Luce îl urmă, încercând să țină pasul cu el. Pentru că, brusc, deși nu-și dorea asta, avea sentimentul că știa ce voia el să spună. Nu era vorba de Cam, ci de altceva, de o altă amenințare.

Luce își simți mintea încetoșată. Vorbele lui parcă îi arse-seră creierul, părându-i-se straniu de verosimile, dar sensul lor îi scăpa. Era ca aburul unui vis pe care nu reușea să și-l amintească.

— Vorbește cu mine, îi ceru ea. Spune-mi ce se întâmplă. Se întoarse spre ea, palid ca un bujor alb, cu brațele moi pe lângă corp, într-un gest de abandon.

— Nu știu cum să-i opresc, șopti, nu știu ce să fac.

Șaisprezece La răspântie

Luce stătea la răspântie, între cimitirul din partea de nord a campusului și poteca spre lac, din sud. Se lăsa seara, iar muncitorii constructori plecaseră acasă. Lumina se strecura printre crengile stejarilor din spatele sălii de sport, aruncând umbre pestrițe pe pajiștea care ducea spre lac, ispitind-o pe Luce să meargă într-acolo. Nu știa prea bine încotro s-o apuce. Ținea câte o scrisoare în fiecare mână.

Prima, de la Cam, conținea scuzele așteptate și rugămintea de a se întâlni cu el, după cursuri, pentru a lămuri lucrurile. Cea de-a doua, de la Daniel, nu spunea altceva decât: „Vino să ne întâlnim lângă lac”. Abia aștepta. Buzele încă o furnicau de la sărutările din noaptea trecută. Nu-și putea scoate din minte gândul la degetele lui în părul ei sau la buzele lui pe gâtul ei.

Celelalte momente ale nopții erau mai în ceață, adică tot ceea ce se întâmplase după ce se așezase lângă Daniel pe plajă. După modul în care mâinile lui i se plimbaseră pe tot corpul cu nici zece minute mai devreme, Daniel părea aproape îngrozit de gândul de-a o atinge.

Nimic nu-i putea risipi nedumerirea. Nu făcea decât să murmure același lucru fără încetare – „Trebuie să se fi întâmplat ceva. S-a schimbat ceva” – și să se uite la ea cu durere în priviri, de parcă ea ar fi deținut răspunsul, de parcă ar fi avut vreo idee despre ce însemnau cuvintele lui. În cele din urmă, adormise sprijinită de umărul lui, privind spre marea diafană.

Când se trezise, câteva ore mai târziu, el o ducea în brațe pe scări, spre camera ei. Își dăduse seama cu surprindere că dormise tot drumul spre școală – și, cu uluire, că holul avea o strălucire stranie. O mai văzuse. Lumina lui Daniel. Și nici măcar nu știa dacă el era conștient de aceasta.

Tot ce se afla în jurul lor era învăluit într-o blândă lumină violetă. Iar ușile acoperite de abțibilduri ale celorlalți elevi căpătaseră o strălucire de neon. Și linoleumul de pe jos părea să strălucească. Ochiul de geam care dădea spre cimitir arunca o sclipire violetă peste prima geană de lumină de un galben șters de afară. Și totul chiar sub supravegherea camerelor de luat vederi.

— Ne-au prins, șopti ea, agitată, deși pe jumătate adormită.

— Nu-mi fac griji din cauza camerelor, îi spuse Daniel calm, urmărindu-i privirea îndreptată spre aparate.

La început, cuvintele lui o făcură să se simtă ușurată, dar apoi începuse să-și pună întrebări în legătură cu nuanța de neliniște din vocea lui: dacă Daniel nu era îngrijorat în privința camerelor, însemna că era preocupat de altceva.

Când o întinse în pat, o sărută ușor pe frunte, apoi trase adânc aer în piept.

— Să nu cumva să dispari, îi spuse.

— Nici o șansă.

— Vorbesc serios. Închise ochii rămânând așa timp de câteva clipe. Odihnește-te acum, dar vino la mine dimineață, înainte de ore. Vreau să vorbesc cu tine. Promiți?

Ea îi strânse mâna pentru a-l trage spre ea. Îi ținu chipul între palme și se contopiră într-un ultim sărut. De fiecare dată când ochii ei clipeau, ai lui continuau s-o privească. Iar ei îi plăcea la nebunie.

În cele din urmă, se depărta de ea și rămase în ușă privind-o, făcându-i inima să-i bată nebunește, așa cum o făcuseră și buzele lui cu o clipă mai devreme. După ce se strecură pe hol și închise ușa

după el, Luce alunecă într-un somn profund.

Dormi toată dimineața și se trezi cu sentimentul că se născuse din nou și plină de viață, fără să-i pese că nu avea nici o scuză pentru orele de la care lipsise. Era doar îngrijorată că pierduse întâlnirea cu Daniel. Avea să îl caute de îndată ce ar fi fost posibil, iar el avea să înțeleagă.

Pe la ora două, când, în sfârșit, îi dădu prin cap că trebuie să mănânce ceva sau să meargă la ora de religie a domnișoarei Sophia, se dădu morocănoasă jos din pat. Și atunci văzu cele două plicuri care fuseseră strecurate pe sub ușă, ceea ce îi amână destul de mult plecarea.

Mai întâi, trebuia să scape de Cam. Dacă s-ar fi dus spre lac înainte să meargă la cimitir, știa că nu ar fi putut să se hotărască să plece prea devreme de lângă Daniel. Dacă s-ar fi dus la cimitir mai întâi, dorința ei de a-l vedea iarăși pe Daniel avea să-i dea destul curaj să-i spună lui Cam lucrurile pe care fusese prea agitată să i le spună înainte ca situația să degereze în grozăvia petrecută cu o noapte în urmă.

Alungându-și din minte temerile, Luce porni spre cimitir. Se lăsa seara și era cald, iar aerul era umed și părea lipicios. Avea să fie una dintre acele nopți înăbușitoare, când briza bătând dinspre marea îndepărtată nu era suficient de puternică pentru a răcori atmosfera. Nu mai era nimeni prin campus, iar frunzele stăteau neclintite în copaci. Luce părea a fi singura persoană de la Sword & Cross care mai avea puterea să se miște. Toți ceilalți urmau să termine cursurile și să se îndrepte în turmă spre cantină pentru a lua masa, iar Penn – și probabil și alții – avea să se întrebe ce se întâmplase cu Luce.

Când ajunsese acolo, Cam stătea sprijinit de porțile năpădite de licheni ale cimitirului. Își odihnea coatele pe stâlpii de fier în formă de viță-de-vie ai porții, cu umerii aplecați în față. Lovea cu vârful de oțel al bocancilor lui mari și negri într-o pădăie. Luce nu-și amintea să-l fi văzut vreodată atât de chinuit – în cea mai mare parte a timpului, Cam părea să fie interesat, mai ales, de lumea din jurul lui.

Dar, de data asta, nici măcar nu ridică privirea până când nu ajunsese în fața lui. Și când o făcu, dezvăluia un chip cenușiu.

Avea părul lipit de pielea capului, iar ea remarcă surprinsă că ar fi trebuit să se bărbiească. Ochii lui îi urmăriră fața de parcă faptul că se concentra pe fiecare dintre trăsăturile ei constituia un efort imens. Părea o epavă; nu epuizat după bătaia la care luase parte, ci părea, pur și simplu, că nu mai dormise de câteva nopți.

— Ai venit.

Vocea lui era aspră, dar își însoți cuvintele cu un zâmbet slab.

Luce își trosni degetele, gândindu-se că n-avea să mai zâmbească mult. Dădu din cap și ridică scrisoarea pe care o primise de la el.

Se întinse pentru a o apuca de mână, dar îi respinse brațul prefăcându-se că își dă părul la o parte din ochi.

— Mă gândeam că o să fii furioasă după noaptea trecută, spuse, îndepărtându-se de poartă. Merse câțiva pași prin cimitir, apoi se așeză picior peste picior pe o bancă micuță din marmură cenușie, aflată printre primele șiruri de morminte. Dădu la o parte cu o mână mizeria și frunzele moarte care mai rămăseseră pe ea și bătu cu palma în locul liber de lângă el.

— Furioasă? întrebă ea.

— În general, ăsta este motivul pentru care oamenii ies val-vârtej din baruri.

Se așeză cu fața spre el, tot picior peste picior.

De acolo, vedea crengile din vârf ale bătrânului stejar uriaș aflat în centrul cimitirului, unde ea și Cam făcuseră picnicul de amiază cu foarte mult timp în urmă, cel puțin așa i se părea acum.

— Nu știi, spuse Luce. Mai mult derutată. Poate confuză. Dezamăgită. Se cutremură amintindu-și de privirea nenorocitului care voise s-o tragă spre el, de ploaia îngrozitoare de pumni a lui Cam, de umbra neagră ca smoala care plutea deasupra lor... De ce m-ai dus acolo? Știi ce s-a întâmplat când Jules și Phillip s-au furișat afară din campus.

— Jules și Phillip erau niște idioți ale căror mișcări erau monitorizate de brățări cu dispozitive de urmărire și localizare. Evident că au fost prinși. Cam afișă un zâmbet ciudat, dar care nu îi era destinat ei. Noi nu suntem deloc ca ei, Luce. Crede-mă. Și, în plus, nu voiam să mă iau iarăși la

bătaie, își frecă tâmpilele, iar pielea se strânse în jurul degetelor lui, părând tăbăcită și neobișnuit de subțire. Pur și simplu, n-am mai putut suporta modul în care îți vorbea individul ăla, modul în care te atinge. Tu meriți să fii tratată cu cea mai mare grijă. Ochii lui verzi se făcură mari. Vreau să fiu eu cel care are grijă de tine. Singurul.

Ea își dădu părul după ureche și trase adânc aer în piept.

— Cam, pari un băiat minunat...

— O, nu! Își acoperi fața cu mâinile. Nu discursul „Spu-ne-i-o-cu-blândețe”. Sper că nu-mi vei zice că ar trebui să fim doar prieteni.

— Nu vrei să fii prietenul meu?

— Știi că vreau să fiu mult mai mult decât prietenul tău, îi răspunse parcă rostind printre dinți cuvântul „prieteni” de parcă ar fi fost o înjurătură. E vorba de Grigori, nu?

Simți cum i se strânge stomacul. Își dădu seama că nu fusese prea greu de observat, dar, la rândul ei, fusese atât de prinsă în propriile sentimente, încât nu prea avusese timp să se gândească la ce gândea Cam despre ei doi.

— De fapt, nu ne cunoști pe nici unul dintre noi, zise Cam ridicându-se și îndepărtându-se de ea, dar ești pregătită să faci alegerea corectă, nu-i așa?

Până și faptul de a presupune că se putea lua la întrecere cu Daniel era o dovadă de aroganță din partea lui. Mai ales după tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Auzi, să creadă că exista un fel de competiție între el și Daniel!

Atunci, Cam se chirci pe bancă în fața ei. Chipul lui arăta cu totul altfel – implorator, onest – atunci când îi luă mâinile într-ale lui.

Luce fu surprinsă când îl văzu atât de afectat.

— Îmi pare rău, îi spuse, făcând un pas înapoi. Pur și simplu, așa s-a întâmplat.

— Exact! S-a întâmplat! Cum a fost? Lasă-mă să ghicesc... noaptea trecută s-a uitat la tine într-un mod nespun de romantic. Luce, te grăbești să iei o decizie înainte ca măcar să știi ce e în joc. Ar putea fi... multe. Oftă când îi văzu expresia confuză. Te-aș putea face fericită.

— Daniel mă face fericită.

— Cum poți spune asta? Nici măcar nu o să te atingă. Luce închise ochii, amintindu-și sărutările pătimase de noaptea trecută, de pe plajă. Brațele lui Daniel în jurul ei. Și lumea păruse perfectă, atât de armonioasă, de sigură. Dar, când deschise din nou ochii, Daniel nu era nicăieri.

În fața ei era doar Cam.

Își drese glasul.

— Ba da, o va face. O face.

Își simți obrajii arzând. Își apăsă palmele reci pe ei, dar Cam nu observă. Își încleșta pumnii.

— Dezvoltă.

— Modul în care mă sărută Daniel nu te privește, își mușcă buzele, furioasă. Râdea de ea.

Cam râse înfundat.

— Aha! Și eu pot fi la fel de bun ca Grigori, îi zise, ridicându-i mâna și sărutându-o, înainte de-a o lăsa să cadă.

— N-a fost deloc așa, îi replică Luce, întorcându-și fața.

— Atunci, ce zici de asta?

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul înainte ca ea să-l poată respinge.

— Greșit.

Cam își linse buzele.

— Vrei să spui că Daniel Grigori chiar te-a sărutat așa cum meriți să fii sărutată?

În ochii lui întunecați se citi o undă de tristețe.

— Da, îi răspunse, cel mai minunat sărut din viața mea.

Și chiar dacă fusese singurul ei sărut adevărat, Luce știa că, dacă avea s-o întrebe cineva peste șaizeci sau o sută de ani, va spune același lucru.

— Și, cu toate astea, ești încă printre noi, zise Cam, neve-nindu-i să creadă.

Lui Luce nu-i plăcea ce voia să insinueze.

— N-am venit decât să-ți spun adevărul despre mine și Daniel. Să te anunț că noi...

Cam izbucni în râs, un hohot puternic, sec, care răsună în cimitirul pustiu. Râse atât de tare și de mult, cu mâinile în șolduri, încât trebui să-și ștergă o lacrimă din colțul ochilor.

— Ce-i așa de amuzant? îl apostrofă Luce.

— Habar n-am, îi răspunse, fără să se oprească din râs. Tonul atotștiutor al lui Cam, care insinua că ea n-avea cum să-l înțeleagă, era departe de cel pe care-l avusese Daniel cu o noapte în urmă, care păruse aproape de neconsolat, repetând încontinuu: „E imposibil”. Dar reacția lui Luce în fața lui Cam fu și ea total diferită. Când Daniel o respinsese, se simțise cu atât mai atrasă de el. Chiar și când se certau, ea tânjea să fie cu Daniel mult mai mult decât voia să fie cu Cam. Dar, atunci când Cam o făcu să se simtă ca un outsider, se simți ușurată. Oricum, nu voia să stea prea aproape de el.

De fapt, chiar în acel moment, se simțea prea aproape de el.

Era de ajuns. Scrâșnind din dinți, se ridică și porni spre poarta cimitirului, enervată că pierduse atâta timp.

Dar Cam o prinse din urmă, pășind în fața ei și blocându-i ieșirea. Încă mai râdea de ea, mușcându-și buzele neputând să se abțină.

— Nu pleca, chicoti el.

— Lasă-mă în pace.

— Nu încă.

Înainte să-l poată opri, Cam o prinse în brațe și o aplecă atât de mult pe spate, încât tălpile i se desprinseseră de pământ. Luce începu să strige, zbatându-se un moment, dar el zâmbi.

— Dă-mi drumul!

— Eu și Grigori am dus o luptă destul de dreaptă până acum, nu crezi?

Se uită furioasă la el, împingându-l cu palmele în piept.

— Du-te naibii!

— Mă înțelegi greșit, se apără Cam, trăgând-o spre el.

O străfulgera cu privirea lui verde, iar Luce se detestă pe moment, când simți că încă o mai atrage.

— Știu că lucrurile au luat-o razna în ultimele două zile, îi spuse cu voce șoptită, dar țin la tine, Luce. Foarte mult. Nu-l alege pe el înainte să-mi dai un sărut.

Îi simți brațele strângându-se în jurul trupului ei și, brusc, i se făcu frică. Nu puteau fi văzuți din campus și nu știa nimeni unde se afla.

— Asta nu va schimba cu nimic lucrurile, îi spuse, încercând să pară calmă.

— Fă-mi doar hatârul ăsta. Să ne prefacem că sunt soldat, iar tu îmi împlinești ultima dorință. Promit, doar un sărut.

Gândul lui Luce zbură la Daniel. Și-l închipui așteptând-o la lac, aruncând pietre în apă ca să-și țină mâinile ocupate, când, de fapt, ar fi trebuit s-o țină pe ea în brațe. Nu voia să-l sărute pe Cam, dar dacă într-adevăr n-avea s-o lase să plece? Un sărut nu însemna mare lucru. Cea mai ușoară cale de evadare. Și, apoi, avea să fie liberă să se ducă la Daniel. Cam îi promisese.

— Doar un sărut... îngăimă ea, dar buzele lui deja le atingeau pe ale ei.

Al doilea ei sărut în două zile. Dar, în timp ce buzele lui Daniel pâruseră înfometate și aproape disperate, sărutul lui Cam era blând și parcă prea perfect, ca și cum ar fi exersat cu sute de fete înaintea ei.

Și, cu toate astea, simți ceva trezindu-se în ea, dorind să răspundă, domolind mânia pe care o simțise cu câteva clipe în urmă și făcând-o să dispară ca și cum n-ar fi existat. Cam o ținea în continuare aplecată în brațele lui, echilibrându-i greutatea pe genunchi. Se simțea în siguranță în mâinile lui puternice și îndemânate. Și trebuia să se simtă în siguranță. Totul era atât de diferit de... de momentele în care nu-l săruta pe Cam. Știa că uită de ceva, pe cineva... pe cine? Nu-și amintea. Nu mai era decât acel sărut, și buzele lui, și...

Dintr-odată, se prăbuși. Se lovi atât de tare de pământ, încât își pierdu suflul pentru o clipă. Când se ridică sprijini-nindu-se în palme, văzu cum, la câțiva centimetri depărtare, fața lui Cam intra în contact cu pământul. Tresări fără să-și dea seama.

Soarele care se apropia de asfințit arunca o lumină cețoasă peste două siluete care începeau să prindă contur.

— De câte ori trebuie s-o distrugi pe fata asta? auzi Luce cunoscutul accent sudist.

Gabbe? Se uită în sus, clipind în lumina difuză. Gabbe și Daniel.

Gabbe se grăbi s-o ajute să se ridice în picioare, dar Daniel nici măcar nu îi aruncă vreo privire.

Luce se ocără în sinea ei. Nu-și dădea seama ce era mai rău: că Daniel tocmai o văzuse sărutându-l pe Cam sau că -era sigură de asta – Daniel avea să se bată iar cu el.

Cam se ridică și îi înfruntă, ignorând-o complet pe Luce.

— Bine, care dintre voi va fi de data asta? mârâi el. De data asta?

— Eu, îi răspunse Gabbe, făcând un pas în față cu mâinile în șolduri. Bobârnacul ăla drăgăstos de mai devreme a fost de la mine, Cam, scumpule. Ce-ai de gând să faci acum?

Luce clătină din cap. Probabil că Gabbe glumea. Sigur era un fel de joc. Dar, pentru Cam nu părea să fie amuzant. Rânji suflecându-și mânecele, își ridică pumnii și înainta.

— Iarăși, Cam? îl mustră Luce. Nu te-ai bătut destul săptămâna asta?

Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, voia să lovească o fată. Îi zâmbi strâmb.

— A treia oară e cu noroc, îi spuse, cu o voce care mustea de răutate.

Întoarse capul exact când Gabbe îl atacă dându-i o lovitură de picior în maxilar.

Luce se trase înapoi când Cam căzu. Închise ochii de durere și își frecă falca. Privindu-l de sus, Gabbe părea atât de netulburată, de parcă abia ar fi scos o prăjitură cu piersici din cuptor. Aruncă o privire spre unghii, oftând.

— Ce păcat că trebuie să te caftesc exact când mi-am făcut manichiura, dar asta e, zise, continuând să-l lovească pe Cam în stomac, bucurându-se de fiecare lovitură asemenea unui copil care câștigă la un joc pe calculator.

El stătea ghemuit, clătinându-se. Luce nu-i mai vedea chipul – pentru că-și ținea capul între genunchi – dar gema de durere și abia mai respira.

Luce se uita uluită când la Gabbe, când la Cam, fără să înțeleagă ce se petrece. Cam era de două ori cât ea, dar Gabbe părea să aibă un avantaj asupra lui. Și doar cu o zi în urmă, Luce îl văzuse pe Cam bătându-l măr pe individul acela uriaș în bar. Iar în noaptea aceea, în fața bibliotecii, Daniel și Cam păreau să aibă forțe egale. Luce o privi uluită pe Gabbe, care-și prinsese părul într-o coadă de cal cu panglica în culorile curcubeului. Îl țintuise pe Cam la pământ și îi răsuca brațul la spate.

— Tataie? îl tachina ea. Spune cuvântul magic, dragule, și te las să pleci.

— Niciodată, zise Cam, scuipând praful care îi intrase în gură.

— Speram să spui asta, îi aruncă ea și îi împinse cu putere capul pe pământ.

Daniel puse mâna pe gâtul lui Luce. Ea se relaxa, sprijini-nindu-se de el și se uită înapoi, îngrozită să-i vadă expresia de pe chip. Probabil că o ura acum.

— Îmi pare rău, șopti ea. Cam a...

— Ce ți-a venit să te întâlnești cu el aici?

Daniel părea rănit și supărat în același timp. O apucă de bărbie pentru a o face să se uite la el. Îi simțea degetele înghețate. Iar ochii lui deveniseră cât se poate de violeți.

Luce spuse cu buze tremurânde:

— Am crezut că pot să rezolv problema. Să-i spun adevărul lui Cam pentru ca noi doi să fim împreună fără să trebuiască să ne mai facem griji.

Daniel pufni, iar Luce își dădu seama cât de prostește trebuia să fi sunat vorbele ei.

— Sărutul ăla... zise ea, frângându-și mâinile. Ar fi vrut să-l scuipe, dacă s-ar fi putut. A fost o greșeală imensă.

Daniel își închise ochii și îi întoarse spatele. Deschise de două ori gura să spună ceva, dar se răzgândi. Își luă capul în mâini și începu să se legene. Privindu-l, Luce se temu să nu-l vadă plângând. În cele din urmă, o luă în brațe.

— Ești supărat pe mine?

Își îngropa fața la pieptul lui și îi inspiră aroma dulce a pielii.

— Mă bucur doar că am ajuns aici la timp.

Sunetul scâncetelor lui Cam îi făcu pe amândoi să-și întoarcă privirea spre el. Apoi să se strâmbe. Daniel o apucă de mână și încercă să o tragă de acolo, dar Luce nu-și putea lua ochii de la Gabbe, care îl prinsese strâns de gât fără să pară că face vreun efort. Cam arăta jalnic și fusese bătut

măr. N-avea nici un sens.

— Ce se întâmplă, Daniel? șopti Luce. Cum de poate Gabbe să-l bată așa pe Cam? De ce o lasă? Daniel oftă și râse pe înfundate în același timp.

— N-o lasă. Ceea ce vezi aici e doar un exemplu din ceea ce poate face fata asta.

Ea clătină din cap.

— Nu înțeleg. Cum... Daniel o mângâie pe obraz.

— Nu vrei să facem o plimbare? o întrebă. O să încerc să îți explic, dar cred că, probabil, ar trebui să stai jos.

Și Luce dorea să-l întrebe câteva lucruri pe Daniel. Sau, dacă nu să-l întrebe, măcar să aducă vorba despre ele în conversație, să vadă dacă el dădea semne că o credea nebună de-a binelea și cu acte în regulă. Despre lumina violetă, de exemplu. Și despre visele de care nu putea – nu voia – să scape.

Daniel o conduse spre o zonă a cimitirului pe care Luce n-o văzuse niciodată, un loc pustiu și plat, unde doi piersici crescuseră unul lângă altul. Trunchiurile lor se aplecau unul spre celălalt, închipuind parcă o inimă.

O duse sub crengile noduroase, răsucite ciudat, și-i apucă mâinile, punându-și degetele peste ale ei.

Seara era liniștită și nu se auzea decât târâitul greierilor. Luce și-i imagină pe toți ceilalți elevi la cantină. Cum își plimbau tăvile pentru a-și pune piure cu lingura și cum sorbeau cu paiul lapte acru la temperatura camerei. Era ca și cum, brusc, ea și Daniel s-ar fi aflat într-o altă lume. Totul, în afară de mâinile lor împreunate, de părul lui strălucind în lumina soarelui la asfințit, de ochii lui calzi și cenușii – totul părea foarte departe.

— Nu știi de unde să încep, îi spuse el, apăsând și mai tare în timp ce îi masa degetele, de parcă astfel ar fi putut obține răspunsul. Am atâtea să-ți spun și trebuie s-o fac cum se cuvine.

Oricât de mult și-ar fi dorit ca vorbele lui Daniel să fie o simplă declarație de dragoste, Luce nu se îmbăta cu apă rece. Avea să-i spună ceva foarte important, ceva care să-i explice multe în legătură cu el, dar care avea să fie și pentru ea dificil de acceptat.

— Ai putea să faci chestia aia cu „am o veste bună și una rea”, îi sugeră ea.

— Bună idee. Pe care o vrei prima?

— Cei mai mulți vor mai întâi vestea bună.

— Poate că e așa, dar tu ești la ani-lumină depărtare de majoritatea oamenilor.

— OK, vreau să aud mai întâi vestea rea. El își mușcă buzele.

— Atunci promite-mi că n-o să fugi înainte să auzi vestea bună.

Nu avea de gând să fugă. Nu acum, nu când el n-o mai respingea. Nu când el era pe punctul de a-i oferi răspunsurile la o lungă listă de întrebări care o obsedaseră în ultimele săptămâni.

Îi luă mâinile și le duse la piept, aproape de inimă.

— Îți voi spune adevărul. N-o să mă crezi, dar meriți să-l cunoști. Chiar dacă o să te doară.

—OK.

Simți cum i se ridică un nod de spaimă și durere în stomac și cum încep să-i tremure genunchii. Se bucură când Daniel îi spuse să se așeze.

El se plimbă nervos un timp, apoi trase adânc aer în piept.

— În Biblie...

Luce gemu. Nu se putea abține; avea o reacție instinctivă de respingere când venea vorba de astfel de subiecte. Și, în plus, voia să discute despre ei doi, nu despre nu știu ce parabolă moralizatoare. Biblia nu oferea răspunsurile la întrebările pe care le avea despre Daniel.

— Ascultă-mă, te rog, spuse el, străfulgerând-o cu privirea. Știi cum, în Biblie, Dumnezeu stăruie asupra faptului că toată lumea ar trebui să-l iubească din tot sufletul? Cum această iubire trebuie să fie necondiționată, iar el nu acceptă nici un rival?

Luce ridică din umeri.

— Cred că da.

—Această... Daniel părea să caute cuvintele potrivite. Această cerință nu se aplică doar oamenilor.

— Ce vrei să spui? Și mai cui? Animalelor?

— Uneori, sigur, spuse Daniel. Ca în cazul șarpelui. El a fost blestemat, după ce a ispitit-o pe Eva, să se târască pe pământ pentru veșnicie.

Luce se cutremură, gândindu-se la Cam. Șarpele. Picnicul lor. Lănțișorul. Își pipăi decolteul, bucuroasă că scăpase de el. Oftă, aproape extaziată.

— Încerc să spun... Cred că pot spune că și eu sunt blestemat, Luce. Am fost blestemat multă, multă vreme. Părea că vorbele lui aveau un gust amar. Am făcut o alegere odată, o alegere în care credeam – în care încă mai cred, deși...

— Nu înțeleg, îi spuse clătănând din cap.

— Evident că nu înțelegi, zise el, așezându-se lângă ea. Iar eu nu mă pricep prea bine să te fac să înțelegi. Se scarpină în cap și-și coborî vocea, ca și cum ar fi vorbit singur. Dar tot ce pot face e să încerc. Ce-o fi o fi.

— Bine, spuse ea.

Deja era nedumerită, iar el nu-i spusese aproape nimic. Dar încercă să se prefacă mai puțin pierdută decât se simțea în realitate.

— Mă îndrăgostesc, îi explică el, luându-i mâinile și ținându-le strâns într-ale sale. Iar și iar. Și, de fiecare dată, se sfârșește catastrofal.

„Iar și iar.” Simți că i se face rău. Luce închise ochii și își retrase mâinile. Îi mai spusese o dată asta. În ziua aceea, lângă lac. Se despărțise de mai multe fete. Suferise. De ce aducea vorba de altele acum? O chinuise atunci și o chinuia și mai mult acum; simți o durere ascuțită în coaste. El îi strânse degetele.

— Uită-te la mine, o rugă. Aici vine partea cea mai grea. Luce deschise ochii.

— Persoana de care mă îndrăgostesc de fiecare dată ești tu. . Ea își ținuse respirația și ar fi vrut să expire, în schimb scoase un hohot de râs strident și ironic.

— Exact, Daniel, spuse ea, dând să se ridice. Doamne, chiar ești blestemat. Sună îngrozitor.

— Ascultă-mă!

O trase spre el cu o forță ce o făcu să-i zvâcnească umărul. Ochii lui aveau o strălucire violetă, și ea își dădea seama că se enervase. La fel i se întâmpla și ei.

Daniel își ridică privirea spre cei doi piersici, ca pentru a le cere ajutorul.

— Te implor, lasă-mă să-ți explic. Vocea îi tremura. Problema nu este că te iubesc.

Ea trase adânc aer în piept.

— Dar care este?

Își impuse să asculte, să fie mai puternică și să nu se simtă rănită. Daniel părea destul de distrus pentru amândoi.

— Eu trăiesc veșnic, îi spuse.

Copacii foșniră în jurul lor, iar Luce zări cu coada ochiului urma vagă a unei umbre. Nu era acel vârtej de întuneric nefast și pustiitor care se arătase la bar cu o noapte în urmă, ci o avertizare.

Umbra stătea la distanță, fremătând calmă după colț, dar era în așteptare. O aștepta pe ea. Luce simți un fior străbătându-i oasele. Nu putea să scape de senzația că avea să se întâmple ceva grav, negru ca noaptea, ceva definitiv.

— Scuză-mă, îi spuse, ridicându-și din nou privirea spre Daniel. Ai putea să... repeți ce-ai spus?

— Eu trăiesc veșnic, îi mai zise el o dată. Luce tot nu înțelegea, dar el continuă să vorbească, fără a-și potoli șuvoiul de cuvinte. Trăiesc și văd cum se nasc copii care apoi cresc și se îndrăgostesc. Îi văd cum au, la rândul lor, copii și îmbătrânesc, îi văd cum mor. Sunt condamnat, Luce, să privesc toate astea iar și iar. Pe toți, în afară de tine. Ochii lui erau sticloși. Vocea îi deveni o șoptă. Tu nu te îndrăgostești...

— Dar... șopti ea. M-am... îndrăgostit.

— Tu nu ajungi să ai copii și să îmbătrânești, Luce.

— De ce nu?

— Tu apari o dată la șaptesprezece ani.

— Te rog...

— Ne întâlnim. Ne întâlnim întotdeauna, ajungem cumva în același loc, indiferent unde mă duc,

indiferent cât încerc să fug de tine. Mă găsești întotdeauna.

Daniel își privea pumnii încleștați, ca și cum ar fi vrut să lovească în ceva, incapabil să-și ridice privirea.

— Și de fiecare dată când ne întâlnim te îndrăgostești de mine...

— Daniel...

— Pot să mă împotrivesc sau să fug de tine sau să încerc din răputeri să nu răspund sentimentelor tale, dar nu contează. Tu te îndrăgostești de mine, iar eu de tine.

— Și e așa de îngrozitor?

— Iar asta te omoară.

— Oprește-te! strigă ea. Ce vrei să faci? Să mă sperii și să mă faci să fug de tine?

— Nu, zise pufnind. Oricum n-ar merge.

— Dacă nu vrei să fii cu mine... — Îi spuse ea, sperând că toate astea erau doar o glumă mai elaborată, un discurs de despărțire care să pună capac oricărui discurs de despărțire, și nu adevărul. Nu putea fi adevărul – probabil că ar fi putut inventa o poveste mai credibilă.

— Știi că nu mă crezi. De asta n-am putut să-ți spun nimic până acum, când trebuie să-ți spun. Pentru că am crezut că am înțeles regulile, dar... ne-am sărutat, iar acum nu mai înțeleg nimic.

Cuvintele pe care el le rostise cu o noapte în urmă îi reveniră în minte: „Nu știi cum să opresc toate astea. Nu știu ce să fac”.

— Pentru că m-ai sărutat. El încuviință din cap.

— M-ai sărutat, iar apoi ai fost șocat.

El dădu din nou din cap, cu o expresie sfioasă.

— M-ai sărutat, continuă Luce, căutând să înțeleagă, și ai crezut că n-o să supraviețuiesc?

— Având în vedere experiențele anterioare, recunosc el răgușit, da.

— E nebunie curată! izbucni ea.

— De data asta nu sărutul e important, ci ceea ce înseamnă el. În unele vieți ne putem săruta, dar în cele mai multe nu reușim. O mângâie pe obraz, iar ea se luptă cu senzația de bine pe care o simțea de fiecare dată când făcea asta. Trebuie să recunosc că prefer viețile în care ne putem săruta. Își plecă privirea. Deși devine mult mai dureros să te pierd.

Ar fi vrut să se înfurie pentru că inventa o poveste atât de bizară, când ar fi trebuit să se îmbrățișeze. Dar ceva dintr-un colț îndepărtat al minții ei nu-i dădea pace, spunându-i să nu fugă de Daniel acum, ci să rămână pe loc și să-l asculte cât de mult posibil.

— Când mă pierzi, spuse ea, încercând să discearnă sensul cuvântului pe care îl rostea. Cum se întâmplă? De ce?

— Depinde de tine, de cât de mult poți vedea din trecutul nostru, de cât de bine reușești să mă cunoști, să știi cine sunt. Ridică din umeri cu mâinile în aer. Știi că sună incredibil de...

— Nebunesc? El zâmbi.

— Voiam să spun vag. Dar încerc să nu-ți ascund nimic. Este însă un subiect foarte, foarte delicat. Uneori, în trecut, doar dacă am fi stat de vorbă așa...

Luce se uită spre el pentru a-i ghici vorbele, dar nu mai spuse nimic.

— Aș fi murit?

— Voiam să spun „mi s-ar fi frânt inima”.

Era clar că suferă, iar Luce ar fi vrut să-i aline durerea. Se simțea atrasă spre el, ceva din pieptul ei o împingea înainte. Dar nu putea să o facă. Atunci fu sigură că Daniel știa despre lumina violetă și strălucitoare. Că acea strălucire era legată de el.

— Ce ești tu? întrebă ea. Un fel de...

— Rătăcesc pe pământ, păstrând întotdeauna într-un ungher al minții mele gândul că ai să vii. Obişnuiam să te caut. Dar, apoi, când am început să mă ascund de tine – de suferința despre care știam că e inevitabilă – ai început să mă cauți tu. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că apari o dată la șaptesprezece ani.

Luce își aniversase cei șaptesprezece ani la sfârșitul lui august, cu două săptămâni înainte de a veni la Sword & Cross. Fusese o sărbătoare tristă, doar ea, părinții ei și un tort cumpărat de la magazin. Și fără lumânări, ca măsură de precauție. Dar familia ei? Și ei se întorceau o dată la

șaptesprezece ani?

— Niciodată anii ăștia nu-mi sunt de ajuns pentru a trece peste durere, îi spuse. Dar sunt suficienți pentru a lăsa din nou garda jos.

— Deci, știai că aveam să vin? îl întreabă ea neîncrezătoare. Părea serios, dar tot nu-l credea. Nu voia să-l creadă. Daniel clătină din cap.

— Nu în ziua în care ai venit. Nu se întâmplă așa. Nu-ți amintești de reacția mea când te-am văzut? Își înalță privirea de parcă și-ar fi amintit brusc de asta. De fiecare dată, în primele clipe, sunt în culmea fericirii. Uit de mine. Apoi îmi amintesc.

— Da, răspunse ea încet. Ai zâmbit, iar apoi... de asta mi-ai arătat degetul?

El se încruntă.

— Dar, dacă se întâmplă o dată la șaptesprezece ani, așa cum spui, înseamnă că știai să aveam să apar. Într-un fel, știai.

— E complicat, Luce.

— Te-am văzut în ziua aia, înainte să mă vezi și tu. Râdeai cu Roland în fața clădirii Augustine. Râdeai atât de tare încât m-ai făcut geloasă. Dacă știi toate astea, Daniel, dacă ești atât de deștept încât poți prezice când voi apărea și când voi muri, și cât de greu îți va fi ție, cum puteai să râzi așa? Nu te cred, spuse, simțindu-și vocea tremurând. Nu cred nimic din toate astea.

Daniel își apăsă cu blândețe degetul mare de pleoapa ei pentru a-i șterge o lacrimă.

— E o întrebare atât de frumoasă, Luce. Te ador pentru asta și mi-aș dori să-ți pot explica totul mai bine. Tot ce-ți pot spune e următorul lucru: singurul mod de-a supraviețui veșniciei este acela de a te bucura de fiecare moment. Asta făceam atunci.

— Veșnicia, repetă Luce. Un alt lucru pe care nu-l înțeleg.

— Nu mai contează. Acum nu mai pot râde așa. De îndată ce apari nu mai știu de mine.

— Nu are nici un sens ce spui, zise ea, dorindu-și să plece înainte să se facă prea întuneric.

Dar povestea lui Daniel era din ce în ce mai nebunească. Și de când venise la Sword & Cross fusese aproape convinsă că ea era cea nebună. Nebunia ei pălea în comparație cu sminteala lui Daniel.

— Nu există un manual pentru a explica... lucru ăsta fetei pe care o iubești, stăruie el, trecându-și degetele prin părul ei. Încerc s-o fac cât pot de bine. Vreau să mă crezi, Luce. Ce trebuie să fac?

— Spune-mi altă poveste, îi spuse ea cu amărăciune. Inventează o scuză mai rațională.

— Chiar și tu ai spus că ai simțit că mă cunoșteai deja. Am încercat să neg lucrul ăsta cât de mult am putut, pentru că știam că avea să se ajungă aici.

— Simțeam că te știu de undeva, sigur, recunosc eu. Glasul parcă îi era sugrumat din pricina fricii. Din oraș sau din tabără, ceva de genul ăsta. Nu dintr-o viață anterioară. Clătină din cap. Nu... nu pot!

Își acoperi urechile. Daniel îi dădu mâinile la o parte.

— Și, cu toate astea, în sinea ta știi că e adevărat. Își puse mâinile pe genunchii ei și o privi adânc în ochi. Știai când te-am urmărit spre vârful Muntelui Corcovado⁹ din Rio, când voiai să vezi statuia de aproape. Știai când te-am cărat cale de trei kilometri prin soare spre râul Iordan, după ce te-ai îmbolnăvit lângă Ierusalim. Îți spuseseam să nu mănânci toate smochinele alea. Știai când erai infirmiera mea în spitalul ăla din Italia, în timpul Primului Război Mondial și, înainte de asta, când m-am ascuns în pivnița ta în timpul prigoanei declanșate de țar în Sankt Petersburg, sau când am escaladat turnul castelului tău din Scoția în timpul Reformei și când am dansat cu tine la balul de după încoronarea regelui la Versailles. Erai singura femeie îmbrăcată în negru. Și mai era colonia aia de artiști din Quintana Roo, și marșul de protest din Cape Town, când ne-am petrecut amândoi noaptea în închisoare. Premiera la Globe Theatre în Londra. Aveam cele mai bune locuri din sală. Și când nava mea a eșuat în Tahiti tu te aflai acolo, așa cum te aflai și când eu eram condamnat în Melbourne, și hoț de buzunare, în secolul al XVIII-lea, în Nîmes, și călugăr în Tibet. Apari peste tot, întotdeauna, și, mai devreme sau mai târziu, simți toate lucrurile pe care tocmai ți le-am spus. Dar nu îți îngădui să accepți că tot ceea ce simți ar putea fi adevărat.

Daniel se opri să-și recapete suflul și se uită în depărtare, fără să vadă ceva. Apoi se întoarse spre ea, apăsând-o cu mâna pe genunchi și trimițând iarăși acel fulger de foc prin ea.

Închise ochii și când îi deschise, îl văzu pe Daniel ținând între degete cel mai minunat bujor alb. Părea că strălucește. Luce se întoarse să vadă de unde îl culesese, dat fiind că nu-l văzuse până atunci. În jur, nu erau decât buruieni și carnea putrezită a fructelor căzute din copaci. Atinse și ea floarea.

— Mai ții minte când ai cules bujori albi în fiecare zi, timp de o lună, în vara pe care am petrecut-o în Helston. Ți amintești? îi spuse privind-o intens, de parcă ar fi încercat să vadă în ființa ei. Nu, oftă după o clipă. Bineînțeles că nu-ți amintești. Te invidiez pentru asta.

Dar, chiar în timp ce el vorbea, Luce începu să-și simtă pielea încălzindu-se, de parcă ar fi răspuns cuvintelor pe care creierul ei nu știa cum să le interpreteze. O parte din ea nu se mai simțea sigură de nimic.

— Fac toate aceste lucruri, continuă Daniel, aplecându-se spre ea până li se atinseră frunțile, pentru că tu ești dragostea mea, Lucinda. Pentru mine nu există decât tu.

Buza de jos a lui Luce începu să tremure și își lăsă mâinile moi să cadă în mâinile lui. Petalele florii alunecară pe pământ, printre degetele lor.

— Atunci, de ce pari așa de trist?

Era deja prea mult numai să începi să te gândești la așa ceva. Se desprinse de Daniel și se ridică, ștergându-se pe pantaloni de frunze și de iarbă. I se învârtea capul. Trăise... înainte?

— Luce.

Ridică mâna să-l oprească.

— Cred că trebuie să mă duc undeva, să fiu singură, să mă întind.

Se sprijini de piersic. Se simțea slăbită.

— Nu te simți bine, spuse el, ridicându-se și luând-o de mână.

—Nu.

— Îmi pare rău, oftă Daniel. Nu știu ce mă așteptam să se întâmple după ce ți-am spus. N-ar fi trebuit...

N-ar fi crezut niciodată că va veni clipa în care va trebui să ia o pauză și să stea departe de Daniel, dar trebuia să plece. După modul în care o privea, își dădea seama că ar fi vrut ca ea să-i spună că avea să-l caute mai târziu și că vor mai vorbi despre acele lucruri, dar nu mai era sigură că era o idee așa de bună. Cu cât îi spunea mai multe, cu atât Luce simțea ceva trezindu-se în ea – ceva pentru care nu era sigură că era încă pregătită. Nu se mai considera nebună – și nu era sigură nici că Daniel era nebun. Pentru oricine altcineva, explicația lui ar fi devenit din ce în ce mai lipsită de sens. Dar pentru Luce... încă nu era sigură, dar, dacă vorbele lui Daniel erau răspunsurile care aveau să-i dezvăluie sensul întregii vieți? Se simți mai înfricoșată decât se simțise vreodată.

Îi dădu drumul mâinii și porni spre internat. După câțiva pași, se opri și se întoarse ușor spre el.

Daniel nu se mișcase din loc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicându-și bărbia. Stătea pe loc nemișcată, la oarecare depărtare de el.

— Ți-am promis că o să rezist cât să aud și vestea bună. Chipul lui Daniel se relaxa într-un zâmbet. Dar se citea neliniștea pe chipul lui.

— Vestea bună este că – se opri, alegându-și cu grijă cuvintele – te-am sărutat, iar tu ești în continuare aici.

Șaptesprezece O carte deschisă

Luce se prăbuși pe pat, făcând arcurile șubrežite să scârțâie. După ce fugise din cimitir – și de Daniel – urcase într-un suflet în cameră. Nici măcar nu se obosise să aprindă lumina, așa că se împiedicase de scaunul de la birou și se lovise zdravăn la un deget de la picior. Se chircise de durere, frecân-du-și piciorul. Măcar durerea era ceva real, cu care se putea confrunta fără probleme,

ceva normal și din această lume. Se bucura să fie în sfârșit singură.

Apoi, se auzi un ciocănit în ușă.

Nu putea nici măcar să-și tragă sufletul.

Să făcu că nu aude. Nu voia să vadă pe nimeni, iar oricine ar fi fost la ușă avea să înțeleagă aluzia. Un alt ciocănit. Cineva respira din greu și tușea dregându-și glasul.

Penn.

Nu putea să dea ochii cu Penn chiar acum. Ori avea să pară nebună, dacă încerca să-i explice tot ce i se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, ori avea să înnebunească încercând să țină în ea tot ce aflase și să afișeze o atitudine nonșalantă.

În cele din urmă, Luce o auzi pe Penn îndepărtându-se pe hol. Scoase un oftat de ușurare, care se transformă într-un scâncet lung și disperat.

Voia să dea vina pe Daniel pentru că dezlănțuise în ea acel sentiment pe care nu-l putea controla și, pentru o secundă, încercă să-și imagineze cum ar fi fost viața ei fără el. Numai că îi era imposibil. Era ca și cum ar fi încercat să-și amintească prima impresie despre o casă în care trăise ani de zile, atât de mult făcea parte din existența ei. Iar acum trebuia să găsească o cale de-a înțelege lucrurile ciudate pe care el i le spusese în seara aceea.

Dar, într-un colț al minții ei, se întorcea neîncetat la ceea ce-i spusese despre momentele petrecute împreună în trecut. Poate Luce nu-și amintea cu exactitate episoadele descrise sau locurile despre care îi vorbise, dar, în mod straniu, cuvintele lui nu fuseseră un șoc pentru ea. Totul îi era cumva cunoscut.

De exemplu, detestase dintotdeauna și în mod inexplicabil smochinele. Numai gândul la ele o făcea să se simtă rău. Începuse să spună că era alergică la ele, pentru ca mama ei să nu i le mai strecoare în prăjituri. Și își implorase dintotdeauna părinții să o ducă în Brazilia, deși nu-și putuse explica niciodată de ce voia să meargă acolo. Bujorii albi. Daniel îi dăduse un buchet după incendiul din bibliotecă. Întotdeauna avusese un sentiment neobișnuit, dar în același timp atât de familiar legat de ei.

Cerul văzut de la fereastra ei avea de culoarea cărbunelui, străbătut de câțiva nori albi și pufoși. În cameră era întuneric, dar florile palide așezate la fereastra ei se conturau clar. Stătuseră cuminți în vaza lor o săptămână și nici măcar o petală nu se ofilise.

Luce se ridică și inspiră mirosul delicat.

Nu putea să-l învinovățească. Da, era o nebunie tot ce-i spusese, dar, în același timp, avea dreptate – ea era cea care venise la el iar și iar, sugerându-i că l-ar fi cunoscut de undeva. Și nu era numai asta. Tot ea era cea care vedea umbrele, cea care se trezea tot timpul implicată în moartea unor oameni nevinovați. Încercase să nu se mai gândească la Trevor și la Todd atunci când Daniel începuse să-i vorbească despre morțile ei – și despre cum o privise el murind de atâtea ori. Dacă ar fi existat un mod de a înțelege un asemenea lucru, Luce ar fi vrut să-l întrebe pe Daniel dacă se simțise vreodată responsabil pentru moartea ei. Pentru pierderea ei.

Dacă realitatea lui semăna vreun pic cu vina tainică, oribilă și copleșitoare cu care trebuia ea să se confrunte în fiecare zi.

Se lăsa în scaunul de birou, care ajunsese cumva în mijlocul camerei. Au! Când pipăi cu degetele sub el, căutând obiectul de care se reușise din nou să se lovească, găsi o carte groasă.

Luce se duse la perete și apăsă pe întrerupător, mijindu-și ochii când se aprinse lumina fluorescentă. Nu mai văzuse niciodată cartea care acum se afla în mâinile ei. Era legată într-o pânză gri decolorată, avea colțurile ponosite și cleiul cafeniu i se fărâmița în mâini, la capetele cotorului.

Păzitorii. Mit din Europa Medievală.

Cartea străbunicului lui Daniel.

Era grea și mirosea vag a fum. Scoase din ea un bilet care fusese strecurat sub pânza copertei.

Da, am găsit o cheie de rezervă și am intrat pe furiș în camera ta. Îmi pare rău. Dar este URGENT!!! Și n-am dat de tine nicăieri. Unde ești? Trebuie să vezi asta și apoi să discutăm. O să trec iar peste vreo oră. Ai mare grijă.

xoxo¹⁰

Penn

Luce lăsa biletul lângă flori și luă cartea cu ea în pat. Se așeză cu picioarele atârnându-i peste margine. Numai faptul că ținea cartea în mâini îi dădea o senzație ciudată, de căldură tulburătoare pe sub piele. Aproape că o simțea ca pe ceva viu.

O deschise, așteptându-se să aibă de descifrat vreun cuprins academic sforăitor sau să cerceteze vreun indice de la finalul cărții pentru a găsi ceva cât de cât legat de Daniel.

Dar nu trecu de pagina cu titlul.

Acolo era lipită o fotografie în sepia. Era o poză foarte veche, în stilul carte de vizite, tipărită pe hârtie îngălbenită, tratată cu albumină. Cineva scrijelise cu cerneală în josul paginii: Hebton, 1854.

O cuprinse un val neașteptat de căldură. Își trase puloverul peste cap, dar chiar și în maiou îi era foarte cald.

Vocea lui Daniel îi răsuna în minte. „Trăiesc veșnic, îi spusese. Tu apari o dată la șaptesprezece ani. Te îndrăgostești de mine, iar eu de tine. Și asta te omoară.”

Capul îi pulsa dureros.

„Tu ești dragostea mea, Lucinda. Pentru mine nu există decât tu.”

Urmări cu degetul marginea fotografiei lipite în carte. Tatăl lui Luce, gurul aspirant într-ale fotografiei, ar fi fost uluit de cât de bine fusese păstrată imaginea, de cât de valoroasă trebuia să fie.

Luce, pe de altă parte, era fascinată de personajele din fotografie. Pentru că, în cazul în care vorbele lui Daniel nu fuseseră adevărate, aceasta nu avea nici un sens.

Un tânăr cu părul scurt, blond, și ochii deschiși la culoare poza elegant într-o haină neagră elegantă. Bărbia ridicată și pomeții bine definiți îi făceau ținuta la patru ace să arate și mai rafinată, dar buzele lui o făcură pe Luce să tresară. Acel zâmbet, combinat cu privirea din acei ochi... alcătuiau o expresie pe care Luce o văzuse în fiecare dintre visele ei, de-a lungul ultimelor săptămâni. Și, în ultimele zile, în realitate.

Acel bărbat era bucățică ruptă din Daniel. Acel Daniel care tocmai îi spusese că o iubește și că ea se reîncarnase de zeci de ori până atunci. Acel Daniel care îi spusese atâtea alte lucruri pe care ea nu voise să le audă și de care fugise. Acel Daniel pe care ea îl abandonase sub piersicii din cimitir.

Ar fi putut fi doar o asemănare remarcabilă. Vreo rudă îndepărtată, poate autorul cărții, care își transmisese toate genele, de-a lungul atâtor generații de urmași, tocmai lui Daniel.

Numai că tânărul din poză stătea lângă o tânără care, și ea, îi părea alarmant de cunoscută.

Luce ridică ușor cartea, la câțiva centimetri de ochi și cercetă cu minuțiozitate imaginea femeii. Purta o rochie de baldin sifon de mătase neagră, strânsă pe corp până în talie, care apoi se umfla în mai multe volane. Purta mănuși din dantelă neagră, care îi lăsaus degetele libere. Dinții mici i se vedeau printre buzele deschise într-un zâmbet lipsit de griji. Avea pielea luminoasă, cu câteva tonuri mai deschisă la culoare decât a bărbatului. Ochii afundați în orbite îi erau mărginiți de gene dese. Și o coamă de păr des îi cădea în valuri până în talie.

Îi trebui o clipă până să-și recapete suflul, și, chiar și atunci, nu-și putu desprinde ochii din carte. Femeia din fotografie?

Era ea.

Ori Luce avusese dreptate, iar amintirile despre Daniel veneau de la o repriză de cumpărături, de care uitase, prin magazinele din Savannah, unde pozaseră la patru ace pentru niște fotografii siropoase la Ye Old Photo Booth¹¹ de care, de asemenea, nu-și amintea – ori Daniel spusese adevărul.

Luce și Daniel se întâlniseră.

Într-un cu totul alt timp.

Nu mai putea respira normal. Întreaga ei viață părea aruncată în vârtejul mării învolburate din mintea ei și nu mai era sigură pe nimic – umbrele negre și agitate care o vâneau, moartea înfiorătoare

---

10 În argoul adolescenților, xoxo înseamnă hugs and kisses („îmbrățișări și sărutări”)

11 Vechea Cabină Foto

a lui Trevor, visele...

Trebuia s-o găsească pe Penn. Dacă putea cineva să dea la iveală o explicație pentru o asemenea coincidență imposibilă, aceea era Penn. Cu misterioasa carte veche sub braț, Luce ieși din cameră și se îndreptă în viteză spre bibliotecă.

Acolo era cald și pustiu, dar tavanul înalt și șirurile nesfârșite de cărți îi dădeau o stare de agitație. Trecu repede de noul birou de recepție, care arăta la fel de pustiu și steril. Trecu de extraordinarul catalog cu fișe, care nu era folosit niciodată, și de secțiunea de referințe nesfârșită, până ajunse la mesele lungi din zona rezervată studiului în grup.

În locul lui Penn, Luce dădu peste Arriane, care juca șah cu Roland. Își ținea picioarele pe masă și purta o șapcă în dungi. Avea părul strâns sub șapcă, iar Luce observă din nou, pentru prima dată după dimineața în care îi tăiasse părul, cicatricea lucioasă și marmorată care-i brăzda gâtul.

Arriane se concentra la joc. Ținea între buze un trabuc de ciocolată în timp ce-și pregătea următoarea mișcare. Roland își răsucise codițele în două noduri prinse în vârful capului. O privea pe Arriane cu ochi de uliu, bătând cu degetul mic într-unui dintre pionii săi.

— Șah-mat, ticăloșia voastră! zise Arriane triumfătoare, răsturnând regele lui Roland, chiar atunci când Luce se opri tropăind în fața mesei lor. Lululucinda, susură ea, uitându-se la ea. Te-ai ascuns de mine.

—Nu.

— Am auzit diverse lucruri despre tine, o tachina, făcându-l pe Roland să-și ridice capul atent. Ai fost cam nebunatică. Asta înseamnă că trebuie să te așezi și să spui tot. Chiar acum.

Luce strânse mai tare cartea pe care o ținea la piept. Nu voia să se așeze. Voia să scoțoască biblioteca pentru a o găsi pe Penn. Nu putea să stea la taclale cu Arriane – și, mai ales, nu de față cu Roland, care își strângea lucrurile de pe scaunul alăturat.

— Stai cu noi, o îndemnă Roland.

Luce se așeză fără tragere de inimă pe marginea scaunului. Avea să stea doar câteva minute. Într-adevăr, nu o mai văzuse pe Arriane de câteva zile și, în condiții normale, i-ar fi fost dor de ciudățeniile ei.

Dar condițiile nu erau deloc normale, iar Luce nu se putea gândi la altceva decât la acea fotografie.

— Dacă tot l-am bătut pe Roland la fund cu tabla de șah, hai să jucăm altceva. Ce zici de „Cine a văzut o fotografie incriminatoare de-a lui Luce ieri”? zise Arriane, încrucișându-și brațele pe masă.

— Ce? sări Luce.

Își apăsă hotărâtă mâna pe coperta cărții, fiind sigură că expresia ei agitată o dăduse de gol. Nu ar fi trebuit să o aducă acolo.

— Ai trei încercări, continuă Arriane, dându-și ochii peste cap. Molly ți-a făcut o poză pe când te strecurai într-o mașină mare neagră, ieri după ore.

— Uf, oftă Luce, ușurată.

— Voia să te pârască lui Randy, până i-am dat eu vreo două. Uite-așa! pocni din degete. Acum, ca să-ți arăți recunoștința, spune-mi: ăștia te scot pe furiș din campus ca să mergi la un psihiatru din afară? Apoi își coborî tonul, șoptind, și începu să bată darabana pe masă: sau ai un iubit?

Luce îi aruncă o privire lui Roland, care îi sorbea fiecare cuvânt.

— Nici una, nici cealaltă, răspunse ea. Am ieșit doar puțin pentru o discuție cu Cam. Dar n-a mers chiar cum...

— Ha! Scoate banu', Arri! zise Roland, rânjind. Îmi datorezi 10 verzișori.

Luce se posomori brusc.

Arriane o bătu prietenește pe mână.

— Nu e mare scofală, am făcut un mic pariu ca să fie lucrurile mai interesante. Eu presupusesem că fugiseși cu Daniel. Roland pariase pe Cam. Îmi spargi banca, Luce. Și nu-mi place.

— Am fost cu Daniel, zise Luce, fără să știe de ce simțea nevoia să îi corecteze.

Nu aveau nimic mai bun de făcut decât să stea să se întrebe ce făcea ea în timpul liber?

— O, zise Roland, pârând dezamăgit. Intriga devine din ce în ce mai interesantă.

— Roland. Luce se întoarse spre el. Trebuie să te rog ceva.

— Spune-mi. Scoase un carnețel și un pix din sacoul lui negru cu dungi albe. Ținea pixul pregătit să noteze, asemenea unui chelner care ia comanda. Ce vrei? Cafea? Băutura? Comenzile dificile se iau numai vinerea. Reviste deocheate?

— Trabucuri? îi sugeră Arriane, vorbind cu trabucul de ciocolată încă în gură.

— Nu. Luce clătină din cap. Nimic din toate astea.

— OK, comandă specială. Am lăsat catalogul sus în cameră. Roland ridică din umeri. Poți să treci mai târziu...

— N-am nevoie să-mi faci rost de nimic. Vreau doar să știu... înghiți în sec. Ești prieten cu Daniel, nu?

El ridică iar din umeri.

— Tipul nu-mi displace.

— Dar ai încredere în el? întrebă ea. Vreau să spun... dacă ți-ar spune ceva care ar părea nebunesc, ai înclina să-l crezi?

Roland își miși ochii, perplex pentru un moment, dar Arriane sări iute pe masă și începu să-și legene picioarele în fața lui Luce.

— Despre ce vorbim noi, de fapt? Luce se ridică.

— Nu contează. N-ar fi trebuit să deschidă subiectul. Tot acel talmeș-balmeș de detalii îi reveni în minte. Luă cartea de pe masă. Trebuie să plec, le spuse, îmi pare rău.

Împinse scaunul sub masă și se depărta. Își simțea picioarele grele și amorțite, iar mintea prea plină. Un curent de aer îi ridică părul de pe ceafă și își întoarse imediat privirea cercetând prin jur în căutarea umbrelor. Nimic. Doar o fereastră deschisă sus, sub acoperișul bibliotecii. Doar un cuib mic construit în colțul ferestrei. Studiind din nou biblioteca, Luce nu-și crezu ochilor. Nu era nici urmă de ele, nici un tentacul negru precum cerneala sau vreun nor cenușiu care să se învâртеască pe deasupra capului ei – dar Luce le simțea prezența inconfundabilă, aproape că simțea în aer mirosul lor sulfuros și sărat. Unde se duseseră de nu o mai vânau? întotdeauna crezuse că erau legate numai de ea. Nu luase niciodată în considerare faptul că s-ar mai fi putut duce în alte locuri, să facă și alte lucruri – să chinuiască și alți oameni. Oare le vedea și el?

Când dădu colțul spre computerele din capătul bibliotecii, unde credea că o poate găsi pe Penn, Luce dădu peste domnișoara Sophia. Amândouă se împiedică, iar femeia se prinse de Luce pentru a-și ține echilibrul. Purta o pereche de jeansi la modă și o bluză albă lungă, cu un pulover roșu cusut cu mărgeluțe în jurul umerilor. Ochelarii de un verde metalizat atârnav de un lăntișor cu mărgelile colorate la gâtul ei. Luce era surprinsă de cât de fermă era strângerea ei de mână.

— Scuzați-mă, balmăji Luce.

— De ce, Lucinda, s-a întâmplat ceva? Domnișoara Sophia își puse palma pe fruntea lui Luce, care remarcă imediat mirosul de pudră pentru bebeluși al mâinilor ei. Nu arăți prea bine.

Luce înghiți în sec, străduindu-se să nu izbucnească în plâns doar pentru că bibliotecarei îi era milă de ea.

— Nu mă simt bine, într-adevăr.

— Știam eu, zise domnișoara Sophia. Ai lipsit de la cursuri astăzi și nici n-ai participat la Seara de Socializare. Ai nevoie de un doctor? Dacă trusa mea de prim-ajutor n-ar fi ars în incendiu, ți-aș fi luat temperatura pe loc.

— Nu, adică nu știu.

Luce ridică volumul, ținându-l în fața ei și gândindu-se să-i spună totul, luând-o de la început... oare când începuse totul?

Doar că nu mai era nevoie. Domnișoara Sophia aruncă o privire spre carte, oftă și se uită la Luce cu subînțeles.

— Ai găsit-o, în sfârșit? Hai, vino să vorbim.

Chiar și bibliotecara știa mai multe despre viața lui Luce decât ea însăși. Despre viețile ei? Nu-și putea da seama ce însemna o astfel de afirmație, sau cum de era posibilă.

O urmă pe domnișoara Sophia la o masă din capătul zonei rezervate pentru studiu, unde măcar erau departe de curioși.

— Cum ai dat peste ea? întrebă domnișoara Sophia bătând-o pe Luce pe mână și punându-și

ochelarii pe nas. Ochii ei mici ca niște perle negre străluceau în spatele lentilelor bifocale. Fii fără griji. N-o să ai probleme, draga mea.

— Nu știi. Am tot căutat-o împreună cu Penn. Pentru o prostie. Credeam că autorul ar putea avea vreo legătură cu Daniel, dar nu știam sigur. De câte ori o căutam, părea că abia fusese împrumutată de altcineva. Apoi, când m-am întors la internat azi-noapte, Penn o lăsase în camera mea...

— Așadar, și Pennyweather știe despre conținutul cărții?

— Nu știi, răspunse Luce, clătînând din cap. Își dădea seama că bătea câmpii, dar nu se putea abține. Domnișoara Sophia era precum bunica trăsniță și cumsecade pe care Luce n-o avusese niciodată. Pentru bunica ei, o excursie serioasă la cumpărături era un drum la băcănie. Și, în plus, era așa de bine să discute cu cineva. Încă n-am reușit să dau de ea pentru că am fost cu Daniel, iar el, de obicei, se poartă atât de ciudat, dar noaptea trecută m-a sărutat, și am stat afară până...

— Scuză-mă, draga mea, zise domnișoara Sophia puțin mai tare, dar ai spus că Daniel Grigori te-a sărutat?

Luce își acoperi gura cu ambele mâini. Nu-i venea să creadă că tocmai îi dezvăluise asta domnișoarei. Probabil o lua razna.

— Îmi pare rău, n-are nici o importanță. Mi-e jenă că v-am spus. Nu știi cum mi-a scăpat. Își făcu vânt, răcorindu-și obrajii îmbujorați.

Dar deja era prea târziu. De partea cealaltă a zonei de studiu, Arriane tună spre Luce, cu o expresie uluită pe chip:

— Mulțumesc că mi-ai spus și mie!

Dar domnișoara Sophia îi recâștigă atenția lui Luce când îi smulse cartea din mână.

— Un sărut între tine și Daniel nu este deloc neimportant, draga mea, în mod normal e imposibil. Își ținu bărbia între degete, uitându-se spre tavan. Ceea ce înseamnă... nu, n-ar putea însemna...

Degetele domnișoarei Sophia începură să răsfoiască paginile cărții, cercetând fiecare pagină cu o viteză incredibilă.

— Ce vreți să spuneți prin „în mod obișnuit”?

Luce nu se mai simțise niciodată ca simplu spectator în propria viață.

— Lasă sărutul, dădu domnișoara Sophia din mână spre Luce, luând-o prin surprindere. Asta nu-i nimic. Sărutul nu înseamnă nimic dacă nu... mormăi în barbă și se întoarse la răsfoitul cărții.

Ce știa ea? Sărutul lui Daniel însemna totul. Luce privi hipnotizată spre degetele zburătoare ale femeii, până când un fragment de pe o pagină îi atrase atenția.

— Dați înapoi, îi spuse Luce, punând o mână peste cea a domnișoarei Sophia pentru a o opri.

Aceasta se dădu ușor la o parte lăsând-o pe Luce să întoarcă paginile subțiri și transparente. Acolo. Își duse o mână la inimă. Pe margine erau o serie de desene schițate cu cea mai neagră cerneală. Fuseseră făcute rapid, dar cu o tușă fină, elegantă, de cineva destul de talentat. Luce își trecu degetele peste desene, cercetându-le cu atenție. Umărul rotunjit al unei femei, văzută din spate, părul ei răsucit într-un coc la ceafă. Genunchi fini dezgoliți, unul peste celălalt, conti-nuându-se în sus, spre o talie abia conturată. O încheietură lungă, subțire, lăsând loc pentru o palmă deschisă în care se odihnea un bujor mare, înflorit.

Lui Luce începură să-i tremure degetele. Simți un nod în gât. Nu știa de ce lucrul ăsta, din tot ceea ce văzuse și auzise în acea zi, era atât de frumos – și de tragic – încât să-i dea lacrimile. Umărul, genunchii, încheietura... erau ale ei. Și mai știa un lucru – toate fuseseră desenate de mâna lui Daniel.

— Lucinda. Domnișoara Sophia părea nervoasă și își îndepărtă ușor scaunul de masă. Te... te simți bine?

— O, Daniel, șopti Luce, disperată să fie iar lângă el. Își șterse o lacrimă.

— E blestemat, Lucinda, îi spuse femeia cu o voce surprinzător de rece. Amândoi sunteți blestemați.

Blestemat. Și Daniel îi spusese că era blestemat. Fusese cuvântul folosit de el pentru a descrie toată această situație. Dar se referise doar la el, nu și la ea.

— Blestemat? repetă Luce.

Dar nu voia să mai asculte nimic. Tot ce-și dorea era să-l găsească.

Domnișoara Sophia pocni din degete în fața ei. Luce se uită în ochii ei, încet, fără vlagă, zâmbind ca în transă.

— Încă nu te-ai trezit, murmură domnișoara Sophia, închise cartea cu un zgomot sec, atrăgându-i atenția lui Luce, și-și puse mâinile pe masă. Ți-a spus ceva? După ce te-a sărutat, poate...?

— Mi-a spus... începu Luce. Sună nebunesc.

— Lucrurile astea așa sună, de obicei.

— Mi-a spus că noi doi... am fi un fel de iubiți loviți de soartă. Luce își închise ochii, amintindu-și lunga lui enumerare de vieți trecute. La început, ideea i se păruse atât de ciudată, dar acum, când se obișnuia cu ea, se gândea că ar fi putut fi cel mai romantic lucru care se petrecuse vreodată în istorie. Mi-a vorbit despre toate momentele când ne-am îndrăgostit, la Rio, în Ierusalim, în Tahiti...

— Într-adevăr, pare destul de nebunesc, o aprobă domnișoara Sophia. Așadar, evident că nu-l crezi, nu-i așa?

— Nu l-am crezut la început, admise Luce, gândindu-se la disputa lor de sub piersici. A început aducând vorba despre Biblie, iar eu înclin să evit astfel de discuții... își mușcă limba. Mă scuzați. N-am vrut să vă jignesc. Orele dumneavoastră mi se par foarte interesante.

— Nu-ți face griji. Oamenii adesea au tendința de a se rupe de educația religioasă când ajung la vârsta ta. Nu e nici o noutate, Lucinda.

— O, Luce își trosni degetele. Dar eu n-am avut o educație religioasă. Părinții mei nu au crezut în așa ceva, astfel că...

— Toată lumea crede în ceva. Sigur ai fost botezată, nu?

— Nu, dacă nu pun la socoteală bazinul de înot construit sub stranele de colo, spuse Luce cu sfială, arătând cu degetul mare spre sala de sport de la Sword & Cross.

Da, sărbătorea Crăciunul, fusese de câteva ori la biserică și chiar și atunci când viața îi adusesese ei și celor din jurul ei nefericire, tot avusese credința că exista ceva sau cineva în care merita să crezi. Și fusese de ajuns pentru ea.

De partea cealaltă a sălii, auzi un zăngănit puternic. Se uită într-acolo și văzu că Roland căzuse de pe scaun. Ultima oară când se uitase la el își ținea scaunul înclinat pe picioarele din spate, iar acum părea că gravitația câștigase în sfârșit.

Se străduia să se ridice, iar Arriane se duse să-l ajute. Se uită spre el și dădu grăbită din mână.

— E teafăr! strigă veselă. Ridică-te! îi spuse cu voce tare lui Roland.

Domnișoara Sophia stătea nemișcată, cu mâinile în poală, își drese glasul de câteva ori, răsfoi din nou cartea până ajunsese la pagina de titlu și-și trecu degetele peste fotografie, apoi spuse:

— Ți-a mai dezvăluit ceva? Știi cine este Daniel? Mișcându-se încet și așezându-se foarte dreaptă în scaun,

Luce întrebă:

— Dumneavoastră știți?

Biblioteca căpătă brusc o atitudine rigidă.

— Eu studiez genul acesta de lucruri. Sunt profesoară. Nu mă încurc cu probleme sentimentale fără importanță.

Acelea erau cuvintele pe care le folosea, dar totul la ea – de la vena care-i pulsa la gât, până la pelicula fină de sudoare abia vizibilă pe frunte – îi spuneau că răspunsul la întrebare era „da”.

Deasupra capetelor lor, orologiul negru bătu ora unsprezece. Minutarul tremură o clipă apoi își schimbă locul și pendula bătu atât de tare, încât le întrerupse conversația. Luce nu remarcase niciodată cât de tare bătea acea pendulă. Acum, fiecare sunet o făcea să tresară. Stătuse prea mult departe de Daniel.

— Daniel a crezut... începu iarăși Luce. Noaptea trecută, când ne-am sărutat pentru prima oară, a crezut că aveam să mor. Femeia nu păru atât de surprinsă cum i-ar fi plăcut lui Luce să o vadă. Își trosni degetele. Dar e o nebunie, nu? Nu mă duc nicăieri.

Domnișoara Sophia își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

— Deocamdată.

— O, Doamne, șopti Luce, începând să simtă transpirația rece de groază care o făcuse să-l

abandoneze pe Daniel în cimitir.

Dar, de ce? Era ceva ce el încă nu-i spusese – ceva ce ea știa că avea puterea să o înspăimânte mai mult, ori să nu se mai înspăimânte deloc. Ceva ce ea știa deja, dar nu putea încă să creadă. Nu până nu avea să-i vadă din nou chipul.

Cartea era în continuare deschisă la fotografie. Cu susul în jos, zâmbetul lui Daniel părea îngrijorat, de parcă ar fi știut – așa cum spunea că știuse întotdeauna – ce urma să se întâmple. Ea nu avea idee prin ce trebuia să treacă în acele momente. Își deschisese inima dezvăluindu-i povestea de dragoste stranie pe care o trăiau – doar pentru ca ea să-l respingă atât de brutal. Trebuia să-l găsească.

Închise cartea și o luă din nou sub braț. Apoi se ridică și împinse scaunul sub masă.

— Unde te duci? o întrebă domnișoara Sophia, nervoasă.

— Să-l găsesc pe Daniel.

— Merg cu tine.

— Nu. Luce clătină din cap, imaginându-și că l-ar fi găsit și l-ar fi luat în brațe, cu bibliotecara după ea. Nu aveți de ce să veniți. Vorbesc serios.

Domnișoara Sophia tocmai își lega tacticoasă șireturile pantofilor. Se ridică și își puse o mână pe umărul lui Luce.

— Crede-mă, am de ce. Sword & Cross are o reputație de apărare. Doar nu crezi că ne lăsăm elevii să se plimbe noaptea prin campus de capul lor.

Luce se abținu să îi povestească domnișoarei Sophia despre escapada ei recentă dincolo de porțile școlii. Protestă în sinea ei. De ce să nu aducă pe toată lumea și astfel să se bucure împreună de spectacol? Molly ar putea să facă fotografii, Cam ar putea să se ia la bătaie cu cineva. De ce să nu înceapă chiar de aici, și să-i ia pe Arriane și pe Roland – care, își dădu seama cu o tresărire, deja dispăruseră.

Cu cartea în mână, femeia se îndrepta deja spre intrarea din față. Luce trebui s-o ia la fugă pentru a o ajunge din urmă, mărinind viteza când trecu pe lângă catalogul cu fișe, covorul persan pârilit de lângă biroul de la intrare și pe lângă vitrinele de sticlă pline de relicve din timpul Războiului Civil, aflate în aripa estică, unde erau găzduite colecțiile speciale, unde-l văzuse pe Daniel schițând un desen al cimitirului, în prima seară pe care o petrecuse aici.

Ieșiră în noaptea umedă. Un nor acoperi luna, și campusul se cufundă într-o beznă de nepătruns. Apoi, de parcă ar fi avut o busolă în mână, Luce se simți condusă spre umbre. Știa exact unde se aflau. Nu erau la bibliotecă, dar nici prea departe.

Încă nu le vedea, dar le putea simți, ceea ce era mult mai rău. O mâncărime îngrozitoare și intensă îi cuprinsese tot corpul, i se infiltra în oase și în sânge precum acidul. Se adunau, se închegau, răspândind în cimitir – și în împrejurimi – miasma lor de sulf. Deveniseră mult mai mari acum. Părea că toată atmosfera din campus era copleșită de acel miros insuportabil de putred.

— Unde este Daniel? întrebă domnișoara Sophia.

Luce își dădu seama că, deși bibliotecara știa destul de multe despre trecut, părea să nu știe nimic despre umbre. Asta o făcea pe Luce să se simtă îngrozită și singură, responsabilă pentru orice era pe cale să se întâmple.

— Nu știu, spuse ea, simțind că nu putea găsi suficient oxigen în aerul gros și mlăștinos al nopții. Nu voia să spună cuvintele despre care știa că aveau să le aducă aproape – prea aproape – de tot ceea ce o făcea să se teamă. Dar trebuia să ajungă la Daniel. Eu l-am lăsat în cimitir.

O luară la goană, traversând campusul, ocolind noroiul care se formase după potopul din ziua precedentă. În internatul din dreapta lor nu se vedeau decât câteva lumini aprinse. Printr-una dintre ferestrele cu grilaj, Luce zări o față pe care o știa din vedere, adâncită în paginile unei cărți. Aveau aceleași cursuri dimineața. Era o față care părea ciudată la prima vedere, cu piercing în nas, și care strănuta aproape fără zgomot – dar Luce n-o auzise niciodată vorbind. Habar n-avea dacă era nefericită sau dacă îi plăcea viața ei. Luce se surprinse întrebându-se dacă r fi putut face schimb de vieți cu această față – care nu trebuia să-și facă niciodată griji despre vieți trecute, sau umbre apocaliptice, sau să aibă conștiința încărcată de moartea a doi băieți nevinovați – oare ar fi fost de acord?

Chipul lui Daniel – învăluit de lumină violetă, ca atunci când o dusesese acasă în brațe în dimineața aceea – îi apărură în fața ochilor. Părul lui auriu strălucitor. Ochii lui blânzi și înțelepți. Felul în care o atingere a buzelor lui o transporta departe de orice umbră întunecată. Pentru el, ar fi suferit toate astea și chiar mai mult.

Dacă ar fi știut cât mai avea de suferit...

Își continuară drumul grăbite, trecând de tribunele dărăpănate, apoi de terenul de fotbal. Femeia era într-o formă excelentă. Luce și-ar fi făcut probleme că mergeau prea repede dacă bibliotecara n-ar fi fost mereu cu câțiva pași în fața ei.

Luce trăgea de timp. Teama de a da ochii cu umbrele avea forța unui uragan care o ținea în loc. Și, cu toate astea, mergea înainte. O stare de greață copleșitoare îi spunea că nu văzuse decât o mică parte din ceea ce puteau face umbrele.

Când ajunseră la porțile cimitirului, se opriră. Luce tremura, încrucișându-și brațele într-o încercare eșuată de a ascunde acest lucru. O siluetă stătea cu spatele la ei, privind spre cimitir.

— Penn! strigă Luce, fericită să-și vadă prietena.

Când se întoarse spre ele, aceasta avea chipul descompus. Purta o geacă de fâș, în ciuda căldurii, iar lentilele ochelarilor i se aburiseră de la umezeală. Și ea tremura la fel de tare ca Luce.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, cu răsuflarea întretăiată.

— Venisem să te caut, răspunse Penn, dar apoi am văzut un grup fugind înapoi. Toți au intrat pe-acolo. Arată spre porți. Dar eu n-n-n-am putut.

— Ce este? spuse Luce. Ce se întâmplă acolo?

Dar din momentul în care puse întrebarea, știu care era singurul lucru pe care Penn n-ar fi putut niciodată să-l vadă. Umbrele negre care se adunau laolaltă și care o trăgeau pe Luce spre ele, doar pe Luce.

Penn clipea des. Părea îngrozită.

— Nu știu, îi spuse în cele din urmă. La început am crezut că erau artificii. Dar nu se aprindea nimic pe cer. Se cutremură. E pe cale să se întâmple ceva rău. Nu știu ce anume.

Luce respiră și tuși, înecându-se cu izul de sulf.

— De unde, Penn? De unde știi?

Brațul lui Penn tremură când se ridică, arătând spre valea adâncă din mijlocul cimitirului.

— Vezi? întrebă ea. Licărește ceva acolo.

Optsprezece Secura îngropată

Luce aruncă o privire spre lumina tremurătoare din partea mai joasă a cimitirului și alergă într-acolo. Trecu în viteză de pietrele de mormânt sparte, lăsându-le pe Penn și pe domnișoara Sophia mult în spate. Nu-i păsa că ramurile ascuțite și răsucite ale stejarilor îi zgâriau brațele și fața sau că se împiedica de pâlcurile de ierburi cu rădăcini groase.

Trebuia să ajungă acolo.

Pătrarul lunii lumina slab, dar mai exista și o altă sursă de lumină, care venea din valea adâncă din mijlocul cimitirului. Destinația ei. Părea un fulger uriaș ivit dintr-un nor de furtună. Doar că se petrecea pe pământ.

Umbrele îi transmisese avertismente în ultimele câteva zile, își dădu ea seama acum.

Spectacolul lor întunecat se transformase deja în ceva vizibil chiar și pentru Penn. Și probabil că tot asta observaseră și ceilalți elevi care fugiseră înainte să vină ele. Luce nu știa ce puteau să însemne. Însă, dacă Daniel se afla acolo, în mijlocul acelei străluciri sinistre... era numai vina ei.

Plămâni îi ardeau, dar ceea ce îi dădea putere să înainteze era imaginea lui Daniel, sub piersici. Nu avea să se oprească până nu îl găsea – pentru că oricum de asta venise, să-i arate cartea și să-i strige că-l crede, că o parte din ea îl crezuse tot timpul, dar fusese prea speriată ca să accepte o astfel de istorie incredibilă. Să-i spună că nu va mai lăsa teama să o alunge, nu de data asta, nu iarăși. Pentru că știa ceva, înțelegea un lucru ce îi luase mult prea mult timp să-l priceapă.

Un lucru periculos și straniu ce transforma experiențele lor trecute împreună în ceva în același timp credibil și incredibil. Știa cine – nu, ce era Daniel. O parte din ea ajunsese singură la această concluzie – că a trăit și l-a iubit înainte. Doar că nu înțelesese ce însemna, ce însemnau toate – atracția pe care o simțea față de el, visele ei – cele trăite până acum.

Dar nimic din toate astea nu conta dacă ea nu avea să ajungă acolo la timp, pentru a găsi o modalitate de a ține piept umbrelor. Nimic nu mai conta dacă ele aveau să ajungă la Daniel înaintea ei. Trecea ca vântul printre pietrele de mormânt prăbușite, dar valea din centrul cimitirului era încă foarte departe.

În spatele ei, se auzi un zgomot de pași. Apoi un strigăt ascuțit.

— Pennyweather! Era domnișoara Sophia. O ajungea din urmă pe Luce și striga peste umăr, văzând-o pe Penn cum își croia cu grijă drum peste o piatră de mormânt căzută: ești mai înceată ca melcul!

— Nu! strigă Luce. Penn, domnișoară Sophia, nu veniți aici! Nu voia să mai fie responsabilă pentru alte vieți ieșite în calea umbrelor.

Femeia încremeni pe o piatră de mormânt răsturnată și privi scrutător spre cer, de parcă n-ar fi auzit-o pe Luce. Își ridică brațele subțiri în aer, ca pentru a se apăra. Luce își miji ochii încercând să scruteze întunericul și își ținu răsuflarea.

La început crezu că erau umbrele, dar era vorba despre ceva diferit, mai înspăimântător, ca un vâl zimțat, neregulat, plin de cavități negre, prin care se întrezăreau bucăți de cer. Umbra aceasta era făcută dintr-un milion de particule minuscule. O furtună agitată și gălăgioasă de umbre care se întindeau în toate direcțiile.

— Lăcuste? strigă Penn.

Luce se cutremură. Viermuiala deasă era încă la distanță, dar larva se auzea mai tare cu fiecare clipă, ca bătaia din aripi a o mie de păsări. Ca tenebrele nesfârșite și ostile care cutreieră pământul. Veneau. Aveau să se dezlănțuie împotriva ei, poate împotriva tuturor, în noaptea aceea.

— Nu e bine! strigă domnișoara Sophia către cer. Lucrurile ar trebui să aibă o ordine!

Penn ajunsese gâfâind lângă Luce și schimbară o privire uluită. Se vedeau broboane de sudoare deasupra buzei ei superioare, iar ramele mov ale ochelarilor îi tot alunecau de pe nas în căldura umedă.

— O ia razna, șopti Penn, arătând cu degetul mare spre bibliotecară.

— Nu. Luce clătină din cap. Ea știe anumite lucruri. Și dacă domnișoara Sophia este speriată, tu n-ar trebui să fii aici, Penn.

— Eu? întrebă Penn, uluită, probabil pentru că, din prima ei zi la acea școală, Penn fusese cea care o condusese pe Luce. Eu cred că nici una dintre noi n-ar trebui să fie aici.

Luce simți o durere ascuțită în piept, la fel cum simțise când trebuise să-și ia la revedere de la Callie. Își luă privirea de la Penn. Se produsese un fel de ruptură între ele acum, din cauza trecutului lui Luce. Nu-i plăcea că trebuia să aducă vorba despre asta și să-i atragă atenția lui Penn, dar știa că ar fi mai bine, mai sigur, ca drumurile lor să se despartă.

— Trebuie să rămân, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Trebuie să-l găsesc pe Daniel. Ar trebui să te întorci la internat, Penn. Te rog.

— Dar noi, zise Penn cu glas răgușit. Suntem singurele care... înainte ca Luce să poată auzi sfârșitul propoziției, porni spre mijlocul cimitirului, spre monumentul unde îl văzuse pe Daniel meditănd în seara Zilei Părinților. Sări peste ultimele pietre de mormânt, apoi alunecă pe o pantă de frunze umede și putrezite până când pământul deveni în sfârșit drept. Se opri în fața stejarului uriaș din mijlocul cimitirului.

Înfierbântată, enervată și îngrozită, în același timp, se sprijini de trunchiul copacului.

Apoi, printre crengile stejarului, îl văzu.

Daniel.

Expiră tot aerul din plămâni și simți cum i se înmoaie genunchii. O privire spre profilul îndepărtat și întunecat, atât de frumos și de maiestuos, îi dovedea că tot ceea ce îi dăduse el de înțeles – și chiar și concluzia importantă pe care o trăsese de una singură – era adevărat.

Stătea în vârful mausoleului, cu brațele încrucișate, uitându-se în sus, spre norul de lăcuste care

tocmai trecuse pe deasupra capului său. Lumina palidă a lunii își întindea umbra ce cobora spre acoperișul plat și larg al criptei. Alergă spre el, făcând cărare printre florile de tillandsia și statuile vechi și înclinate.

—Luce! El o urmări apropiindu-se de baza mausoleului. Ce faci aici?!

În vocea lui nu se simțea fericirea, ci mai degrabă groaza.

„E vina mea”, ar fi vrut să strige pe când se apropia de el. Și „cred. Cred în povestea noastră. Iartă-mă că te-am părăsit, n-o s-o mai fac niciodată”. Și mai era un lucru pe care ar fi vrut să i-l spună. Dar el se afla mult deasupra ei, iar vacarmul umbrelor era îngrozitor și atmosfera era prea încheșată pentru a-l face să o audă de unde stătea ea.

Mormântul era din marmură. Dar una dintre sculpturile în basorelief, cea a unui păun, era ciobită într-o parte, iar Luce folosi spărtura pentru a-și sprijini piciorul și se ridică. Piatra, care, de obicei, era rece, acum se simțea caldă la atingere. Palmele ei transpirate alunecară de câteva ori străduindu-se să ajungă în vârful. Voia să ajungă la Daniel, care trebuia să o ierte.

Nu escaladase decât câțiva centimetri din perete când simți c-o bate cineva pe umăr. Se întoarse și gemu când își dădu seama că era Daniel, apoi își pierdu echilibrul. O prinse, înconjurându-i talia cu brațul, înainte să alunece spre pământ. Dar, numai cu o clipă mai devreme, se aflase mult deasupra ei.

Luce își îngropa fața în scobitura umărului său. Și chiar dacă adevărul încă o mai speria, în brațele lui se simțea precum marea care atinge țărâmul, ca un călător care se întoarce după un drum lung și greu – în sfârșit acasă.

— Ți-ai ales un moment foarte bun să te întorci, îi spuse el. Zâmbi, dar zâmbetul îi era umbrat de o undă de îngrijorare. Iar ochii lui scrutau cerul, în spatele ei.

— Le vezi și tu? îl întrebă.

Daniel se uită la ea, incapabil să răspundă. Îi tremurau buzele.

— Sigur că le vezi, șopti ea, pentru că totul se lega acum. Umbrele, povestea lui, trecutul lor. Un strigăt înăbușitor se ridica în ea. Cum mă poți iubi? suspină ea. Cum de mă poți suporta?

El îi luă chipul în palme.

— Despre ce vorbești? Cum poți spune asta?

Inima o durea de la cursa infernală de mai devreme.

— Pentru că... înghiți în sec. Tu ești înger. Brațele îi căzură fără vlagă pe lângă corp.

— Ce-ai spus?

— Ești un înger, Daniel, știu, spuse ea, simțind cum zăgazurile se rupeau înlăuntrul ei, din ce în ce mai repede, până dispărură de tot. Nu-mi spune că sunt nebună. Te visez, sunt vise prea reale pentru a le uita, sunt vise care m-au făcut să te iubesc înainte ca tu să-mi fi spus măcar un lucru drăguț. Nu zări nici o reacție în ochii lui. Sunt vise în care ai aripi și mă duci sus pe un cer pe care nu-l recunosc și, cu toate astea, știu că am mai fost acolo, exact așa, în brațele tale, de o mie de ori înainte. Își lipi fruntea de a lui. Asta explică atât de multe... cât de plin de grație te miști și cartea pe care a scris-o străbunicul tău. De ce nu a venit nimeni să te viziteze de Ziua Părinților. Modul în care corpul tău pare să plutească atunci când înoți și de ce, când mă săruți, mă simt ca și cum aș fi ajuns în paradis. Se opri pentru a-și recăpăta suflarea. Și de ce trăiești veșnic. Singurul lucru pe care nu mi-l pot explica este de ce, Dumnezeule, te-ai încurcat cu mine. Pentru că eu nu sunt decât... eu. Se uită din nou spre cer, simțind vraja neagră a umbrelor. Și sunt vinovată de atât de multe lucruri.

Îl văzu pâlind. Iar Luce nu putu trage decât o concluzie:

— Nici tu nu înțelegi de ce.

— Nu înțeleg cum de mai ești încă aici.

Ea clipi și dădu din cap nefericită, dorind să se întoarcă.

—Nu! o trase înapoi. Nu pleca. Sunt uimit pentru că tu niciodată... noi niciodată... n-am ajuns atât de departe, își închise ochii. Vrei să mai spui o dată? întrebă el, aproape temător. Vrei să-mi spui... ce sunt eu?

— Ești un înger, repetă ea încet, surprinsă să-l vadă pe Daniel închizând ochii și oftând de plăcere, de parcă l-ar fi sărutat. Sunt îndrăgostită de un înger. Acum ea era cea care voia să închidă ochii și să geamă. Lăsă capul în jos. Dar în visele mele, aripile tale...

O rafală de vânt fierbinte îi mătură într-o parte, aproape doborând-o pe Luce din brațele lui Daniel. Dar el o proteja cu trupul lui. Norul de umbre-lăcuste se așezase în coroana unui copac de dincolo de cimitir șuierând printre crengile acestuia. Acum se ridicau într-un roi uriaș.

— O, Doamne, șopti Luce. Trebuie să fac ceva. Trebuie să le opresc...

— Luce. Daniel îi mângâie obrazul. Uită-te la mine. N-ai făcut nimic rău. Și nu ai cum să controlezi – arată într-acolo -asta. Clătină din cap. De ce să te gândești că ești vinovată?

— Fiindcă, îi spuse ea, toată viața am văzut aceste umbre...

— Ar fi trebuit să fac ceva când mi-am dat seama, săptămâna trecută, lângă lac. Este prima viață în care le vezi -și m-am speriat.

— Cum poți ști că nu este vina mea? întrebă ea, gândindu-se la Todd și la Trevor.

Umbrele apăreau întotdeauna exact înainte să se întâmple ceva îngrozitor, îi sărută părul.

— Umbrele pe care le vezi se numesc Vestitoare. N-arată prea bine, dar nu-ți pot face rău. Nu fac decât să spioneze o situație și să raporteze altcuiva. Bârfe. Versiunea demonică a unei găști de fete de liceu.

— Și atunci acelea ce sunt?

Arată spre copacii care mărgineau perimetrul cimitirului. Crengile lor se prăvăliseră din cauza umbrelor groase și unduitoare.

Daniel le privi foarte calm.

— Sunt umbrele chemate de Vestitoare. Pentru luptă. Luce își simți brațele și picioarele înghețându-i de frică.

— Ce, hm... ce fel de luptă?

— Lupta cea mare, zise el simplu, ridicând bărbia. Dar acum doar fac paradă. Încă mai avem timp.

În spatele lor, cineva tuși, făcând-o pe Luce să sară speriată în lături. Daniel se înclină în semn de bun-venit pentru domnișoara Sophia, care stătea în umbra mausoleului. Părul ei se desprinsese din agrafe, în dezordine și ciufulit, la fel de sălbatic ca și privirea din ochii ei. Apoi, cineva păși în fața femeii. Penn. Își ținea mâinile în buzunarele gecii. Încă mai era roșie la față, iar părul i se umezise de transpirație. Ridică din umeri ca pentru a-i spune lui Luce: „Nu știi ce naiba se întâmplă, dar n-am putut să te abandonez, pur și simplu”, în ciuda a ceea ce se întâmpla, Luce zâmbi.

Domnișoara Sophia păși înainte și ridică glasul.

— Lucinda noastră a făcut cercetări. Daniel își scarpină obrazul.

— Ai citit vechitura aia? N-ar fi trebuit s-o scriu niciodată. Părea aproape stânjenit – dar Luce așeză încă o piesă din puzzle la locul ei.

— Tu ai scris-o, îi spuse ea. Și tu ai schițat chenarul și ai lipit fotografia noastră.

— Ai găsit fotografia, zise Daniel, zâmbind, strângând-o mai aproape de el pentru a-i arăta că poza îi trezise o grămadă de amintiri. Bineînțeles.

— Mi-a luat ceva timp să înțeleg, dar, când am văzut cât de fericiți eram, ceva s-a deschis în sufletul meu și am știut imediat.

Își încolăci un braț în jurul gâtului lui și îl trase spre ea, fără să-i pese că domnișoara Sophia și Penn erau acolo. Când buzele lui Daniel le atinse pe ale ei, tot cimitirul întunecat și înspăimântător dispăru – la fel și mormintele vechi, și umbrele care rățăceau prin coroanele copacilor; chiar și luna și stelele de deasupra.

Când văzuse prima dată fotografia de la Helston se speriasse. Ideea existenței tuturor acelor versiuni trecute ale persoanei ei era prea mult pentru ea. Dar acum, în brațele lui Daniel, le simțea pe toate îritrepățrunzându-se, nenumărate Lucinde care îl iubiseră pe același Daniel, iar și iar. Era atât de multă dragoste – încât se revărsa din inima și sufletul ei, scurgându-se din trupul ei și umplând spațiul care îi separa.

Și își dădu seama, în sfârșit, ce-i spusese el când se uitau la umbre: că nu făcuse nimic rău. Că nu avea nici un motiv să se simtă vinovată. Oare putea fi adevărat? Nu era vinovată de moartea lui Trevor sau a lui Todd, așa cum crezuse întotdeauna? În momentul în care își puse întrebarea, știu că Daniel îi spusese adevărul. Părea că se trezise dintr-un lung coșmar. Nu se mai simțea precum fata cu părul tuns scurt și cu haine largi, negre, nu mai era ghinionista care făcea tot timpul prostii,

însământată de cimitirul dărăpănat și ajunsă, pe bună dreptate, la școala de corecție.

— Daniel, îi spuse, îndepărtându-i umerii cu blândețe ca să-i poată vedea chipul. De ce nu mi-ai spus mai devreme că ești înger? De ce ai pierdut vremea cu discuția aia despre faptul că ești blestemat?

Daniel o privi neliniștit.

— Nu sunt supărată, îl liniști ea. Doar mă întrebam.

— N-aș putea să-ți spun. Sunt toate legate. Până acum, nici n-am știut că poți descoperi și singură lucrul ăsta. Dacă ți-aș fi spus prea repede sau într-un moment nepotrivit, ai fi fugit iar, iar eu ar fi trebuit să aștept. Și deja am așteptat atât de mult.

— Cât de mult? îl întrebă Luce.

— Nu atât de mult încât să uit că meriți totul. Orice sacrificiu. Orice durere.

Daniel închise ochii pentru o clipă. Apoi se uită spre Penn și spre domnișoara Sophia.

Penn se sprijinise cu spatele de o piatră de mormânt neagră, acoperită cu mușchi. Stătea cu genunchii strânși sub bărbie și își rodea nervoasă unghiile. Bibliotecara se uita la ei, cu mâinile în șold. Părea că are ceva de spus.

Daniel făcu un pas în spate, iar Luce simți o rafală de aer rece suflând printre ei.

— Încă mă mai tem că în orice clipă ai putea...

— Daniel... strigă domnișoara Sophia dezaprobat. Făcu un gest cu mâna pentru a o opri.

— Relația noastră nu va fi atât de simplă cum o să vrei să fie.

— Evident că nu, spuse Luce, doar ești înger, dar acum, că știu...

— Lucinda Price. De data asta, Luce era obiectul reproșurilor femeii. Nu vrei să auzi ce are el să-ți spună, o avertiză ea. Iar tu, Daniel, tu nu ai nici un drept. O s-o ucidă...

Luce clătină din cap, tulburată de spusele domnișoarei Sophia.

— Cred că pot supraviețui adevărului.

— Nu este vorba de orice adevăr, o contrazise bibliotecara, pășind în față pentru a se așeza între ei. Iar tu nu vei supraviețui. Așa cum nu ai supraviețuit în miile de ani care au trecut de la Cădere.

— Daniel, despre ce vorbește? Luce întinse mâna pe lângă domnișoara Sophia pentru a-l lua de mână, dar bibliotecara îi opri brațul. Mă descurc, zise Luce, simțind un ghem de nervi adunându-i-se în stomac. Nu mai vreau secrete. Îl iubesc.

Era prima dată când spunea aceste cuvinte, cu voce tare. Singurul ei regret era că rostise trei cuvinte atât de importante dar nu i le spusese direct lui Daniel. Se întoarse spre el. Ochii lui străluceau.

— Da, spuse ea, te iubesc.

Poc.

Poc. Poc.

Poc. Poc. Poc. Poc.

Aplauze rare și asurzitoare se auziră din spatele lor, dintre copaci. Daniel se desprinse de ea și se întoarse spre sursa zgomotului, într-o atitudine rigidă, iar Luce simți vechea teamă invadând-o din nou, se simți încremenită de groaza care avea legătură cu ceea ce vedea în umbre, speriată de ceea ce el văzuse înaintea ei.

— O, bravo, bravo! Serios, sunt sincer emoționat – și nu prea mă mai emoționează multe în vremurile-astea, o spun cu tristețe.

Cam ieși la lumină. Ochii lui erau înconjurați de o umbră deasă, de un auriu scânteietor, care-i strălucea pe față în lumina lunii, făcându-l să arate ca o pisică sălbatică.

— E atât de incredibil de dulce, spuse el. Iar el te iubește la rândul lui... nu-i așa, iubărețule? Nu-i așa, Daniel?

— Cam, îl avertiză Daniel. Nu face asta.

— Ce să fac? întrebă Cam, ridicându-și brațul stâng în aer. Își pocni degetele o dată și în aerul de deasupra mâinii lui se aprinse o flăcără mică, de mărimea unui chibrit. La asta te referi?

Ecoul pocniturii păru să zăbovească în aer, să se răsfrângă din pietrele de mormânt din cimitir, să

crească în intensitate și să se multiplice pe măsură ce ricoșa înainte și-napoi. La început, lui Luce i se păru că sunetul semăna mai mult cu niște aplauze, de parcă un auditoriu demonic aplauda în bătaie de joc iubirea dintre Luce și Daniel, așa cum făcuse Cam. Apoi își aminti bătăile din aripi asemenea unor tunete pe care le auzise mai devreme. Își ținu respirația pe măsură ce sunetul luă forma a mii de particule haotice de întuneric. Viermuiala de umbre asemenea lăcustelor, care dispăruseră în pădure, se ridică deasupra lor încă o dată.

Zgomotul pe care îl făceau era atât de asurzitor, încât Luce trebui să-și acopere urechile. Pe pământ, Penn stătea ghemuită cu capul între genunchi. Dar Daniel și domnișoara Sophia priveau cu stoicism cerul, în timp ce hărmălaia se întetea și se transforma. Începu să semene mai degrabă cu niște asper-soare abia pornite... sau ca sâsâitul a o mie de șerpi.

— Sau asta? întrebă Cam, ridicând din umeri pe măsură ce umbra fără formă se insinua în jurul lui.

Insectele începură pe rând să crească și să-și desfacă elitrele, devenind mai mari decât ar fi fost firesc, picurând precum cleiul și formând trupuri negre, segmentate. Apoi, de parcă ar fi învățat cum să-și folosească membrele de umbră pe măsură ce prindeau formă, se ridicară încet pe numeroasele lor picioare și începură să înainteze, asemenea unor călugărițe de un stat de om.

Cam le ură bun-venit pe măsură ce se adunau ca un roi în jurul lui. În curând, formaseră o armată uriașă de întuneric și se așezară în spatele lui Cam.

— Îmi pare rău, spuse el, lovindu-se cu palma peste frunte, îmi spuseseși să nu fac asta?

— Daniel, șopti Luce, ce se întâmplă?

— De ce-ai suspendat armistițiul? îi strigă lui Cam.

— O, ce să-ți spun... Știi ce se spune despre vremurile desperate, rânji Cam. Și să te privesc cum îi acoperi trupul cu sărutările tale angelice... ei bine, asta m-a făcut să mă simt atât de disperat.

— Ține-ți gura, Cam! strigă Luce, gândul că îl lăsase să o atingă producându-i greață.

— Toate la timpul lor, zise Cam rotindu-și ochii spre ea. O, da, o să ne încăierăm iar, iubito. Pentru tine. Din nou. Își mângâie bărbia și-și miji ochii verzi. De data asta mai serios, cred. Cu câteva victime colaterale. Împacă-te cu ideea.

Daniel o strânse în brațe.

— Spune-mi de ce, Cam. Măcar atât îmi datorezi.

— Știi de ce, strigă Cam, arătând spre Luce. Ea e încă aici. Dar nu va mai fi pentru mult timp.

Își puse mâinile în șolduri și un grup de umbre negre dese, acum de forma unor șerpi nesfârșiți și grași, îi alunecă de-a lungul trupului, încercuindu-i brațele asemenea unor brățări. Cam mângâie capul celui mai mare dintre ei cu o grijă părintească.

— Și, de data asta, când dragostea ta se va spulbera ca un norișor tragic de cenușă, va fi pentru totdeauna. Vezi, totul e diferit de data asta.

Cam radia, lui Luce părându-i-se că Daniel se înfioară pentru o clipă.

— O, doar un lucru e la fel... iar mie chiar îmi place cât ești de predictibil, Grigori. Cam făcu un pas înainte. Legiunile sale de umbre se mișcă odată cu el, făcându-i pe Luce și Daniel, Penn și domnișoara Sophia să se dea un pas înapoi. Tu te temi, zise el, arătând melodramatic spre Daniel. Iar eu nu.

— Asta pentru că tu nu ai nimic de pierdut, zise Daniel cu dispreț. N-aș schimba niciodată locul cu tine.

— Hmm, rosti Cam, ducându-și un deget la bărbie. Vom vedea. Se uită în jur rânjind. Chiar trebuie să-ți dau totul mură-n gură? Da. Am auzit că ai putea avea ceva mai important de pierdut de data asta. Ceva care va face din nimicirea ei un lucru mult mai plăcut.

— Despre ce vorbești? îl repezi Daniel.

La stânga lui Luce, domnișoara Sophia deschise gura și scoase un urlat de animal sălbatic. Își agită haotic brațele deasupra capului în mișcări smucite asemănătoare unui dans, cu ochii aproape transparente, de parcă ar fi fost într-un fel de transă. Buzele i se schimonosiră, iar Luce își dădu seama șocată că bolborosea în mai multe limbi.

Daniel luă brațul femeii și o scutură.

— Nu, ai absolută dreptate: nu are nici un sens, șopti el, iar Luce își dădu seama că putea

înțelege limbajul ei bizar.

— Știi ce spune? îl întrebă.

— Permite-ne să traducem, strigă o voce cunoscută de pe acoperișul mausoleului.

Arriane. Lângă ea stătea Gabbe. Amândouă păreau a fi luminate din spate și erau învăluite într-o strălucire argintie ciudată. Săriră de pe criptă, aterizând fără zgomot lângă Luce.

— Cam are dreptate, Daniel, spuse Gabbe repede. Ceva e diferit de data asta... ceva care are legătură cu Luce. Cercul ar putea fi rupt – și nu în modul în care ai vrea tu. Adică... s-ar putea încheia.

— Să-mi spună și mie cineva despre ce vorbiți, interveni Luce. Ce e diferit? Cum adică rupt? Și pentru ce naiba se dă toată lupta asta?

Daniel, Arriane și Gabbe o fixară cu privirea pentru o clipă, de parcă ar fi încercat să-și dea seama de ce era ea acolo, de parcă ar fi cunoscut-o de undeva, de parcă se schimbasese complet doar într-o clipă, iar ei nu-i mai recunoșteau chipul.

În cele din urmă, Arriane vorbi.

— Ce se află în joc? își frecă cicatricea de pe gât. Dacă ei câștigă – va fi iadul pe pământ.

Sfârșitul lumii așa cum o știm cu toții.

Siluețele negre începură să țipe în jurul lui Cam, luptându-se între ele și mușcându-se unele pe altele, într-un fel de repetiție dezgustătoare și diavolească.

— Și dacă ieșim noi învingători? se chinui Luce să articuleze cuvintele.

Gabbe înghiți în sec, apoi rosti extrem de serioasă:

— Încă nu știm.

Brusc, Daniel se dădu înapoi, îndepărtându-se de Luce și arătă spre ea.

— Ea n-a f-fost... se bâlbâi, acoperindu-și gura cu palma. Sărutul, rosti în cele din urmă, pășind înainte pentru a o apuca de braț pe Luce. Cartea. De asta poți...

— Treci la partea a doua, Daniel, interveni Arriane. Gândește repede. Răbdarea e o virtute și tu știi ce părere are Cam despre chestiile de genul ăsta.

Daniel o strânse de mână pe Luce.

— Trebuie să pleci. Trebuie să fugi de aici.

— Ce? De ce?

Se uită spre Arriane și Gabbe căutând ajutor, dar apoi se făcu mică și se depărta de ele în timp ce pe acoperișul mausoleului începu o ploaie de scânteii argintii, ca un roi de licurici eliberați dintr-un borcan uriaș. Se revărsară asupra lui Arriane și a lui Gabbe, făcându-le ochii să strălucească, îi amintiră lui Luce de artificii – și de o zi de 4 iulie când lumina fusese exact cea potrivită, iar ea se uitase în ochii mamei ei și văzuse reflectarea artificiilor, un fulger argintiu de lumină, de parcă ochii ar fi fost o oglindă.

Numai că aceste licăriri nu se pierdeau în fum asemenea artificiilor. Când ajunseră pe iarbă, crescuseră și se transformată în niște ființe grațioase, cu irizații sclipitoare. Nu aveau formă umană, dar cumva îți păreau cunoscute. Raze de soare strălucitoare, minunate. Creaturi atât de tulburătoare, încât Luce știu imediat că erau o armată cu puteri îngerești, de aceeași mărime și de același număr cu forța neagră din spatele lui Cam. Așa arătau frumusețea și bunătatea adevărate – o adunare de ființe spectrale și luminoase atât de pure, încât te durea dacă te uitai direct la ele, asemenea celei mai splendide eclipse sau poate asemenea paradisului însuși. Ar fi trebuit să se simtă mângâiată pentru că se afla de partea care trebuia să câștige această luptă. Dar începea să i se facă rău.

Daniel îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Are febră.

Gabbe o mângâie pe braț, zâmbind.

— E în regulă, draga mea, îi spuse, îndepărtând mâna lui Daniel. Accentul ei tăragănat era liniștitor. Avem noi grijă de toate astea. Dar tu trebuie să pleci. Se uită peste umăr, la hoarda de umbre din spatele lui Cam. Acum.

Daniel o trase pe Luce spre el pentru o ultimă îmbrățișare.

— O s-o iau cu mine, strigă domnișoara Sophia. Încă mai avea cartea la subsuoară. Știu eu un loc sigur.

— Du-te, o îndemnă Daniel, o să vin după tine imediat ce-o să pot. Promite-mi doar că o să fugi și că n-o să te uiți înapoi.

Luce avea atât de multe întrebări.

— Nu vreau să te părăsesc.

Arriane păși între ei și o împinse cu putere pe Luce spre porți.

— Îmi pare rău, Luce, spuse ea. E timpul să ne lași pe noi să luptăm. Suntem, ai putea spune, un fel de profesioniști.

Luce simți mâna lui Penn alunecând în palma ei și curând o luară la fugă. Alerga spre porțile cimitirului la fel de repede cum coborâse când venise să-l găsească pe Daniel. Înapoi pe panta alunecoasă cu frunze moarte. Înapoi printre crengile ascuțite de stejar și pe lângă grămezile de pietre de mormânt sparte. Săriră peste pietre și fugiră în sus pe pantă, spre arcada îndepărtată din fier forjat a porților. O rafală de vânt fierbinte le ciufulea părul, iar aerul mlăștinos și dens încă îi umplea plămâni. Nu găsea luna după care să se ghideze, iar lumina din mijlocul cimitirului dispăruse. Nu înțelegea deloc ce se întâmpla. Și nu-i plăcea deloc că toți ceilalți știau.

Un fulger întunecat mușcă pământul în fața lor, deschizând o falie crestată. Luce și Penn se opriră exact la timp. Spintecătura era la fel de largă pe cât de înaltă era Luce și tot pe-atât de adâncă... de fapt nu putea vedea fundul întunecat al gropii. Marginile sfârâiau și spumegau.

Penn gemu.

— Luce, mi-e teamă.

— Haideți după mine, fetelor, strigă domnișoara Sophia. Le conduse spre dreapta, șerpuind printre mormintele întunecate în timp ce exploziile se înteteau în urma lor.

— Sunetele bătăliei, gâfâi ea, dându-le explicații ce sunau straniu. Mă tem că o să mai dureze o vreme.

Luce tresărea la fiecare explozie, dar continuă să meargă înainte până își simți gamba arzând, până când Penn scoase un vaiet în spatele ei. Luce se întoarse și își văzu prietena împiedicându-se, cu ochii dați peste cap.

— Penn! strigă Luce, întinzându-se să o prindă chiar înainte să cadă. O puse cu blândețe pe pământ și o întoarse pe burtă. Apoi își dori să n-o fi făcut. Umărul lui Penn fusese spintecat un obiect negru și crestă. Îi mușcase în piele, lăsând în urmă o bucată de carne carbonizată care mirosea a ars.

— E grav? șopti Penn cu glas răgușit.

Clipea des, enervată că nu putea să-și ridice capul ca să vadă cu ochii ei.

— Nu, minți Luce, clătinând din cap. Doar o tăietură, înghiți în sec, ținând cu greu în frâu greața care i se ridica în gât pe când încerca să strângă marginile zdrențuite ale mânecii puloverului negru al lui Penn. Te doare?

— Nu știu, șuieră Penn. Nu simt nimic.

— Fetelor, ce vă ține în loc? le întrebă domnișoara Sophia întorcându-se după ele.

Luce se uită la bibliotecară, dorindu-și ca nici ea să nu spună cât de gravă părea rana lui Penn.

Și nu spuse. Făcu un gest scurt din cap către Luce, apoi o luă în brațe pe Penn și o ridică asemenea unui părinte care își duce copilul în pat.

— Ești în siguranță, spuse ea. Nu mai durează mult.

— Hei! Luce o urmă pe domnișoara Sophia, care o ducea fără nici un efort pe Penn, de parcă ar fi fost un fulg. Cum ați...

— Fără întrebări, până nu ajungem îndeajuns de departe de toate astea, spuse femeia.

Depart. Ultimul lucru pe care îl dorea Luce era să fie departe de Daniel. Apoi, după ce ieșiseră din cimitir și se opriră pe terenul din curtea școlii, nu se putu abține. Se uită înapoi. Și înțelese imediat de ce Daniel îi spusese să nu facă asta.

O coloană răsucită galben-argintie de foc izbucni din centrul întunecat al cimitirului. Era lată cât cimitirul, un stâlp de lumină ce se înălța sute de metri în aer și învolbura norii. Umbrele negre se amestecau cu lumina, întinzându-și din când în când tentaculele și alungându-le cu un țipăt în noapte. Pe măsură ce șuvițele răsucite își schimbă locul, își pierdură tenta de argintiu sau de auriu; un singur sunet umplu aerul, plin și fără sfârșit, asurzitor ca o cascadă. Note joase tunau în noapte.

Note înalte se armonizau pentru a umple spațiul din jurul lor. Era cea mai măreață armonie cerească, perfect acordată, care se auzise vreodată pe pământ. Era frumos și îngrozitor în același timp, și totul duhnea a pucioasă.

Probabil că populația de pe o rază de câțiva kilometri, credea că venise sfârșitul lumii. Luce nu știa ce să creadă. Inima i se opri brusc.

Daniel îi spusese să nu se uite înapoi știind că priveliștea avea să o facă să-și dorească să se întoarcă după el.

— O, nu, n-o să faci asta, îi spuse domnișoara Sophia, apucând-o pe Luce de ceafă și târând-o prin campus.

Când ajunseră aproape de sala de sport, Luce își dădu seama că femeia o cărase și pe Penn în tot acest timp, folo-sindu-și doar un braț.

— Ce sunteți dumneavoastră? întrebă Luce în timp ce domnișoara Sophia o împingea prin ușile duble.

Biblioteca scoase o cheie lungă din buzunarul puloverului ei roșu și o strecură într-o parte a peretelui de cărămidă din fața holului, care nici măcar nu arăta ca o ușă. Drumul spre o scară lungă se deschise fără zgomot, iar domnișoara Sophia îi făcu semn lui Luce să coboare înaintea ei.

Ochii lui Penn erau închiși. Ori era inconștientă, ori durerea era prea mare. Oricum ar fi fost, era extrem de tăcută.

— Unde mergem? întrebă Luce. Trebuie să ieșim de aici. Unde e mașina dumneavoastră?

Nu voia să o sperie pe Penn, dar aveau nevoie de un doctor. Repede.

— Liniște, dacă îți cunoști interesul. Domnișoara Sophia se uită la rana lui Penn și oftă. Mergem în singura cameră care n-a fost invadată de echipament de sport. Unde putem fi singure.

Penn începuse să geamă în brațele bibliotecarei. Sângele curgea din rana ei ca un șuvoi gros și întunecat pe pardoseala de marmură.

Luce se uită spre scara abruptă. Nu-i putea zări capătul.

— Cred că, pentru binele lui Penn, ar trebui să stăm aici. O să avem nevoie de ajutor în curând.

Domnișoara Sophia oftă și o lăsă pe Penn jos pe piatră, repezindu-se să încuie ușa pe care tocmai intraseră. Luce căzu în genunchi în fața prietenei sale. Penn părea atât de mică și de fragilă. În lumina slabă răspândită de candelabru elegant din fier forjat de deasupra lor, Luce vedea, în sfârșit, cât de grav fusese rănită.

Penn era singura prietenă adevărată pe care Luce o avea la Sword & Cross, singura de care nu se simțea intimidată. După ce văzuse de ce erau în stare Arriane, Gabbe și Cam, prea puține mai aveau sens. Dar de un singur lucru era sigură: Penn era singura persoană de la Sword & Cross care semăna cu ea.

Doar că Penn era mai puternică decât Luce. Mai deșteaptă și mai veselă, și mai relaxată. Ea era motivul pentru care Luce rezistase în aceste prime săptămâni la școala de corecție. Fără Penn, cine știe unde-ar fi fost acum?

— Of, Penn, oftă Luce, o să fii bine. O să te facem bine. Penn murmură câteva cuvinte de neînțeles, îngrijorând-o pe Luce. Se întoarse spre domnișoara Sophia, care se apucase să închidă pe rând toate ferestrele.

— O pierdem în curând, spuse Luce. Trebuie să chemăm un doctor.

— Da, da, spuse femeia, dar părea preocupată de altceva. Era ocupată să asigure clădirea, de parcă umbrele din cimitir s-ar fi îndreptat spre ele.

— Luce? șopti Penn. Mi-e teamă.

— Să nu-ți fie. Luce o strânse de mână. Ești atât de curajoasă, în tot timpul ăsta, ai fost un adevărat sprijin.

— Mai scutește-mă, o auzi domnișoara Sophia în spatele ei, cu o duritate de care Luce n-o crezuse în stare. E un stâlp de sare.

— Ce? întrebă Luce confuză. Ce înseamnă asta?

Ochii ca două mărgele ai bibliotecarei se îngustaseră în două fante negre și subțiri. Chipul ei deveni o mască de riduri clătinând cu amărăciune din cap. Apoi, foarte încet, scoase un pumnal lung de argint din mâneca puloverului.

— Fata asta nu face decât să ne țină pe loc.

Luce făcu ochii cât cepele privind cum domnișoara Sophia ridică pumnalul deasupra capului. Amețită, Penn nu-și dădea seama ce se întâmplă, dar Luce cu siguranță ghicise.

— Nu! țipă ea, întinzând mâna să-i oprească brațul, pentru a da la o parte pumnalul.

Dar domnișoara Sophia știa foarte bine ce făcea și îi bloca mâna lui Luce, îndepărtând-o cu mâna liberă, în timp ce trecu lama de-a curmezișul gâtului lui Penn.

Penn gemu și începu să horcăie, abia respirând. Dădu ochii peste cap, așa cum făcea de fiecare dată când cădea pe gânduri. Doar că acum nu cădea în ghearele morții. În cele din urmă, întâlni ochii lui Luce. Apoi privirea i se înceteșă și respirația i se opri.

— Nu e o treabă foarte curată, dar este necesară, zise domnișoara Sophia ștergând lama pumnalului pe puloverul negru al lui Penn.

Luce se dădu înapoi, acoperindu-și gura, incapabilă să țipe sau să-și ia privirea de pe chipul prietenei moarte, incapabilă să se uite la femeia despre care ea crezuse că era de partea lor. Brusc, își dădu seama de ce domnișoara Sophia blocase toate ușile și toate ferestrele încăperii. Nu o făcuse pentru a ține intrușii afară, ci pentru a o ține pe ea prizonieră înăuntru.

Nouăsprezece Departee de lume

În capul scării se ridica un zid plat din cărămizi. Fundăturile îi dăduseră întotdeauna o senzație de claustro-fobie lui Luce, iar situația de față era și mai disperată pentru că acum avea un cuțit la gât. Aruncă iute o privire înapoi către scara înaltă pe care o urcaseră. De acolo, căderea părea foarte lungă și dureroasă.

Domnișoara Sophia vorbea din nou în alte limbi, mormă-ind ceva cu voce înceată în timp ce descuia cu îndemănare o ușă ascunsă. O împinse pe Luce într-o capelă mică și încuie ușa în urma lor. Înăuntru era foarte frig și te copleșea mirosul ca de praf de cretă. Luce se chinuia să respire, să înghită saliva amară care-i umplea gura.

Penn nu putea fi moartă. Nu era posibil să se fi întâmplat ceea ce tocmai văzuse. Domnișoara Sophia nu putea fi atât de malefică.

Daniel îi spusese să aibă încredere în ea. Îi spusese să stea cu ea până venea să o caute...

Femeia nici n-o băgă în seamă pe Luce, abia se mișca prin cameră, aprinzând lumânare după lumânare, îndoindu-și genunchii în fața fiecăreia dintre ele și intonând în continuare aceeași litanie într-o limbă necunoscută lui Luce. Candelele care licăreau dezvăluiră o capelă curată și bine întreținută, ceea ce însemna că nu trecuse mult de când mai fusese cineva acolo. Dar, oare, domnișoara Sophia era chiar singura din campus care avea cheia de la ușa secretă? Cine mai știa de existența acestui loc?

Acoperișul din țigla roșie era înclinat și neuniform. Tapiserii mari și decolorate acopereau pereții, înfățișând imagini cu creaturi ciudate jumătate om, jumătate pește, care se luptau pe o mare înspumată. În față se întindea un mic altar alb, iar pe pardoseala din piatră cenușie se înșirau câteva rânduri de strane simple din lemn. Luce se uită disperată în jurul ei după o ieșire, dar nu mai zări alte uși sau ferestre.

Fetei îi tremurau picioarele de teamă și de furie când se gândea la Penn, trădată și zăcând moartă la baza scării.

— De ce faceți asta? întrebă ea, dând înapoi spre ușile cu arcade ale capelei. Am avut încredere în dumneavoastră.

— E numai vina ta, draga mea, spuse domnișoara Sophia, răsucindu-i cu duritate brațul. Apoi îi puse din nou pumnalul la gât și o conduse spre culoarul dintre bănci. Încrederea este, în cel mai bun caz, o faptă necugetată. În cel mai rău caz, doar un mod de-a te lăsa ucis.

Femeia o împinse pe Luce spre altar.

— Acum, te rog să fii drăguță și să te întinzi.

Pentru că pumnalul se afla prea aproape de gâtul ei, Luce făcu așa cum i se ceruse.

Simți un punct mai rece pe ceafă într-un loc și întinse mâna să-l atingă. Când își văzu degetele, vârfurile acestora erau colorate cu picături sânger acolo unde o înțepase cuțitul. Domnișoara Sophia o lovi peste mână.

— Crezi că asta e rău? Dacă ai ști ce pierzi afară, o repezi, făcând-o pe Luce să se cutremure. Daniel era afară.

Altarul era o platformă pătrată, albă, dintr-o singură bucată de piatră, cam cât Luce de lungă. Îi era frig și se simțea foarte vulnerabilă acolo, cum stătea întinsă pe ea, imaginându-și băncile ocupate de siluete neclare de enoriași în așteptarea spectacolului torturii ei.

Uitându-se în sus, văzu că exista totuși o fereastră în această capelă ca o cavernă, o rozetă mare ca o lucarnă. Avea un model floral complicat, cu trandafiri roșii și purpurii pe un fond bleumarin. Ar fi fost mult mai drăguț dacă i-ar fi oferit o priveliște din exteriorul capelei.

— Să vedem, unde am... ah, da! Domnișoara Sophia căută ceva sub altar și scoase o bucată groasă de frânghie. Să nu cumva să te miști, îi spuse, vânturând cuțitul înspre Luce. Apoi își făcu de lucru legând-o pe față cu o frânghie trasă prin patru găuri făcute la colțurile altarului. Mai întâi fiecare gleznă, apoi fiecare încheietură. Luce încercă să nu se zvârcolească în timp ce era prizonită asemenea unui miel de sacrificiu. Perfect, spuse femeia, trăgând cu putere de nodurile complicate.

— Ați pus la cale toate astea, își dădu Luce seama, înspăimântată.

Domnișoara Sophia zâmbi la fel de drăguț ca în prima zi când Luce pășise în bibliotecă.

— Aș putea spune că nu am nimic personal cu tine, Lucinda, dar de fapt chiar am, chicoti ea. Am așteptat mult timp momentul ăsta, să fiu singură cu tine.

— De ce? o întrebă Luce. Ce vreți de la mine?

— Nu vreau decât să te elimin, o lămuri domnișoara Sophia. Vreau să-l eliberez pe Daniel.

O lăsă pe Luce pe altar și se îndreptă către un pupitru aflat lângă picioarele fetei. Puse cartea scrisă de Daniel pe pupitru și începu să răsfoiască rapid paginile. Luce își aminti de momentul în care o deschisese pentru prima oară și își văzuse chipul alături de cel al lui Daniel. Cum își dăduse, în sfârșit, seama că el era înger. Nu știa aproape nimic atunci, dar era sigură că acea fotografie însemna că ea și Daniel ar putea fi împreună.

Acum i se părea imposibil.

— Acum stai acolo, leșinată după el, nu-i așa? o întrebă domnișoara Sophia. Închise cartea cu un zgomot sec și lovi cu pumnul în copertă. Chiar asta este problema.

— Care e problema dumneavoastră? zise Luce trăgând de sforile care o ținutau de altar. De ce vă interesează ce simțim eu și Daniel unul pentru celălalt sau cu cine ne întâlnim?

Psihopata asta nu avea nici o legătură cu ei.

— Aș vrea să am o discuție cu cine a avut minunata idee de a pune soarta sufletelor noastre eterne în mâinile unei perechi de mucoși îndrăgostiți. Își ridică pumnul în aer. Vor să încline balanța? O să le arăt eu ce înseamnă să înclini balanța.

Vârful pumnalului scânteie în lumina lumânărilor. Luce își luă privirea de pe lama cuțitului și izbucni:

— Sunteți nebună!

— Dacă dorința de-a pune capăt celei mai mari și mai lungi bătălii care s-a dus vreodată mă face nebună – tonul domnișoarei Sophia lăsa a se înțelege că Luce era cam limitată pentru că nu-și dăduse încă seama de toate astea – atunci așa să fie!

Ideea că femeia ar fi avut ceva de spus în bătălia care se ducea afară nu putea să-și facă loc în mintea lui Luce. Daniel se lupta afară. Ce se întâmpla între ele nu se putea compara cu acea bătălie. Indiferent că domnișoara Sophia trecuse sau nu de partea adversarului.

— Spuneau că va fi iadul pe pământ, șopti Luce. Sfârșitul lumii.

Femeia începu să râdă.

— Probabil așa o să ți se pară și ție acum. Este atât de surprinzător că sunt de partea binelui, Lucinda?

— Dacă sunteți de partea binelui, îi aruncă Luce, nu pare un război în care să merite să luptați.

Domnișoara Sophia zâmbi de parcă s-ar fi așteptat ca Luce să spună exact acele cuvinte.

— Moartea ta poate fi chiar impulsul de care are nevoie Daniel. Un mic brânci în direcția cea

bună.

Luce se zvârcoli pe altar.

— N-n-ați putea să-mi faceți rău.

Domnișoara Sophia veni spre ea și apoi se aplecă asupra ei. Mirosul de bătrână și de pudră pentru bebeluși îi coplesii simțurile, făcându-i greață.

— Bineînțeles că aș putea, îi spuse femeia, aranjându-și părul argintiu acum în dezordine. Ești întruchiparea unei migrene.

— Dar am să mă întorc. Mi-a spus Daniel, zise Luce înghi-țindu-și nodul din gât. După șaptesprezece ani.

— O, nu, n-ai s-o mai faci. Nu de data asta, o contrazise domnișoara Sophia. Din prima zi când ai pășit în biblioteca mea am văzut ceva în ochii tăi, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Zâmbi spre Luce. Te-am întâlnit de multe ori înainte, Lucinda, și, în cea mai mare parte a timpului, ești cât se poate de plicticoasă.

Luce înțepeni, simțindu-se vulnerabilă, de parcă ar fi stat goală pe acel altar. Una era ca Daniel s-o fi întâlnit în alte vieți – dar o cunoscuseră și alții?

— De data asta, continuă femeia, păreai a avea o agerime aparte. O sclipire autentică. Dar n-am înțeles de ce până în seara asta, când ți-a scăpat vorba aia frumoasă despre părinții tăi agnostici.

— Ce e cu părinții mei? șuieră Luce.

— Păi, draga mea, motivul pentru care continuai să te întorci este că, de fiecare dată când te nășteai, erai crescută în conformitate cu o credință religioasă. De data asta, când părinții tăi au ales să nu te mai boteze, ți-au lăsat sufletul la îndemâna celui mai puternic. Ridică teatral din umeri. Lipsa unui ritual de bun-venit într-o religie echivalează cu lipsa reîncarnării pentru Luce. O mică, dar esențială lacună în ciclul vieții tale.

Oare la asta se referiseră Arriane și Gabbe în cimitir? Luce începuse să tremure. Un vâl de puncte roșii îi întunecă vederea și urechile începură să-i țiuie. Clipi încet, resimțind ca pe o explozie până și mișcarea propriilor pleoape. Aproape că se bucura că stătea întinsă. Altfel probabil că ar fi leșinat.

Dacă acesta era cu adevărat sfârșitul... nu putea fi.

Domnișoara Sophia se aplecă spre Luce, vorbind și împrăș-când în același timp cu stropi de salivă:

— Când vei muri în noaptea asta... vei muri pentru totdeauna. Și cu asta basta. Kaput. În viața asta, nu ești mai mult decât ceea ce pari a fi: o fetiță proastă, egoistă, neștiutoare și răsfățată, care crede că lumea supraviețuiește sau dispare dacă ea se întâlnește sau nu cu un băiat chipeș de la școală. Chiar dacă moartea ta nu va împlini ceva îndelung așteptat, glorios sau măreț, eu tot voi savura momentul în care te voi ucide.

Luce o privi pe domnișoara Sophia ridicând pumnalul și atingându-i lama cu degetul.

Simți că i se învârte capul. Avusese atât de multe lucruri de analizat, atâția oameni îi spusese atâtea lucruri diferite. Acum pumnalul se afla deasupra inimii ei, iar privirea i se încețoșa din nou. Simți presiunea exercitată de vârful lamei pe pieptul ei, o simți pipăindu-i sternul și căutând spațiul dintre coaste și se gândi că era totuși ceva adevăr în discursul delirant al femeii. Oare chiar era atât de naiv din partea lor să-și pună atâtea speranțe în puterea iubirii adevărate – pe care abia o simțea întrezărindu-se? La urma urmelor, dragostea adevărată nu putea câștiga lupta de afară. Era foarte posibil ca nici măcar să n-o poată salva de la moarte pe acel altar.

Dar trebuia s-o facă. Inima ei încă mai bătea pentru Daniel -și, până când acel lucru avea să se schimbe, mai rămânea ceva în Luce care credea în acea dragoste, în puterea ei de-a o face mai bună, de a-i transforma pe ea și pe Daniel în ceva măreț și cu totul deosebit...

Luce țipă când pumnalul îi străpunse pielea – și, din cauza șocului, vitraliul de deasupra ei păru să se facă țândări și aerul se umplu de lumină și de zgomot.

Un zumzet surd, minunat. O strălucire orbitoare.

Așadar, murise.

Pumnalul intrase mai adânc decât simțise ea. Luce era în drum spre lumea cealaltă. Cum altfel să explice formele luminoase ca opalul, care zburau pe deasupra ei, coborând din cer, cascada de

scânteii, strălucirea cerească? Era greu să distingi ceva în lumina caldă, argintie, ce îi aluneca pe piele ca o atingere catifelată sau asemenea glazurii de beza pe o felie de tort. Frânghiile cu care îi fuseseră legate mâinile și picioarele slăbiseră și apoi căzură, iar trupul ei – sau poate era sufletul ei – se eliberă să zboare la cer.

Dar o auzi pe domnișoara Sophia văicărindu-se:

— Nu încă! Se întâmplă prea repede!

Bătrâna luase pumnalul de pe pieptul lui Luce.

Clipi nedumerită. Încheieturile ei erau dezlegate, iar gleznele libere. Cioburi mici de sticlă colorată, albastră, roșie, verde și aurie, îi acopereau trupul; căzuseră pe altar și pe podeaua de dedesubt. O înțepară când le dădu la o parte, lăsându-i urme fine de sânge pe brațe. Își miji ochii privind spre gaura din tavan.

Nu era moartă, ci fusese salvată. De îngeri.

Daniel venise după ea.

Oare unde era? Abia putea distinge ceva în jurul ei. Voia să își croiască drum prin lumină până când degetele ei aveau să-l găsească, să-și încolăcească brațele în jurul gâtului său și să nu-i mai dea drumul niciodată, niciodată, niciodată.

Dar nu erau decât formele luminoase difuze care zburau spre Luce și în jurul ei, făcând-o să se simtă ca într-o cameră plină de pene strălucitoare. Se strângeau în jurul ei, lipin-du-se în locurile în care fusese tăiată de cioburi: bandaje de lumină străvezie care păreau să-i ștergă sângele de pe brațe și din mica tăietură de pe piept, până se vindecă pe deplin.

Domnișoara Sophia fugise spre peretele opus și cerceta disperată cărămizile, încercând să găsească ușa secretă. Luce ar fi vrut s-o oprească – trebuia să dea socoteală pentru ceea ce făcuse și pentru ceea ce aproape făcuse – dar, în acel moment, lumina argintie scânteietoare prinse o vagă nuanță violetă și începu să se contureze o siluetă.

Un impuls luminos cutremură întreaga capelă. O lumină atât de maiestuoasă, încât ar fi putut să facă și soarele să pălească, zdruncină pereții, iar lumânările începură să se legene și să pâlpaie în suporturile lor înalte de bronz. Tapiseriile ciudate se lovira fluturând pe pereții de piatră.

Domnișoara Sophia se ghemuise de frică, dar Luce simțea cum strălucirea tremurătoare o învăluia pătrunzându-i fiecare fibră. Iar atunci când lumina crescă în intensitate, răspândind căldură în întreaga încăpă, se întrupa în forma pe care Luce o recunoștea și o adora.

Daniel stătea în fața ei, în dreptul altarului. Avea pieptul și picioarele goale și purta doar o pereche de pantaloni din in alb. Îi zâmbi, apoi închise ochii și își întinse brațele. Foarte încet și cu grijă, de parcă n-ar fi vrut s-o sperie, respiră profund și-și desfăcu aripile.

Totul se produse treptat, începând de la baza umerilor, doi lăstari albi care se întindeau de pe spattele ei, crescând mai înalți, mai largi și mai deși pe măsură ce se desfășurau. Luce privea marginile crestate, tânjind să le urmărească gingașul contur cu mâinile, cu obrazii, cu buzele. Partea interioară a aripilor lui căpătă o strălucire cu irizări de catifea. La fel ca în visul ei. Doar că acum, când visul se împlinea, se putea uita pentru prima dată la aripile lui fără să se simtă amețită, fără să-și mijească ochii. Putea să-l privească pe Daniel în toată măreția lui.

Încă mai strălucea, de parcă ar fi fost mistuit de un foc interior. Încă îi mai vedea limpede ochii de un violet cenușiu și buzele pline, mâinile puternice și umerii largi. Dacă ar fi întins mâna, s-ar fi înfășurat în lumina iubitului ei.

În schimb, întinse el mâna spre ea. Luce închise ochii la atingerea lui, așteptând să simtă ceva mult prea nepămân-tean pentru ca trupul ei să poată rezista. Dar nu se întâmplă așa. Era, pur și simplu, Daniel.

Întinse mâna pentru a-i pipăi aripile. O întinse cu teamă, de parcă ar fi putut să se ardă, dar ele doar îi mângâiară degetele, mai moi decât cea mai fină catifea, decât cel mai fin covor. Se simțeau la atingere asemenea unui nor pufos și încălzit de soare.

— Ești atât de... frumos, șopti ea cuibărindu-se la pieptul lui. Adică ai fost mereu frumos, dar asta...

— Te sperie? șopti și el. Îți face rău să mă privești?

Clătină din cap.

— Am crezut că așa se va întâmpla, spuse ea, amintindu-și de visele ei. Dar îmi face rău să nu te privesc.

El oftă, ușurat.

— Vreau să te simți în siguranță cu mine. Lumina ploua în jurul lor aidoma bucățelelor de confetti, iar Daniel o trase spre el. Îmi dau seama cât de greu îți e să cuprinzi toate astea cu mintea.

Ea își aplecă ușor capul pe spate și-și desfăcu buzele, nerăbdătoare.

Zgomotul asurzitor al unei uși trântite îi întrerupse. Domnișoara Sophia găsisse scările. Daniel dădu ușor din cap și o siluetă din lumină arzătoare ieși ca o săgeată pe ușa secretă, urmărind-o pe femeie.

— Ce-a fost asta? întrebă Luce, uimită la vederea urmei de lumină ce pălea rapid prin ușa deschisă.

— Un ajutor.

Cu două degete, Daniel îi aduse capul în poziția de mai devreme.

Și, totuși, deși Daniel era cu ea și se simțea iubită, protejată și salvată, un ghimpe de nesiguranță îi amintea de toate lucrurile întunecate la care fusese martoră, de Cam și de slugile lui negre. Încă mai erau atâtea întrebări fără răspuns care i se învălmășeau în minte, atâtea întâmplări îngrozitoare pe care simțea că n-avea să le înțeleagă vreodată. Așa cum era moartea lui Penn, biata Penn, blândă și nevinovată, sfârșitul ei violent și fără sens. Luce se simți copleșită, iar buzele începură să-i tremure.

— Penn a murit, Daniel, îi spuse, domnișoara Sophia a ucis-o. Și pentru o clipă am crezut că mă va omorî și pe mine.

— N-o să las niciodată să se întâmple așa ceva.

— Cum m-ai găsit aici? Cum de știi întotdeauna cum să mă salvezi? Clătină din cap. O, Doamne! șopti ea încet de îndată ce adevărul o lovi ca un trăsnet: Ești îngerul meu păzitor!

Daniel chicoti.

— N-aș spune chiar așa. Deși cred că mi-ai făcut un compliment.

Luce roși.

— Atunci ce fel de înger ești?

— Acum sunt între angajamente, dacă pot spune așa, glumi Daniel.

În spatele lui, lumina argintie începu să se rotească și apoi se sparse la jumătate. Luce se întoarse s-o contemple, cu inima bătându-i nebunește, văzând cum, într-un final, se concentrează, așa cum se întâmplase și în cazul lui Daniel, în jurul a două siluete distincte: Arriane și Gabbe.

Aripile lui Gabbe erau deja desfăcute. Largi, părând făcute din pluș, erau de trei ori mai mari decât corpul ei. Împodobite cu pene, cu margini ușor crestate, așa cum arătau aripile îngerilor pe felicitări și în filme, și cu o nuanță fină, din cel mai pal roz, la vârf. Luce observă că se mișcau foarte ușor, picioarele lui Gabbe aflându-se la câțiva centimetri deasupra pământului.

Aripile lui Arriane erau mai mătăsoase, mai netede și cu margini mai pronunțate, aproape ca ale unui fluture gigantic. Parțial transparente, scânteiau și aruncau reflexii opa-lescente pe pardoseala de piatră. Asemenea lui Arriane, pe care o cunoștea atât de bine, erau ciudate, fascinante și cu totul deosebite.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Luce, un zâmbet tra-versându-i chipul.

Gabbe îi zâmbi și ea, iar Arriane făcu o mică plecăciune.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Daniel, observând expresia îngrijorată de pe fața lui Gabbe.

— Trebuie s-o scoatem pe Luce de aici.

Bătălia. Încă nu se încheiase? Dacă Daniel, Gabbe și Arriane erau toți aici, probabil câștigaseră – nu-i așa? îl străfulgera pe Daniel cu privirea. Dar nu se citea nimic pe chipul lui.

— Și cineva trebuie să meargă după Sophia, interveni Arriane. Nu avea cum să acționeze singură.

Luce înghiți în sec.

— Era de partea lui Cam? E vreun fel de... diavol? Un înger căzut?

Acesta era unul dintre puținii termeni care-i rămăseseră în minte după cursul domnișoarei Sophia.

Daniel își încleșta dinții. Până și aripile îi păreau înțepenite de furie.

— Nu e diavol, dar nu i-aș spune nici înger. Credeam că e de partea noastră. N-ar fi trebuit s-o lăsăm niciodată să ajungă atât de aproape.

— Făcea parte din grupul celor douăzeci și patru de înțelepți, adăugă Gabbe. Își coborî picioarele pe pământ și își strânse la spate aripile roz pal ca să se poată așeza pe altar. O funcție foarte respectabilă. A păstrat foarte bine acest secret.

— De îndată ce-am ajuns aici, mi s-a părut că a luat-o razna, le spuse Luce.

Își frecă gâtul în locul în care pumnalul îi străpunsese pielea.

— Ei chiar sunt nebuni, zise Gabbe. Dar și foarte ambițioși. Domnișoara Sophia face parte dintr-o sectă secretă. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, semnele sunt foarte clare acum. Își spun Zhsmaelim. Se îmbracă la fel, și toți au o anumită... eleganță. Mereu am crezut că asta e mai mult de fațadă. Nimeni nu-i lua în serios în Paradis, o informă ea pe Luce, dar acum o să-i ia. Ce-a făcut ea în noaptea asta e motiv de exil. E posibil ca, de-acum înainte, să-i vadă pe Cam și pe Molly mai mult decât ar fi crezut vreodată.

— Deci și Molly e un înger căzut, spuse Luce încet. Dintre toate lucrurile pe care le aflase astăzi, acesta era cel mai verosimil.

— Luce, cu toții suntem îngeri căzuți, îi spuse Daniel. Doar că unii dintre noi ne aflăm de-o parte... iar alții de cealaltă parte.

— Mai există cineva aici care e... înghiți în sec – de cealaltă parte?

— Roland, o lămuri Gabbe.

— Roland? Luce era uluită. Dar erați prieteni cu el. Era întotdeauna atât de simpatic, un băiat grozav.

Daniel ridică din umeri. Arriane era cea care părea preocupată. Bătea din aripi tristă, agitată, stârnind o rafală de vânt prăfos.

— O să-l aducem înapoi într-o bună zi, îi spuse ea încet.

— Dar Penn? întrebă Luce, simțind un nod în gât. Daniel clătină din cap, strângându-i mâna.

— Penn era muritoare. O victimă nevinovată într-un război lung și fără sens. Îmi pare rău, Luce.

— Așadar, toată bătălia de afară...? încercă Luce să întrebe, dar rămase fără voce.

Nu avea încă inimă să vorbească despre Penn cu adevărat.

— Doar una dintre multele bătălii pe care le purtăm împotriva demonilor, o lămuri Gabbe.

— Și cine a câștigat?

— Nimeni, răspunse Daniel cu amărăciune. Ridică o bucată mare de vitraliu ce căzuse din rozeta de pe tavan și o aruncă de cealaltă parte a capelei. Se sparse în sute de cioburi, dar asta nu păru să-i fi eliberat vreun pic din furia acumulată. Nu câștigă nimeni niciodată. Este aproape imposibil ca un înger să nimicească un alt înger. Pur și simplu, ne batem între noi până când obosește toată lumea și se dă stingerea.

Luce sări ca arsă când o imagine ciudată îi traversă mintea. O imagine cu Daniel care era lovit direct în umăr de unul dintre fulgerele lungi și negre care o loviseră pe Penn. Deschise ochii și se uită la umărul lui drept. Avea sânge pe piept.

— Ești rănit, șopti ea.

— Nu, o contrazise Daniel.

— Nu poate fi rănit, e...

— Ce-ai pe braț, Daniel? îl întrebă Arriane, arătând spre el. E sânge?

— Este al lui Penn, spuse el direct. Am găsit-o lângă scări. Lui Luce i se strânse inima.

— Trebuie să o îngropăm pe Penn, spuse ea, lângă tatăl ei.

— Luce, scumpa mea, spuse Gabbe ridicându-se. Aș vrea să avem timp pentru așa ceva, dar acum trebuie să plecăm.

— N-o voi părăsi. Nu mai are pe nimeni.

— Luce... spuse și Daniel, frecându-și fruntea.

— A murit în brațele mele, Daniel. Pentru că am fost atât de deșteaptă încât s-o urmez pe domnișoara Sophia spre camera asta de tortură. Luce se uită spre toți trei. Pentru că nici unul dintre voi nu mi-a spus nimic.

— OK, admise Daniel. O să facem tot ce putem pentru Penn. Dar, pe urmă, trebuie să te ducem cât mai departe de aici.

O rafală de vânt pătrunse prin gaura din tavan, făcând lumânările să pâlpaie și măturând cioburile de sticlă care mai rămăseseră din fereastra spartă. În clipa următoare, căzură într-o ploaie de fragmente ascuțite.

Exact la timp, Gabbe alunecă de pe altar și veni să se așeze lângă Luce. Părea netulburată.

— Daniel are dreptate, spuse ea. Armistițiul pe care l-am încheiat după bătălie se aplică doar îngerilor. Iar acum, că au aflat atât de mulți despre... se opri, dregându-și glasul – hm, schimbarea din statutul mortalității tale, sunt destui ticăloși afară care vor fi interesați de tine.

Aripile lui Arriane o ridicară de la pământ.

— Și mulți dintre cei buni vor veni să ne ajute să le ținem piept, îi spuse, strecurându-se de cealaltă parte a lui Luce, ca pentru a o liniști.

— Tot nu înțeleg, insistă Luce. De ce contează atât de mult? De ce eu contez atât de mult? Doar pentru că mă iubește Daniel?

Daniel oftă.

— Asta e numai o parte din motiv, oricât de nevinovat ar părea.

— Știi că nimeni nu suportă porumbeii îndrăgostiți, interveni Arriane.

— Scumpa mea, este o poveste foarte lungă, îi spuse Gabbe, vocea rațiunii.

— Nu putem să-ți dezvăluim mai mult de un capitol din ea.

— Și așa cum ai făcut cu aripile mele, adăugă Daniel, va trebui să descoperi cea mare parte a poveștii de una singură.

— De ce? întrebă Luce. Conversația acesta era atât de frus-trantă. Se simțea ca un copil căruia i se spune că va înțelege când va fi mai mare. De ce nu mă puteți ajuta să înțeleg?

— Te putem ajuta, zise Arriane, dar nu putem să te împovăram cu toate dintr-odată. Așa cum nu ai voie să trezești brusc un somnambul. Este prea periculos.

Luce își încrucișa brațele înfrigurată.

— Pentru că m-ar ucide, spuse, rostind cuvintele pe care toți ceilalți le evitaseră.

Daniel o îmbrățișa.

— Așa s-a întâmplat înainte. Și ai fost de prea multe ori la un pas de moarte în noaptea asta.

— Și? Acum trebuie să plec de la școală? Se întoarse spre Daniel. Unde o să mă duci?

Daniel se încruntă și privi în altă parte.

— Eu nu te pot duce nicăieri. Ar atrage prea mult atenția. Va trebui să ne bazăm pe altcineva. Există un muritor în care putem avea încredere.

Se uită spre Arriane.

— Mă duc să-l aduc, spuse ea, ridicându-se în aer.

— Nu vreau să te părăsesc, îi spuse Luce lui Daniel, cu buzele tremurând. Abia te-am regăsit.

Daniel o sărută pe frunte, trezind o fierbințeală care i se răspândi prin tot trupul.

— Din fericire, mai avem un pic de timp.

Douăzeci Zorii

Se crăpa de ziuă. Ultima zi în care Luce avea să mai vadă Sword & Cross pentru... nu știa pentru câtă vreme. Uguitul unui porumbel sălbatic răsuna pe cerul de culoarea șofranu-lui, când pași afară pe ușile inundate agățătoare ale sălii de sport. Fără grabă, se îndreptă spre cimitir, ținându-l de mână pe Daniel. Pășeau tăcuți pe iarba din curte.

Chiar înainte să iasă din capelă, își strânseseră cu toții aripile. Era un proces laborios, ca o trezire la realitate, care le dădea o stare de letargie de îndată ce luau din nou forma umană. Fiind martoră la transformare, lui Luce nu-i venea să creadă că era posibil ca aripile mari și strălucitoare să devină atât de mici și plâpânde, dispărând, în cele din urmă, în pielea de înger.

Când totul se termină, își trecu palma peste spatele gol al lui Daniel. Pentru prima oară, părea

aproape timid, sensibil la atingerea ei. Dar pielea lui era la fel de fină și de imaculată ca a unui bebeluș. Iar pe chipul lui, pe fețele tuturor, Luce încă mai vedea lumina argintie care trăia în ei, reflec-tându-se în toate direcțiile.

În cele din urmă, căraseră trupul lui Penn pe scările abrupte de piatră spre capelă, curățarea altarului de cioburi și-l întinseseră acolo. Nu aveau cum să-l îngroape în acea dimineață -cu toți muritorii care împânzeau cimitirul, după cum spusese Daniel.

Era extrem de dureros pentru Luce să accepte că trebuia să se mulțumească să șoptească doar câteva ultime cuvinte la căpătâiul prietenei ei. Tot ce-i veni în minte să spună era: „Acum ești cu tatăl tău. Știu că e fericit să te aibă din nou alături”.

Daniel avea să îngroape trupul lui Penn după cuviniță imediat ce atmosfera se mai calma în școală – iar Luce urma să-i arate unde era mormântul tatălui fetei, astfel încât Penn să se odihnească lângă el. Măcar atât putea face.

Traversa campusul cu inima grea. Jeansii și maioul păreau uzați și murdari. Ungھیile aveau nevoie să fie spălate temeinic, iar ea se bucura că nu existau oglinzi în jur, în care să vadă cum îi stă părul. Își dorea atât de mult să poată șterge partea întunecată a nopții – mai ales s-o poată salva pe Penn -și să poată păstra momentele frumoase. Fiorul fără seamăn al descoperirii adevăratei identități a lui Daniel. Clipele în care el i se arătase în toată măreția sa. Să vadă cum le creșteau aripile lui Arriane și lui Gabbe. Atât de multe lucruri minunate.

Atât de multe lucruri ce sfârșiseră prin a fi teribil și iremediabil distruse.

Luce o putea simți înjur, ca pe o epidemie. O putea citi pe fețele elevilor care bântuiau prin curte. Era mult prea devreme pentru ca oricare dintre ei să se fi trezit de bunăvoie, ceea ce însemna că, probabil, auziseră cu toții sau văzuseră sau simțiseră bătălia din noaptea ce tocmai se încheiase. Ce să fi aflat oare? Oare o căuta deja cineva pe Penn? Pe domnișoara Sophia? Ce-ar fi putut crede ei că se întâmplase? îi vedea cum vorbeau în șoaptă, adunați în perechi. Luce ar fi vrut să mai zăbovească și să tragă cu urechea.

— Nu-ți face griji, îi spuse Daniel strângându-i mâna. Doar imită-le expresia nedumerită și n-o să ne bage nimeni în seamă.

Deși Luce se simțea cu totul vulnerabilă în fața lor, el avea dreptate. Privirile celorlalți elevi nu zăboviră asupra lor mai mult decât asupra oricui altcuiva din curte.

La porțile cimitirului, se vedeau luminile albastre și albe ale girofarelor poliției, reflectate în frunzele stejarilor de deasupra lor. Intrarea fusese înconjurată cu bandă galbenă.

Luce văzu silueta neagră a lui Randy profilându-se la orizont, în fața lor. Se plimba înapoi și-ncolo prin fața intrării în cimitir și țipa într-un dispozitiv Bluetooth prins de gulerul tricoului ei polo lăbărțat.

— Cred că ar trebui să-l trezești! țipă ea. A avut loc un incident la școală. Îți repet... nu știu.

— Ar trebui să te avertizez, îi spuse Daniel în timp ce o conducea departe de Randy și de girofarele mașinilor de poliție, prin pădurea de stejari care mărginea cimitirul din trei părți. O să îți se pară ciudată scena. Stilul de luptă al lui Cam e mai murdar decât al nostru. Nu este sângeros, e doar... diferit.

Luce nu credea că o mai puteau înfricoșa multe odată ajunsă în acest punct. Cu siguranță, n-avea să se sperie de câteva statui răsturnate. Își croiră drum prin pădure, iar frunzele uscate fâșâiau sub tălpile lor. Luce își aduse aminte cum, cu o noapte în urmă, acei copaci păreau mistuiți de norul tunător de lăcuste-umbre. Acum nu mai era nici urmă de ele.

În scurt timp, Daniel făcu un semn către o bucată din gardul de fier forjat al cimitirului, care era îndoită.

— Putem intra pe acolo fără să fim văzuți. Trebuie să ne grăbim.

Ieșind de sub adăpostul copacilor, Luce înțelese încetul cu încetul ce dorise Daniel să spună despre cimitirul care arăta diferit. Se opriră la margine, nu departe de mormântul tatălui lui Penn care se afla în colțul estic, dar era imposibil să vadă ceva la mai mult de câțiva centimetri în fața lor. Aerul era atât de încărcat și de tulbure, încât probabil că nici n-ar fi trebuit considerat aer. Era dens și cenușiu și granulat, iar Luce trebuia să-și facă vânt cu ambele mâini doar pentru a vedea ce era în fața ei.

Pipăi aerul între degetul mare și arătător.

—Asta e...

— Praf, o lămuri Daniel, luând-o de mână și pornind mai departe. El vedea și dincolo de stratul de praf, nu se îneca și nu tușea pentru a și-l scoate din plămâni așa cum făcea

Luce. În război, îngerii nu mor. Dar luptele lor lasă în urmă covorul ăsta gros de praf.

— Ce se întâmplă cu el?

— Nu prea multe, în afară de faptul că îi derutează pe muritori. În cele din urmă, se va depune, iar ei vor veni să-l studieze. Există un om de știință nebun în Pasadena care crede că vine de la OZN-uri.

Luce se cutremură gândindu-se la norul negru neidentificat de obiecte zburătoare asemenea insectelor. Acel om de știință nu era prea departe de adevăr.

— Tatăl lui Penn a fost îngropat aici, spuse ea, arătând cu mâna spre colțul de cimitir, când se apropiară.

Oricât de înfiorător era praful, se simți ușurată văzând că mormintele, statuile și copacii din cimitir păreau să fi rămas în picioare. Se așeză în genunchi și șterse pelicula de praf de pe piatra de mormânt a tatălui lui Penn. Degetele ei tremurătoare urmăriră conturul literelor care aproape o făcură să-i dea lacrimile.

Stanford Lockwood

Cel mai bun tată din lume

Spațiul de lângă mormântul domnului Lockwood era gol. Luce se ridică și bătu îndurerată cu piciorul în pământ, urând faptul că prietena ei avea să i se alătore în țărână. Detesta și ideea că nu putea fi acolo pentru a-i oferi lui Penn o înmormântare așa cum se cuvine.

Oamenii vorbeau întotdeauna despre Rai când murea cineva, despre faptul că decedații ajungeau acolo. Luce nu simțise niciodată că știe regulile, iar acum se simțea chiar și mai puțin îndreptățită să vorbească despre ce-ar putea sau n-ar putea fi.

Se întoarse spre Daniel, cu lacrimi în ochi. Se întrista văzând-o atât de îndurerată.

— O să am grijă de ea, Luce, o asigură el, știu că nu e așa cum ți-ai fi dorit, dar vom face tot ce va fi cu putință.

Lacrimile îi curgeau șuvoi. Luce își trăgea nasul, suspina și își dorea atât de mult ca Penn să vină înapoi încât se temu să nu leșine.

— Nu pot s-o părăsesc, Daniel. Cum aș putea? Daniel îi șterse cu blândețe lacrimile cu dosul palmei.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat cu Penn. O greșeală uriașă. Dar chiar dacă vei pleca astăzi, n-o vei părăsi. Își puse palma pe inima lui Luce. Ea este cu tine.

— Dar nu pot...

— Ba poți, Luce. Tonul lui era hotărât. Crede-mă. Nici n-ai idee de câte lucruri grele care par imposibile ești capabilă, își feri privirea, mutând-o spre copacii din jur. Dacă mai există ceva bun pe lumea asta, vei afla în curând.

Vaierul scurt al unei sirene de poliție îi făcu pe amândoi să tresară. Se auzi o portieră trântindu-se și apoi sunetul unor bocanci pe pietriș.

— Ce naiba? Ronnie, sună la sediul central. Spune-i șerifului să vină aici.

— Hai să mergem, spuse Daniel, întinzându-se spre ea. Luce își strecură mâna în palma lui, cu cealaltă mângâind cu tristețe piatra de mormânt a domnului Lockwood. Apoi se întoarse împreună cu Daniel printre morminte, aproape de limita estică a cimitirului. Ajunseră lângă gardul îndoit din fier forjat, apoi se afundară iute în pădurea de stejari.

Un val de aer rece o izbi pe Luce în timp ce înaintau. Văzu atunci, în crengile copacilor din fața lor, trei umbre mici, dar foarte agitate, care stăteau atârinate cu susul în jos asemenea unor liliesci.

— Grăbește-te! o zori Daniel.

Când trecură pe lângă ele, umbrele se ridicară șuierând, parcă știind că nu trebuie să se pună cu Luce atunci când Daniel se afla alături de ea.

— Acum încotro? întrebă Luce odată ajunși la liziera pădurii de stejari.

— Închide ochii, o îndemnă el.

Ea făcu întocmai. Brațele lui Daniel îi cuprinseseră talia, din spate, iar ea simți cum pieptul lui puternic îi apăsa umerii. O ridică de la pământ. Câțiva centimetri la început, apoi mai sus, până ce frunzele moi din vârful copacilor îi atinseseră umerii, gâdilându-i gâtul când Daniel trecu printre ele. Apoi și mai sus, simțind că se ridicară deasupra pădurii, îndrep-tându-se spre soarele strălucitor de dimineață. Era tentată să deschidă ochii – dar, în același timp, intuise că ar fi fost prea mult pentru ea. Nu era sigură că era gata. Și, în plus, senzația aerului curat mângâindu-i fața și a vântului care-i ciufulea părul era suficientă. Mai mult decât suficientă. Era o senzație cerească. Asemenea sentimentului pe care-l avusese atunci când fusese salvată din bibliotecă, asemenea unei curse pe valurile oceanului. De data asta, știa cu siguranță că tot Daniel fusese și atunci.

— Poți deschide ochii acum, îi spuse el încet.

Luce simți din nou pământul sub picioare și văzu că se aflau în singurul loc din lume unde își dorea să fie. Sub magnolia de la marginea lacului.

Daniel o luă în brațe.

— Am vrut să te aduc aici pentru că ăsta este locul – de fapt, unul dintre multe altele – unde mi-am dorit cu disperare să te sărut în ultimele săptămâni. Aproape că mi-am pierdut controlul în ziua aia când ai plonjat în apă.

Luce se ridică pe vârfuri, lăsându-și capul pe spate pentru a-l săruta pe Daniel. Și ea își dorise foarte mult să-l sărute cu disperare atunci... iar acum trebuia să-l sărute. Sărutul lui era singurul lucru care i se părea firesc, singurul lucru care o alina și îi amintea că exista un motiv să meargă mai departe, chiar dacă Penn nu mai putea să o facă. Apăsarea blândă a buzelor lui o liniștea, ca o băutură caldă în miezul iernii, când fiecare parte a corpului ei era cuprinsă de frig.

Prea curând însă, el se retrase, privind-o cu ochi triști.

— Mai e un motiv pentru care te-am adus aici. Stânca asta ne conduce spre drumul pe care trebuie s-o apucăm ca să te ducem într-un loc sigur.

Luce își coborî privirea.

— Oh.

— Nu ne luăm adio, Luce. Sper că nici măcar nu ne luăm la revedere pentru mult timp. Va trebui să vedem cum... evoluează lucrurile. O mângâie pe păr. Te rog, nu te îngrijora. Voi veni întotdeauna după tine. Nu te voi lăsa să pleci până când nu vei înțelege asta.

— Atunci refuz să înțeleg, spuse ea. Daniel râse încetisor.

— Vezi luminișul de colo?

Arătă pe partea opusă a lacului, la vreun kilometru depărtare, către un mic dâmb acoperit cu iarbă care se ridica în mijlocul unui pâlcc de arbori. Luce nu-l remarcase până atunci, dar acum văzu un avion mic, alb cu lumini roșii pe aripi, care licăreau la distanță.

— E pentru mine? întrebă ea. După tot ce se întâmplase, un avion nu era un lucru care să o mai șocheze. Unde mă duc?

Nu-i venea să creadă că pleacă dintr-un loc pe care-l detesta, dar în care avusese parte de atât de multe experiențe intense, în doar câteva săptămâni. Ce avea să se aleagă de Sword & Cross?

— Ce-o să se întâmple cu locul ăsta? Și ce-o să le spun părinților mei?

— Deocamdată încearcă să nu-ți faci griji. De îndată ce vei fi în siguranță, ne vom ocupa de toate celelalte lucruri. Iar domnul Cole îi poate suna pe părinții tăi.

— Domnul Cole?

— E de partea noastră, Luce. Poți avea încredere în el. Dar ea avusese încredere în domnișoara Sophia. Abia dacă-l cunoștea pe domnul Cole. Părea atât de pedant. Iar mustața lui... trebuia să-l părăsească pe Daniel și să se urce într-un avion cu profesorul ei de istorie? Simțea că îi zvâcnesc tâmpile.

— Este o potecă pe malul apei, continuă Daniel. Putem s-o apucăm pe acolo. O luă pe după umeri. Sau, îi propuse, putem înota.

Ținându-se de mână, se așezară pe marginea stâncii roșii, își lăsaseră încălțările sub magnolie, dar, de data asta, nu mai era cale de întoarcere. Luce nu credea că avea să fie prea plăcut să se

arunce în apa rece a lacului în pantaloni și maiou, dar, cu Daniel alături, zâmbind încurajator, părea singurul lucru ce trebuia făcut.

Își ridicară brațele deasupra capului, iar Daniel numără până la trei. Tălpile lor se desprinseseră de pământ exact în același timp, trupurile li se arcuiră în aer la fel, dar, în loc să coboare, așa cum se așteptase instinctiv, Daniel o trase în sus, folosindu-se doar de buricele degetelor.

Zburau. Luce ținea un înger de mână și zbura. Vârfurile copacilor păreau să se închine în fața lor. Își simți trupul mai ușor decât aerul. Luna încă se mai zărea deasupra crengilor. Cobora din ce în ce mai mult, de parcă Daniel și Luce s-ar fi ridicat odată cu marea. Apa plescăia sub ei, argintie și ispititoare.

— Ești gata? întrebă Daniel.

— Sunt gata.

Luce și Daniel se lăsară purtați în jos, spre lacul rece și adânc. Plonjară în apă cu degetele în față, în cea mai lungă săritură pe care o reușise cineva vreodată. Luce gemu la contactul cu apa rece, și când se ridică spre suprafață începu să râdă.

Mâna lui Daniel o căută iarăși pe a ei și îi făcu semn să îl însoțească pe stâncă. Ieși el primul, apoi se întinse și o ridică și pe ea. Mușchiul țesuse un covor moale și fin, pe care se întinseră împreună. Tricoul negru al lui Daniel îi atârna ud pe piept. Stăteau întinși într-o rână, față în față, sprijini-nindu-se în cot.

Daniel își odihni mâna pe coapsa ei.

— Domnul Cole te va aștepta când vom ajunge la avion, îi spuse. Este ultima noastră șansă de-a fi singuri. M-am gândit că ne putem lua la revedere mai bine aici. O să îți dau ceva, adăugă, căutând pe sub tricou și scoțând medalionul de argint pe care ea îl văzuse purtându-l la școală. I-l puse în palmă, iar Luce își dădu seama că era un colier cu medalion, cu un trandafir gravat pe capac. A fost al tău, acum multă vreme.

Fata deschise medalionul și găsi o fotografie micuță înăuntru, în spatele unui disc de sticlă. Era o fotografie cu ei doi, și nu se uitau spre aparat, ci fiecare în ochii celuilalt, râzând. Luce avea părul scurt, ca și acum, iar Daniel purta papion.

— Când a fost făcută? îl întrebă ea, ridicând medalionul. Unde eram?

— O să-ți spun data viitoare când ne vedem, îi răspunse. Ridică ușor colierul deasupra capului ei și i-l așeză în jurul gâtului. Când medalionul îi atinse clavicula, Luce simți fierbințeala puternică ce pulsa în el încălzindu-i pielea rece și udă.

— Îmi place mult, șopti ea, pipăind lăntișorul.

— Știu că și Cam ți-a dat un colier de aur, îi zise Daniel. Luce nu se mai gândise la colier de când i-l pusese Cam la gât cu forța, în acel bar. Nu-i venea să creadă că se întâmplase doar cu o zi în urmă. Gândul că îl purtase îi făcu brusc rău. Nici măcar nu știa unde era colierul – și nici nu voia să știe.

— El mi l-a pus, îi spuse, simțindu-se vinovată. Eu n-am...

— Știu, o liniști Daniel. Orice s-a întâmplat între tine și Cam n-a fost vina ta. Cumva, a reușit să-și păstreze o mare parte din farmecul angelic după ce a căzut. E foarte înșelător.

— Sper că n-am să-l mai văd vreodată, zise ea cutremu-rându-se.

— Mă tem că ai să-l mai întâlnești. Și mai există o mulțime de alții precum Cam. Va trebui să ai încredere în instinctul tău. Nu știu cât va dura să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat în trecutul nostru. Dar, între timp, dacă îți spune ceva intuiția, chiar și în privința unor lucruri pe care nu le cunoști, ar trebui să ai încredere în ea. Probabil nu vei greși.

— Așadar, trebuie să am încredere în mine chiar și atunci când nu pot să mă încred în cei din jurul meu? întrebă ea, simțind că asta era o parte din ceea ce voise să spună Daniel.

— Voi încerca să-ți fiu alături și să te ajut, și îți voi trimite cât mai multe mesaje pot când voi fi departe, îi zise Daniel. Luce, tu deții amintirile vieților tale trecute... chiar dacă nu le poți elibera încă. Dacă simți că nu poți avea încredere în ceva, stai departe.

— Unde te duci? Daniel privi spre cer.

— Să-l găesc pe Cam. Noi mai avem câteva socoteli de încheiat.

Tonul lui supărat o sperie pe Luce. Își aminti de stratul gros de praf pe care îl lăsase Cam în urmă

la cimitir.

— Dar o să te întorci după mine? îl întrebă. Îmi promiți?

— Nu... nu pot trăi fără tine, Luce. Te iubesc. Nu este important numai pentru mine, ci... Ezită, apoi clătină din cap. Nu-ți face griji în legătură cu asta acum. Tot ce trebuie să știi e că o să vin după tine.

Încet, fără tragere de inimă, se ridicară amândoi. Soarele abia ajunsese deasupra copacilor, iar razele sale se răsfrângeau în mici cioburi de forma unor stelute în apa agitată. Mai era foarte puțin de înotat până la malul plin de noroi lângă care îi aștepta avionul. Luce își dorea să fi fost la kilometri întregi depărtare. Ar fi putut înota cu Daniel până la căderea nopții. Și la fiecare răsărit și apus, după aceea.

Săriră din nou în apă și începură să înoate. Luce își ascunse bine medalionul sub maiou. Dacă era important să aibă încredere în instinctele ei, instinctele îi spuneau să nu se despartă niciodată de acest colier.

Privi, la fel de uluită ca și prima oară, felul în care Daniel începu să înoate cu o mișcare domoală și elegantă. De data asta, în lumina lunii, știu că aripile irizate pe care le văzuse conturate cu stropi de apă nu erau rodul imaginației ei. Erau reale.

Recupera distanța dintre ei, înaintând prin apă cu mișcări fluide. Prea devreme, degetele ei atinseră țărnul. Detesta huruitul motorului de avion care se auzea mai în față, în poiană. Ajunseseră în locul unde trebuiau să se despartă, iar Daniel aproape că trebui s-o târască afară din apă. Dacă înainte se simțise înfierbântată și fericită, acum era plină de apă și înghețase de frig. Merseră spre avion, Daniel ținându-și mâna pe spatele ei.

Spre surprinderea lui Luce, domnul Cole avea în mână un prosop alb când coborî din carlingă.

— Mi-a șoptit un îngerăș că ai avea nevoie de asta, spuse el, desfăcându-l pentru Luce, care îl luă plină de recunoștință.

— Pe cine faci tu îngerăș? se iți Arriane din spatele unui copac, urmată de Gabbe, care adusese cu ea cartea Păzitorilor.

— Am venit să-ți urăm bon voyage, îi spuse Gabbe, dându-i cartea. Ia asta, o îndemnă pe un ton glumeț, dar zâmbetul ei părea mai mult o încruntare.

— Dă-i bunătațile, o zori Arriane pe Gabbe.

Aceasta scoase din rucsacul ei un termos, întinzându-i-l lui Luce. Pudică ușor capacul. Era ciocolată caldă și mirosea incredibil. Luce luă cartea și termosul în brațe, acum uscate, simțindu-se dintr-odată bogată. Dar știa că, de îndată ce avea să urce în avion, se va simți pustiiță și singură. Se sprijini de umărul lui Daniel, profitând de apropierea lui, cât încă mai putea.

Privirea lui Gabbe era limpede și îi dădea forță.

— Ne vedem în curând, OK?

Dar Arriane își mută privirea în altă parte, de parcă ar fi vrut s-o evite pe Luce.

— Să nu faci vreo prostie, cum ar fi să te transformi într-un morman de cenușă. Își târșâi ușor picioarele. Avem nevoie de tine.

— Voi aveți nevoie de mine? întrebă Luce.

Avusese nevoie de Arriane ca să-i arate cum mergeau treburile la Sword & Cross. Și de Gabbe, în acea zi la infirmerie. Dar de ce-ar fi avut ele nevoie de ea?

Amândouă îi zâmbiră trist înainte să se retragă în pădure. Luce se întoarse spre Daniel, încercând să uite că domnul Cole stătea încă foarte aproape de ei.

— Vă las un moment singuri, spuse bărbatul, înțelegând aluzia. Luce, din momentul în care pornesc motorul, mai sunt trei minute până la decolare. Ne vedem în carlingă.

Daniel o ridică în brațe și-și apăsă fruntea de-a ei. Când li se atinseră buzele, Luce încercă să-și întipărească în minte fiecare detaliu al acestui moment. Va avea nevoie ca de aer de această amintire.

Fiindcă se temea că, atunci când Daniel avea să plece, totul urma să i se pară că fusese doar un alt vis. Pe jumătate coșmar, dar vis. Cum era posibil să simtă ceea ce credea că simte pentru cineva care nici măcar nu era om?

— Gata, spuse Daniel, ai grijă de tine. Lasă-te în grija domnului Cole până ajung la tine. Se auzi

un fluierat ascuțit din avion – domnul Cole le spunea să încheie. Încearcă să-ți amintești ce ți-am spus.

— Ce anume? întrebă Luce, ușor panicată.

— Cât de multe poți – dar, mai ales, că te iubesc.

Luce își trase nasul. Ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi încercat să spună ceva. Era timpul să plece.

Alergă spre ușa deschisă a cabinei, cât pe ce să fie doborâtă de aerul cald al propulsoarelor. Scara avea trei trepte, iar domnul Cole întinse mâna s-o ajute. Apăsă pe un buton și scara se ridică în avion. Ușa se închise.

Luce se uită spre bordul plin de butoane. Nu mai fusese niciodată într-un avion atât de mic. Și nu se mai aflase niciodată într-o carlingă. Erau luminițe și butoane peste tot. Se uită spre domnul Cole.

— Știți cum se zboară cu chestia asta? întrebă ea, ștergându-se cu prosopul la ochi.

— U.S. Air Force, Divizia 59, la dispoziția dumneavoastră, spuse el, ridicând mâna și salutând-o.

Luce îl salută și ea cu stângăcie.

— Soția mea le spune întotdeauna oamenilor să nu îmi dea apă la moară când vine vorba despre zilele când zburam în Vietnam, îi spuse el, manevrând cu grijă o manetă mare, argintie. Avionul porni clătînându-se puternic. Dar avem un zbor lung în fața noastră, iar eu am o audiență captivată.

— Vreți să spuneți o audiență captivă, îi lăsă ea să-i scape.

— Bună poanta, aprecie domnul Cole, înghiontind-o. Glumesc, spuse el, râzând cu poftă. Nu te-aș supune unui asemenea chin.

Modul în care se întorcea râzând spre ea îi amintea că la fel făcea și tatăl ei când se uitau la un film amuzant, și asta îi dădu o ușoară senzație de bine.

Roțile prinseseră viteză acum, iar „pista” din fața lor părea scurtă. Trebuiau să se ridice în aer în curând sau aveau să zboare direct în lac.

— Știu la ce te gândești, strigă el pentru a acoperi zgomotul motorului. Nu-ți face griji, fac asta tot timpul!

Și, chiar înainte ca malul noroios de dedesubt să se sfârșească, trase tare de maneta dintre ei, iar botul avionului se ridică spre cer. Orizontul ieși din raza vizuală pentru o clipă, iar stomacul lui Luce se mișcă în același ritm cu avionul. Un moment mai târziu, avionul se stabiliza, priveliștea din fața lor deveni mai clară, zărindu-se copacii și cerul senin, plin de stele. Sub ei se întindea lacul scânteietor. Cu fiecare secundă care trecea, se vedea tot mai departe. Decolaseră îndrepându-se spre vest, dar avionul descria un cerc și, în curând, Luce văzu de la geamul din fața ei pădurea prin care tocmai zburase împreună cu Daniel. Se aplecă la geam să-l caute cu privirea și, înainte ca avionul să se stabilizeze iarăși, crezu că întrevede o străfulgerare violetă. Apucă medalionul de la gât și îl duse la buze.

Acum vedeau restul campusului și cimitirul învăluit în ceață dincolo de el. Locul în care Penn avea să fie îngropată în curând. Pe măsură ce se ridicau în aer, Luce cuprindea cu vederea mai mult din școala în care secretul ei ieșise la iveală – deși într-o manieră foarte diferită de tot ce și-ar fi putut ea închipui vreodată.

— Și-au cam bătut joc de locul ăla, spuse domnul Cole, clătînând din cap.

Luce habar n-avea cât de multe știa el despre ceea ce se petrecuse acolo în noaptea trecută. Părea un om atât de normal și, cu toate astea, făcea față cu calm situației.

— Unde mergem?

— Pe o insuliță de lângă țărm, o lămuri el, arătând în depărtare spre mare, într-un punct în care orizontul se întuneca. Nu este prea departe.

— Domnule Cole, i-ați cunoscut pe părinții mei.

— Oameni cumsecade.

— Oare voi putea... aș vrea să vorbesc cu ei.

— Bineînțeles. O să găsim o modalitate.

— Nu vor putea să creadă niciodată toate astea.

— Tu poți? întrebă el cu un zâmbet strâmb, în timp ce avionul se ridica din ce în ce mai mult, stabilizându-se în aer.

Asta era ideea. Ea trebuia să creadă tot – de la prima pâlpâire întunecată a umbrelor până la clipa în care buzele lui Daniel le-au găsit pe ale ei, până în momentul în care Penn zăcuse moartă pe altarul de marmură al capelei. Totul trebuia să fie real.

Cum altfel putea rezista până avea să-l vadă din nou pe Daniel? își încleșta din nou mâna pe medalionul de la gât, care închidea în el amintirile unei vieți. Amintirile ei, după cum îi spusese Daniel, pe care ea trebuia să le aducă la lumină.

Nu știa despre ce era vorba, tot așa cum nu știa unde o ducea domnul Cole. Dar se simțise parte din ceva în capelă, în acea dimineață, în timp ce stătea lângă Arriane, Gabbe și Daniel. Nu se simțise pierdută, speriată sau autosuficientă... ci i se păruse că era prețuită, nu numai de Daniel, ci de ei toți.

Se uită iarăși pe geam. Probabil că trecuseră deja de mlaștinile cu apă sărată și de drumul pe care mersese cu automobilul negru spre acel bar îngrozitor unde se întâlnise cu Cam, și de fâșia lungă de plajă unde îl sărutase pentru prima dată pe Daniel. Se aflau deasupra mării, care – undeva, în față - ascundea următoarea destinație a lui Luce.

Nu-i spusese nimeni explicit că mai aveau destule lupte în față, dar Luce simțea adevărul în ea: erau la începutul unei aventuri îndelungate, importante și pline de pericole.

Împreună.

Și chiar dacă bătăliile erau înspăimântătoare ori salvatoare, sau ambele în același timp, Luce nu voia să mai fie doar un pion. O senzație ciudată își făcea loc în trupul ei – o senzație care fusese îngropată în viețile ei anterioare, toată dragostea pe care o simțise pentru Daniel, care fusese înăbușită cu cruzime de prea multe ori.

Toate .astea îi dădeau imboldul să se ridice alături de el și să lupte. Să lupte pentru a rămâne în viață îndeajuns de mult cât să-și trăiască întreaga viață alături de el. Să se bată pentru singurul lucru despre care știa că era îndeajuns de bun, de nobil, de puternic cât să merite să riști totul.

Dragostea.

Epilog Două lumini

Îi privise toată noaptea somnul agitat pe patul de campanie îngust, din pânză. Un singur felinar de armată atârna de una dintre grinzile joase din căsuța de lemn și îi lumina silueta. Scânteierea ei blândă îi puna în evidență părul negru strălucitor răsfirat pe pernă, obrajii fini și trandafirii după baie.

De fiecare dată când marea mugea măturând plaja pustie, ea se zvârcolea dintr-o parte în alta. Maioul îi era strâns pe trup astfel că, atunci când pătura subțire se strângea în jurul ei, îi zărea gropița ce se forma în pielea fină a umărului stâng. O sărutase de atâtea ori înainte.

Pe rând, ofta în somn, apoi respira calm, apoi scotea un geamăt venit dintr-un loc ascuns în profunzimile unui vis. Dar nu-și dădea seama dacă era de plăcere sau de groază. De două ori îi strigase numele.

Daniel ar fi vrut să plutească până la ea. Să-și părăsească punctul de observație din vârful vechilor cutii de muniție de culoarea nisipului, stivuite în podul cu grinzi din căsuța de pe plajă. Dar ea nu trebuia să știe că se afla acolo. Nu avea voie să știe că se afla în preajma ei. Sau să știe ce aveau să-i rezerve următoarele zile.

În spatele lui, pe fereastra acoperită de dâre de sare lăsate în urmă de furtuni, zări cu coada ochiului o umbră. Apoi auzi o bătaie ușoară în geam. Își desprinse privirea de pe silueta ei, se duse spre fereastră și o deschise. Afară, ploaia cădea cu găleata, apa întorcându-se în mare. Luna era ascunsă de un nor negru și nu arunca nici o rază pe chipul vizitatorului.

— Pot intra? Cam întârziase.

Deși Cam avea puterea de a apărea, pur și simplu, de nicăieri lângă Daniel, acesta deschise și mai mult fereastra pentru a-i permite să intre. În aceste vremuri se puna foarte mult accentul pe ceremonial și protocol. Era important pentru amândoi să reiasă clar că Daniel îl invitase pe Cam

înăuntru.

Chipul lui Cam continua să fie ascuns de umbră, dar nu arăta că ar fi călătorit mii de kilometri prin ploaie. Părul lui negru și pielea îi erau uscate. Aripile lui aurii, acum compacte și viguroase, erau singura parte din el care scânteia, de parcă ar fi fost făcute din aur de douăzeci și patru de carate. Cu toate că strânsese cu grijă la spate, când se așeză lângă Daniel, pe o cutie ruptă de lemn, aripile lui Cam începură să graviteze spre aripile cu irizații de argint ale lui Daniel. Așa era în firea lucrurilor, o dependență inexplicabilă. Daniel nu se putea mișca nici un centimetru fără să piardă unghiul din care putea să o admire în voie pe Luce.

— E atât de minunată când doarme, spuse Cam încet.

— De asta voiai să doarmă pentru eternitate?

— Eu? Niciodată. Iar eu aș fi ucis-o pe Sophia pentru ceea ce a încercat să facă – n-aș fi lăsat-o să fugă în noapte, așa cum ai făcut tu. Cam se aplecă în față, odihnindu-și coatele pe balustrada podului. Dedesubt, Luce își strânse pătura în jurul gâtului. Eu doar o vreau pe ea. Știi de ce.

— Atunci mi-e milă de tine. Vei fi dezamăgit.

Cam îi susținu privirea lui Daniel și-și frecă falca, râzând pe înfundate.

— O, Daniel, lipsa ta de chibzuință mă surprinde. Încă nu e a ta. Mai aruncă o privire lungă și furișă spre Luce. Poate așa crezi. Dar știm amândoi cât de puține înțelege ea.

Aripile lui Daniel se încordară strângându-se spre omoplați, dar vârfurile ieșeau în afară. Aproape de ale lui Cam. Nu se putea împotrivi.

— Armistițiul durează optsprezece zile, spuse Cam. Deși am senzația că am putea avea nevoie unul de celălalt mai devreme.

Apoi se ridică în picioare, mișcând cutia. Pleoapele lui Luce începură să tremure la auzul scârțâitului care venea de undeva, de lângă tavan, dar cei doi îngeri se ascuseră în umbră, înainte ca privirea ei să surprindă ceva.

Stăteau față în față, epuizați după luptă și știind, în același timp, că fusese doar o mică avanpremieră a ceea ce avea să urmeze.

Încet, Cam își întinse mâna dreaptă, palidă. O întinse și Daniel pe a sa.

Și, în timp ce Luce visa cele mai mărețe aripi – care nu semănau cu nici unele dintre cele pe care le văzuse vreodată –, doi îngeri așezați pe grinzile unui pod își strânseră mâinile.